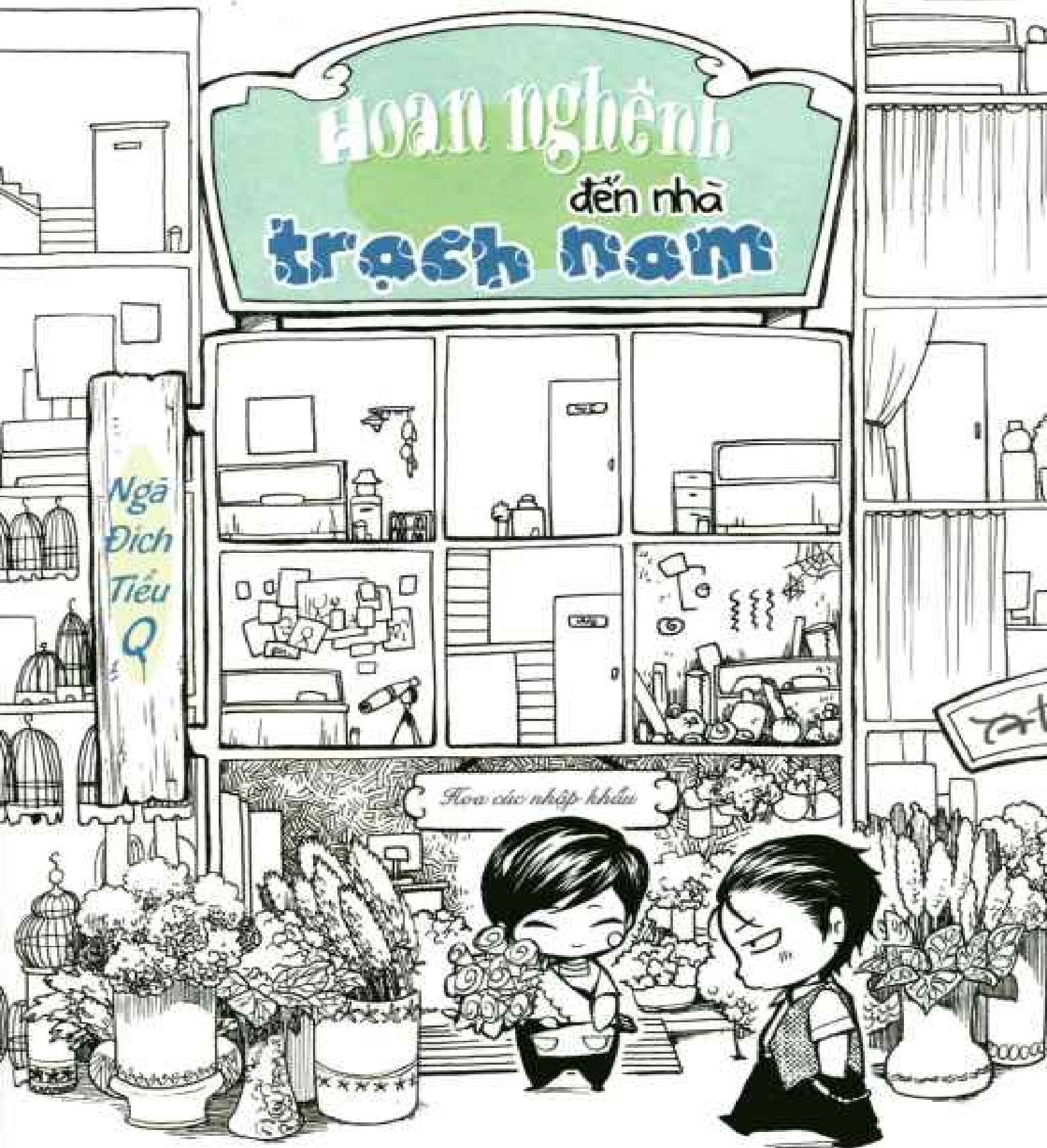

Hoan nghênh đến nhà trạch nam

Ngã
Địch
Tiểu
Q

Hoa các nhập khẩu

HOA GIẤC TÂM

Hoan Nghênh Đến Nhà Trạch Nam

- Ngã Đích Tiểu Q -

Công ty phát hành: Owlbooks

Nhà xuất bản: NXB Dân trí

Ngày xuất bản: 07/2014

Số trang: 398 trang

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Giá bìa: 99000 VNĐ

Hình thức: bìa mềm

Nguồn sách: pcy1127

Chụp pic: chocomintchip

Type:

P1: Thùy Linh Dương

P2: An Nhiên, Phoenix

P3: Thuý PM

P4: Prince Ashitaka

P5: Bell Jingle

Beta: Ca Tẩn Đào Hoa

Tạo prc: Annabelle Tran

Nguồn: Hội Chăm Chỉ Làm eBook Free

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook- www.dtv-ebook.com

DTV

Là câu chuyện bình thường về những phàm phu tục tử hết yêu nhau lại cãi nhau. Là vở bi hài kịch sáng cười chiều khóc tối tối lại tung từng làm loạn khắp xóm cùng làng. Là khúc ca bình dị về cuộc sống với những vui cùng buồn thi thoảng có chút điên rồ náo loạn. Là giấc mơ con về gia đình, yêu thương và hạnh phúc của những thanh niên thật tâm kiếm tìm bình yên. Cuối cùng, là tình yêu tuổi trẻ, giản đơn giữa phố thị phồn hoa...

[Chương 1: Nhà Trạch Nam](#)

[Chương 2: Sóng gió nổi lều](#)

[Chương 3: Bị Lừa](#)

[Chương 4: Hai Tên Ngốc](#)

[Chương 5: Xóa Bỏ Hiệu Lãm](#)

[Chương 6: Bồi thường](#)

[Chương 7: Phong ba trường học](#)

[Chương 8: Đại chiến 1](#)

[Chương 9: Đại chiến 2](#)

[Chương 10: Rạp chiếu phim ám áp](#)

[Chương 11: Rình rập buổi đêm](#)

[Chương 12: Đại náo hồ bơi 1](#)

[Chương 13: Đại náo hồ bơi 2](#)

[Chương 14: Đến nhà Thẩm Huyền](#)

[Chương 15: Mâu thuẫn nhỏ](#)

[Chương 16: Chính thức đi làm](#)

[Chương 17: Sự thật phơi bày](#)

[Chương 18: Ngại ngừng](#)

[Chương 19: Quà sinh nhật](#)

[Chương 20: Sự phản kích của người thật thà](#)

[Chương 21: Một đám hỗn loạn](#)

[Chương 22: Tiếp tục hiểu nhầm](#)

[Chương 23: Chuyện chứng minh](#)

[Chương 24: Âm ĩ quán cóc](#)

[Chương 25: Kế hoạch tác chiến trên văn phòng 1](#)

[Chương 26: Kế hoạch tác chiến trên văn phòng 2](#)

[Chương 27: Chuyện ở bệnh viện 1](#)

[Chương 28: Chuyện ở bệnh viện 2](#)

[Chương 29: Búp bê hôn nhau](#)

[Chương 30: Rạn nứt](#)

[Chương 31: Phong Ba Công Khai Sự Thật](#)

[Chương 32: Em Muốn Chia Tay!](#)

[Chương 33: Nhóc Béo Trở Về](#)

[Chương 34: Cứu Biệt Trùng Phùng](#)

[Chương 35: Chú Ý An Toàn](#)

[Chương 36: Ghen Bậy Ghen Bạ 1](#)

Chương 37: Ghen Bậy Ghen Bạ 2

Chương 38: Happy Ending

Chương 1

Nhà Trạch Nam

Tĩnh ca ca: Khang Nhi, tụi mình gặp nhau đi!

Dương Khang: Không gặp.

Tĩnh ca ca: Tại sao? Chúng mình quen nhau đã được một năm rồi, đã hiểu nhau đến vậy, anh rất thích em và biết rằng em cũng thích anh. Chúng ta nên bước ra khỏi thế giới mạng để đến với đời thực nhằm tìm hiểu sâu hơn về đối phương chứ.

Dương Khang: Không gặp là không gặp!

Tĩnh ca ca: Khang Nhi, anh yêu em!

Dương Khang: ...

Tĩnh ca ca: Vì tình yêu sâu đậm mà anh dành cho em, chúng ta hãy gặp nhau một lần đi.

Dương Khang: Không gặp mà. =.=

Tĩnh ca ca: Tại sao vậy?

Dương Khang: Quách Tĩnh và Dương Khang là anh em kết nghĩa!

Tĩnh ca ca: Thèm vào!!!

~*~

Vệ Đình tắt QQ^[1], lòng thở dài buồn bã: Tĩnh ca ca, nếu như anh biết em không thể nói chuyện thì có còn muốn gặp em không?

[1. QQ International, phần mềm chat có biểu tượng hình chim cánh cụt thông dụng như Yahoo nhưng lại tiện lợi và có nhiều chức năng hơn, rất được người dân Trung Quốc ưa dùng.]

Vệ Đình là một cây bút mạng, đến nay mới chỉ viết được mỗi một chuyện dài, chính văn đã xong còn ngoại truyện thì đang viết dở.

Truyện đã viết được hai mươi mấy vạn chữ nhưng lại chẳng có lấy một cái bình luận nào, lượt truy cập lẫn lượng yêu thích cũng ít tới đáng thương.

Nhiều lần cậu cũng định bỏ cuộc nhưng Suất Ca^[2] lâu ba lại bảo: “Viết văn vốn dĩ là một quá trình cô độc, trong quãng thời gian mà ta phải chiến đấu một mình, thì cái quý chính là bản thân phải kiên trì, quyết tâm tới cùng. Không làm cho người khác yêu thích thì cũng có thể khiến bản thân mình vui vẻ. Nói thẳng ra là tìm niềm vui cho mình, chỉ cần bản thân thấy vui vẻ, lượt truy cập lẫn bình luận có gì quan trọng, tất cả chỉ là bèo dạt mây trôi mà thôi.”

[2. Anh chàng đẹp trai.]

Lúc Suất Ca nói câu này thì Vệ Đình mới viết được ba vạn chữ, vì muốn tìm niềm vui mà cậu lại kiên trì viết thêm hai mươi vạn chữ nữa. Bây giờ, truyện cũng đã viết xong, vậy mà cậu lại chẳng thấy vui tí nào. Mỗi lần đăng nhập vào diễn đàn, cậu ra sức nhấn F5 nhưng vẫn chẳng có lấy một bình luận, không có ai yêu thích, mà lượng xem thì càng ngày càng giảm.

Vệ Đình hung dữ nhìn trừng trừng màn hình máy tính, đôi mắt đỏ ngầu như sắp nhỏ máu, mặt mày méo mó, ra sức nện bàn, ngoác miệng gào thét vô thanh: Tại sao? Rốt cục là tại sao chứ? Văn chương tôi chẳng lẽ kém cỏi tới vậy sao?

Sớm biết thế này thì bỏ cuộc sớm cho rồi!

Gào xong, Vệ Đình nhìn đồng hồ nơi màn hình máy tính, đã hai giờ mười lăm phút sáng.

Cậu nhắc điện thoại bàn nội bộ lên gọi cho lâu ba.

Rất lâu sau mới có người bắt máy, từ ống nghe vang lên một giọng uể oải: “A lô, ai đó?”

Vệ Đình lập tức cúp máy rồi cười ha hả.

Một lát sau, cậu lại tiếp tục gọi điện.

Bảy giờ điện thoại vừa reo hai tiếng đã có người nhắc máy: “Nhóc chủ nhà hả? Muộn thế này có chuyện gì vậy?”

Vệ Đình ngoác mồm cười lớn rồi dập máy.

Năm phút sau cậu lại gọi tiếp.

Điện thoại vừa đổ chuông đã bắt máy ngay lập tức, một tiếng gầm giận dữ vang lên: “Thằng khùng kia, giỡn mặt hả? Mẹ bà nó, đã gần ba giờ sáng rồi, có để cho người ta ngủ không hả? Ngày mai ta còn có việc! Mi còn dám làm phiền nữa có tin là ta xuống tết mông không?”

Vệ Đình bữ môi, ném điện thoại qua một bên.

Xử xong tô mì ăn liền, rảnh rồi hết việc, cậu lại bấm điện thoại lên lầu ba.

Trong chốc lát, có tiếng chân giậm đùng đùng vang lên ngoài cửa.

Cửa bị đá bung ra.

Một người cao gầy đẹp trai đứng bên ngoài, đầu tóc rối bù, mặt bừng bừng giận dữ.

“Thằng khùng kia, cứ quấy rầy ta là sao? Hôm nay mi không giải thích rõ ràng thì chống mắt lên xem ông đây trừng trị mi thế nào?”

Vệ Đình dùng tay ra dấu: [Em không thể nói thì làm sao giải thích cho anh được?]

Suất Ca cười lạnh một tiếng: “Ai u, ngon quá ta, giỏi quá ta, chú mày không muốn cho thuê phòng trống trên lầu ba nữa hả?”

Vệ Đình tròn tròn mắt: [Anh uy hiếp em à?]

Suất Ca nhún vai: “Nói nhanh đi, chú mày rớt cuộc bị cái gì kích động rồi? Nửa đêm nửa hôm mà không để ai yên hết!”

Vệ Đình thở phì phì, chỉ vào màn hình máy tính.

Suất Ca kê mặt nhìn qua, cười nhạo: “Cứ tưởng chuyện gì ghê gớm chứ. Chẳng phải chỉ là ‘không xem, không like, không comment’ thôi sao? Ngày mai ngủ dậy ta viết cho mấy cái bình luận. Chú mày muốn bao nhiêu ta gửi cho bấy nhiêu.”

Vệ Đình cúi: [Em không thích hàng giả! Em muốn đồ thật cơ!]

“Không ngờ nhìn vậy mà cũng có khí phách ghê ta! Phù phiếm cả thôi! Mấy cái đó chẳng là gì cả. Nhìn thoáng chút đi.” Suất Ca xoa đầu cậu rồi quay người đi ra: “Ta đi ngủ đây, nhóc cũng mau ngủ đi, ngày mai còn mở cửa tiệm nữa đó.”

A, đúng rồi, còn mở cửa tiệm nữa chứ.

Vệ Đình thở dài, nhấn nài nhấn F5 lần nữa, thất vọng rũ mắt, tắt máy tính, chuẩn bị đi ngủ.

Đột nhiên trong bếp vang lên tiếng “chít chít”, nghe như tiếng chuột kêu.

Vệ Đình mở cửa, xách chổi bước xuống bếp. Chuột đâu không thấy, lại thấy được một cảnh kỳ dị.

Cửa tủ lạnh mở toang, tản ra ánh sáng nhàn nhạt, một “trái banh” tròn bự ngời xôm trước cửa, đang lục tìm gì đó.

Cầu Cầu^[3] mắt sáng xanh như dã thú săn mồi, lôi một bát com thừa trong tủ lạnh ra, dốc hết com vào miệng rồi nuốt lấy nuốt để. Nhìn cực kỳ giống quỷ đói đầu thai, khiến người ta sởn hết da gà.

[3. Tròn như trái banh.]

Vệ Đình đen mặt bật đèn lên, đi tới cạnh Cầu Cầu, giật bát com nguội kia đi.

Cơm bị cướp mất, Cầu Cầu giật mình xoay người lại, thấy Vệ Đình thì ngây ngô cười rộ lên: “Nhóc chủ nhà, hóa ra là em hả!”

Vệ Đình dùng thủ ngữ^[4]: [Anh có ngốc không? Cơm nguội cứng ngắt vậy mà cũng ăn?]

[4. Thủ ngữ: Ngôn ngữ ký hiệu hay ngôn ngữ dấu hiệu – là ngôn ngữ chủ yếu được cộng đồng người câm điếc sử dụng nhằm chuyển tải thông tin qua cử chỉ, điệu bộ của cơ thể và nét mặt thay cho lời nói.]

Cầu Cầu liếm mấy hạt cơm dính bên mép: “Cả ngày nay anh chưa ăn gì, đói quá...”

Vệ Đình thở dài: [Anh lại giảm cân nữa à?]

“Đúng vậy.” Cầu Cầu đứng dậy xoay một vòng: “Em xem anh có gầy đi chút nào không?”

Vệ Đình tàn nhẫn đả kích: [Không những không gầy mà lại càng béo ra!]

“Gi? Thật không?” Cầu Cầu giằng lấy bát cơm từ tay Vệ Đình: “Nếu đã không gầy được thì hôm nay phải ăn cho no rồi mai lại giảm cân tiếp”.

Vệ Đình không thèm nói nữa. Này nào Cầu Cầu cũng than vãn đòi giảm cân, có điều giảm cả năm trời cũng không sút được nửa cân thịt.

Ngáp dài một cái, cậu xoay người bước về phòng ngủ.

Đột nhiên lúc này trên lầu hai lại vang lên một tràng cười hết sức quái dị, tà ác, lại còn rất đáng sợ. Kéo dài mà không có dấu hiệu dừng lại.

Vệ Đình trợn trắng mắt, lết dép lết xệt xông lên lầu hai.

Vừa đặt chân lên lầu thì cửa phòng bên trái bật mở. Một thanh niên mắt kính có vẻ nho nhã bước ra.

Mắt Kính nở nụ cười thô bỉ, vừa nhìn thấy Vệ Đình liền lôi tuột cậu vào phòng.

“Nhóc chủ nhà, anh đang định xuống tìm cậu đây. Xem này, có phát hiện mới đây. Không phải thằng cha chủ tiệm thú cưng đối diện thường ngày trông rất nghiêm trang đạo mạo sao? Thật ra hắn chỉ là kẻ đạo đức giả thôi. Bây giờ đang ở nhà chơi với búp bê bơm hơi^[5] kia. Ha ha, búp bê bị hắn vật tới vật lui đến biến dạng luôn!”

[5. Một loại đồ chơi tình dục.]

Nói đoạn liền đưa ống nhòm ra trước mắt Vệ Đình.

Vệ Đình nhìn sang, quả nhiên thấy ông chủ tiệm thú cưng đang đờ mông trần vật lộn với búp bê bơm hơi.

Cậu dời mắt khỏi ống nhòm, quay người lại ra dẫu: [Không ngờ anh ta lại có sở thích này.]

“Anh đã sớm biết hắn ta không phải loại đứng đắn gì.” Mắt Kính cười khinh bỉ: “Anh đã chụp hình lại rồi. Không phải thường ngày hắn hay kiểm chuyện với cậu sao? Sau này hắn mà còn sinh sự nữa, chúng ta sẽ lấy ảnh ra uy hiếp hắn.”

Vệ Đình nghiêm nghị: [Chúng ta làm vậy hình như hơi thất đức đó.]

“Làm người đừng có nhân từ quá, ta không ức hiếp người thì người khác sẽ ức hiếp ta. Nên mới nói người thật thà thường vô dụng nhất.”

Vệ Đình gật gù, nhếch miệng cười: [Vậy nhớ gửi hình vào mail cho tôi nha!]

Vệ Đình vốn thuộc kiểu người vô tư. Ban nãy vì chuyện viết văn không được như ý mà buồn rầu cả buổi, giờ bị ba vị khách trọ quây một trận thì lập tức vứt ngay chuyện không vui, chui vào chăn ấm tìm mộng đẹp.

Vệ Đình là cô nhi, năm nay vừa tròn mười tám tuổi. Hai năm trước, một vụ tai nạn xe đã cướp đi sinh mạng của cha mẹ cậu và khiến cậu bị thương nặng.

Cậu phải nằm viện điều trị một thời gian dài, không những tiêu tốn toàn bộ tài sản gia đình tích cóp được, mà còn mất khả năng nói chuyện...

Sau khi xuất viện, cậu sống một mình trong ngôi nhà của cha mẹ để lại.

Căn hộ cũ ba tầng này nằm trong một khu chợ buôn bán chim và hoa cảnh. Để mưu sinh, cậu đã ngăn một nửa phòng khách ở tầng trệt để mở một tiệm bán hoa. Vốn tưởng rằng mở một tiệm bán hoa giữa chợ hoa và chim cảnh như vậy nhất định sẽ làm ăn được, nhưng tiệm hoa của cậu lại khuất sâu trong hẻm, lẫn giữa các khu dân cư. Nếu không nhìn kĩ sẽ không phát hiện ra ở đây có mở một cửa tiệm nhỏ.

Để gây chú ý cho mọi người cậu liền treo biển hiệu quảng cáo ra bên ngoài, nhưng quản lý chợ lại bảo làm vậy là vi phạm luật kinh doanh nên không cho treo. Thế nên tiệm bán hoa buôn bán rất ế ẩm, không lo nổi bữa ăn. Cửa tiệm làm ăn không tốt, Vệ Đình đành phải đưa ra quyết định khó khăn – cho thuê phòng. Kỳ thực cậu không muốn làm vậy chút nào. Ngôi nhà này là kỷ vật duy nhất cha mẹ để lại cho cậu, bên trong vẫn còn bày biện những vật dụng mà cha mẹ cậu sử dụng khi còn sống, cậu chỉ có thể nhìn chúng để nhớ về họ mà thôi.

Nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Tiền nước, tiền điện, tiền gas mỗi tháng đều phải trả.

Vệ Đình quỳ trước mộ cha mẹ, lòng thầm hứa: Cha, mẹ, con nhất định sẽ cố gắng sống thật tốt!

Sau khi từ nghĩa trang trở về, cậu cố nén nỗi nhớ thương vào sâu tận đáy lòng, dọn tất cả đồ đạc của cha mẹ vào phòng mình, ngăn chia tầng hai và tầng ba, mỗi tầng thành hai phòng, như vậy có thể cho bốn người thuê, có được bốn phần tiền nhà.

Vệ Đình là một người đồng tính nên không muốn cho nữ giới thuê nhà.

Cậu viết một tấm bảng “Nhà Trọ Nam” treo ngoài cửa, mục đích là muốn ngầm thông báo rằng, nhà này chỉ cho đàn ông thuê thôi, đặc biệt ưu tiên những ai là trạch nam^[6].

[6. Trạch nam/trạch nữ có ý chỉ những người có thói quen suốt ngày chôn chân trong nhà, không thích ra đường, ngại giao tiếp.]

Tiếp đó, cậu còn in vài tờ quảng cáo mang đi phát khắp chợ, rồi ở nhà đợi người đến xem phòng. Người đầu tiên tới chính là Cầu Cầu.

Cầu Cầu tên thật là Sở Hiểu Phong, vóc người cao hơn Vệ Đình một chút, tầm một mét bảy, còn cân nặng tới giờ vẫn là một ẩn số.

Cầu Cầu rất béo, nhìn từ xa giống hệt một quả bóng.

Vệ Đình đoán cậu ta hẳn phải nặng chín mươi cân, nhưng cậu ta kiên quyết bảo mình chỉ nặng bảy mươi cân thôi.

Cầu Cầu ăn nói rất lễ phép và khách sáo, tính tình cũng thật thà. Cậu ta nói mình là họa sĩ, bình thường không đi đâu cả chỉ ở nhà vẽ tranh thôi. Gần đây đang tập trung vẽ sách minh họa về các loài chim nên muốn tìm một căn phòng nhỏ trong chợ chim để tìm cảm hứng.

Vệ Đình cảm thấy Cầu Cầu là người rất thích hợp, không những thật thà lại còn làm nghệ thuật, hơn nữa cũng là trạch nam. Thế là cậu đồng ý ngay, cho Cầu Cầu thuê căn phòng bên phải trên lầu hai.

Cầu Cầu dọn đến ở rồi thì Vệ Đình mới vỡ lẽ, cậu ta là vua ở bẩn. Phòng cậu ta bẩn tới nỗi chả ai dám bước chân vào. Căn phòng như một bãi chiến trường với quần áo dơ, bát tất thối, đã vậy còn bốc mùi quái lạ.

Vệ Đình hơi hối hận, không muốn cho cậu ta thuê phòng nữa. Nhưng không ngờ cậu ta vì dễ tiện nói chuyện với mình mà đã nỗ lực học thủ ngữ. Vệ Đình cảm động, mềm lòng luôn.

Ừ ở bẩn thì ở bẩn, miễn sau này không bước chân vào phòng cậu ta là được.

Người thứ hai tới xem phòng là Mắt Kính.

Mắt Kính tên là Cố An, tướng mạo đẹp trai nho nhã, cả người toát lên phong thái trí thức. Vừa biết Vệ Đình là người cầm liền dùng thủ ngữ nói chuyện với cậu. Mắt Kính bảo, anh ta từng làm tình nguyện viên truyền đạt thủ ngữ nên có biết sơ sơ.

Nghe vậy, trong lòng Vệ Đình rất cảm phục, người từng làm tình nguyện viên hẳn phải có phẩm chất cao thượng.

Vệ Đình vô cùng hài lòng về Mắt Kính. Người này vừa nhìn đã biết là người có văn hóa, ngoại hình đẹp, tâm tính lại tốt, cho anh ta thuê phòng thì khỏi phải chê.

Vậy là Mắt Kính được vào ở phòng bên trái trên lầu hai.

Mắt Kính dọn tới rồi thì Vệ Đình mới bàng hoàng nhận ra gã là một tên thích rình trộm.

Phẩm giá không những không thanh cao mà còn rất dung tục. Ngày nào anh ta cũng dùng ống nhòm nhìn trộm chuyện tư của người khác, mỗi lần phát hiện chuyện gì thú vị liền biến nó thành chuyện cười kể cho mọi người nghe.

Mắt Kính không có việc làm, là người lười ra ngoài... ban ngày rảnh rỗi sẽ giúp Vệ Đình trông tiệm hoa, đến đêm thì hoạt động như loài dơi, xách ống nhòm đi khắp nơi. Có thể nói là toàn bộ khu phố chợ này ai cũng đã bị anh ta nhìn trộm.

Vì biết Mắt Kính có thú ham mê này nên tối nào trước khi đi ngủ Vệ Đình cũng đều cẩn thận đóng kín tất cả cửa nẻo, sợ mình sơ ý sẽ trở thành con mồi. Nhưng kỳ thực Mắt Kính cũng rất có nghĩa khí. Cho đến nay anh ta vẫn chưa từng làm phiền bạn cùng nhà. Mỗi khi mọi người gặp khó khăn anh ta cũng nghĩ cách giúp đỡ giải quyết, có điều phương pháp mà anh ta nghĩ ra luôn khiến người khác chẳng dám sử dụng.

Mắt Kính ngoại trừ việc vô công rồi nghề và có chút dung tục, thì thoảng lên cơn dở hơi, thì những mặt khác coi như tạm được. Vệ Đình miễn cưỡng cho anh ta ở lại. Tính ra anh ta cũng còn có một ưu điểm nữa, đó là thường xuyên giúp cậu trông cửa tiệm.

Sau chuyện đó Vệ Đình thăm thử dài, không nên nhìn người qua vẻ ngoài, khách thuê phòng tiếp theo không được đánh giá qua bề ngoài nữa mà phải hiểu tính cách của họ mới cho thuê phòng.

Người thứ ba tới là Suất Ca.

Lần đầu tiên nhìn thấy ‘anh ta’, Vệ Đình thấy tim mình hẫng nửa nhịp.

Trong đầu như có một kẻ đang điên cuồng reo lên: Anh ấy đẹp trai quá đẹp trai quá đẹp trai quá a a a...!!!

Suất Ca ném cho Vệ Đình một xấp tiền, nói lớn: “Cậu đem tiền đi rồi làm hợp đồng, tôi muốn thuê một năm!”

Vệ Đình ngơ ngác gật đầu, ngơ ngác đếm tiền, ngơ ngác in hợp đồng, rồi lại ngơ ngác ký tên rồi giao chìa khóa phòng bên trái lầu ba cho Suất Ca. Cả quá trình chỉ mất có mười phút đồng hồ, chẳng những không tìm hiểu tính cách Suất Ca như thế nào mà đến cả chuyện tên tuổi nghề nghiệp của người ta cậu cũng quên hỏi.

Để được ngắm Suất Ca, Vệ Đình cứ hể rảnh rồi là lại chạy lên lầu ba. Đây đơn thuần là thưởng thức vẻ đẹp, không hề có bất cứ ý đồ gì.

Có một hôm Vệ Đình tình cờ thấy một chiếc áo ngực treo lủng lẳng trên cửa sổ lầu ba. Cậu cho rằng Suất Ca dẫn bạn gái về nhà. Thế nhưng canh cả buổi cũng chẳng thấy có cô nàng nào đi ra từ phòng anh ta cả.

Sau đó cậu lại phát hiện băng vệ sinh dùng rồi trong toilet lầu ba.

Vệ Đình gõ cửa phòng Suất Ca, chứng thực bên trong không có giấu cô gái nào. Thế nhưng áo ngực và băng vệ sinh đó từ đâu mà ra?

Vệ Đình khua tay múa chân hỏi nguyên nhân.

Suất Ca trả lời cộc lốc: “Tôi không hiểu thủ ngữ.”

Vệ Đình vội lấy bút giấy ra viết cho anh ta xem.

Suất Ca nói: “Mấy thứ đó là của tôi. Tôi vốn dĩ là con gái mà.”

Vệ Đình đông đá và vỡ nát.

Suất Ca lại nói: “Hợp đồng đã ký, cậu đừng mong đuổi tôi đi.”

Vệ Đình mới biết té ra cô ấy đã chuẩn bị sẵn.

Suất Ca cười nói: “Tôi là T^[7], thói quen sinh hoạt chẳng khác đàn ông là mấy. Nhà cậu là nhà trạch nam còn gì.”

[7. Là từ viết tắt trong quan hệ đồng tính nữ, T nhằm chỉ người nữ đảm nhận vai trò là nam.]

Vệ Đình sắp khóc tới nơi: [Tuy thói quen không khác mấy nhưng đầu sao cô cũng là nữ mà! Tôi không muốn cho con gái thuê nhà!]

Cho dù không muốn thì cũng đành chịu, bút sa gà chết. Vệ Đình không dám vi phạm hợp đồng, nên Suất Ca vẫn vô tư tiếp tục ở lại đây. Điều quái lạ là, sau khi Suất Ca vào ở thì căn phòng cuối cùng trên lầu ba lại chẳng có ai thuê.

Suất Ca tên thật là A Bô, tên thật, tuổi tác, nghề nghiệp đều không rõ.

Nói chung cô ta là một người con gái bí ẩn...

Tính từ ngày đầu cho thuê nhà tới giờ thì ba khách trọ đã ở đây được một năm.

Chương 2

Sóng gió nổi lều

Vệ Đình sáng sớm thức dậy việc đầu tiên làm là mở máy vi tính. Đăng nhập diễn đàn, nhấn F5, mắt lập tức trợn tròn. Mục bình luận sau mấy tháng trời trống không cuối cùng cũng có một dòng bình luận.

Ngắn gọn bốn chữ.

“Đi ngang tung hoa.”

Vệ Đình nhếch miệng cười ngây ngô, đọc đi đọc lại cái bình luận duy nhất này rồi nhảy lên giường lăn vài vòng. Sau đó bật QQ lên, định bụng khoe tin vui với Suất Ca trên lều ba.

Vừa mở QQ, một khung đối thoại hiện ra. Vệ Đình nhìn xem, là tin nhắn của Tĩnh ca ca.

Tĩnh ca ca: Khang nhi, em có đó không?

Tĩnh ca ca: Khang nhi, khi nào login thì PM cho anh!

...

Dương Khang: Em đây, chuyện gì vậy?

Tĩnh ca ca: Cuối cùng em cũng chịu xuất hiện rồi, Khang Nhi! Anh đã đợi em lâu rồi!

Dương Khang: Bây giờ mới tám giờ, em vừa mới ngủ dậy.

Tĩnh ca ca: Khang Nhi, anh hỏi em lần nữa, tóm lại chúng ta có gặp nhau được hay không?

Dương Khang: Anh đừng cố chấp như vậy. Em nói không gặp là không gặp.

Tĩnh ca ca: Được lắm. Vốn anh không định nói ra, chính là do em ép anh!

Dương Khang: Em ép anh cái gì?

Tĩnh ca ca: Ép anh thành kẻ thô tục!

Dương Khang: -_-

Tĩnh ca ca: Nói thật cho em biết, nhà anh rất giàu, cả chục ngôi biệt thự, mười mấy chiếc siêu xe, Mercedes-Benz, BMWs, hơn nữa anh còn rất đẹp trai. Tạ Đình Phong, Ngô Ngạn Tổ hay Cổ Thiên Lạc cũng không so được với anh! Em mà yêu anh thì tuyệt đối không thiệt thòi đâu!

Dương Khang: ==

Tĩnh ca ca: Em không tin à? Em nói địa chỉ đi, anh sẽ tới tìm em rồi lái xe chở em đến biệt thự nhà anh.

Dương Khang: Không cần...

Tĩnh ca ca: Nói cho cùng là em vẫn không tin anh.

Dương Khang: Em cũng nói thật cho anh biết, nhà em rất nghèo, đến cả cái bánh xe đạp cũng không mua nổi, hơn nữa em rất xấu, diện mạo vượt ngoài sức tưởng tượng của nhân loại. Anh mà gặp em chắc chắn sẽ hối hận.

Tĩnh ca ca: Anh không quan tâm. Anh thích em nên muốn gặp em.

Tĩnh ca ca: Chúng ta gặp nhau nhé, gặp nhau nhé, gặp nhau nhé...

Dương Khang: -_-# Anh mà còn lằng nhằng chuyện gặp mặt nữa thì em sẽ liệt anh vào danh sách đen luôn đấy!

Tĩnh ca ca: Chết tiệt! Anh thật muốn té tét mông em!

~*~

Vệ Đình không đáp, tắt khung trò chuyện.

Thật ra cậu rất muốn gặp mặt Tĩnh ca ca nhưng lại sợ anh ta thấy cậu rồi sẽ thất vọng, mối quan hệ tốt đẹp của hai người cũng tiêu tan. Tình yêu trong thế giới thực đã khó giữ thì nói gì đến thế giới ảo. Có bao nhiêu người quen nhau trên mạng mà viên mãn ngoài đời?

Cậu chỉ muốn mãi mãi lưu giữ tình cảm đẹp đẽ này trong đáy lòng thôi.

Vệ Đình tình cờ quen biết Tĩnh ca ca trong một diễn đàn văn học. Lúc đó, Tĩnh ca ca vừa bình luận xong một tác phẩm, ngôn từ sắc bén, đã vạch rõ chỗ phi logic trong câu chuyện, đồng thời còn trình bày quan điểm cá nhân, cười nhạo chế giễu những sai lầm phổ biến.

Đọc xong bình luận ấy, Vệ Đình lập tức rung động, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ: Nhất định phải làm quen với anh ta!

Vệ Đình để lại lời nhắn xin số QQ của Tĩnh ca ca. Mới đầu Tĩnh ca ca chẳng buồn để tâm đến cậu, ngày nào cũng lướt diễn đàn nhưng lại không trả lời tin nhắn của cậu.

Vệ Đình vẫn không bỏ cuộc, tìm những bài Tĩnh ca ca bình luận rồi tiếp tục để lại lời nhắn xin số QQ.

Có lẽ sự kiên nhẫn ấy đã khiến Tĩnh ca ca cảm động. Một tháng sau rốt cuộc anh ta cũng trả lời tin nhắn, cho Vệ Đình email của mình. Lúc nhìn thấy địa chỉ mail của Tĩnh ca ca, Vệ Đình kích động gần chết, tức tốc gửi số QQ, MSN, nick UC, tài khoản NetEasy paopao và Aliwangwang^[1] của mình qua mail. Lúc bấm gửi đi, tay Vệ Đình run bần bật.

[1. Những chương trình chat trực tuyến và nhắn tin phổ biến của Trung Quốc.]

Sau đó, Tĩnh ca ca bị cậu dụ dỗ thành công.

Tiếp xúc với nhau rồi, Vệ Đình mới biết anh ta là người vô cùng phóng túng.

Tính tình thẳng thắn, nói chuyện vừa kiêu ngạo vừa rất bá đạo. Không hiểu sao, Vệ Đình lại rất thích tính cách này của anh ta. Mỗi ngày cậu đều giống hệt như tùy tùng, cùng anh ta lang thang khắp mọi diễn đàn. Trùng hợp là tính cách ngoan ngoãn hiền lành của Vệ Đình cũng rất hợp khẩu vị Tĩnh ca ca. Thử đi tin lại, cứ thế hai người từ bạn bè tiến triển thành người yêu, mỗi khi online đều tự xưng “vợ” gọi “chồng”.

Chớp mắt họ đã quen nhau được một năm.

Tĩnh ca ca không vừa lòng với hiện tại, muốn hiện thực hóa tình yêu trên mạng. Chuyện gặp mặt đã được anh ta đề cập rất nhiều lần, nhưng Vệ Đình vẫn không dám đồng ý.

Đại khái thì ngoài lòng tự tôn ra, cậu còn sợ mình bị tổn thương. Cậu nghĩ, chẳng ai lại muốn đi yêu một kẻ cam bao giờ. Hôm nay lại cự tuyệt Tĩnh ca ca như vậy liệu có bị người ta ghét không nhỉ?

Vệ Đình mặt buồn rười rượi cầm khăn lông và bàn chải ra khỏi phòng ngủ. Tâm trạng vui vẻ khi nhận được bình luận đã bay sạch, cậu không biết Tĩnh ca ca có thể kiên trì được bao lâu.

Vệ sinh cá nhân xong, Vệ Đình kéo cửa cuốn, bày biện hoa tươi ra cửa, bắt đầu chuyện buôn bán. Chuyện làm ăn của tiệm vẫn tẻ như mọi khi. Mỗi lần nhập hàng, Vệ Đình đều không dám lấy nhiều, nhưng lại vẫn nhập đầy đủ mọi chủng loại hoa.

Sau khi mở cửa tiệm, cậu bắt đầu chăm sóc cho hoa, tưới nước, lau bụi trên lá, nhằm đảm bảo cung cấp đầy đủ không khí để hoa lâu héo tàn. Tiếp đến là quét dọn cửa tiệm thật sạch sẽ, rồi lôi laptop ra, mở nhạc nhẹ, vừa lướt web vừa đợi khách vào mua hoa.

Khi A Bó từ lâu ba đi xuống thì Vệ Đình cũng vừa xong việc.

“Nhóc chủ nhà sớm vậy đã mở tiệm rồi hả? Tối qua hơn ba giờ sáng cậu mới đi ngủ, không mệt sao?”

Vệ Đình lắc đầu.

“Cậu ngồi coi tiệm đi, tôi ra ngoài bàn công chuyện chút, lát nữa về sẽ đổi ca cho cậu.” A Bó toan bước ra cửa, lại quay lại nhéo má Vệ Đình: “Sao mặt mày méo xệch thế? Buồn chuyện gì à?”

Vệ Đình bật QQ, mở nhật ký trò chuyện của mình với Tĩnh ca ca ra cho A Bó xem.

“Xe hơi biệt thự? Tĩnh ca ca của cậu thật không biết ngượng!” A Bó mỉm cười: “Cậu không chịu gặp người ta, có phải sợ người ta giận không?”

Vệ Đình ngồi im, nét mặt có chút ngượng ngùng.

“Xấu hổ cái gì chứ! Sợ thì nói là sợ, còn không dám thừa nhận!” A Bó an ủi: “Đừng buồn nữa. Nếu anh ta thật lòng thích cậu thì sẽ không giận đâu.”

“Không còn sớm nữa, tôi đi đây. Chuyện gặp mặt ấy, cậu suy nghĩ lại đi. Tôi thấy anh ta được đó. Quen cậu trên mạng một năm trời mới ồn ào đòi gặp mặt, quá sức nhẫn nại và kìm nén rồi.” A Bó vẫy tay, bước ra khỏi tiệm.

Vệ Đình còn định kể với A Bó chuyện nhận được bình luận kia, nhưng cô nàng đã đi xa rồi. Nhìn theo bóng lưng A Bó, Vệ Đình thở dài thườn thượt.

Một tiếng sau, Sở Hiểu Phong lắc la lắc lư từ lầu hai đi xuống.

“Bé chủ nhà, trưa em có thể đóng cửa tiệm được không?”

Vệ Đình khua tay hỏi: [Sao? Có việc gì à?]

Sở Hiểu Phong gãi đầu, ngượng ngùng cười: “Hôm qua tranh anh bán được giá cao nên muốn mời mọi người đi ăn.”

Vệ Đình cao hứng: [Đi chứ! Chúc mừng anh nha!]

“Ừ, vậy quyết định thế nha, anh đi báo mọi người.” Sở Hiểu Phong chậm rãi bước lên lầu hai.

Mấy tên vừa nghe có cơm trưa miễn phí thì chưa đầy 12 giờ đã trình diện đầy đủ dưới cửa tiệm. Cả bọn bàn bạc, cuối cùng quyết định đi ăn lẩu. Trời nóng mà đi ăn lẩu, vừa đau khổ vừa sung sướng, chắc chắn đặc sắc vô cùng.

Tới tiệm lẩu, bốn người lựa chỗ ngồi đối diện máy lạnh.

Đủ loại món ăn được mang lên đầy bàn, tuyệt đối không khách sáo, coi Cầu Cầu như đại gia, không thèm nghĩ tới chuyện tiết kiệm cho cậu ta. Cầu Cầu cũng không để ý, cười nói: “Gọi thêm hai đĩa sườn cừu, hai đĩa cá phi lê, hai đĩa bao tử bò nữa nha. Tôi sợ không đủ thịt.”

Nghĩ nghĩ một chút lại nói thêm: “Thôi, hay là cứ gọi tất cả các món, mỗi thứ hai đĩa nhé.”

Ba người còn lại mặt đờ ra: Tiền của ông là đại hồng thủy trào về à? Gọi nhiều vậy ăn làm sao hết hả?

Hiển nhiên mấy kẻ này đã quá coi thường khả năng của Cầu Cầu rồi.

Thức ăn vừa được bung lên, nồi lẩu chưa kịp sôi thì Sở Hiểu Phong đã trút hết tất cả vào, sau đó cầm đũa lên, nhìn chăm chăm cái nồi, món nào chín vừa nổi lên là cậu ta lập tức gắp vào bát mình. Gắp nhanh đến mức người ta nhìn mà cứng lưỡi, ba tên còn lại còn chưa kịp nhìn thấy cậu ta gắp thứ gì thì nó đã bị cậu ta nuốt vào bụng rồi.

A Bô không nhịn được: “Béo, lưỡi ông làm bằng gỗ à? Không sợ nóng sao?”

“Tôi đâu có thấy nóng đâu.” Sở Hiểu Phong lại gắp thêm một miếng cá viên bỏ thẳng vào miệng, thậm chí còn chả thèm chấm nước tương.

A Bô gắp một miếng tàu hủ vào bát, chấm tương rồi từ từ bỏ vào miệng, thông thả nhai. Sau đó đả kích Cầu Cầu không thương tiếc: “Hèn gì mà ông béo như vậy, cái lưỡi vượt xa người thường mà. Tốc độ ăn kia thì ai mà so với ông được.”

“Ăn được là phúc. Tôi mà cũng ăn được như cậu ấy thì sẽ không ốm tong ốm teo như thế này đâu.” Cố An thấy Cầu Cầu tròn tròn cực kỳ đáng yêu, hơn nữa đàn ông dù có béo chút cũng không sao, chỉ cần có bản lĩnh là được. Cầu Cầu rất là giỏi nha, vẽ tranh rất đẹp, nói không chừng sau này còn thành họa sĩ nổi tiếng nữa.

Vệ Đình gật gù phụ họa, vừa ăn vừa nghe mọi người tán chuyện, cảm thấy bữa ăn hôm nay đặc biệt ngon.

Chợt, Vệ Đình thấy Cầu Cầu đang ăn ngón ngấu đột nhiên bỏ đĩa xuống, ngậy người nhìn phía trước mặt.

Vệ Đình vỗ vai cậu ta, khua tay hỏi: [Anh nhìn gì vậy? Sao không ăn nữa?]

Sở Hữu Phong ngờ ngác đáp: “Người con trai kia nhìn rất giống bạn trai đầu tiên của anh.”

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, thấy một người thanh niên đẹp trai ngồi ở bàn đối diện với họ, hình như vừa tới, bàn vẫn còn trống trơn.

“Ông có nhìn nhầm không? Người ta đẹp trai như vậy sao là người yêu của ông được?” Cố An nhìn Cầu Cầu rồi lại liếc thanh niên nọ, thật khó lòng tưởng tượng được họ từng là một đôi.

“Có lẽ là tôi nhìn nhầm.” Sở Hữu Phong thu hồi ánh mắt, cúi đầu ăn tiếp.

Vệ Đình sợ cậu ta buồn, đang định an ủi thì lại thấy người nọ đang đi đến, nhìn Cầu Cầu, nở nụ cười vẻ như nghiền ngẫm.

Vệ Đình nhú mày, cảm thấy nụ cười này không có ý tốt. Cố An cũng trông thấy, ngạc nhiên thốt lên: “Hữu Phong, người ta đang tới đây kìa! Tới rồi kìa! Lẽ nào hai người thật sự quen nhau?”

Sở Hữu Phong chưa kịp trả lời thì chàng trai kia đã tới trước mặt cậu ta, tỉ mỉ đánh giá rồi buông một câu châm chọc.

“Sở Hữu Phong, là cậu thật sao, sao cậu lại béo hơn cả heo thế này? Đã hơn 100 cân chưa?”

Sở Hữu Phong toàn thân rung động, không dám lên tiếng, đầu càng cúi thấp hơn.

Người kia lại tiếp: “Trước đây có người nói với tôi, sau khi bị tôi đá thì cậu buồn tình ăn uống quá độ nên tăng cân vùn vụt. Tôi còn không tin, không ngờ lại là thật! Sao cậu lại có thể vô dụng như thế! Mới chịu chút đá kích đã tự biến mình người không ra người nữa?”

Nghe xong câu này, cả đám đều sa sầm.

Vệ Đình trừng mắt nhìn kẻ kia, cúi người tháo giày định đập hấn. A Bó liếc nhìn hấn, khinh bỉ hừ một tiếng, đoạn kéo Cầu Cầu vào lòng, khiêu khích nói: “Mở mắt chó của mày lên mà nhìn cho rõ, Hữu Phong của chúng tao chỉ có 70 cân thôi.”

“Mày không cần em ấy, tao cần!” A Bó hôn Cầu Cầu một cái rồi tiếp tục khinh bỉ nhìn tên kia: “Sao mày không tè một bãi ra mà soi cái mặt mình thử xem, đồ dưa cong táo thối. Bộ dáng mày căn bản không xứng với em ấy! Hữu Phong bây giờ là họa sĩ nổi tiếng, có cả đám người xếp hàng mong được làm bạn trai em ấy. Có thấy hai tên dự bị đang ngồi đây không? Mày tới hỏi họ xem có phải Hữu Phong rất được ái mộ không?”

A Bó là một cô nàng độc miệng, nói chuyện vừa thẳng thắn vừa thâm, thường khiến người ta không ngẩng đầu lên được. Đã vậy giọng cô nàng còn to, khách khứa xung quanh nghe thấy cười khúc khích.

Tên kia xấu hổ chết đứng tại chỗ, khuôn mặt hết xanh lại đỏ, biểu tình cực kỳ khó coi.

Hấn lúc này vốn đã thâm trầm lắm rồi, dự bị số 1 Vệ Đình còn cố tình thêm dầu vào lửa. Cậu rút cuốc cũng tháo được giày ra, nhắm ngay mặt hấn mà hung tợn đập một phát.

Cả tiệm lảo tức thì cười ngặt.

Bị đánh, tên đó tức giận rống lên: “Tiểu tử thôi! Mày chán sống rồi hả?!” Đoạn vung tay định đánh trả.

Sở Hiếu Phong thấy bạn bè ra mặt thay mình thì rất cảm động, không làm rùa rút đầu nữa mà quát lớn: “Anh mà dám động thủ thì tôi sẽ đè chết anh!”

Gã kia chân chừ thu tay lại, trừng mắt nhìn mọi người.

Cả bọn cũng không chịu thua, hất cằm trợn mắt hung hăng nhìn lại.

Giữa lúc đôi bên đang giằng co, dự bị số 2 Cố An chẳng biết từ đâu chui ra, đứng chắn trước mặt Vệ Đình, nhếch mắt cười nguy hiểm: “Người anh em, anh khuyên chú tốt nhất là thôi đi. Một mình chú nhắm chọi lại bốn người bọn anh không? Thức ăn chú gọi đã dọn lên bàn rồi kìa, mau về mà ăn đi.”

Một chọi bốn, ai thắng ai thua, khỏi nghĩ cũng biết.

Gã đàn ông hằm hằm quay về chỗ ngồi.

“Đồ cặn bã, thật khiến người ta buồn nôn!” A Bố bữu môi, ôm Sở Hiếu Phong ra ngoài: “Đi, tụi mình sang tiệm khác ăn.”

Cả bọn quàng vai bá cổ bước ra ngoài, cực kỳ khí thế, cực kỳ oai phong.

Vừa đến cửa, Sở Hiếu Phong lo lắng nói: “Hình như chúng ta chưa tính tiền đó.”

A Bố nhún vai: “Chưa tính thì kệ chưa tính.”

“Thôi, để tôi quay lại thanh toán.” Sở Hiếu Phong xoay người trở vào.

Cố An vội tóm cậu ta lại, nói: “Không ai tìm chúng ta đòi tiền, ông còn ngu ngốc đâm đầu vào đòi trả? Chê tiền nhiều quá xài không hết hả? Vậy thì cứ đưa đây tôi tiêu giùm cho!”

Vệ Đình vỗ vai Cố An, hỏi: [Lúc này anh đi đâu vậy?]

Vệ Đình đã sớm phát hiện ra khi gã khôn kia tới kiểm chuyện, vừa được một câu thì Cố An đã chuồn đầu mất.

Cố An đẩy đẩy gọng kính, cười nham hiểm: “Hồi nãy tôi đi đồ tương ớt lên chỗ ngồi của tên đó, còn nhỏ mấy bãi nước bọt vào thức ăn của hắn nữa.”

Mọi người trầm mặc hồi lâu, nhất tề nhìn Cố An với ánh mắt đầy tán thưởng, không hện mà cùng nghĩ: Tên này quả rất đê tiện!

Bữa cơm ăn còn chưa xong, cả đám bàn nhau tới quán đồ cay Tứ Xuyên. Trời nắng nóng mà ăn ớt cay thì còn gì bằng. Quán cay Tứ Xuyên còn chưa tìm ra thì Sở Hiểu Phong đã khiến mọi người tụt cả hứng.

Cậu ta cúi đầu, mân mê vạt áo, lí nhí nói: “Tôi không ăn đâu. Tôi muốn giảm béo.”

Cố An hét lên: “Gì? Không ăn nữa á? Tôi còn chưa ăn no đây!”

Sở Hiểu Phong lại nói: “Lúc nãy cảm ơn mọi người lắm, nhưng thật tình là tôi muốn giảm cân. Mọi người cứ đi ăn đi, tôi đi.”

“Tồn thương rồi hả?” A Bó cười nhạt: “Thằng đó nói thật hả? Ông vì hắn mà ăn uống quá độ rồi tăng cân vùn vụt?”

Sở Hiểu Phong đau khổ gật đầu.

“Đồ vô dụng, hắn đáng cho ông làm vậy hả?”

“Không biết nữa. Lúc đó tôi rất thích hắn, thế mà dùng một cái lại đá tôi...”

“Thế bây giờ còn thích không?”

Sở Hiểu Phong liên tục xua tay.

“Vậy thì không được.” A Bó lôi Cầu Cầu đi tới trước, miệng không ngừng khuyên nhủ: “Nó chê ông béo thì ông không thiết ăn uống gì nữa, vậy khác nào ông giảm cân vì nó? Ngốc quá đi!”

“Đúng vậy! Có gì tôi phải giảm cân vì hần chứ! Muốn giảm thì cũng phải vì chính mình!” Sở Hữu Phong phấn chấn, tung tăng sải bước: “Cuối cùng thì tới đâu ăn mọi người quyết định được chưa? Đói chết tôi rồi! Bữa cơm này tôi phải ăn no thật là no để còn dành năng lượng mà giảm cân chứ.”

Cả bọn câm nín nghĩ: Không phải lần nào định giảm béo thì cậu cũng đều nói vậy sao...

Cơm nước xong xuôi quay về cửa tiệm, Vệ Đình tiếp tục chuyện buôn bán. Lấy sổ sách ra tính toán doanh thu tháng này, vẫn lại là số âm. Vệ Đình rầu rĩ, không biết có nên tiếp tục duy trì việc kinh doanh này không.

Đang lúc cậu đau đầu suy tính thì có khách đến. Một thanh niên bảnh bao phong độ bước vào tiệm, chỉ vào hoa bách hợp mà hỏi: “Ông chủ còn nhiều hoa này không? Tôi muốn một trăm nhánh, cần ngay bây giờ.”

Chàng trai không những có khẩu khí mà dáng vẻ cũng rất phóng khoáng.

Vệ Đình ngẩng đầu nhìn, lập tức ngây người.

Anh ta đẹp trai quá! Ngũ quan tinh tế hài hòa, mày rậm mũi cao, môi mỏng, mắt đeo kính râm màu đen. Chiếc áo phong đen ôm sát người, tôn lên vóc dáng hoàn hảo. Thanh niên khẽ cau mày, có vẻ mất kiên nhẫn, thái độ cao ngạo trịch thượng, như thể không cái gì để vào mắt.

Vệ Đình đột nhiên lại nhớ tới lời Tĩnh ca ca từng nói.

“Tạ Đình Phong. Cổ Thiên Lạc, Ngô Ngạn Tổ gì đó căn bản là không so được với anh!”

Chương 3

Bị Lừa

“Ê, hỏi cậu đó, câm hả?”

Dáng vẻ như lạc vào cõi mộng của Vệ Đình khiến chàng trai bực mình. Mặt mày vốn dĩ đã cau có, giờ hai hàng lông mày lại càng nhíu chặt. Anh ta bước tới gõ gõ lên bàn vi tính nói: “Nhìn cái gì? Chưa thấy trai đẹp bao giờ à? Đần thôi mặt ra.”

Anh đẹp trai này không những tự phụ mà còn vô cùng khó ưa. Đây là ấn tượng thứ hai của Vệ Đình về anh ta.

Cậu đứng dậy, chỉ vào miệng mình, rồi xua xua tay.

Chàng trai kinh ngạc nhìn cậu một lúc, giọng điệu dịu dàng hẳn đi.

“Cửa tiệm cậu có bao nhiêu hoa bách hợp? Có đủ một trăm nhánh không?”

Vệ Đình lắc đầu.

“Vậy có bao nhiêu?”

Vệ Đình dùng tay ra dấu một chữ “tám”.

“Gi? Tám nhánh? Cậu mở cửa tiệm cái kiểu gì vậy?”

Vệ Đình bữ môi, có chút không vui, nhưng nghĩ lại người ta là khách nên cố dẫn cơn tức.

Cậu lôi giấy bút ra viết: [Nếu anh muốn thì tôi sẽ đặt hàng cho anh, nhưng bây giờ đã trễ rồi, tôi có tới chợ đầu mối thì người ta cũng đã đóng cửa, sáng sớm mai tôi sẽ đi lấy giúp anh.]

Chàng trai liếc nhìn Vệ Đình: “Cậu thật sự sẽ tới chợ đầu mối lấy hàng cho tôi?”

Vệ Đình gật đầu.

“Được rồi, nếu vậy thì cậu giúp tôi lấy nhiều một chút, tôi đỡ phải đi tiệm khác nữa, mua ở tiệm cậu thôi. Hoa nhà cậu trông rất tươi, tôi rất vừa ý.” Chàng trai ngẫm nghĩ một lúc lại nói: “Hoa hồng trắng, đỏ, cam, vàng; hoa bách hợp hồng, trắng; mỗi loại một trăm nhánh, mười hai giờ trưa mai tôi sẽ tới lấy.”

Mở tiệm đã hơn một năm mà Vệ Đình chưa bao giờ có vụ buôn bán nào lớn thế này, nhất thời cảm thất rất phấn khích, trong lòng kích động không lời nào tả xiết, chỉ biết hăng hái gật mạnh đầu với người kia.

“Thật khờ quá đi!” Chàng trai bị cậu chọc cười, bất giác cong cong khóe miệng. Đoạn tháo kính râm xuống nhìn cậu, rồi nhướn mày cười... trên người tự nhiên toát lên vẻ lưu manh.

Vệ Đình tức thì bị nụ cười đó mê hoặc, há miệng ngơ ngẩn nhìn người kia, cười toe toét nửa ngày.

“Thế nhé, tôi đi trước đây.” Chàng trai đeo kính vào, bước ra cửa liền quay đầu lại: “Nhớ, đừng có cảm nắng tôi, bằng không cậu chịu không nổi đâu!”

Anh ta đi rồi, Vệ Đình dùng tay đẩy cằm lên, rót cuộc mới ngâm miệng lại được.

Đoạn, cậu lôi máy tính ra tính toán, trừ tiền vốn nhập hàng, còn lại cậu có thể kiếm khoảng hơn 2000 tệ, nhiều hơn cả số tiền cậu kiếm được trong nửa năm nay. Vệ Đình khần trương, chụp vội túi xách, kéo cửa khóa lại rồi chạy nhanh ra ngân hàng.

Vừa tới đầu chợ thì gặp ngay Sở Hiểu Phong.

“Ông chủ nhỏ, em đi đâu vậy? Không mở tiệm hả?”

Vệ Đình tươi cười kể chuyện vừa rồi cho cậu ta nghe.

“Oa! Thật tốt quá! Chỉ chốc lát mà bán được nhiều hoa thê! Để anh đi với em tới ngân hàng rút tiền nhé.”

Vệ Đình gật đầu, hai người sóng vai bước tới ngân hàng. Rút tiền xong, Vệ Đình ra chợ mua rất nhiều thức ăn mà ngày thường không dám mua, chuẩn bị làm một bữa hoành tráng để ăn mừng.

Nhà trạch nam này không có bí mật. Vệ Đình làm cơm xong vừa dọn lên bàn thì hai người kia đã biết tin từ miệng Sở Hiểu Phong.

Lúc ăn cơm, A Bố hỏi: “Người đó có đặt cọc không?”

Vệ Đình lắc đầu.

“Có để lại số điện thoại không?”

Vệ Đình lại lắc đầu.

“Thế, anh ta tên gì? Nhà ở đâu?”

Vệ Đình vẫn lắc đầu.

“Ngu!!!”

Vệ Đình trơ mắt nhìn A Bố, mặt ngây ngô không hiểu.

“Chẳng lẽ cậu không nghĩ tới chuyện lỡ ngày mai anh ta không tới thì phải làm sao hả? Số hoa đó bán cho ai? Ít ra cũng phải kêu người ta đặt cọc hay hỏi cách thức liên hệ chứ!”

Nghe xong những lời này, Vệ Đình lập tức chết sững như vừa bị sét đánh. Biểu tình kinh ngạc đến đờ đẫn, chẳng nuốt nổi cơm nữa. Ban đầu vì vui sướng quá nên cậu không nghĩ được nhiều như thế. Bây giờ ngẫm lại thì thấy lời A Bố nói rất có lý.

Hoa nhập về rồi thì không trả lại được. Nếu người kia không tới thì phải làm sao? Nhiều hoa như vậy chẳng thể bán hết trong thời gian ngắn, còn trữ trong nhà lâu quá thì không héo cũng sẽ tàn.

Vệ Đình nhếch miệng miễn cưỡng cười, dùng tay diển tả: [Không thể nào? Người đó nhìn không giống tên lừa đảo.]

“Có ai đi lừa đảo mà viết chữ “lừa” trên trán không?” A Bố cười nhạo: “Tôi khuyên cậu đừng có nhập hàng, để tránh bị lừa.”

Vệ Đình lại khua tay: [Nhưng mà tôi đã hứa với người ta.]

“Tôi chỉ kiến nghị thôi, quyết định sau cùng vẫn là của cậu.”

Vệ Đình gật đầu, có vẻ lo lắng.

“Đàn bà tóc dài, nảo ngắn!” Cố An lườm A Bố rồi sáp tới cạnh Vệ Đình, vỗ vỗ vai cậu, vui vẻ nói: “Đừng có nghe bà này. Người đó việc gì phải lừa cậu nào. Cậu không quen anh ta, lại chẳng đắc tội gì thì có sao anh ta lại lừa cậu chứ? Mở cửa tiệm làm ăn, nếu đã hứa rồi thì không được nuốt lời. Nói không chừng mai này anh ta trở thành khách quý của cậu đấy!”

Cố An lại nói: “Làm việc gì cũng phải nghĩ lạc quan một chút. Đợi lát nữa tôi đi mượn xe của bạn, sáng mai chở cậu đi mua hoa.”

Vệ Đình mỉm cười, liên tục gật đầu.

Tuy cảm thấy lời Cố An và A Bố đều có lý, nhưng Vệ Đình là người lạc quan, luôn nhìn mọi chuyện theo hướng tích cực.

Nghe khẩu khí người kia không giống đang nói đùa. Vả lại cậu cũng không muốn ngày mai người ta tới mà tiệm lại chẳng có cành hoa nào. Như thế không chỉ phiền khách hàng mà còn mất uy tín.

Thấy Vệ Đình lạc quan, Cố An cũng vui lây: “Được rồi, ăn cơm xong tôi sẽ đi mượn xe.”

Sở Hiểu Phong ngồi bên cũng chen miệng vào: “Bé chủ nhà, ngày mai anh cũng đi với em, nhân tiện tìm cảm hứng vẽ tranh luôn.”

Vệ Đình hào hứng: [Được!]

A Bó nhìn không nổi mà bĩu môi: “Ba thằng gay không có não! Đúng là một lúc bị đê riết nên ngốc!”

Cố An phản bác: “Má! Ông đây là 1^[1]!”

[1. Tiếng lóng, ám chỉ người giữ vai trò là nam trong mối quan hệ đồng giới.]

“Như ông? Đê được ai chứ?” Lừa hai đứa hết bát cơm, A Bó đứng dậy bước đến cầu thang: “Mai tôi cũng đi đê còn trả giá nữa.” Đoạn quay lại nở nụ cười điên đảo chúng sinh: “Mua nhiều hoa thê, mỗi bông tiết kiệm được 5 đồng cũng đủ đê tôi trả hai tháng tiền điện nước.”

Ba bạn gay gật gù tán thành: Quả nhiên chỉ có phụ nữ mới giỏi tính toán chi li.

Chợ hoa đầu mỗi năm ở phía Bắc thành phố, từ nhà trạch nam lái xe tới đó phải mất khoảng một tiếng đồng hồ.

Sáng hôm ấy, trời vừa rạng Cố An đã chở cả nhà đi chợ. Xe chạy trên đường hết lạng trái lại lách phải, hết như kẻ say rượu, lắc lư đến kinh hãi.

A Bó trợn mắt: “Ông mượn xe ở đâu vậy hả? Sao tệ thế? Lắc đến muốn long ra mất!”

Cố An cười ha ha: “Không phải tại xe dỏm mà là kỹ thuật lái xe của tôi tệ.”

A Bó hỏi: “Ông có bằng lái không?”

Cố An làm bộ kinh ngạc: “Bằng lái là cái gì cơ?”

A Bó biến sắc: “Dừng xe! Tôi không muốn chết trong tay ông!”

“Miệng quạ đen!” Cố An ung dung cười: “Trước đây ngày nào tôi cũng chơi xe điện đung ở Du Lạc Viên, nên kỹ thuật lái xe xuất thần nhập hóa, không ai bằng tôi đâu nhé!”

A Bố điên tiết: “Ông động kinh thì đi chết một mình, đừng có mà coi thường ba cái mạng này nhé! Chạy chậm một chút! Lái bình thường xem nào!”

“Được rồi...” Cố An dài giọng, nhấn ga, xe vọt chạy như bay.

Cả bọn lập tức thắt chặt dây an toàn. May là mới sáng sớm, đường vắng người thưa nên không có vấn đề gì.

Một tiếng sau, mọi người toàn mạng tới được đích. Sau khi chọn được hoa, lúc trả giá A Bố không ngừng mặc cả.

“Ông chủ, bớt mỗi bông năm đồng nhé?”

Ông chủ lắc đầu nguây nguậy: “Vậy sao được, mỗi bông tôi bán chẳng lời tới năm đồng nữa là!”

A Bố dậm bước, bảo cả bọn: “Đi thôi!”

Ông chủ lập tức gọi giật lại: “Mỗi bông bớt một đồng, được không?”

“Đi!”

“Vậy hai đồng, hai đồng được rồi chứ gì?”

“Đi!”

“Ba đồng?” Ông chủ lau mồ hôi: “Đây là giá thấp nhất rồi đó! Không thể bớt nữa, nếu không tôi lỗ vốn mất!”

A Bố cười cười: “Bốn đồng. Nếu không thì chúng tôi sáng hàng khác.”

Ông chủ cắn răng: “Được rồi!”

Ba bạn gay vui mừng chắt hoa lên xe.

Ông chủ lau mồ hôi: Đám này còn đáng sợ hơn cả thổ phỉ!

Trên đường trở về, mọi người tước quyền lái xe của Cố An, để Sở Hữu Phong lái. Xe chạy rề rề trên đường, bị vô số chiếc xe khác vượt mặt.

A Bố tắc lưỡi: “Béo, ông có thể chạy nhanh lên một chút không, tới cả xe đạp còn vượt mặt bọn mình kìa!”

Sở Hữu Phong tay cầm lái, mắt nhìn thẳng, miệng chậm rãi đáp: “An toàn là nhất! An toàn là nhất!”

“Tôi ngủ nhé, khi nào tới nơi thì gọi tôi.” A Bố nói xong nhắm mắt lại.

Do hôm nay dậy quá sớm nên lát sau Vệ Đình và Cố An cũng thiêu thiêu ngủ.

Xe chạy vào nội thành. Đột nhiên, cả bọn bị một cú va chạm mạnh nên giật mình tỉnh giấc. Mở mắt, nhìn cảnh tượng trước mặt, ai nấy đều tròn mắt há hốc mồm.

Xe đã lấn lên làn đường cho người đi bộ, tông vào bồn hoa ven đường.

Đầu xe bị móp, kính chắn gió vỡ nát.

Cố An hét lên, vội vàng nhảy xuống kiểm tra tình hình.

Vệ Đình vội vàng quay người, khua tay hỏi Sở Hữu Phong: [Sao anh lại lao xe vào đây?]

Sở Hữu Phong vò đầu: “Hồi nãy hình như anh ngủ gục.”

Vệ Đình thở dài. May mà Cầu Cầu lái xe chậm nên lực va chạm cũng không mạnh lắm, chẳng ai bị thương, có điều xe thì phải mang đi tu sửa.

Vệ Đình xuống xe, nhìn phần đầu xe bị móp, lại ngó Cố An đang ngồi trước đầu xe kêu than, trong lòng cảm thấy rất áy náy. Nếu không phải vì mình thì Cố An sẽ không mượn xe, như vậy cũng sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn này.

Vệ Đình đến bên cạnh Cố An, vỗ nhẹ vai: [Đừng lo, tôi sẽ bỏ tiền ra sửa.]

“Ồi không phải vấn đề tiền bạc.” Cố An vò đầu bứt tai nói: “Tôi làm hư xe của tên biến thái đó, thế nào hắn cũng kiếm có hà hiếp tôi.”

Nghe Cố An nói vậy, Vệ Đình càng áy náy hơn: [Biến thái? Biến thái là ai? Nếu anh ta hà hiếp anh thì anh cứ bảo anh ta tới tính sổ với tôi nè.]

“Là cái gã lần trước tới tìm tôi đó.”

Vệ Đình ngạc nhiên: [Là cái người trông hết yêu tinh đó hả?]

“Đúng vậy, chính là hắn!”

Vệ Đình khó hiểu: [Anh ta biến thái lắm hả? Nhìn không ra nhá!]

Cố An xắn ống quần lên, để lộ dấu răng trên cẳng chân: “Hắn vô cùng biến thái luôn! Đây là do hắn cắn đó!”

Tên biến thái mà Cố An đang nhắc tới, Vệ Đình từng gặp vài lần rồi. Là một người đàn ông vô cùng quyến rũ. Tuy dùng từ “quyến rũ” để hình dung về một người đàn ông là không đúng, nhưng Vệ Đình lại chẳng thể tìm được từ nào để miêu tả được dáng vẻ của hắn.

Mặt trái xoan, da trắng mịn, lúc nào cũng nở nụ cười ngọt ngào. Chân mày lá liễu, mắt phượng, đuôi mắt cong cong. Khi liếc nhìn ai đó thì khẽ nheo mắt lại, sau đó nhẹ nhàng đưa đẩy, ánh mắt quyến rũ tựa hồ có thể hút hết hồn phách người ta, hết như hồ ly tinh vậy.

Người xinh đẹp như thế sao có thể là biến thái được nhỉ? Vệ Đình không sao hiểu nổi.

Có điều, Cố An cũng rất đẹp trai, thế mà cũng là một tên biến thái đó thôi. Nghĩ đến đây thì Vệ Đình cũng hiểu ra.

Cố An từng nói người đàn ông đó là bạn hồi nhỏ của cậu ta. Nếu hai người là bạn bè thì hắn là ngu ngu tầm ngu, mã tầm mã, cá mè một lứa rồi. Có điều Vệ Đình không hiểu sao Cố An lại sợ người ấy tới vậy.

Cậu dùng tay ra dấu: [Vậy phải làm sao bây giờ? Hay là chúng ta mang xe đi sửa trước, khi nào xong rồi mang trả.]

“Lát nữa hẩn cần xe rồi.” Cố An đứng dậy, cười cười với Vệ Đình: “Bỏ đi, cùng lắm thì mắc nợ hẩn lần này vậy. Đừng lo. Cậu không cần bỏ tiền ra sửa đâu, hẩn ta có tiền mà.”

Vệ Đình gật đầu, thâm nghĩ nhất định phải tìm dịp báo đáp Cố An.

Sở Hiểu Phong lúc này cũng bước tới, mặt mày lo lắng, cúi đầu, tay mân mê áo, hết như con nít mắc lỗi: “Xin lỗi, tiền sửa xe này để tôi.”

“Không sao đâu.” Cố An xua tay. “Đừng vì chuyện này mà mất vui.”

“Xin lỗi thì được gì.” A Bó giờ điện thoại lên: “Bây giờ giải quyết vấn đề trước đã, tôi đã gọi cảnh sát rồi.”

Vừa dứt lời, một chiếc xe cảnh sát đã dừng lại trước mặt cả bọn. Cửa mở, một cảnh sát trẻ tuổi mang đồng phục bước ra.

Anh ta quan sát hiện trường, rồi hỏi mọi người: “Ai là chủ xe, cho tôi xem giấy phép lái xe và chứng minh thư.”

Cả đám cúi đầu, không ai lên tiếng.

Cảnh sát lại hỏi: “Ai là người lái xe?”

Ngoại trừ Sở Hiểu Phong thì ba tên còn lại đồng loạt lùi một bước.

Cảnh sát nhìn Sở Hiểu Phong, chìa tay ra: “Giấy phép lái xe của cậu đâu?”

Giọng nói trầm âm, nhỏ nhẹ lọt vào tai Sở Hiểu Phong hết như có ma lực, từ tai xuyên thẳng đến nơi sâu nhất trong trái tim, khiến nó mãnh liệt rung động.

Cậu ngẩng đầu lên, vừa thoáng qua liền không sao dờn ánh mắt được.

Ánh dương chiếu lên khuôn mặt người kia, lớp sáng vàng nhàn nhạt mỏng mảnh tựa lớp sa che mặt, như thực như hư. Ngũ quan anh tuấn, ngời ngời chính khí.

Nhìn người đàn ông tuấn tú này, Sở Hiểu Phong bỗng nhiên nhớ tới những đại hiệp trừ gian diệt bạo bảo vệ chính nghĩa trong tiểu thuyết võ hiệp.

Tâm tình kích động không sao tự chủ được, Sở Hiểu Phong sờ ngực, tim đập liên hồi.

Cảnh sát thấy cậu ta không trả lời, lại hỏi: “Cậu không có giấy phép lái xe sao?”

...

“Giữ xe, phạt tiền.”

...

“Theo tôi về đồn.”

...

Cảnh sát: “...”

Thấy tình hình không ổn, Cố An vội vàng chạy đến phân trần: “Anh cảnh sát ơi, cậu ấy có bằng lái xe nhưng lại để quên ở nhà rồi. Chúng tôi sẽ về nhà lấy cho anh xem. Anh kiểm tra xong phạt tiền chứ đừng giữ xe nha!”

Cảnh sát ừ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Cố An hỏi: “Anh cảnh sát, còn chuyện gì nữa không ạ?”

Anh ta chỉ lên số hiệu trên đồng phục nói: “Số hiệu của tôi là 220041, các cậu mang bằng lái lên đồn gặp tôi.”

Cố An cúi đầu khom lưng nói: “Dạ! Dạ!”

Cảnh sát lại ừ một tiếng, bước vào xe. Chớp mắt, chiếc xe đã khuất dạng.

Nhìn theo hướng chiếc xe đang khuất dần, Cố An thấy khó hiểu: “Cha cảnh sát này bị ngu hử bây. Thằng chả còn chưa nói đồn của chả nằm ở đâu

thì sao tụi mình đi lên đó? Với lại chuyện còn chưa giải quyết xong...”

Vệ Đình thở dài: [Hay là anh ta mới ngày đầu đi làm nên không rành thủ tục xử lý.]

A Bô nói: “Muốn tìm anh ta cũng dễ thôi.” Thấy mọi người nhíu mày nhìn mình, cô liền đáp: “Người mỗi ngày đứng gác ở đầu phố là anh ta mà.”

“Đầu phố chợ chim?” Cố An giật mình: “Sao tôi chưa từng gặp anh ta?”

“Thì như lời nhóc chủ nhà nói, anh ta mới nhậm chức chưa đầy một tuần, với lại...” A Bô đột nhiên cười bí hiểm: “Khách trọ mới bên tiệm thú cưng cũng chính là anh ta.”

“Hóa ra là hàng xóm!” Cố An tới bên cái xe đã trầy xước, mở cửa bước vào, ngoắc tay gọi mọi người: “Đi, chúng ta về nhà. Lát nữa mang bằng lái xe qua nhà anh ta là được.”

Ngồi lên xe rồi, Vệ Đình mới nhận ra Sở Hiểu Phong có gì đó là lạ, ngơ ngác ngây người, mắt không hề có tiêu cự.

Vệ Đình quơ quơ tay trước mặt cậu ta, múa may nói: [Sao tự dưng lại ngớ ra vậy?]

Sở Hiểu Phong cười khúc khích: “Hình như anh thích anh ấy rồi!”

Vệ Đình kinh ngạc: [Ai?]

Sở Hiểu Phong xấu hổ: “Anh cảnh sát!”

Vệ Đình trợn mắt: [Không phải chứ? Mới gặp mà đã thích?]

“Đúng vậy, không phải là thích.” Sở Hiểu Phong cúi đầu trầm tư một lát lại ngẩng lên, ánh mắt kiên định: “Là yêu! Anh hình như đã yêu anh ấy rồi!”

Cả bọn câm nín.

Do xảy ra sự cố nên khi về tới nhà thì đã gần trưa rồi, Vệ Đình nhìn đồng hồ thở phào, mới mười một rưỡi, còn nửa tiếng nữa mới đến giờ hẹn.

Vệ Đình phân loại hoa, bỏ vào trong thùng rồi lấy kéo tỉa cành. Xong xuôi, cậu lại nhìn đồng hồ, mười hai giờ mười lăm phút. Vệ Đình cau mày, sao tới giờ hẹn rồi mà vẫn không thấy người đó đâu? Đoạn, cậu xách ghế ra cửa ngò, im lặng chờ đợi.

Thời gian chậm chậm trôi qua, từ mười hai giờ trưa tới một giờ, hai giờ, ba giờ rồi bốn giờ...

Người ấy vẫn không tới.

Mặt trời khuất bóng, Vệ Đình lại nhìn đồng hồ, sáu giờ chiều. Quả nhiên đúng như lời của quạ đen A Bô, người đó thực sự là một tên lừa đảo. Nhìn những khóm hoa tươi trong cửa tiệm, Vệ Đình cười khổ, cúi đầu, xách ghế vào trong nhà.

Chương 4

Hai Tên Ngốc

Buổi chiều, mọi người lần lượt về nhà, nhìn một phòng hoa tươi trong lòng lập tức hiểu ngay, nhóc chủ nhà đã bị lừa rồi.

Tối giờ cơm tối, Vệ Đình tự nhốt mình trong phòng, ba khách trọ thay phiên nhau gọi cậu ra ăn cơm nhưng cậu đều để ngoài tai.

Cố An nóng nảy định phá cửa vào, A Bô kịp thời ngăn lại: “Bỏ đi, cứ để nhóc ấy yên tĩnh chút. Sáng mai chúng ta lại mang hoa ra đầu chợ, bán với giá gốc, coi như vẫn hồi chút tiền vốn cũng được.”

“Ừ, vậy đi!” Cố An gật đầu đồng ý, quay sang nói với Cầu Cầu: “Hiệu Phong đi lấy bằng lái đi, chúng ta tới tìm anh cảnh sát giải quyết cho xong chuyện hồi sáng.”

“Ừ, ừ!” Sở Hiệu Phong vội vàng chạy lên lầu, thân thể nặng nề đột nhiên trở nên linh hoạt lạ thường, vài bước đã vọt vào phòng lấy xong bằng lái rồi lại phóng xuống cầu thang, chạy tới trước mặt Cố An, ngây ngô cười: “Chúng ta đi thôi!”

Khóe miệng Cố An giật giật: “Ông có thể đứng ngốc như vậy có được không!”

Hai người tới trước cửa tiệm thú cưng, anh cảnh sát vẫn chưa về. Sở Hiệu Phong xem giờ, đã hơn tám giờ tối rồi, lẽ nào anh cảnh sát vẫn chưa tan ca?

Cố An tự nhiên ngồi xuống cạnh ông chủ cửa tiệm thú cưng, vui vẻ nói: “Cây Chối Nhỏ, ông bình thường có thú vui và sở thích gì vậy?”

Người đàn ông bị gọi là Cây Chối Nhỏ vẫn cúi đầu vào máy tính, mặc kệ Cố An.

Cố An chồm tới trước mặt y, cười nói: “Cây Chối Nhỏ, giúp tôi một chuyện nhé!”

Cây Chối Nhỏ ngược đầu lên quát: “Đừng có gọi tôi là Cây Chối Nhỏ!”

Cố An không thèm quan tâm, nói tiếp: “Đặt mua giúp tôi một con búp bê bơm hơi trên mạng nhá. Con nào tốt tốt vào, chất liệu như người thật ấy. Giá cả không thành vấn đề.”

Cây Chối Nhỏ quát lên: “Đồ biến thái! Sao không tự mình đặt mua đi?!”

Cố An thản nhiên đáp: “Tôi chưa mua bao giờ, làm sao biết loại nào tốt. Ông giới thiệu cho tôi đi, tôi tin ông mà!”

Cây Chối Nhỏ đỏ mặt: “Tôi cũng chưa mua lần nào! Sao biết được loại nào tốt chứ!”

“Thật sao?” Cố An cười bí hiểm, không nói thêm gì nữa.

Cây Chối Nhỏ cảm thấy dường như tên kia đã biết được chuyện gì rồi, lập tức lắp bắp: “Biến thái, cậu... cậu, sao tự dưng lại muốn mua búp bê bơm hơi?”

Cố An cười cười, giả bộ thắc mắc: “Ông nói coi loại nào thì tốt? Tóc vàng da trắng mắt xanh mặc đồ thủy thủ hả?”

Cây Chối Nhỏ nghe vậy tức thì chấn động. Con búp bê bơm hơi trong phòng y đích thị là tóc vàng da trắng mắt xanh mặc đồ thủy thủ!

“Tên biến thái chết tiệt! Mi dám nhìn trộm ta?!”

Cố An vỗ bàn cười to: “Cây Chối Nhỏ à, sở thích của ông cũng đặc biệt nhỉ!”

Cây Chối Nhỏ siết chặt nắm tay, môi run run tức giận đến nghẹn lời.

Thấy dáng vẻ tức giận của y, Cố An càng cười điên cuồng hơn.

Cây Chối Nhỏ tên thật là Lương Bạng, là đối thủ sống còn của Vệ Đình.

Nhà hai người đối diện nhau, một người mở tiệm hoa, một kẻ bán thú cưng, không buôn bán cùng loại cũng chẳng phải oan gia, nên ban đầu cũng khá hòa hợp.

Song, Lương Bạng lại là kẻ lòng dạ hẹp hòi, bất kể chuyện gì cũng so đo hơn thua. Ví dụ như chuyện mở cửa tiệm, y không muốn người khác buôn bán tốt hơn mình.

Muốn mở tiệm hoa không khó, chỉ cần mua hoa về bán là được. Nhưng tiệm thú cưng thì khác, đâu phải ngày nào cũng có người đến mua thú cưng, có hôm từ sáng sớm đến tối mịt còn chẳng bán được một bịch thức ăn cho chó. Lương Bạng hề nhìn tiệm hoa của Vệ Đình bán được thì bực mình, lại chưa từng nghĩ rằng Vệ Đình bán mấy trăm bông hoa cũng chẳng lãi bằng y bán một con thú nuôi.

Quan hệ hai nhà vốn dĩ hòa thuận, nay vì lòng dạ hẹp hòi của Lương Bạng mà vỡ tan. Mỗi khi Vệ Đình bán được một bông hoa thì y lại thơ thẩn tới trước tiệm hoa nói móc vài câu. Ví như, ông chủ Vệ đắt hàng ghê nhỉ; ông chủ Vệ buôn bán lớn quá ta; ông chủ Vệ phát tài đến nơi rồi...

Ban đầu, Vệ Đình cũng không để ý, cứ nghĩ y chỉ nói đùa thôi. Nhưng lâu dần, ngày nào cũng nghe đi nghe lại giọng điệu nói kháy này thì cũng phản cảm. Hễ thấy y lượn lờ trước cửa tiệm thì chỉ muốn xách chổi quét đi cho khuất mắt.

Có một lần, Lương Bạng thấy Vệ Đình vừa bán xong một bó hoa liền xông vào tiệm, nhếch miệng nói: “Ông chủ Vệ buôn may bán đắt quá, mới sáng sớm đã có người mở hàng rồi, tôi thèm mà không được...”

Chữ “đó” còn chưa kịp ra khỏi mồm thì miếng giẻ lau nhà đã nằm ngay trên mặt y. Ngay sau đó y liền bị Vệ Đình tổng cổ ra khỏi tiệm hoa.

Quan hệ giữa hai bên cắt đứt từ đó.

Kỳ thực sáng hôm đó Vệ Đình chẳng buôn bán được gì, mà là xui xẻo đụng phải khách hàng tới kiểm chuyện, hoa đã mua vài ngày héo queo giờ lại tới đòi đổi hoa mới.

Dựa vào tôn chỉ “khách hàng là thượng đế”, cậu không muốn vì vài bông hoa mà so đo với khách, bèn đổi cho cành khác. Nhưng dè đâu Lương Bằng lại tới kiểm chuyện.

Vệ Đình vốn đã nổi điên rồi, nhin hết nổi, mới lấy cây chổi lau nhà đuổi y ra khỏi cửa. Sau lần ấy, Lương Bằng không ngừng kiếm cớ sinh sự với cậu. Nào là vứt rác nhà mình ra trước cửa nhà Vệ Đình; nào là thả thú nuôi của y qua tiệm hoa phá phách, không chừa trò hề tiệt xấu xa nào cả.

Vệ Đình là một đứa trẻ thành thật, gặp phải chuyện như vậy cũng chỉ biết nhẫn nhịn. Cậu không thể nói, thành ra có muốn cãi lý với y cũng không được.

Người xưa có câu: Vô quýt dày có móng tay nhọn.

Từ khi Cố An đến ở nhà trọ trạch nam thì những ngày tươi đẹp của Lương Bằng cũng chấm dứt. Biết được ân oán giữa hai người, Cố An liền bắt đầu trả đũa Lương Bằng.

Chó cưng của Lương Bằng thuộc giống Komondor^[1], toàn thân phủ một lớp lông trắng vừa dày vừa xù, nhìn xa chẳng khác gì cây chổi nhỏ cả. Thế nên Cố An gọi Lương Bằng bằng biệt danh “Cây Chổi Nhỏ”, còn chó cưng của y là “Cây Chổi To”, coi nó như bề trên của y luôn.

[1. Là giống chó có từ rất xưa, thường được người nông dân nuôi để trông cừu. Ngày nay đây là một giống chó quý với một đặc điểm là bộ lông vô cùng lạ lùng, được xưng là “Kẻ có bộ lông kỳ dị”, với những cụm lông dài, xoắn và bện vào nhau như dây thừng.]

Cố An rất thích chọc ghẹo Cây Chổi To bằng cách lấy than vẽ vờilung tung trên bộ lông dày của nó.

Mỗi ngày, Lương Băng đều tắm cho Cây Chối To, thế nhưng bụi than dính trên lông không sao gội sạch được, lớp lông trắng dần dần ngả xám, trông càng giống chó lau nhà.

Cố An rảnh rồi hết việc lại la cà sang tiệm thú cưng, nhốt chó và mèo vào chung một lồng, cho vẹt ăn đồ ăn của chó, mở lồng chim xong thì giả bộ quên khóa lại, bỏ mấy con chuột bạch vào lồng hamster làm lộn tung phèo cả lên.

Lũ chó mèo bị nhốt chung với nhau thì sinh uất ức, vẹt ăn phải đồ ăn chó thì đau bụng liên miên, chim ra khỏi lồng thì chẳng đường nào trở lại, chuột bạch thì coi ngang giá với hamster mà bán. Khách hàng giận dữ xách lồng tới tiệm tìm Lương Băng tính sổ, ném chuột vào giữa mặt y, khiến y mặt mày trầy mấy vết cào dài còn rơm rớm máu. Gương mặt y tự coi là vô cùng đẹp trai ấy bị móng chuột cào te tua. Lương Băng điên tiết, lồng lộn chạy vào tiệm hoa rồi giả vờ khóc lóc thề thốt sau này sẽ không kiếm chuyện với Vệ Đình nữa. Về sau, y hề thấy Cố An là tránh như tránh ôn dịch. Nhưng Cố An vẫn không chịu buông tha, coi y là thú tiêu khiển vui nhất trần đời.

Lương Băng sớm đã biết Cố An là kẻ cuồng rình trộm, chỉ không ngờ bản thân mình cũng trở thành con mồi của gã. Bí mật đã bị bật mí, Lương Băng giờ chẳng khác nào bị lột trần trụi ra trước mặt Cố An, xấu hổ vô cùng, chẳng còn một chút xiu riêng tư nào giấu được nữa.

Lương Băng hung tợn trừng mắt nhìn Cố An, rồi xoay người vào nhà trong. Lương Băng vừa vào thì anh cảnh sát về tới nơi.

Cố An vội vàng bước lại: “Anh cảnh sát, cuối cùng anh cũng về rồi, tội tôi mang bằng lái tới cho anh đây.”

Anh cảnh sát nhìn hai người, ngạc nhiên nói: “Sao hai người lại ở đây? Tôi ở đồn chờ mấy người cả buổi.”

Cố An câm nín: Đồng chí cảnh sát này quả nhiên rất đàn!

Cố An chỉ về phía tiệm hoa đối diện: “Bọn tôi sống ở bên đó. Chúng ta là hàng xóm.”

Anh cảnh sát ồ lên một tiếng.

Sở Hiểu Phong cúi đầu đưa bằng lái cho anh ta, giọng run run: “Anh... anh cảnh sát, cái cái cái này, gửi anh.”

Anh cảnh sát nhận lấy, chỉ ừ một tiếng rồi thôi.

Cố An lau mồ hôi, dè dặt hỏi: “Anh cảnh sát à, chúng tôi làm hư bồn hoa có phải sẽ bị phạt tiền không?”

“Ừ, phạt chứ.”

“Phạt bao nhiêu?”

Anh cảnh sát im lặng suy nghĩ.

“VẬY ĐỒN CỦA ANH NẰM Ở ĐÂU?” Cố An bắt đầu dĩ thử dài: “Ngày mai tôi sẽ tới đó tìm anh.”

“Là đội cảnh sát giao thông thành phố.”

“À, cũng gần chợ chim.”

“Ừ.”

“XIN HỎI ANH TÊN LÀ GÌ?”

“Tôi họ Cung, tên Cung Nghị. Hai cậu cứ gọi ‘lão Cung’ là được.”

Lão Công^[2]?

[2. Nghĩa là “chồng”.]

Cố An khóe miệng co rút: Anh chiếm tiện nghi tôi à!

Thấy bộ dạng câm nín của Cố An, Cung Nghị như hiểu ra, nghiêm túc giải thích: “Mọi người trong đồn đều gọi tôi như vậy.”

...

“Các cậu có thể gọi ‘Tiểu Cung’ cũng được.”

“Hay cứ gọi là anh cảnh sát nhé.” Cố An vui vẻ nói: “Vừa thân mật vừa dễ nghe!”

“Ừ, cũng được.”

“Vậy không làm phiền anh nữa, bọn tôi đi trước.”

“Ừ.”

Dứt lời, Cố An kéo kẻ đang ngây dại vì trai là Sở Hiểu Phong ra ngoài.

Khó khăn lắm mới tới đây được một lần mà lại chẳng nói được câu nào với anh cảnh sát, Sở Hiểu Phong không muốn cứ vậy mà đi, bèn gạt tay Cố An ra, bước đến trước mặt anh cảnh sát, giọng run run nói:

“Anh cảnh sát... sát, em... em...”

Cung Nghị nhìn trái banh đồ sộ trước mặt, thật lòng nói: “Cậu béo quá!”

Sở Hiểu Phong tròn mắt nhìn, cõi lòng tan nát. Anh cảnh sát chê mình!

“Nên giảm cân.”

...

“Béo quá không tốt cho sức khỏe.”

Trái tim vỡ nát bỗng chốc đã lành lại, Sở Hiểu Phong mỉm cười: Anh cảnh sát đang quan tâm mình!

“Dạ, em sẽ giảm cân!” Sở Hiểu Phong liên tục gật đầu: “Từ hôm nay trở đi em sẽ nhịn ăn cơm!”

“Không ăn cơm không được.” Cung Nghị nghĩ một lúc lại nói: “Tập thể thao để giảm cân tốt hơn.”

Kẻ chưa bao giờ tập thể thao như Sở Hữu Phong tiếp lời: “Đúng vậy, tập thể thao là cách giảm cân hiệu quả nhất. Bắt đầu từ ngày mai em sẽ kiên trì tập luyện.”

Sở Hữu Phong điên rồi.

Sáng hôm sau, còn chưa tới năm giờ cậu ta đã thức dậy, vệ sinh răng miệng xong liền đi ra trường tiểu học nằm cạnh chợ chim, buộc hai bao cát lớn vào chân rồi chạy quanh sân trường.

Năm giờ rồi tới sáu giờ, người có thói quen vận động thể thao là Cung Nghị cũng vừa vặn chạy tới trường tiểu học. Hai người tình cờ gặp nhau nơi sân thể dục.

Sở Hữu Phong hưng phấn chào hỏi: “Anh cảnh sát, anh cũng tới chạy bộ hả?”

Cung Nghị vừa chạy vừa đáp: “Ừ, tới chạy bộ.”

Sở Hữu Phong chạy theo sau, nhìn lưng anh ta mà thầm nhỏ dãi.

Cung Nghị bất ngờ dừng bước, quay đầu hỏi: “Cậu cũng tới chạy bộ hả?”

Sở Hữu Phong ra sức gật đầu: “Đúng vậy! Đúng vậy!”

“À.”

“Ừ.”

...

“Anh cảnh sát, chúng ta cùng chạy bộ nha?”

“Ừ, cùng chạy.”

“À.”

“Ừ.”

...

Chạy xong, Sở Hiểu Phong tuy mệt gần đứt hơi nhưng có thể được ở bên anh cảnh sát thì cảm thấy rất hạnh phúc. Hai người đi tới cổng trường, vẫy tay chào tạm biệt.

Sở Hiểu Phong lau mồ hôi trên mặt: “Anh cảnh sát, em phải về nhà rồi.”

Cung Nghị gật đầu: “Ừ, tạm biệt, tôi cũng về nhà.”

“À, tạm biệt.”

Rồi hai người cùng đi về phía chợ chim, dọc đường không ai nói gì.

Về nhà tắm xong, Sở Hiểu Phong ôm khung vẽ chạy ra ngoài, tới giao lộ thì ngồi xổm ven đường nhìn Cung Nghị điều khiển giao thông.

Tới trưa, Sở Hiểu Phong thấy Cung Nghị bước ra khỏi trạm gác, liền vờ như tình cờ gặp mặt, chạy tới gần chào hỏi: “Anh cảnh sát, thì ra anh làm việc ở đây hả? Bây giờ tan ca rồi phải không?”

“Là giờ nghỉ trưa.” Cung Nghị đáp: “Lát nữa làm việc tiếp.”

Sở Hiểu Phong đưa chai nước suối chuẩn bị sẵn: “Anh cảnh sát trực suốt cả buổi rồi chắc là vừa mệt vừa khát nhỉ? Em có mang theo chai nước này, anh uống đi.”

“Cảm ơn.” Cung Nghị nhận lấy, mở nắp uống một hớp rồi trả lại cho cậu: “Cậu cũng uống đi, ngồi đây cả buổi chắc vừa mệt vừa khát nhỉ?”

Sở Hiểu Phong nghe vậy sững sốt, mặt thoáng cái đỏ bừng, sợ âm mưu nhỏ bé của mình bị phát hiện, vội vàng giải thích: “Em không phải vì muốn nhìn anh mà ngồi ở bên đường đâu. Em đang vẽ tranh, vẽ người, vẽ xe, vẽ đường...”

Cung Nghị ngạc nhiên: “Tôi đâu có bảo là cậu tới nhìn tôi.”

Sở Hiểu Phong: “...”

~*~

Buổi chiều, giờ ăn cơm.

Sau khi buồn rầu suốt một ngày một đêm, Vệ Đình cuối cùng cũng bước ra khỏi phòng. Chuyện bị lừa không thể cứ buồn bã như vậy mãi được. cậu chuẩn bị ăn cơm xong sẽ mang hoa ra chợ đêm bày bán. Bán rẻ một chút, cho dù lỗ vốn cũng không sao. Cậu không muốn trơ mắt nhìn cả phòng hoa tươi cứ từ từ héo rũ tàn úa.

Để bổ sung thể lực, Vệ Đình quyết định hôm nay ăn thịt bò. Khoai tây hầm thịt bò vừa ngon vừa bổ dưỡng. Bỏ thịt vào nồi rồi Vệ Đình mới nhớ ra trong nhà không có khoai tây.

Sở Hiểu Phong xung phong đi chợ mua.

Mua khoai tây chỉ là phụ, nhân tiện đi qua tiệm thú cưng lên nhìn anh cảnh sát mới là chính. Có điều khi cậu đi ngang qua tiệm thì lại không thấy anh cảnh sát đâu. Sở Hiểu Phong cúi đầu ảo não đi vào chợ mua khoai tây, vừa quay đầu lại thì mắt chợt sáng rực. Anh cảnh sát tay cầm túi thức ăn đang đứng trước mặt cậu.

Sở Hiểu Phong tươi cười bước tới: “Anh cảnh sát, anh đi mua thức ăn à?”

Cung Nghị gật đầu: “Ừ, đến mua đồ ăn. Cậu cũng đi mua đồ ăn?”

“Vâng.” Sở Hiểu Phong lại hỏi: “Anh mua gì vậy?”

Cung Nghị giơ cái túi trong tay lên, nói: “Cá.”

Sở Hiểu Phong cũng khoe cái túi của mình: “Em mua khoai tây.”

“À.”

Sở Hiểu Phong không biết phải nói gì tiếp, nhưng lại không muốn không khí tẻ nhạt bèn kiếm chuyện nói: “Em thích ăn cá lắm.”

“Vậy sao?” Cung Nghị nhét túi cá vào tay cậu: “Cậu mang về ăn đi.”

Sở Hiếu Phong thụ sủng nhược kinh^[3], vội đưa túi khoai tây cho Cung Nghị: “Có qua có lại, khoai tây cho anh này.”

[3. Được cưng chiều mà ngạc nhiên, kinh hãi.]

“Được.” Cung Nghị nhận lấy, khách sáo nói: “Cảm ơn.”

Sở Hiếu Phong cũng rất khách khí, lắc lắc túi cá trong tay: “Em cũng phải cảm ơn anh.”

Cung Nghị nghiêm túc nói: “Không cần khách sáo.”

“Vâng.”

“Ừ.”

...

Hai người trở về nhà, không ai nói lời nào, chỉ im lặng bước đi. Tới trước cửa, chào tạm biệt xong, Sở Hiếu Phong thần thờ nhìn theo bóng Cung Nghị, một cảm giác ngọt ngào len vào tận đáy lòng. Đứng ngơ ngác một hồi, Sở Hiếu Phong hớn hử bước vào nhà.

Nghe tiếng cậu ta gọi, Vệ Đình chạy từ bếp ra, khua tay nói: [Mau đưa khoai tây đây, thịt bò sắp nhừ luôn rồi.]

Sở Hiếu Phong lượn vài vòng trong phòng, cười khúc kha khúc khích rồi đưa túi thức ăn.

Vệ Đình đón lấy, vừa mở ra liền đen mặt: [Anh điên à?! Em kêu anh mua khoai tây, anh mua cá về làm gì?]

Sở Hiếu Phong vẫn còn đắm chìm trong hạnh phúc, vừa nhảy vừa nói: “Anh mua khoai tây mà, hai đồng rưỡi một cân, anh mua hai cân.”

Vệ Đình dụi mắt, nhìn lại thứ trong tay, vẫn là cá mà. Rồi ngẩng đầu nhìn Cầu Cầu khuôn mặt đang ngời ngời, trong lòng đầy thương cảm. Tên ngốc này tới cả khoai tây và cá cũng không phân biệt được...

Cơm tối xong, Vệ Đình xách vài lẵng hoa ra chợ đêm bày bán.

Tới chợ đêm, cậu chọn vị trí đầu chợ, phân loại hoa rồi bắt đầu mời chào khách hàng. Trên mỗi lẵng hoa có dính một mẩu giấy: Mua một tặng một. Tuy quảng cáo là vậy, nhưng giá một nhánh hoa bằng giá hai nhánh, nên không lời cũng không lỗ.

Tới nước này, có thể lấy lại vốn là may rồi, Vệ Đình không dám nghĩ tới việc kiếm lời...

Cậu cẩn thận tỉ mẩn tưới nước cho hoa. Từng đóa kiêu diễm rộ nở, bùng bùng khoe sắc, đầm thắm hương đưa. Hoa xinh đẹp, chủ đáng yêu, nhanh chóng thu hút được nhiều khách ghé qua.

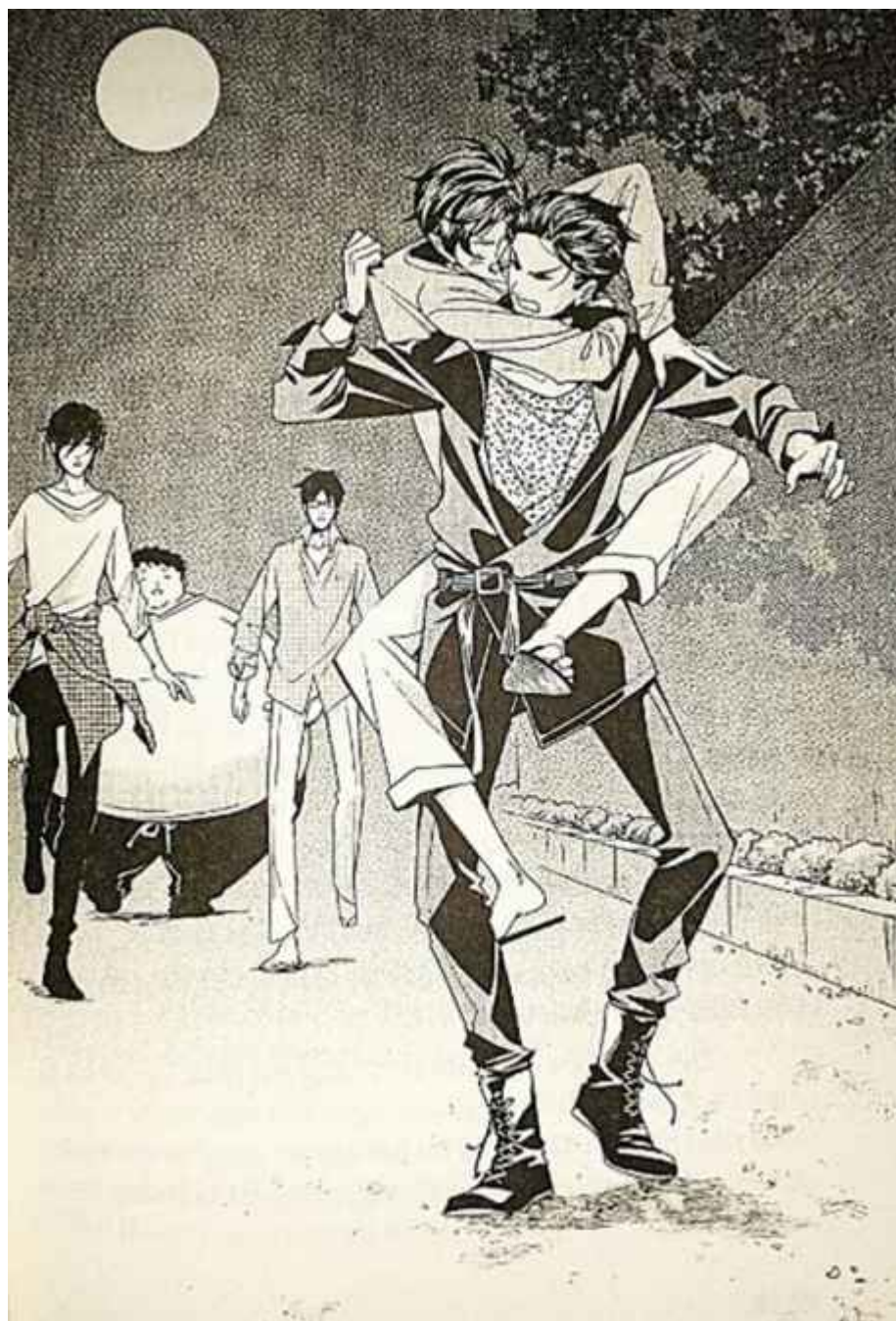
Vệ Đình luôn tươi cười, thái độ lễ phép, nhã nhặn, cứ thế những lẵng hoa cũng vơi dần đi. Nhìn bằng mắt, vui trong lòng, có thể bán được hoa, cậu đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi. Bán hết hoa, Vệ Đình tay xách giỏ không về nhà.

Lòng vui phơi phới, mặt mày rạng rỡ.

Vừa bước vào chợ chim, một thanh niên lướt qua vai cậu. Vệ Đình giật mình, vội quay đầu lại nhìn bóng người kia, lửa giận ngùn ngụt bốc cao.

Vệ Đình giận dữ gào thét trong lòng: Đồ lừa đảo, mi đứng lại cho ta!

Giây tiếp theo, cậu hai mắt đỏ ngầu nhào lên lưng, dùng tay bóp cổ, cúi đầu cắn một phát vào tai người đó.

Chương 5

Xóa Bỏ Hiệu Lãm

Đột nhiên bị tập kích, người thanh niên ngồi sụp xuống, nâng Vệ Đình lên, tóm lấy bả vai trái của cậu rồi lôi xuống khỏi người mình.

Cả thân thể bị quăng xuống đất, đau quá, Vệ Đình ngẩng đầu trừng mắt, mặt mày hung dữ như muốn ăn tươi nuốt sống người ta. Chàng trai nhìn kẻ vừa đánh lén mình, kinh ngạc: “Sao lại là cậu hả?” Liền đưa tay sờ tai, âm ẩm dính dính, rồi giơ tay ra xem, vừa thấy đã nhũu mày trừng mắt quát lớn: “Chết tiệt, mi điên à? Làm lão tử chảy máu rồi...”

Chưa kịp nói xong đã thấy Vệ Đình nhồm dậy, như con thú nhỏ dùng đầu húc vào mình.

“Mi còn chưa chịu thôi à!” Chàng trai chưa kịp né đã bị Vệ Đình ôm lấy thắt lưng, trên ngực đau nhức, anh ta phần nộ rống to: “Lão tử chọc gì mi hả? Mẹ nó, đừng có cắn người! Buông ra! Có nghe không... Không buông thì ta không khách sáo nữa đâu!”

Vệ Đình dường như chẳng hề nghe thấy, ôm chặt lấy đôi phương mà cắn loạn xạ. Lần này thì anh ta thực sự nổi điên, gỡ hai tay Vệ Đình ra rồi đẩy mạnh, khiến cậu lão đảo ngã xuống đất.

Chàng trai tức giận bước nhanh đến trước mặt Vệ Đình, xách cổ áo lôi cậu đứng dậy, lạnh lùng uy hiếp: “Nhóc con, có biết chọc giận ta có hậu quả thế nào không? Có tin ta đập nát tiệm hoa nhà mi không.”

Vệ Đình không sợ, còn siết nắm tay vung về phía anh ta.

Chàng trai giơ tay định đỡ, Vệ Đình liền thuận thế nhảy lên người đối phương. Hai tay ôm ghì lấy cổ, hai chân siết lấy hông, cúi đầu cắn vào vai anh ta.

Chàng trai hiền nhiên trước nay chưa từng gặp ai vừa lì lợm vừa khó đối phó như vậy, suy sụp nhìn trời gào lên: “Chết tiệt! Mi là chó ư? Sao lại thích cắn người thế hả?”

Người dân trong chợ chim đều quen biết nhau, thấy Vệ Đình đánh nhau, họ liền đi gọi ba người khách trọ nhà cậu ta đến.

Ba khách trọ vừa chạy tới đầu chợ liền chứng kiến cảnh này: Vệ Đình hết như chú gấu Koala bám chặt lấy thanh niên, vùi đầu vào cổ người ta, thoáng nhìn lại có vẻ rất mờ ám. Thanh niên vẻ mặt bất đắc dĩ định lôi cậu ta xuống thì lại bị ghì chặt hơn, chỉ còn biết ngược đầu nhìn trời đầy bất lực.

Cô An vừa nhìn thấy người thanh niên kia lập tức hiểu ngay vấn đề, vội vàng chạy tới trước mặt họ, hét lớn: “Nhóc chủ nhà, cậu hiểu lầm người ta rồi! Anh ta không phải lừa đảo đâu! Hồi nãy anh ta đã tới trả tiền cậu rồi đấy!”

Nghe vậy Vệ Đình tức thì ngẩn người, miệng cũng buông lỏng ra. Đoạn ngẩng đầu nhìn thanh niên, ngượng cười xấu hổ.

Người kia sầm mặt, gầm nhẹ: “Xuống!”

Vệ Đình buông tay, nhanh chóng tuột khỏi người đối phương.

“Cậu có não không hả?” Thanh niên dùng ngón tay chọt chọt trán Vệ Đình: “Có chuyện không từ từ nói được à? Nhìn tôi giống lừa đảo lắm hả? Chưa thềm hỏi han gì mà đã động thủ, cậu tưởng mình oai phong lắm à?”

Cứ mỗi câu nói, anh ta lại chĩa đầu cậu một cái. Vệ Đình cúi đầu, không phản kháng, để mặc đối phương chọt mình.

“Coi như tôi xui xẻo. Dù gì cậu cũng là trẻ con nên tôi mới không tính toán với cậu.” Chợt một hồi cũng xem như hết giận, chàng trai vút lại một câu rồi quay lưng bước ra khỏi chợ.

Vệ Đình đứng ngây ra một lát, lại nhanh chóng đuổi theo.

Đêm giữa hè chẳng có lấy chút gió nào. Vệ Đình cứ chạy theo sau lưng chàng trai. Tựa hồ biết cậu đang theo sau, anh ta cố ý bước nhanh hơn.

Lau mồ hôi trên trán, Vệ Đình cũng bước nhanh hơn, cố gắng bám sát. Thấy mình sắp đuổi kịp, cậu liền dừng lại đứng yên vài giây, đợi khoảng cách giữa hai người giãn ra khoảng hai mét lại đi tiếp.

Đi một mạch hơn mười phút, Vệ Đình vẫn im lặng theo sau, không làm phiền đối phương, trước sau giữ nguyên khoảng cách.

Chàng trai kia đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn cậu.

“Cậu cứ bám theo tôi làm gì hả?”

Vệ Đình nhìn anh ta, đoạn lại cúi đầu.

“Đang áy náy sao? Không cần đâu, cậu về nhà đi.”

Vệ Đình giơ hai ngón tay lên rồi vẫy tay, tiếp đó giương hai lòng bàn tay lên.

“Tôi không hiểu thủ ngữ.”

Vệ Đình cúi đầu đi tới trước mặt thanh niên, nắm tay đối phương, viết vào hai chữ: [Xin lỗi!]

“Bỏ đi.”

Vệ Đình lắc đầu, lại viết: [Tôi sẽ bồi thường cho anh.]

Chàng trai khẽ cười: “Cậu định bồi thường thế nào?”

Vệ Đình ngược đầu, chỉ vào tai anh ta, rồi lại viết tiếp vào lòng bàn tay: [Xử lý vết thương.]

Ngón tay Vệ Đình được cắt giữa gòn gàng, từng ngón thon dài, đầu ngón tay mềm mại. Ngón tay viết trên lòng bàn tay, có chút nhột nhạt lại âm ỉm.

Thanh niên cúi đầu nhìn cậu, khoe miệng khê cong lên: “Được, tôi nhận lời xin lỗi của cậu.”

Vệ Đình cũng cười toe, nắm tay người kia kéo vào nhà mình.

Hai người bước vào cửa tiệm, trong nhà không có ai. Vệ Đình dẫn thanh niên vào phòng mình, lấy hộp sơ cứu trong ngăn tủ ra.

Vết thương trên tai đã ngừng chảy máu, cậu lấy bông gòn chấm thuốc sát trùng lên vết thương rồi bôi thuốc.

Chàng trai im lặng ngồi trên giường, lướt mắt quan sát phòng ngủ.

Phòng không lớn, tầm hai chục mét vuông, chỉ có một chiếc giường ngủ, hai tủ đầu giường, một tủ quần áo, thêm một bàn máy tính, vừa đủ lấp đầy không gian phòng.

Xung quanh đều rất sạch sẽ gọn gang, khăn trải giường và rèm cửa sô đều màu trắng. Chiếc quạt trần chạy vù vù, gió lay nhẹ tấm rèm bay dập dờn như thể bướm vàng chao cánh. Ánh trắng lọt qua khe cửa rọi xuống sàn, chiếu những vầng sáng bàng bạc vào phòng.

Khung cảnh giản đơn nhưng ấm áp dịu dàng. Chàng trai cười nói: “Này, cậu tên gì? Tôi là Thẩm Huyền.”

...

“Bao nhiêu tuổi rồi? Xem chừng còn chưa thành niên nhỉ? Tôi năm nay 21 tuổi.”

...

“Sống ở đây một mình hả? Ba mẹ đâu?”

...

Thẩm Huyền lại cười: “Suýt nữa quên là cậu không nói được. Chúng ta giao tiếp thế nào đây? Cậu nghĩ cách xem.”

Vệ Đình xử lý vết thương xong, cất hộp sơ cứu lại chỗ cũ rồi mở máy vi tính.

Máy chậm chạp khởi động. Thẩm Huyền nhìn ảnh nền của máy thì ngẩn ra: “Hình nền độc đáo nhỉ.”

Vệ Đình cười thích thú, mở văn bản, gõ gõ: [Đúng vậy, bức ảnh này rất vui phải không? Có phải hơi kỳ kỳ đúng không? Máy nhân vật đều bị bóp méo? Ha ha! Đây là tranh minh họa một truyện trên mạng đó! Tôi thích tác giả truyện này lắm. Tranh này cũng là người đó vẽ. Tuy nhìn không đẹp lắm nhưng yêu ai yêu cả đường đi lối về. Dù là truyện hay tranh của người đó thì tôi đều thích.]

Thẩm Huyền giật giật khóe miệng, cười gượng: “Tôi thấy tranh vẽ cũng được.”

Vệ Đình lại gõ bàn phím: [Anh có thích xem tiểu thuyết không? Tác giả đó tên là Hỏa Viêm. Anh có thể tìm truyện của anh ấy mà đọc. tình tiết khúc chiết cảm động, hành văn lưu loát độc đáo, từng chữ đều khiến người ta phải suy ngẫm. Chỉ có một điểm không tốt, anh ta là vua đào hố^[4] nha, hố nhiều đã đành, mà cập nhật còn rất chậm. Nhưng chỉ cần anh ấy không từ bỏ là được. Là một độc giả trung thành, tôi sẽ luôn luôn ủng hộ anh ấy! Nếu tôi có khả năng viết như vậy thì tốt quá!]

[4. Tiếng lóng của văn học mạng. Bắt đầu viết một tác phẩm = đào hố. Viết xong tác phẩm = lấp hố. Ngưng viết giữa chừng = bỏ hố chạy.]

Thẩm Huyền kinh ngạc: “Cậu cũng viết tiểu thuyết?”

Vệ Đình gật đầu.

“Viết truyện gì rồi? Cho tôi xem nào.”

Vệ Đình lắc đầu.

“Mắc cỡ hả?”

Vệ Đình lại gõ: [Tôi viết rất dở. Truyện viết được hai mươi mấy vạn chữ rồi nhưng chỉ có mỗi một cái bình luận. Căn bản là chẳng ai xem.]

“Sợ gì chứ? Viết ra chẳng phải là để người ta xem sao?”

Ngẫm lại cũng đúng, nếu đã viết rồi, còn sợ người khác xem ư.

Vệ Đình mở trình duyệt, gõ địa chỉ trang web văn học, bật truyện của mình lên.

Thẩm Huyền kê mặt vào màn hình, vừa lướt qua đã phì cười: “Người yêu bá đạo? Cậu viết tiểu thuyết ngôn tình hả? Cái tiêu đề này người ta dùng mòn rồi.”

Nhìn phần giới thiệu, lại cười lớn: “Gương vỡ lại lành? Chủ đề suốt mướt này cũng bị người ta viết đến nát ra rồi.”

Lại nhìn tên nhân vật, cười đến nghiêng ngả: “Thủy Ánh Nguyệt, Dạ Phong Hàn? Cậu là fan của Quỳnh Dao hả?”

Vệ Đình sầm mặt tắt ngay trang web.

“Giận rồi hả?” Thẩm Huyền nhin cười, huých nhẹ vai Vệ Đình: “Cậu sao lại nhỏ mọn vậy chứ!”

Vệ Đình không thèm để ý.

“Rốt cuộc cậu mấy tuổi rồi? Sao lại trẻ con vậy?”

...

“Được rồi, cậu tên gì vậy?”

...

Giọng điệu có phần mất kiên nhẫn: “Này, phản ứng chút đi chứ?!”

Vệ Đình bấu mỗi, vươn hai ngón tay ra gõ gõ bàn phím, mặt mày sung sủa: [Tôi tên Vệ Đình, năm nay 18 tuổi, đã thành niên! Còn nữa, anh nói chuyện thật đáng ghét!]

“Cậu nói gì?!” Thẩm Huyền nhú mào định nổi giận nhưng nhìn về trẻ con của Vệ Đình thì lại thôi, lòng chợt dịu đi. “Nhóc con, không tính toán với cậu. Tôi về đây. Tiền tôi đã đưa cho bạn cậu rồi đó. Lát nữa đếm cho rõ ràng, đừng có gọi tôi là tên lừa đảo nữa.”

Dứt lời, Thẩm Huyền mở cửa bước ra ngoài.

Chờ khi anh ta đi rồi Vệ Đình mới sực nhớ là vẫn chưa giao hoa cho người ta. Nhưng lúc chạy đuổi theo thì người đã đi khuất dạng.

Vệ Đình thở dài. Vừa nãy quên xin cách thức liên lạc rồi, cũng không biết là người ta còn ghé đây không nữa.

Toàn thân đầy mồ hôi, bốc mùi khó chịu, Vệ Đình vào nhà, ôm áo quần chạy vào phòng tắm.

Lúc tắm, lời Thẩm Huyền cứ choán hết tâm trí cậu.

Nghĩ kỹ lại, một tác phẩm văn chương thì phần giới thiệu và tên nhân vật vô cùng quan trọng. Vệ Đình đã hoàn toàn quên mất điều này nên đã biến đoạn giới thiệu và tên nhân vật trở nên suột mướt lại còn ngớ ngẩn. Hèn gì mãi chẳng có ai vào đọc.

Xem ra cần phải sửa thôi!

Vệ Đình đứng tắm dưới vòi sen, xà bông trên người được cuốn trôi, tẩy sạch hết mồ hôi, cả người thoải mái dễ chịu.

Tắm rửa xong trở về phòng ngủ, cậu chợt nảy ra một ý nghĩ. Người hồi nãy tính tình nóng nảy, miệng lại độc địa, điểm này giống hệt Tĩnh ca ca.

Nhưng mà Tĩnh ca ca đáng yêu hơn nhiều.

Vừa nghĩ tới Tĩnh ca ca, trong lòng lại thấy buồn bã. Từ lúc từ chối người ta tới giờ, đã mấy ngày nay anh ấy không online. Vệ Đình không muốn thừa nhận cũng không được. Lần này Tĩnh ca ca giận thật rồi, nói không chừng bỏ cuộc thật cũng nên.

Vào phòng, cậu vừa lau tóc vừa bật QQ.

QQ đang chạy, bạn chim cánh cụt nhấp nháy không ngừng. Vệ Đình bấm kiểm tra, có rất nhiều tin tức. Đột nhiên khung trò chuyện nhảy ra trước mặt, cậu nhìn nội dung thì khẽ mỉm cười.

Tĩnh ca ca: Khang nhi, em có đó không?

Tĩnh ca ca: mấy ngày nay anh có việc ra ngoài nên không lên mạng.

Tĩnh ca ca: Khi nào online thì PM cho anh.

Thì ra anh đi vắng. Vệ Đình cười ngây ngô, vội vàng trả lời.

Dương Khang: Em đây.

Tĩnh ca ca: Hai ngày không gặp có nhớ anh không?

Dương Khang: Nhớ

Tĩnh ca ca: Anh cũng nhớ em.

Dương Khang: ừa

Tĩnh ca ca: Mấy ngày nay em làm gì vậy?

Dương Khang: Cũng như mọi khi. Nhưng mà hôm nay em gặp phải chuyện xấu hổ vô cùng luôn. T_T

Tĩnh ca ca: Chuyện gì vậy? Kể anh nghe xem.

Dương Khang: Chi tiết thì không nói rõ được, có một người lừa em, nên khi bắt gặp anh ta trên đường, em liền nhào tới cản tai anh ta, cản xong mới hay người ta không phải tên lừa đảo. Thật ra đều do em hiểu lầm cả, thật là xấu hổ!

Tĩnh ca ca: ...

Dương Khang: Anh nghe không hiểu ư?

Tĩnh ca ca: À, hiểu, hiểu.

Dương Khang: Em cắn tai người ta chảy máu luôn :-)

Tĩnh ca ca: Chuyện xảy ra khi nào?

Dương Khang: Một tiếng trước.

Tĩnh ca ca: Em cắn tai hấn, hấn phản ứng thế nào?

Dương Khang: Mới đầu anh ta rất tức giận, suýt chút nữa đánh em, hóa giải hiểu lầm rồi thì không tính toán gì nữa. Sau đó em giúp anh ta xử lý vết thương.

Tĩnh ca ca: Xử lý ở đâu?

Dương Khang: Nhà em.

Tĩnh ca ca: ...

Dương Khang: Sao vậy?

Tĩnh ca ca: Không có gì.

Dương Khang: = =

Tĩnh ca ca: Em cảm thấy người đó thế nào?

Dương Khang: Sao tự dưng anh hỏi thế?

Tĩnh ca ca: Hỏi em thì em nói đi.

Dương Khang: Anh ta, tính tình nóng nảy, miệng mồm độc địa, rất đáng ghét.

~*~

Thắm Huyền ngồi trước màn hình máy tính, nhìn khung trò chuyện mà lòng rối bời.

Lẽ này Dương Khang là nhóc câm kia? Quả thực không thể ngờ được!

Thế giới này lớn đến vậy, mình sao lại gặp em ấy chứ? Thật quá mức khó tin!

Nếu Vệ Đình và Khang Nhi là một người, Thẩm Huyền đột nhiên hiểu được lý do cậu ấy không chịu gặp mình.

Nhớ lại chuyện đã xảy ra ở chợ chim, Thẩm Huyền khẽ cười. Nhóc con thoát nhìn rất điềm tĩnh ôn hòa, dáng người không cao, thân thể nhỏ nhắn, nhưng khi nổi giận lên rồi thì cũng dữ dằn vô cùng. Nếu cậu ấy biết cái tên đáng ghét đó là mình thì sẽ có phản ứng gì nhỉ?

Lúc này, QQ ở góc phải màn hình nháy liên tục.

Dương Khang: Sao anh không nói gì?

Dương Khang: Nói chuyện đi!

Dương Khang: Anh còn đó không?

Thẩm Huyền lấy lại tinh thần, gõ xuống một câu lại chần chừ không gửi. Đột nhiên hần lại không muốn nói thật cho Vệ Đình nghe. Trầm tư một lát, Thẩm Huyền xóa câu kia đi, gõ một câu khác.

Tĩnh ca ca: Anh đây. Mới nãy đi nghe điện thoại.

Tĩnh ca ca: Người đó đáng ghét thế kia à?

Dương Khang: Đúng vậy! Vô cùng khó ưa!

~*~

Thẩm Huyền nhìn màn hình máy tính, vui vẻ cười: Nhóc ngốc, dám nói xấu sau lưng anh à, để xem anh trừng trị cứng thế nào!

Chương 6

Bồi thường

Vệ Đình là một người bình thường nên cũng có một trái tim bình thường. Vui thì cười, buồn lại khóc, cố gắng nỗ lực đương nhiên hy vọng có được sự công nhận.

Cậu vẫn luôn than phiền với Suất Ca trên lầu ba chuyện tiểu thuyết không có bình luận nào. Để viết được câu chuyện này, bản thân đã đổ vào biết bao tâm huyết mà rốt cuộc kết quả lại chẳng như ý.

Có điều cậu cũng chỉ than vãn ngoài miệng vậy thôi. Cậu tin chắc rằng chỉ cần cố gắng thì đến cùng sẽ có kết quả, nhưng không ngờ kết quả lại tới nhanh đến vậy.

Sáng sớm thức dậy, Vệ Đình mở máy tính lên, theo thường lệ truy cập vào diễn đàn văn học, mở trang tiểu thuyết của mình lên, kéo chuột lướt xuống thì lập tức ngây dại.

Một bình luận nằm chễm chệ ở hàng đầu, câu chữ không nhiều nhưng lại khiến lòng người phấn chấn.

“Tình tiết truyện khá lắm, cố gắng lên.”

Vệ Đình kích động nhưng lại chẳng phải vì những lời khích lệ đó mà là vì tác giả của chúng.

Ở khung bạn bè viết rõ hai chữ: Hỏa Viêm.

Đại thần Hỏa Viêm? Tác giả mà mình thích nhất? Thật không tin nổi!

Vệ Đình chỉ muốn hét lên. Vội vàng bật người đứng dậy, bắt chước tinh tinh lấy tay vỗ ngực, chạy vòng vòng quanh phòng.

Phát tiết xong cơn kích động, Vệ Đình lại ngồi vào máy tính, kiểm tra địa chỉ IP, nhiều lần xác nhận kết quả, khẳng định đây đúng là do đại thần

Hỏa Viêm gửi tới, thời gian cũng không lâu, cách đây bốn mươi phút thôi.

Tim đập như trống dồn, cậu ôm lấy ngực như thể sợ trái tim không tự chủ được mà lồng lộn nhảy ra.

Nhìn bình luận này, Vệ Đình đắc ý dạt dào. ‘Không comment, không rating, không like’ thì sao chứ! Đại thần đã bình luận cho mình! Đại thần tán dương mình! Đại thần khen truyện mình viết hay!

Từ sáng đến trưa, Vệ Đình đắm chìm trong niềm hạnh phúc khôn tả “Đại thần đã bình luận truyện của mình”, hễ có khách tới mua hoa là cậu lại nhìn người ta cười ngây ngô.

Tâm trạng thoải mái, mua một tặng một. Người ta mua loại nào thì cậu tặng thêm loại đó, khiến khách hàng vô cùng kinh ngạc, cho rằng có gì đó không ổn, nên cầm hoa xong thì lập tức chạy mất dạng.

Buổi trưa, Sở Hiểu Phong từ lầu hai đi xuống vừa gặp lúc Vệ Đình đang tặng hoa cho khách hàng.

Sở Hiểu Phong há hốc mồm kinh ngạc, hồi lâu sau mới hỏi: “Bé chủ nhà, một bông tulip em bán 30 đồng, vốn hết 20, người ta mua một em tặng một, làm thế chẳng phải lỗ rồi sao?”

Vệ Đình cười ngu ngơ, hớn hờ đi mở máy tính lên.

Sở Hiểu Phong gãi đầu, chẳng hiểu ra làm sao.

Vừa bật trang web lên, Vệ Đình lại càng cười ngu hơn.

Quả nhiên sức ảnh hưởng của đại thần hơn hẳn thường dân. Mới mấy tiếng đồng hồ truyện đã có hơn mười bình luận. Bình luận của đại thần như phát pháo mở đường, mục rating đã vọt lên hơn 30 lượt.

Vệ Đình vẫy tay gọi Sở Hiểu Phong, đang tính khoe thì lại nhác thấy Thẩm Huyền từ ngoài bước vào.

“Chào, bé câm.” Thẩm Huyền đi tới trước bàn máy tính, hớn hờ nhìn Vệ Đình: “Trông cậu có vẻ vui nhỉ?”

Vệ Đình ghét nhất bị người khác bảo mình câm. Cậu nhú mày, ngẩng đầu nhìn Thẩm Huyền, tỏ vẻ không thân thiện.

Tâm trạng của Thẩm Huyền dường như cũng rất tốt, cười nói: “Tôi tới lấy hoa.”

Lấy hoa? Vệ Đình tức thì biến sắc.

Hoa lần trước nhập về, một số thì mang ra chợ đêm bán, một số sáng nay tặng khách rồi, số lượng còn lại không đủ giao cho Thẩm Huyền.

Vệ Đình luống cuống hoa tay múa chân, quên rằng Thẩm Huyền không hiểu thủ ngữ.

Thẩm Huyền quay đầu nhìn Sở Hiểu Phong, cười hỏi: “Anh có hiểu không? Phiên dịch giùm tôi với.”

“Ừm.” Sở Hiểu Phong gật đầu. “Bé chủ nhà nói là trong tiệm không đủ hoa, bảo cậu chờ một chút, cậu ấy đi chợ lấy hoa cho cậu.”

“Đùa hả? Tôi cần ngay bây giờ!” Thẩm Huyền cau mày: “Tôi đã trả đủ tiền, cậu lại nói hoa không đủ. Làm ăn sao lại không giữ chữ tín thế chứ?”

Vệ Đình vò đầu bứt tai, mặt mày đau khổ nói: [Vậy phải làm sao bây giờ?!]

Sở Hiểu Phong bứt tai vò đầu, đau khổ mặt mày lặp lại: “Vậy phải làm sao bây giờ?!”

“Số lượng nhiều như thế, dù có qua tiệm khác mua cũng không đủ. Không có hoa, chuyện vui của tôi cũng đi tong.”

Sở Hiểu Phong lí nhí hỏi: “Chuyện vui gì thế?”

“Anh hỏi nhiều vậy làm gì? Nói chung số hoa đó cực kỳ quan trọng với tôi.” Thẩm Huyền liếc Vệ Đình. “Hoa không có thì lấy thứ khác bồi thường cho tôi.”

Vệ Đình gật đầu, vừa dùng tay diễn tả vừa chạy vào phòng ngủ.

Sở Hữu Phong lại phiên dịch. “Cậu ấy nói sẽ trả tiền lại cho cậu.”

“Tôi không cần tiền.”

Vệ Đình khựng người, quay đầu dùng mắt hỏi.

Sở Hữu Phong hiểu ý, lập tức giải thích: “VẬY cậu cần gì?”

Thẩm Huyền bước lên, nắm lấy cánh tay Vệ Đình, kéo cậu ra khỏi tiệm. “Đi theo tôi rồi sẽ biết.”

Ra đến chợ chim, ngồi lên chiếc xe hơi thể thao mui trần màu đỏ, Vệ Đình vẫn không hiểu mình phải bồi thường Thẩm Huyền thế nào.

Vệ Đình nhìn logo trên vô lăng: BMW.

“Đừng sờ tôi...”^[1] Hèn gì hấn ta không cần tiền.

[1. Cách phiên dịch vui từ tên chiếc xe. BMW = bít mò wô = Đừng có sờ tôi.]

Không máy vi tính, không điện thoại di động, không giấy bút, đối phương lại đang lái xe. Vệ Đình không biết phải nói chuyện với hấn như thế nào.

Đúng lúc cậu sàu não thì một quyển sổ tay màu xanh lam được ném vào người cậu.

“Muốn nói gì thì viết vào đó cho tôi, trong hộc xe có bút đây, tự lấy đi.”

Vệ Đình mở hộc xe ra tìm bút, đoạn lại hý hoáy viết: [Anh muốn tôi phải bồi thường anh thế nào?]

Thẩm Huyền nhún vai, vẻ mặt như thể chủ nợ nói: “Cụ thể tôi chưa nghĩ ra, nhưng bây giờ tôi phải tới trường, cậu đi với tôi.”

Vệ Đình lại viết: [Tôi phải bán hàng nữa! Không có thời gian rảnh đi với anh đâu! Tôi trả anh thêm 500 đồng được không?]

Thẩm Huyền cười nhạo một tiếng: “Cậu nghĩ tôi cần tiền hả? Tôi nói gì cậu cứ làm theo là được. Nếu cậu làm tôi hài lòng thì tôi mua hết hoa trong tiệm của cậu.”

Thấy vẻ mặt tự mãn kia, Vệ Đình phùng mang trợn mắt chồm tới trước mặt hắn, viết lên tay hắn chữ thật to: [Có tiền thì ngon lắm à!]

“Tiểu tử thôi!” Thẩm Huyền cười vui vẻ, vươn tay cọ cọ lên mặt Vệ Đình, bôi toàn bộ mực lên đó. “Cậu sao lại ngây ngô như vậy!”

Vệ Đình gạt tay hắn ra, tức tối quay mặt ra cửa sổ.

Thẩm Huyền ngấm sườn mặt nghiên của Vệ Đình qua kính chiếu hậu, ý cười trong mắt càng đậm.

Khuôn mặt trắng nõn giờ lem nhem hết như chú hề, trông rất buồn cười. Đôi mắt quả hạnh vừa to vừa sáng. Long mi vừa cong lại dài, tuy đã mười tám tuổi nhưng khuôn mặt vẫn còn non nớt, mái tóc bị gió cuốn rối bù khiến cậu càng có vẻ ngây ngô hơn.

Thẩm Huyền vừa lái xe vừa lén nhìn Vệ Đình, khóe miệng không ngừng cong lên, hồi lâu sau vẫn chưa thu tầm mắt. Chiếc xe thể thao mui trần màu đỏ chạy vào trường học, tốc độ vẫn không giảm.

Tối qua trời mưa, xe vùn vụt lướt tới, nước bắn tung tóe, khiến người đi đường giật mình né tránh. Vệ Đình bĩu môi, tên này không những huênh hoang khoe mẽ mà còn thất đức nữa.

Xe dừng trước cửa một dãy phòng học. Thẩm Huyền bước xuống, kéo Vệ Đình theo cùng, đoạn nhét vào tay cậu tờ tiền một trăm đồng, nói: “Nhanh đi mua cho tôi chai nước khoáng, phải lạnh, bên trong có đá càng tốt.”

Vệ Đình lo lắng cầm tiền, không biết phải đi đâu để mua.

“Cứ đi thẳng về trước sẽ thấy có tiệm tạp hóa nhỏ.” Thẩm Huyền đẩy câu lên phía trước. “Đừng có ngây ra nữa, đi nhanh về nhanh. Tôi ở đây chờ cậu. Nhớ, phải có đá.”

Đá cái đầu anh! Vệ Đình khẽ cắn môi, cầm tiền chạy đi.

Vừa đi vừa ngắm quang cảnh chung quanh, Vệ Đình chậm rãi dừng bước. Cây cao bóng mát, hương hoa lan tỏa khắp nơi, nắng chiếu lên những giọt mưa còn đọng trên lá, lấp lánh ánh sáng. Vườn trường sau cơn mưa rất đẹp.

Nhìn bầu trời trong xanh trải rộng, Vệ Đình bất chợt lại thấy buồn buồn. Nếu như không xảy ra tai nạn xe, hiện giờ hẳn là cậu đang ở trường đi học rồi.

Một người câm, trong tay chẳng bằng cấp, muốn tìm việc không dễ. Nếu không có căn nhà ba mẹ để lại, cậu chẳng biết mình phải sống như thế nào nữa.

Vệ Đình lắc đầu, như muốn xua đi mọi phiền não trong lòng. Bi thương rồi, đau lòng rồi, khóc than rồi. Còn chuyện gì chưa trải qua nữa đâu? Không phải cuối cùng vẫn phải cố gắng sống tiếp đó sao?

Lại ngẩng đầu lên, mỉm cười. Vệ Đình điều chỉnh lại tâm trạng, chạy nhanh tới quầy tạp hóa nhỏ.

Bước vào trong, Vệ Đình mở tủ lạnh, cúi người chui đầu vào tìm kiếm. Cứ cầm rồi lại buông hết chai nước này đến chai nước khác. Cả tủ lạnh đều bị lục tung lên nhưng lại chẳng thấy chai nào đông đá cả.

Ông chủ tưởng cậu tới kiểm chuyện, đứng hung dữ trừng mắt nhìn: “Nhóc con, cậu có mua không? Không mua đi chỗ khác chơi!”

Vệ Đình cầm đại một chai nước, cúi đầu cười tỏ ý xin lỗi ông chủ, vội vàng đưa tiền. Ông ta vừa kiểm tra tiền vừa làm bầm: “Một trăm đồng mua một chai nước, cậu tới đổi tiền lẻ à?”

Vệ Đình móc 1,5 đồng trong túi ra bước tới đặt lên quầy.

“Rõ ràng là có tiền lẻ!” Ông chủ trả tờ một trăm cho cậu, lại cảm râm: “Tôi biết ngay là cậu tới để đổi tiền lẻ mà!”

Vệ Đình trợn trắng mắt, cầm tiền bỏ đi.

Ông chủ vẫn tiếp tục căn nhắc. “Thanh niên bây giờ chẳng lễ phép gì hết!”

Chạy tới chạy lui mất chỉ năm phút đồng hồ. Tốc độ như vậy là rất nhanh rồi.

Lúc Vệ Đình quay lại thì Thảm Huyền đã chờ tới mất kiên nhẫn, nhận chai nước, híp mắt rồi hô lên: “Đá đâu? Sao tôi không thấy đá hả?”

Nghe xong Vệ Đình chỉ hận không thể đạp chết hán cho rồi.

Thảm Huyền mở nắp chai nước, uống một hớp, nói: “Sao chỉ mua có một chai? Không mua cho cậu hả? Tôi không cho cậu uống chung đâu!”

Vệ Đình điên người, lửa giận bốc cao tới đầu. Chưa bao giờ cậu gặp một kẻ thích soi mói, nhiều chuyện và nhỏ mọn như tên này.

Vệ Đình vo tờ tiền 100 thành một cục, ném thẳng vào mặt Thảm Huyền, tức giận bước ra phía cổng trường.

Thảm Huyền nhặt tiền lên, cười kéo cậu lại: “Sao cậu hờ chút là giận với lấy thế? Tôi chỉ đùa với cậu chút thôi mà. Coi mặt cậu đầy mồ hôi kia, mau uống nước đi.”

Nói đoạn nhét chai nước vào tay Vệ Đình, lại vươn tay giúp cậu lau mồ hôi trên trán. Động tác của Thảm Huyền rất dịu dàng thân thiết, khiến Vệ Đình ngẩn cả người, trong người như có dòng nước ấm chảy qua. Bỗng dưng có chút thẹn thùng.

Vệ Đình nhẹ nhàng lùi một bước, cầm chai nước lên uống mấy ngụm, không ngờ bị sặc rồi ho liên tục.

“Uống từ từ thôi, có ai giành với cậu đâu. Ngốc thật!” Thắm Huyền vỗ lưng cậu, giọng điệu có vẻ trách cứ nhưng trong mắt lại đầy sự quan tâm và yêu thương.

Ho một hồi đã dễ chịu hơn, Vệ Đình chưa kịp thở đã bị Thắm Huyền kéo vào lớp học.

Thắm Huyền quàng tay qua vai, ôm cậu mà đi, miệng trách cứ: “Hôm nay tôi lại tới muộn, tất cả là do cậu làm hại!”

Chuyện đó thì liên quan gì tới tôi chứ!

Vệ Đình hít sâu, tự nhủ thầm. Đừng tức! Đừng so đo với tên ấu trĩ này!

Đi tới cửa lớp, Thắm Huyền ôm cậu càng chặt hơn, hoàn toàn không có ý buông tay. Vệ Đình giãy giụa mấy lần, sợ động tác mạnh làm kính động tới mọi người trong lớp nên đành đi theo hấn.

Thắm Huyền ôm Vệ Đình vào lớp, mặt tươi cười, dáng vẻ thản nhiên, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Giảng viên đang giảng bài, chỉ liếc họ một cái, không nói gì. Đi tới cuối dãy, Thắm Huyền đẩy Vệ Đình ngồi vào trong. Tuy lực đẩy không mạnh, nhưng mặt cậu vẫn trực tiếp hôn tường.

Vệ Đình điên tiết, đứng bật dậy, vỗ mạnh lên bàn, gây ra tiếng động rất lớn.

Cả lớp học đều kinh hãi.

Giảng viên giật mình sững sốt một hồi rồi mới lấy lại tinh thần, ho nhẹ, nói: “Thắm Huyền, bảo bạn trai của em nhỏ tiếng một chút!”

Chương 7

Phong ba trường học

Tiếng cười rộ lên cả phòng học, ánh mắt mọi người nhất tề bắn về phía cuối lớp.

Nhìn vô số ánh mắt mang ý cười hướng về mình, Vệ Đình mặt đỏ bừng, ôm đầu ngồi sụp xuống đất.

Thẩm Huyền thích thú, đưa tay lôi cậu ngồi lên ghế, sát tới bên tai cậu mà rằng: “Bạn trai bé nhỏ của anh, có xấu hổ thì cũng đừng trốn dưới gầm bàn, nhào vào lòng anh đây này!”

Bị trêu ghẹo, Vệ Đình xấu hổ vô cùng, không cách nào nổi đóa lên được, lại cũng chẳng thể phát tiết, chỉ còn biết gục đầu xuống bàn, chôn mặt giữa hai tay, để lộ lỗ tai đã đỏ bừng ra.

Nhìn hình ảnh vừa ngốc vừa đáng yêu này, Thẩm Huyền càng vui sướng, tim như tan chảy ra.

Không kìm lòng được vươn tay vuốt ve lỗ tai đỏ bừng kia. Xúc cảm ấm áp tựa như dòng điện lan tỏa từ ngón tay tới khắp thân thể. Trái tim từng nhịp rung động.

Trước khi gặp Vệ Đình, Thẩm Huyền cứ luôn tưởng tượng về hình ảnh của cậu.

Trên mạng, Vệ Đình thích chạy theo Tĩnh ca ca, cùng trò chuyện, cùng dạo quanh các diễn đàn, chơi game. Lúc nào cũng ngoan ngoãn nghe lời hết như một chú cừ non.

Mỗi lần nói chuyện với Vệ Đình, Thẩm Huyền luôn nghĩ cậu hẳn là có một khuôn mặt dễ bị bắt nạt, không thích nói chuyện, không biết giận, đa cảm và hướng nội.

Gặp rồi thì, thực tế khác xa tưởng tượng.

Vệ Đình rất đáng yêu lại thông minh linh hoạt. Tính tình sôi nổi lạc quan. Cho dù không nói được nhưng không vì thế mà tự ti mặc cảm. Con người trong sáng thiện lương, suy nghĩ hiện hết lên trên mặt, là người rất đơn giản.

Thẩm Huyền không thể không thừa nhận, hẳn quả thật rất thích Vệ Đình như thế. Khẽ buông tay ra, nhẹ nhàng kề tới gần thổi vào tai cậu, tới khi thấy cậu siết chặt nắm tay lại mới thôi.

Thẩm Huyền bật cười: “Bạn trai nhỏ, đi mua giúp anh mấy thứ đi.”

Vệ Đình ngược đầu, móc sổ tay và bút ra, viết: [Đừng giở thói lưu manh! Tôi không phải bạn trai của anh!]

Thẩm Huyền nhéo mặt Vệ Đình, hơi dùng chút sức, mãi đến khi thấy cậu siết chặt nắm tay lại mới thôi. Đoạn lấy sổ tay và bút của cậu, hí hoáy viết rồi ném trả lại: “Mua những thứ viết trong đó, đi cửa sau, đi nhanh về nhanh.”

Anh coi tôi là đầy tớ mà sai vặt hả!? Vệ Đình trừng mắt liếc Thẩm Huyền, giật sổ tay đi ra ngoài, nhưng lại bị một cánh tay kéo lại.

Thẩm Huyền nhét mấy tờ tiền lớn vào tay cậu, lại nói: “Mua xong thì về ngay, đừng chạy lung tung. Nhớ, đừng có bắt chuyện với người lạ.”

Nếu có thể nói được, Vệ Đình nhất định sẽ hét vào mặt hắn, một người câm thì làm sao bắt chuyện với người lạ chứ?!

Vệ Đình trước nay đều cho rằng mình là người tính tình ôn hòa, không thích nổi giận,, nhưng từ lúc gặp Thẩm Huyền thì đã biến đổi rồi. Vừa thấy bản mặt hắn thì muốn đập, nghe hắn nói thì điên tiết, sao cũng không kiềm chế nổi.

Vệ Đình không hiểu nổi, với tính khí như hắn thì sao lại có thể sống yên ổn tới giờ? Cậu chỉ muốn vo tiền lại ném thẳng vào mặt hắn, nhưng ngẫm nghĩ một hồi lại thôi. Náo loạn lớp học thêm lần nữa không hay.

Vệ Đình nhét tiền vào túi quần, cúi người bước nhẹ ra ngoài từ cửa sau.

Tới quầy tạp hóa, nhìn nội dung trong giấy lại giật mình. Những thứ hẳn muốn mua đều là đồ ăn vặt, cũng là những thứ cậu thích ăn. Lẽ nào cậu và tên đáng ghét chết tiệt kia lại có khẩu vị giống nhau?

Vệ Đình bĩu môi, mua đồ xong, trả tiền, khệ nệ xách một túi to trở về. Vừa tới trước khu phòng học, phía sau chợt vang lên giọng nói rất âm áp.

“Bạn mặc áo phong xanh ời, cậu làm rớt đồ này.”

Nghe tiếng gọi, Vệ Đình cúi đầu nhìn chiếc áo màu xanh của mình, vội quay lại, thấy một người đàn ông đang nhặt cây lạp xưởng lên rồi bước về phía cậu.

Tay anh ta ôm sách, mắt đeo kính gọng vàng, khoảng ba mươi tuổi, da mặt trắng mịn, có vẻ là người trí thức. Anh ta đi tới trước mặt Vệ Đình, đưa đồ cho cậu, mỉm cười nói: “Đây là đồ của cậu, từ trong túi rớt ra.”

Vệ Đình nhận lấy, nhìn lại cái túi trong tay, quả nhiên là bị thủng một lỗ to. Có lẽ do giấy gói lạp xưởng cửa rách. Vội vàng buộc chỗ rách lại, Vệ Đình cúi đầu cảm ơn người kia rồi bước đi.

“Cậu bạn.” Người kia lại gọi, Vệ Đình vừa quay đầu lại liền đưa tay chạm lên mặt cậu.

Tên này chọc ghẹo mình ư? Vệ Đình hít một hơi lạnh, tròn mắt nhìn anh ta.

“Mặt cậu dính mực đó.” Đầu ngón tay di chuyển trên mặt cậu, người đàn ông cười nói. “Chỗ này này.”

Nghe vậy Vệ Đình mới sực nhớ, lúc nãy Thẩm Huyền dùng bàn tay dính mực mà nhéo má cậu, hẳn là dính mực từ khi ấy.

Hiểu lầm ý tốt của người ta, Vệ Đình có chút ngại ngùng, lại làm chuyện mất mặt rồi. Cậu vừa chà mặt vừa mỉm cười với người đó, sau đó

quay lưng dợm bước đi.

Đôi phương lại gọi cậu lại: “Cậu hình như không phải là học sinh của trường này nhỉ?”

Vệ Đình gật gật đầu, miệng mỉm cười.

Đôi phương nghi hoặc nhìn cậu, do dự hỏi: “Cậu không nói được sao?”

Vệ Đình lại gật đầu, không để bụng cười cười.

Người kia lại nhìn cậu, ánh mắt thoáng vẻ kinh ngạc xen lẫn chút luyến tiếc, rồi không nói thêm gì nữa.

Im lặng bước đi, im lặng rẽ vào phòng học, Vệ Đình nhận thấy người đàn ông đó cứ đi theo sau lưng mình, tuy cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không hỏi nhiều.

Bước tới cửa lớp cũng đúng lúc hết tiết, Vệ Đình vừa bước tới bàn học, Thẩm Huyền đã kêu gào: “Sao cậu đi lâu quá vậy?!”

Vệ Đình mặc xác hấn, ném chiếc túi lên bàn, mấy viên rau câu lặn từ trong túi ra.

“Mới nói hai câu mà cậu đã nổi giận rồi?” Thẩm Huyền vừa cảm rầm vừa xé vỏ rau câu bỏ vào miệng, đoạn lại nói: ‘Mở miệng ra.’”

Vệ Đình ngẩn người, há miệng ra. Một viên rau câu được đút ngay vào.

Cảm giác mềm mềm thấm qua đầu lưỡi, mùi táo thơm dậy lên trong miệng, chua chua ngọt ngọt, ăn rất ngon.

“Ngon không?”

Thẩm Huyền nghiêng đầu hỏi, đôi mắt đen láy tràn đầy ý cười, sáng lấp lánh như sao trên trời.

Vệ Đình thoáng chốc ngẩn ngơ, hình như cậu nhìn thấy được tình ý sâu đậm trong mắt đối phương. Tim tự động cứ đập liên hồi, để che giấu nội tâm hoảng loạn, cậu ngồi vội xuống ghế, tiện tay lấy bánh mì mở ra ăn.

Thẩm Huyền ngồi xuống bên cạnh, dặn dò: “Ăn từ từ thôi. Máy thứ này... đều là mua cho cậu đấy, không ai giành với cậu đâu.”

Mua cho tôi? Vệ Đình khó hiểu, sao hắn biết mình thích ăn mấy món này?

Chưa kịp nghĩ ra thì chuông báo vào tiết đã reo. Thầy giáo trẻ tay ôm sách giáo khoa bước vào, phòng học phút chốc trở nên yên ắng.

Nhìn giảng viên đứng trên bục, Vệ Đình kinh ngạc. Đó chẳng phải là người đàn ông lúc nãy sao?

Người đó nhìn quanh một vòng, ánh mắt dừng lại nơi Vệ Đình, gật đầu mỉm cười với cậu.

Vệ Đình cũng cười tươi đáp lại. Nụ cười này khiến Thẩm Huyền bên cạnh nhìn đến choáng váng.

Thẩm Huyền sầm mặt hỏi nhỏ: “Cậu quen anh ta à?”

Vệ Đình lắc đầu.

“Vậy sao tự động lại cười với người ta?”

Vệ Đình ghi vào tờ giấy: [Vừa nãy lập xưởng tôi mua bị rớt xuống đất, chính anh ấy nhắc tôi.]

“Vậy cũng không được cười với hắn!”

Nhận ra giọng điệu Thẩm Huyền có vẻ rất tức giận, Vệ Đình cảm thấy kỳ lạ, không hiểu tại sao đột nhiên hắn lại nổi nóng.

“Không học nữa, theo tôi ra ngoài.” Thẩm Huyền đứng dậy, chẳng thèm để ý đến bầu không khí yên tĩnh trong lớp, một cước đá văng cái ghế.

Ghế đổ sập xuống đất phát ra tiếng ồn.

Nghe tiếng động, mọi người đều ngoái đầu nhìn lại, mọi ánh mắt đổ dồn về phía hắn. Thảm Huyền không thèm quan tâm, xách cái túi trên bàn rồi túm lấy Vệ Đình kéo đi, dáng vẻ cực kỳ ngang ngược.

Đi đến cửa lớp, Thảm Huyền nhìn thầy giáo trẻ đầy khiêu khích rồi lại nhếch miệng hừ một tiếng, đi ra ngoài.

Vệ Đình quay đầu nhìn người đàn ông đang đứng trên bục giảng, mỉm cười xin lỗi.

Ra khỏi trường, ngồi lên xe, Thảm Huyền vẫn đanh mặt, không nói một lời, im lặng lái xe.

Xe chạy như bay, gió như lưỡi dao tạt qua mặt có chút đau rát. Vệ Đình cúi người xoa mặt, ngẩng lên thì thấy mũi rời của xe đang dần dần khép lại. Gió bị chặn bên ngoài, cái nắng mùa hè khiến không khí trong xe nóng lên.

Thảm Huyền nhún nút, mở điều hòa, làn gió mát thổi ra, mang đến cảm giác thoải mái hơn. Tựa vào lưng ghế, Vệ Đình cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, đưa mắt lên nhìn Thảm Huyền. Khuôn mặt đối phương vẫn đanh lại, đôi môi mỏng mím chặt, khiến khuôn mặt tuần tú tăng thêm khí thế át người.

Người đẹp trai như vậy, sao cứ thích nổi giận chứ?

Vệ Đình than thầm, lấy giấy bút ra viết mấy chữ thật to, đưa tới trước mặt hắn: [Anh nổi điên gì chứ?]

Thảm Huyền vẫn không nói, gương mặt điển trai càng đanh lại.

Vệ Đình lại viết: [Nói đi! Sao tự nhiên nổi giận vô duyên vô cớ?]

“Cậu còn hỏi tôi vì sao ư?” Thảm Huyền im lặng cả buổi, cuối cùng cũng không nhịn được, lạnh lùng lên tiếng: “Tôi đã dặn đừng bắt chuyện với người lạ, sao cậu không chịu nghe?”

Đồ bị rơi, người ta giúp tôi nhặt lên, thế cũng gọi là bắt chuyện à? Vệ Đình trợn trắng mắt, dựa lưng vào ghế, không thèm để ý đến hắn, nhắm mắt giả ngủ.

Thấy cậu không có phản ứng, Thẩm Huyền lại nói tiếp: “Mới đi có một lát mà đã quên rồi người khác rồi?”

Mí mắt Vệ Đình giật giật, vẫn không thèm quan tâm.

Thẩm Huyền hung hăng gây sự: “Sao không phản bác? Bị tôi nói trúng rồi chứ gì?”

Đối với hành vi chụp mũ này, trước giờ Vệ Đình luôn rất phản cảm, thế nhưng chẳng biết vì sao lúc này cậu lại không thấy tức giận, thậm chí chỉ muốn cười lớn mà thôi.

Một người hai mươi một tuổi mà còn nói năng ấu trĩ thế này, Vệ Đình quả thật đang rất hoài nghi chỉ số thông minh của hắn.

Cậu nghiêng người ra phía cửa xe, tiếp tục giả ngủ.

“Lẳng lơ dâm dăng!” Bốn chữ ngắn gọn dội vào tai, mang ý châm chọc mỉa mai.

Sự tĩnh lặng bỗng chốc bị phá vỡ, Vệ Đình đứng bật dậy khỏi ghế, đầu va mạnh vào trần xe, kêu cái rầm.

Vệ Đình ôm đầu, nhe răng nhếch miệng ngồi xuống, tức giận mắng thảm: Thiếu văn hóa! “lẳng lơ dâm dăng” chỉ dùng để mắng đàn bà hư thôi!

Thấy cậu bị đụng đầu, Thẩm Huyền tâm trạng tốt hẳn lên, đắc ý cười nói: “Đáng đời!”

Lửa giận đè nén bấy lâu cuối cùng cũng bộc phát, Vệ Đình trừng mắt tông cho đối phương một đấm thật mạnh.

Bị đánh, Thẩm Huyền cũng không chút lưu tâm, liếc xéo Vệ Đình, dùng giọng điệu khiêu khích: “Trợn mắt to thế làm gì? Cậu là ếch hả? Coi trừng trừng mắt rớt ra bây giờ!”

Vệ Đình ngồi thẳng lưng lại, siết chặt nắm tay, định phát hỏa lần nữa thì lại thấy Thẩm Huyền cười càng đắc chí hơn.

Vệ Đình rút cuộc cũng hiểu, cậu càng để tâm, càng tức giận, thì tên khó ưa này càng đắc chí. Vệ Đình bất mãn tựa vào ghế, chợt thấy mình trong kính chiếu hậu, cổ đã đỏ bừng, hai mắt trợn trắng, mặt dính đầy mực trông hết như thằng hề, hết sức buồn cười.

Vệ Đình chớp mắt, ra sức lau mặt, muốn khôi phục trạng thái ban đầu, không ngờ lại càng khiến tên kia cười to hơn.

“Sao cậu lại ngốc vậy chứ?!”

Thẩm Huyền vươn tay vò đầu cậu, khiến tóc rối tung như tổ quạ.

Từ sau khi không thể nói được, trải qua nhiều ngày thương tâm khổ sở, cậu mới có thể坦然 chấp nhận sự thật. Nhưng hiện tại cậu lại cực kỳ hy vọng mình nói chuyện được, như thế thì cậu sẽ chỉ thẳng mặt tên khó ưa này, mắng cho hắn một trận ra trò.

Vệ Đình viết vào giấy hai từ to tổ chẳng: [Dừng xe!] rồi đưa tới trước mặt Thẩm Huyền.

Tên kia liếc một cái, đề ga chạy tiếp, không hề có ý định dừng lại.

Vệ Đình tháo dây an toàn, mở cửa xe, làm bộ như sắp nhảy xuống.

Thẩm Huyền hoảng sợ, tức giận hét lên: “Cậu không muốn sống nữa à!!!” rồi lập tức phanh xe lại.

Xe đậu ở ven đường, Vệ Đình nhảy ra ngoài, dùng sức đóng sầm cửa lại, sải chân bước về phía trước. Thẩm Huyền không đuổi theo, chiếc xe thể thao màu đỏ lướt vụt qua mặt cậu.

Nhìn về phía trước, Vệ Đình thở dài. Tôi còn chưa giận, anh giận cái gì?

Thời tiết mùa hè cũng giống như tính khí trẻ nhỏ, lúc này lúc khác. Trời đang nắng bất chợt nổi dông âm âm, hạt mưa to như hạt đậu rớt xuống tí tách, ban đầu thưa thớt lác đác rồi dần dần nặng hạt.

Vệ Đình ôm đầu, cong lưng cúi người mà chạy.

Mưa càng lúc càng lớn, toàn thân ướt sũng, nước mưa theo tóc chảy xuống mặt, không sao mở mắt lên nổi. Vệ Đình nhớ phía trước khoảng hai trăm mét có trạm xe buýt nên càng ra sức chạy.

Chạy được vài bước thì chiếc xe thể thao màu đỏ vừa khuất dạng lúc nãy đã dừng trước mặt, cửa xe mở ra, Thẩm Huyền ngồi bên trong quát lên: “Mau lên xe!”

Cảm giác ẩm áp lướt nhẹ qua trái tim, Vệ Đình do dự một lát rồi bước vào.

Xe từ từ khởi động, trong xe mở điều hòa, vừa ngồi vào, cậu bất giác rùng mình vì lạnh.

Thẩm Huyền thấy vậy bèn tắt điều hòa, hạ cửa xe xuống một chút. Quần áo ướt dính sát lên người khiến Vệ Đình khó chịu vô cùng, hơn nữa vạt áo còn đang nhỏ nước làm ghế ngồi cũng bị ướt theo.

Vệ Đình ngại ngùng, vội cởi áo lau mặt.

Thấy Vệ Đình thân trên lỏa lồ, yết hầu Thẩm Huyền đánh ực một cái, sau đó híp mắt tỉ mỉ đánh giá.

Người Vệ Đình rất gầy, thân thể tựa như còn chưa phát triển hoàn toàn, cánh tay gầy, thắt lưng mỏng mảnh. Hắn cảm giác như mình chỉ cần mạnh tay chút thôi là sẽ bẻ gãy vòng eo kia.

Làn da trắng trẻo mịn màng, nước mưa trên tóc chậm rãi lăn xuống, khiến da thịt tựa bạch ngọc như được tô điểm bằng những hạt ngọc sáng bóng. Cơ ngực khe khẽ phập phồng, cực kỳ quyến rũ.

Thẩm Huyền nuốt nước bọt, chỉ thấy đầu vầng mắt hoa, con tim rạo rực, cảm giác ngọt ngào mà kỳ diệu vô cùng. Một luồng khí nóng đột ngột dâng lên, lan tỏa đi khắp toàn thân. Thứ gì đó nơi thân dưới cũng đột nhiên thức tỉnh.

Thẩm Huyền cố gắng thu hồi tầm mắt, cởi áo phông trên người ra ném lên đầu Vệ Đình, mặt đỏ ửng, giọng gào nói: “Mặc áo vào, coi chừng bị cảm bây giờ.”

Vệ Đình mang áo vào, nhìn hắn đầy cảm kích.

Qua vài lần tiếp xúc, cậu biết Thẩm Huyền là người khẩu xà tâm phật. Ngoài miệng thì ăn nói độc địa sắc sảo nhưng thật ra không hề tổn hại tới ai. Chỉ là khi nổi nóng thì không kiềm chế được, nghĩ gì nói đó, lời thẳng tuột khó nghe, khiến người nghe khó có thể chấp nhận.

Vệ Đình không hiểu sao đối phương lại thích quẩn lầy mình, là do nhất thời hứng thú sao? Con nhà giàu như hắn bình thường rảnh rỗi vô sự thì thích tìm người chọc ghẹo cho vui, còn cậu vừa hay có thể giúp hắn giải sầu chẳng? Hơn nữa, lần trước cậu cấn hắn, sau đó lại muốn tìm cách tạ lỗi. Lẽ nào đây chính là cách hắn trả đũa cậu?

Trong lúc Vệ Đình trầm ngâm suy nghĩ thì xe đã chạy vào chợ chim.

Xe dừng lại, Thẩm Huyền xoa đầu cậu: “Nghĩ gì vậy?! Tới nhà rồi kìa!”

Vệ Đình lấy lại tinh thần, đang tính mở cửa bước xuống thì bị Thẩm Huyền kéo giật lại, nhét túi đồ ăn vặt vào tay: “Ngày mai tôi tới đón cậu, thời gian chưa rõ, nhớ ở nhà chờ tôi, đừng đi lung tung.”

Vệ Đình ngớ người, còn chưa kịp hỏi lý do thì đã bị Thẩm Huyền đẩy xuống xe. Giây tiếp theo, xe phả khói chạy đi.

Mưa hè kèm sấm chớp, hệt như trẻ con đi tiểu, một thoáng đã tạnh. Mặt trời chói chang lại xuất hiện, sáng lóa cả mắt.

Vệ Đình nheo mắt nhìn về phía trước, lo lắng nghĩ, còn phải bồi thường tới bao giờ nữa đây?

Chương 8

Đại chiến 1

Trên đường về, Vệ Đình ghé qua quầy hoa quả mua vài cân táo.

Vừa bước vào tiệm hoa, cậu đã nhìn thấy một người đàn ông đang đứng trước cửa. Người này ăn mặc rất chỉnh chu, áo sơ-mi trắng, quần tây xám, giày da đen. Tay áo xắn tới khuỷu tay, để lộ ra cánh tay gầy nhưng rắn chắc. Quần tây ôm sát được ủi phẳng lì, khiến đôi chân càng thon dài. Đôi giày da bóng đến mức có thể dùng để soi gương.

Nhìn người đàn ông nọ, Vệ Đình nhìn lại mình, toàn thân ước sùng, đôi giày và hai ống quần dính đầy bùn đất, so với người kia thì cậu chẳng khác gì tên ăn mày.

Vệ Đình hết sức thắc mắc. Trời vừa mưa xong, đường sá lầy lội như thế, người này đã đi vào đây bằng cách nào? Tại sao chân không dính tí nước nào? Lẽ nào hẳn ta biết khinh công?

Người đàn ông mỉm cười chào Vệ Đình, đoạn chìa một bàn tay ra.

“Xin chào, tôi là Trần Mặc, chúng ta từng gặp nhau rồi.”

Vệ Đình nhận ra hắn, chính là tên biến thái mà Cố An từng nhắc tới. Cậu bước tới trước mặt hắn, gật đầu mỉm cười, nhét vội cái áo ước vào trong túi đựng trái cây, rồi đưa tay ra.

Người kia khẽ cau mày, rút tay lại, cười nói: “Tôi tới tìm Cố An.”

Nhìn bàn tay trống không, Vệ Đình cười gượng.

Sửng sốt vài giây, cậu liền quay đầu làm mặt quỷ, chuyển túi trái cây từ tay phải sang tay trái, bước nhanh vào trong tiệm. Sở Hữu Phong đang ngồi sau quầy lên mạng, thấy cậu trở về lập tức mừng rỡ chạy ra.

“Bé chủ nhà, cuối cùng em cũng về rồi!”

Sở Hữu Phong mặt mày thảm thương, giọng nghẹn ngào oan ức. Vệ Đình liền nháy mắt ra hiệu cho cậu ta theo mình ra sau bếp.

Sở Hữu Phong hiểu ý theo ra sau, vừa vào bếp cậu ta liền xoay người khép kín cửa, rồi mới lại gần nói nhỏ vào tai Vệ Đình: “Thằng cha bên ngoài hình như đầu óc có vấn đề thì phải, anh sắp bị hắn tra tấn đến chết mất.”

Vệ Đình bỏ táo vào chậu rửa, hỏi: [Cha đó làm gì anh?]

“Cha sinh mẹ đẻ tới giờ anh chưa từng thấy người nào khó ưa tới vậy! Hắn nói là tới tìm Cố An, anh bèn mời hắn ngồi ghế sofa, hắn chē ghế sofa bị lún, ngồi xuống sẽ làm nhăn đồ. Anh bèn xách ghế nhựa ra cho ngồi thì lại kêu ngồi lâu quá ê mông. Anh bó tay nên mặc kệ hắn. Sau đó, hắn lại bảo anh đi rót cho mình ly nước đun sôi để nguội. Anh bung nước lên thì hắn cầm tăm soi cả buổi lại chẳng uống miếng nào. Kế đó, hắn quay sang ngó mấy chậu bông, nói rằng hoa đẹp quá muốn mua vài bó về nhà chung, anh liền cật lực giới thiệu, hắn cũng vui vẻ gật gù. Nhưng tới khi anh gói hoa lại đưa cho hắn thì hắn cứ hất xì liên tục nói là mình bị dị ứng phấn hoa!” Sở Hữu Phong nước mắt lưng tròng kể lể: “Bé chủ nhà, em nói xem, có phải hắn chơi anh không?”

Vệ Đình giật giật khóe miệng, an ủi: [Thằng cha này đầu óc có vấn đề! Chúng ta đừng hơn thua với hắn!]

“Anh đâu có định tính toán nhưng cũng không muốn phải ngồi chung phòng với hắn nữa. Hắn thiệt đáng sợ quá đi...”

Vệ Đình rửa táo xong liền đưa cho Sở Hữu Phong một trái: [Chúng ta ra ngoài đó đi, dù sao cũng là khách, để người ta ngồi ngoài đó một mình không hay lắm. Vả lại cũng nhân tiện chờ Cố An về luôn.]

Sở Hữu Phong cầm lấy trái táo gọt đầu, hai người cùng bước ra khỏi bếp.

Ra tới phòng khách, nhìn thấy Trần Mặc đang ngồi trên chiếc ghế “ngồi lâu mông đau” uống nước lọc.

Hai người đều câm nín, thâm khinh bỉ: Đồ nói một đằng làm một nẻo!

Vệ Đình đi tới cạnh Trần Mặc, đưa cho hắn một trái táo, cười đến hai mắt cong cong như hai vành trăng khuyết.

Trần Mặc quả thực rất thích giỡn mặt người khác, chậm rãi buông ly nước xuống, từ tốn vươn tay ra cầm lấy trái táo, hỏi: “Đã rửa sạch chưa?”

Vệ Đình biến sắc, quay đầu đá mắt với Sở Hiểu Phong. Hai người cùng đưa trái táo trong tay lên miệng, hung hăng cắn một miếng.

Nhìn hành động hết sức trẻ con này của hai người, Trần Mặc chỉ cười cười, không biết từ đâu lôi ra một chiếc khăn tay, tao nhã giũ khăn trùm lên trái táo, lau cho thật sạch rồi mới đưa lên miệng cắn.

Hai tên nhóc con trợn mắt nhìn hắn, cổ tình nhai táo to rôm rốp.

Ăn táo xong, Trần Mặc lại từ đâu lấy ra một chiếc khăn tay giống hệt chiếc vừa lau táo, nhẹ nhàng vung lên.

Hai người lú lẫm, thời buổi này đã hiếm người xài khăn tay rồi, ấy vậy mà tên này lại cùng lúc mang theo hai chiếc y hệt nhau trong người ư?!

Trần Mặc dùng khăn lau miệng, động tác vô cùng tao nhã, từng cử chỉ đều hiển lộ khí chất cao quý.

Lau miệng xong, hắn đứng lên, phúi quần, ném lõi táo vào thùng rác, cười nói: “Thật ra tôi không thích ăn táo.”

(͡_ ͡_)# Vệ Đình điên tiết, quay qua Sở Hiểu Phong khua tay nói: [Thằng cha này bệnh rồi! Mau gọi điện cho Cố An, bảo cậu ta về ngay lập tức!!!]

“Uhm.” Sở Hiểu Phong cầm điện thoại, chưa kịp nhấn số, Trần Mặc đã nói: “Không cần đâu, trước khi tới đây tôi đã gọi điện cho cậu ấy rồi, cậu ấy đang trên đường về.”

Nói xong, Trần Mặc lại cười: “Tôi hiểu thủ ngữ, tôi từng là tình nguyện viên truyền đạt thủ ngữ. Hai người nếu muốn nói xấu tôi thì nên dùng giấy mà viết hoặc quay lưng về phía tôi dùng khẩu hình nói với nhau, như thế tôi sẽ không nhìn thấy.”

Vệ Đình giận đến nghiến răng, xem như cậu được mở rộng tầm mắt rồi, thì ra trên đời này còn có kẻ đáng ghét khó ưa hơn Thẩm Huyền nhiều! Nghĩ rồi quay lưng bước vào quầy lên mạng, không buồn ngó ngang tới tên kia nữa.

Đăng nhập vào QQ, cậu liền tìm tên của Tĩnh ca ca trong danh sách bạn thân. Tĩnh ca ca suốt ngày ản nick, không để online bao giờ, luôn tỏ ra thần bí. Vệ Đình tìm thấy tên anh, mở khung trò chuyện, gõ bàn phím.

...

Dương Khang: Tĩnh ca ca, anh có đó không? T_T

...

Tin nhắn vừa được gửi đi thì liền được hồi đáp ngay.

...

Tĩnh ca ca: Anh đây. Sao vậy em?

Dương Khang: Hôm nay em đụng phải hai chuyện xui cùng lúc luôn...

Tĩnh ca ca: Chuyện gì??

Dương Khang: Còn nhớ tên quý đáng ghét lần trước em kể không? Người bị em cắn lỗ tai ấy.

Tĩnh ca ca: Nhớ.

Dương Khang: Hắn đã bắt đầu trả đũa em rồi!! ~~o(>_<)o~~

Tĩnh ca ca: Hắn trả đũa em thế nào?!

Dương Khang: Hấn sai bảo em như đây tớ, bắt em làm trâu ngựa cho hấn, 55555^[1]~~

[1. Được dùng trong ngôn ngữ chat của Trung Quốc, nhằm diễn tả sự khốc lóc đau buồn.]

Tĩnh ca ca: ...

Dương Khang: Anh cũng cảm thấy bó tay phải không? Cảm thấy tên này rất xấu xa phải không? Trời nắng chang chang bắt em mua nước khoáng có đá. Cuối cùng không mua được... hấn còn không cho em uống nước /(T o T)/ ~~

~*~

Dòng chữ được gửi vừa đúng lúc Thẩm Huyền đang uống nước, nhìn nội dung này, không nhìn được phụt hết nước lên màn hình máy tính.

Thẩm Huyền vừa lau màn hình vừa oán giận: “Há! Anh tệ như vậy sao?! Rõ ràng anh có đưa nước cho em uống mà! Còn mua cho em nhiều đồ ăn vặt như thế, thậm chí tới áo anh còn cởi cho em mặc, đưa em về nhà! Sao mấy chuyện đó em lại không thèm nhớ?! Đúng là đồ nhóc quỷ vô tâm!”

Thẩm Huyền quyết tâm phải lấy lại công bằng cho bản thân, bèn cất lực gõ chữ.

...

Tĩnh ca ca: Có phải em nói hơi quá rồi không? Trên đời làm gì có người xấu tới vậy?

Dương Khang: Hức, có hơi nói quá một tí. Nhưng thật là hấn có nói không cho em uống nước mà!

~*~

Anh đang nói đùa với em mà!!

Thẩm Huyền tức điên, tiểu tử thối này gốc muốn chết. Nhưng nói nhiều thì sẽ bại lộ thân phận mất. Đắn đo một lúc, hắn bỏ ý định lấy lại công bằng, chuyển sang nói chuyện khác.

...

Tĩnh ca ca: Quên việc đó đi, đừng để bụng, không chừng là em hiểu lầm người ta đó! Không phải em bảo mình gặp hai chuyện xui sao? Chuyện còn lại là gì?

Dương Khang: Mới có một vị khách tới nhà em, em nghi ngờ thẳng chả đến để gây sự.

Tĩnh ca ca: Đã xảy ra chuyện gì?

Dương Khang: Tên đó, rõ ràng là có bệnh. Lúc thì chê ghế sofa lún sẽ nhả quần, lúc lại chê ghế nhựa cứng quá ê mông, lúc thì nói hoa ở tiệm khiến hắn bị dị ứng. Em lấy táo mời hắn, ăn hết rồi lại kêu mình không thích ăn táo. Em thật không hiểu nổi, nếu không thích thì sao còn ăn? Như vậy không phải là cố tình sinh sự sao!

Tĩnh ca ca: Em ngốc ả? Biết hắn cố tình tới kiếm chuyện rồi sao còn lấy táo mời hắn ăn?

Dương Khang: Người ta là khách, lại còn là chỗ quen biết, là chủ nhà thì em phải tiếp đón chứ.

Tĩnh ca ca: Hắn là ai? Quan hệ gì với em?

~*~

Vệ Đình vừa gõ được vài chữ thì nghe thấy tiếng Cố An từ ngoài vọng vào. Cậu vui mừng, tiện tay gửi đi, một câu còn chưa nói hết, lại gửi thêm vài chữ rồi vội vàng chạy ra cửa đón Cố An.

Một câu phân thành 2 vế, hiển nhiên ý nghĩ biểu đạt hoàn toàn thay đổi.

Thẩm Huyền đọc xong trầm tư suy nghĩ.

...

Dương Khang: Hấn là bạn của...

Dương Khang: Thanh mai trúc mã...

~*~

Suy nghĩ hồi lâu, Thẩm Huyền cho rằng Vệ Đình đã đưa ra hai lời đáp.

Câu thứ nhất. Thẩm Huyền hỏi: Tên đó là ai?

Vệ Đình trả lời: Hấn là bạn.

Câu thứ hai. Có quan hệ gì với em?

Vệ Đình trả lời: Thanh mai trúc mã.

Cái chữ “của” kia hoàn toàn bị hấn phớt lờ.

Đầu óc choáng váng, hồi lâu sau Thẩm Huyền mới lấy lại tinh thần.

Vệ Đình có bạn thanh mai trúc mã ư? Thẩm Huyền không tin, trước nay có bao giờ nghe cậu nhắc tới chuyện này đâu.

Hấn luôn cho rằng Vệ Đình là của mình. Cậu lúc nào cũng quần quýt lấy hấn những khi lên mạng, chuyện gì cũng kể hấn nghe, nên hấn chắc chắn rằng Vệ Đình thích mình. Hấn chưa bao giờ hoài nghi về tình cảm này, cho tới bây giờ cũng không.

Chỉ là tự nhiên một tên bạn thanh mai trúc mã từ trên trời rớt xuống khiến hấn cảm thấy bất an. Vừa nghĩ tới việc Vệ Đình cùng một người con trai khác từ nhỏ lớn lên bên nhau, hai người vô tư vui đùa, tâm đầu ý hợp, thì hấn thấy khó chịu vô cùng. Mặc kệ cả hai có cảm tình gì với nhau không, nhưng chỉ với bốn chữ “thanh mai trúc mã” cũng đủ khiến hấn điên tiết rồi.

Thẩm Huyền hết nhịn nổi, tắt phụt máy tính, cầm chìa khóa xe lao ra khỏi nhà.

Vệ Đình đón Cổ An xong, quay vào trong quầy xem máy tính thì không thấy Tĩnh ca ca trả lời. QQ đã hiện lên biểu tượng thông báo đối phương đã đăng xuất hoặc ẩn thân.

Vệ Đình nhấn liên tục mấy tin hỏi anh còn ở đó không nhưng mãi chẳng thấy trả lời. Chờ cả buổi trời vẫn chẳng có phản ứng nào, avatar của Tĩnh ca ca vẫn không sáng lên.

Vệ Đình gãi đầu, có chút khó hiểu.

Bảy giờ, tiếng cãi nhau trong phòng khách thu hút hết sự chú ý của cậu.

Ngẩng đầu lên thì thấy Cổ An đang thở phì phì trừng mắt nhìn Trần Mặc, tức tối gào to: “Mẹ! Xem ông là thằng ngu hả?! Lúc tôi mượn xe rõ ràng anh nói là cái xe cùi đó chẳng đáng bao nhiêu tiền nên cứ thoải mái lấy đi. Bây giờ xe hư rồi, tôi bảo tôi sẽ mang đi sửa, anh liền nặng nề đòi xe phải hoàn hảo như cũ. Tôi làm không được anh đòi tôi đền một trăm hai mươi vạn?! Sao anh không đi ăn cướp đi!”

Trần Mặc cười rạng rỡ, lấy biên lai trong bóp tiền ra đưa tới trước mặt Cổ An: “Hóa đơn ở đây, bên trên có ghi rõ ràng, tôi không lấy thêm một đồng nào cả, còn trừ đi số lẻ, cậu nên biết ơn tôi mới phải chứ.”

Cổ An giật lấy tờ hóa đơn, xé nát ra, cười ha ha: “Chứng cứ đâu chứng cứ đâu? Tôi làm sao tin cái xe cùi đó trị giá một trăm hai mươi vạn chứ?”

“Tôi biết thế nào cậu cũng giở trò này mà.” Trần Mặc xoa trán, ra vẻ hết sức bất lực, đoạn lại nhướn mày, mắt đầy vẻ tính toán: “May mà cái đó chỉ là bản copy thôi, bản chính đang ở nhà tôi. Như vậy mà cậu cũng nhìn không ra, đúng là chỉ số thông minh của cậu có vấn đề mà.”

Cố An chỉ tay vào mặt hắn, môi run run, không nói nên lời, vẻ mặt bi phẫn như vừa chịu nỗi nhục nhã khôn cùng, ánh mắt hùng hực lửa giận.

Nhìn thấy cảnh này, Vệ Đình trộm lau mồ hôi lạnh trên trán. Rốt cuộc cậu đã hiểu tại sao Cố An lại nói tên kia là một gã vô cùng biến thái xấu xa rồi.

Kẻ trước giờ vốn được xưng là “Siêu cấp biến thái vô địch thủ”, tư tưởng xấu xa, suy nghĩ đồi trụy như Cố An trước nay chỉ có cậu ta đi chọc ghẹo người khác chứ chưa từng có ai chơi lại được, thế mà giờ bị người đàn ông này đánh bại!

Không thể không thừa nhận, người này quả thật tinh quái vô cùng!

Vệ Đình nhìn Trần Mặc, da đầu bất giác rợn lên.

Hắn đang nhìn Cố An, đuôi mắt khẽ cong lên, như cười như không, biểu cảm trên mặt như thể gian kế đã đắc thủ. Bộ dạng đó đúng là hồ ly tinh tu luyện thành người!

Chương 9

Đại chiến 2

Nếu gặp tiểu nhân thì phải làm sao?

Cố An cho rằng, chỉ cần mình tiểu nhân hơn hẳn một bậc là có thể khiến hắn uất chết rồi. Nhìn tên hồ ly kia, Cố An hít sâu một hơi, cố ép bản thân bình tĩnh lại, não hoạt động hết công suất để tìm cách đối phó hắn. Nhưng thời gian không cho cậu có cơ hội suy nghĩ, Trần Mặc vượt phẳng vạt áo, nhìn đồng hồ, sai bước ra cửa: “Tôi còn có việc phải đi trước. Một trăm hai mươi vạn ấy cậu nhớ mà mang tới nhà cho tôi. Tôi chỉ cho cậu thời hạn một tuần thôi.”

Một tuần?! Cố An muốn tức hộc máu!

Cậu một không có công việc, hai chẳng tài năng, ba đã 22 tuổi rồi mà vẫn xài tiền cha mẹ chu cấp. Nếu tình hình này còn tiếp diễn thì cả đời này cũng chẳng có khả năng đào đâu ra một trăm hai mươi vạn!

Không có tiền, Cố An bắt đầu giở thói lưu manh: “Đâu phải anh không biết tôi. Tôi đi đâu kiếm một trăm hai mươi vạn cho anh? Tiền không có, mạng thì có một cái đây, anh thích thì cứ lấy dao tới chém tôi trừ nợ.”

Để chứng minh thật sự là mình không cần mạng nữa, Cố An liền sấn tới trước mặt Trần Mặc, giật áo phơi ngực ra, chỉ vào tim mà nói: “Trong bếp có dao đó, anh vào mà lấy rồi đâm ở đây này. Nhớ ra tay thật mạnh, đừng có một nhát đâm không chết nha!”

Trần Mặc vẫn cười đến tào nhả, nửa cái răng cũng không lộ ra: “Cậu không có tiền nhưng cha mẹ cậu có, tôi sẽ đi tìm họ đòi.”

Một câu thần tiên này cũng đủ để đốt lên lửa giận của Cố An.

Cố An rướn cổ lên gào: “Anh dám tìm họ thì tôi sẽ chẻ đôi anh ra!”

Trần Mặc bình tĩnh hỏi lại: “Cậu nói xem tôi có dám không?”

Giọng điệu chắc nịch, ánh mắt cam đoan.

Cố An biết là hấn dám!

Lúc vừa mới tốt nghiệp đại học, Cố An từng lén người nhà đi thi bằng lái, dùng tiền tiêu vặt đi mua một chiếc xe hơi cũ. Còn chưa kịp thử nghiệm thì ngay ngày mua xe đã xảy ra tai nạn, từ đó về sau cha mẹ không cho phép cậu lái xe nữa. Việc lần này mà tới tai hai vị đại nhân bảo thủ đó thì thể nào họ cũng lột da cậu.

Cố An cuống cuống mặt mày biến sắc, vội đổi thái độ, cười đến ngọt ngào, nịnh nọt: “Anh Mặc, anh là người lớn thì đâu cần chấp con nít như em làm gì. Em hứa là sẽ để dành tiền trả lại cho anh! Anh đừng tới gặp cha mẹ em! Anh cũng biết sức khỏe họ không tốt, không thể nổi giận được. Anh từ bi hãy gia hạn thêm thời gian, ngày mai em sẽ ra ngoài tìm việc làm ngay và luôn! Tranh thủ kiếm đủ tiền trả cho anh có được không?”

“Đừng làm trò nữa!” Trần Mặc hừ một tiếng, bước ra ngoài: “Tôi cho cậu thêm một ngày, tám ngày nữa mang tiền tới cho tôi.”

“Oppa!!!” Cố An lập tức kéo tay Trần Mặc lại, giọng thống thiết muốn có bao nhiêu thê thảm thì có bấy nhiêu: “Đừng đi!”

Đám người trong phòng co rút khóe miệng.

“Dù có giết em thì em cũng không thể kiếm ra một trăm hai mươi vạn trong tám ngày được! Cũng không thể nói với cha mẹ em được, họ sẽ giết em mất!” Cố An nước mắt giàn giụa, níu tay áo Trần Mặc mà lau nước mũi: “Chuyện này chúng ta có thể đổi cách giải quyết được không anh?”

Trần Mặc vội rút tay lại, lấy khăn chùi chùi, vẻ không vừa lòng: “Đổi cách khác cũng được. Cậu tới công ty tôi làm việc xem như trừ nợ.”

“Tới công ty anh làm việc?” Cố An lắc đầu như điên: “Có thể đổi cách khác nữa không?”

“Không được.” Trần Mặc không muốn dây dưa thêm nữa, lần thứ hai sải chân bước đi: “Cậu suy nghĩ đi, hoặc là ngày mai đi làm, hoặc tám ngày nữa mang tiền tới trả cho tôi. Bằng không tôi sẽ tới nhà chào hỏi cha mẹ cậu.”

“Anh Mặc, anh đừng đi mà, chúng ta từ từ bàn bạc đi anh!”

Cố An nhào tới, mặt dày mày dạn ôm lấy eo Trần Mặc không cho hắn bước đi.

Trần Mặc liền tung chiêu hiểm, giật lấy mắt kính của Cố An ném đi, gỡ tay cậu ta ra khỏi eo mình, bình thản bước đi.

Không có mắt kính Cố An không khác gì tên mù, cảnh vật trước mắt nhòe đi, mơ hồ nhìn thấy người đàn ông mang tây phục càng bước càng xa, rồi khuất bóng hẳn.

Cố An nheo mắt, quỳ sụp dưới đất mò tìm mắt kính, cảm tức nguyên rủa: “Trời nóng như điên mà mang áo sơ mi tay dài! Nóng chết bà anh! Chúc anh nổi rôm sảy cả người!”

Vệ Đình nhặt mắt kính từ trong khóm hoa cho cậu ta, lòng thầm cảm khái. Người kia đúng là quá thâm hiểm, ném mắt kính vào khóm hoa như vậy, nếu không có cậu ở đây, Cố An có mắt cũng chẳng khác nào trang sức gắn chơi, có bò ra tìm cả đời cũng không thấy đâu.

Thấy Cố An đã mang kính vào, Vệ Đình liền múa tay nói: [Anh tính làm gì bây giờ? Tới công ty anh ta làm thật hả?]

“Đương nhiên là đi rồi!” Cố An đẩy gọng kính, ánh mắt sau tròng kính lóe lên tia nhìn đầy xảo trá: “Dám uy hiếp anh đây? Để xem anh chơi hắn thế nào! Anh sẽ đi rình bắt thấy nhân viên của hắn, phơi bày mọi bí mật của họ ra ánh sáng, để xem ông chủ như hắn ăn nói sao với các nhân viên của mình!”

Nói đoạn Cố An lại cười ha hả, hưng phấn khoa tay múa chân như bệnh nhân tâm thần: “Nhóc chủ nhà, không lâu nữa đâu, tên biến thái đó sẽ

phải trả giá đắt cho sai lầm hôm nay. Cậu nói xem, tới lúc đó hã có hối hận vì đã ép tôi tới công ty hã làm không? Đồ ngu, muốn đấu với ông hã, hã còn non tay lắm!”

Vệ Đình không dám vội vàng kết luận. Nếu như chưa gặp Trần Mặc, luận về nham hiểm xảo trá thì chẳng ai qua được Cố An, nhưng gặp Trần Mặc rồi thì cậu lại thấy Cố An chẳng là gì so với tên hồ ly đó. Trận chiến này còn tiếp tục, chỉ e là người xui xẻo vẫn là Cố An.

Cố An hết sức phấn khích, chìa tay ra trước mặt Vệ Đình, đắc ý nói: “Nhóc chủ nhà, cho vay ít tiền đi, tôi đi mua một bộ đồ theo dõi chuyên nghiệp. Đợi mấy ngày nữa có tiền sinh hoạt tôi mang trả lại cậu.”

Vệ Đình gật đầu, thở dài: [Tôi vào phòng lấy tiền đưa anh. Đừng rình rập lộ liễu quá kéo bị tóm đấy]

Vào phòng rồi trở ra, Vệ Đình đưa cho Cố An một cái thẻ ngân hàng: [Dùng bao nhiêu thì anh cứ lấy, mật mã là sinh nhật tôi.]

Cố An nhận lấy, ôm hôn Vệ Đình: “Cục cưng Đình Đình luôn là tốt nhất!”

Vệ Đình vừa lau nước miếng dính trên mặt vừa giã khỏi vòng tay cậu ta.

Cố An cười đến là hạ lưu, kết mười ngón tay thành gọng kìm bao trọn Vệ Đình trong lòng, cúi đầu trên ghẹo: “Đình Đình, sao cưng dễ thương quá vậy, anh làm sao mà bỏ ra cho đành! Nào, để anh hôn cái coi!”

Vệ Đình tròn mắt trắng dã. Sớm biết gã lên cơn điên thì đã không cho gã mượn tiền rồi!

Cố An liều mạng phát điên, Vệ Đình liều mạng vùng vẫy.

Và rồi toàn bộ cảnh cường gian lộ liễu này đập vào mắt người vừa bước tới tiệm hoa là Thẩm Huyền.

Thẩm Huyền ngay tức khắc biến thành siêu nhân trứng muối, còn là một con siêu nhân trứng muối đầy phần nộ. Để giải cứu thiếu niên xinh đẹp đang bị sàm sỡ kia, siêu nhân phi thân bay về phía trước, đâm vào mặt quái vật Cổ An.

Quái vật bị đánh ngã đập mặt xuống đất. Siêu nhân trứng muối một lòng vì dân trừ hại đè trên người quái vật, hung hãn đâm bôm bốp. Quái vật kêu thảm thiết.

Thiếu niên đứng kế bên không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Một lúc sau, thiếu niên mới kịp xông lên ôm lấy tay của siêu nhân.

Cả phòng trở nên hỗn loạn.

...

Vào lúc nguy cấp, Sở Hiểu Phong xông ra. Thân thể khổng lồ đột nhiên phát huy sức mạnh phi thường, bay vèo tới đè lên Thẩm Huyền. Kẻ bị đè ở dưới cùng là Cổ An thét lên một tiếng đầy đau đớn, suýt nữa đứt hơi mà chết.

Sở Hiểu Phong vươn tay bóp cổ Thẩm Huyền quát lên: “Đừng đánh nữa! Cậu giết cậu ta bây giờ! Mau đứng dậy! Nghe không hả?”

“Chết tiệt! Anh đè tôi như thế sao tôi đứng lên!” Thẩm Huyền hỗn hển rống to, vẫn không quên bồi cho Cổ An thêm một đấm.

Mắt kính bị đánh rớt ra khỏi mặt, Cổ An gằm lên thảm thiết.

Vệ Đình chẳng biết Thẩm Huyền động kinh chuyện gì, thấy Cổ An chịu đòn thì tức phát điên, liền nhào tới, học theo Sở Hiểu Phong mà kẹp cổ Thẩm Huyền.

Lại thêm một khối thịt không nhỏ đè lên người, Cổ An nghẹn khí, ngực bị úp lại, thở hết nổi nữa, dùng hết sức bình sinh rú một tiếng: “Mẹ bà! Ông sắp bị các người đè chết rồi...”

Ba người bên trên vẫn còn đang trong trạng thái kích động cực độ, không hề nghe thấy âm thanh hấp hối của con người xấu số kia. Người đánh, kẻ bóp cổ, náo động vô cùng.

Trước khi Cố An sắp tắt thở buông xuôi thì A Bố trên lầu ba nghe thấy tiếng động liền chạy xuống.

Nhìn cả đám người đang quần nhau dưới đất, mí mắt A Bố giật liên hồi. Cô sải chân bước hai bước dài, một tay nắm cổ Vệ Đình, một tay túm áo Sở Hiểu Phong kéo qua một bên.

A Bố nhìn Thẩm Huyền, vịn nắm tay kêu răng rắc, nói: “Này anh đẹp trai, chú mày muốn tự đứng lên hay để chị giúp một tay, hãy chọn đi.”

Thẩm Huyền đang tức nổ đom đóm, hảo tâm muốn giúp Vệ Đình dạy dỗ gã lưu manh, cậu ta đã không biết ơn thì thôi, lại còn liên kết với người ngoài đối phó mình, thử hỏi sao hắn không điên chứ?

Người đang giận đương nhiên lời nói cũng không khách khí: “Ai bảo hắn giở trò lưu manh, ức hiếp bé câm! Tôi lẽ nào không dạy cho hắn một bài học sao!”

Nghe xong câu đó, Cố An kêu than không ngừng, trận đòn này quá oan uổng mà!

“Đại ca ơi, bác hiểu lầm con rồi, con chỉ đang đùa giỡn với nhóc chủ nhà thôi! Bình thường chúng tôi vẫn thường đùa như thế mà!”

Chơi đùa? Nhóc chủ nhà? Là khách trọ của bé câm sao? Thẩm Huyền ngạc nhiên, hắn cứ đinh ninh tên lưu manh này là bạn thanh mai trúc mã của Vệ Đình.

Nhìn lại người đang nằm bẹp dí dưới đất, hình như mặt trông quen quen. Lần trước tới tiệm hoa đưa tiền hình như là người này tiếp hắn thì phải.

Thẩm Huyền đứng dậy nhìn bốn phía, càng nghĩ càng hoài nghi. Bạn thanh mai trúc mã đâu rồi?

A Bố thấy hấn có vẻ thắc mắc, liền hỏi thăm: “Anh đẹp trai tìm gì thế?”

“Không có gì.” Thẩm Huyền đưa mắt nhìn Cố An, thản nhiên nói: “Tôi sẽ trả tiền thuốc men cho anh nhưng mà nhớ, sau này đừng đùa giỡn như vậy nữa.”

Đây là thái độ gì vậy trời!!! Cố An còn chưa kịp oán giận thì Thẩm Huyền đã lôi Vệ Đình ra khỏi tiệm.

Cố An khó hiểu nhìn hai tên còn lại trong nhà, hỏi: “Tên đó không phải là khách mua hoa sao? Làm gì mà ra vẻ như bạn trai của nhóc chủ nhà vậy, có hơi bá đạo ngang ngược không?”

“Đúng là bá đạo thật!” A Bố cười cười: “Xem ra hấn thích nhóc chủ nhà rồi.”

~*~

Thẩm Huyền trước nay luôn thích làm theo ý mình, dù là chuyện gì cũng không bao giờ thêm hỏi ý của người khác. Cũng hết như bây giờ, hấn kéo Vệ Đình đi, hoàn toàn không hỏi xem người ta có đồng ý cùng hấn lên xe hay không.

Ngồi lên xe đúng ghế ngồi ban nãy vẫn còn ướt chưa khô, Vệ Đình nhếch mông lên, tránh chỗ bị ướt nhờ ai lên phía trước. Thẩm Huyền luôn chú ý tới từng cử động của cậu, thấy vậy bèn dừng xe, nâng cậu xuống ghế sau, đoạn ném hộp khăn giấy qua, vừa lái xe, vừa nhỏ giọng nói:

“Nhanh lau khô mặt đi! Có kiêu đùa như vậy sao! Anh còn chưa được hôn nữa là!”

Xe khởi động, nháy mắt đã tăng tốc, gió tạt qua mặt, Vệ Đình chỉ nghe được nửa câu đầu, nửa sau thì không nghe rõ.

Cậu rút giấy hơi hột lau đại hai cái rồi thôi. Đã mấy tiếng đồng hồ, hấn là mực dính trên mặt có chà cũng chẳng ra.

Vệ Đình nhìn ra ngoài cửa sổ, xe đang chạy về trung tâm thành phố. Cậu vốn muốn hỏi Thẩm Huyền tính đưa mình đi đâu nhưng trong tay lại chẳng có bút viết nên đành thôi.

Vệ Đình thở dài, bỗng dưng thấy bất lực. Thẩm Huyền vui buồn thất thường, tính tình cổ quái, dù làm chuyện gì cũng không bao giờ hỏi người ta một tiếng.

Sao đột nhiên hẳn lại tới tiệm hoa? Tại sao thấy Cố An chọc ghẹo mình thì lại tức giận đến thế?

Vệ Đình nghĩ không ra nguyên nhân, chỉ cảm thấy mỗi khi ở cạnh hẳn đều không thể bắt kịp suy nghĩ của hẳn, mình thì không nói được, muốn trao đổi bình thường quả thật rất khó khăn.

Lúc xe chạy vào bãi đỗ, Vệ Đình vẫn còn đang suy tư miên man. Thẩm Huyền gọi xuống xe nhưng cậu không nghe thấy, đầu tựa vào kính xe chống cằm trầm ngâm.

Thẩm Huyền xuống xe, vòng ra cửa sau, dùng tay vò đầu cậu: “Suốt ngày ngơ ngơ ngẩn ngẩn, trong đầu cậu đang nghĩ gì thế? Mau xuống xe!”

Vệ Đình hoàn hồn, vừa định mở cửa xe thì Thẩm Huyền dường như không đợi được, túm luôn cậu nhắc ra.

Sau đó ấn phím điều khiển, xe phát ra tiếng tí tí, mui xe từ từ đóng lại.

Ra khỏi bãi đỗ rồi Vệ Đình mới biết họ đang vào trung tâm thương mại sầm uất nhất của thành phố N.

Thẩm Huyền kéo tay cậu bước nhanh về phía trước, cũng không nói gì. Vệ Đình lon ton theo sau hẳn, lòng đầy nghi vấn.

Tới trước cửa rạp chiếu phim, Thẩm Huyền dừng chân, buông tay Vệ Đình ra, nói: “Đứng ở đây, đừng đi lung tung! Tôi ra kia mua vé xem phim và đồ ăn. Có thích bắp rang không? Uống cái gì, Coca hay Sprite? Coca giờ một ngón tay, Sprite thì hai ngón.”

Vệ Đình luống cuống, tay trái giờ một ngón, tay phải lại giờ hai.

“Chơi tôi hả? Thôi được, tôi tự quyết luôn. Cậu đừng có chạy, tôi đi mua rồi về ngay!” Thắm Huyền tức giận, nhéo mạnh vào má cậu, rồi quay người bước tới quầy bán vé.

Nhìn bóng đôi phương đi xa rồi Vệ Đình mới xoa bên má bị đau, cảm thấy hết sức khó hiểu. Xem phim, uống Coca, ăn bắp rang. Đây là chuyện chỉ có những người yêu nhau mới làm, trong khi hắn và cậu có quan hệ gì đâu chứ...

Vệ Đình cảm thấy buồn cười, nhưng trong lòng lại khẽ rung lên chút vị ngọt ngào khó tả.

Chương 10

Rạp chiếu phim âm áp

Lúc Thẩm Huyền quay lại thì hết như diễn viên xiếc, hai tay ôm đầy các thứ, mỗi bàn tay cầm hai ly nước ngọt, kẹp giữa cánh tay là hai túi đồ ăn vặt. Nhìn ly nước như sắp đổ ra, Vệ Đình đen mặt, mua nhiều thế ăn hết sao nổi?

Đi tới trước mặt Vệ Đình, Thẩm Huyền lớn tiếng oán giận: “Không có mắt à? Đến cầm giúp tôi với!”

Vệ Đình tròn trắng mắt, vội vàng cầm lấy mấy ly nước trong tay hắn.

Trên đời này có một loại người, rõ ràng là có ý tốt, thường xuyên làm những chuyện khiến người khác cảm động, ấy nhưng khi mở miệng ra lại toàn nói những lời khó nghe. Làm chuyện tốt, người ta không những không cảm kích mà còn cảm thấy đáng ghét. Thẩm Huyền chính là người như vậy.

Nói thật, Vệ Đình cũng hết sức bội phục hắn, bản tính vốn lương thiện nhưng cứ thích giả làm người ác, còn có bản lĩnh khiến cho người người đều ghét mình, cái bản lĩnh này không phải người bình thường nào cũng có được nha.

Bàn tay giờ trống không, Thẩm Huyền treo túi thức ăn vặt lên cổ Vệ Đình rồi ngênh ngang vừa đi vừa nói: “Mua cho cậu thì cậu tự cầm lấy. Một tiếng nữa mới tới giờ xem phim, bây giờ chúng ta đi chơi game.”

Vệ Đình hai tay cầm nước chạy theo sau, mắng thầm, chưa đến giờ xem phim mà mua nhiều thức ăn thế làm gì?! Mà ai đòi tay vừa xách đồ ăn vừa đi chơi game được chứ!

Vào khu trò chơi điện tử, Thẩm Huyền đi mua tiền game, Vệ Đình cầm thức ăn đứng đợi. Mua xong, Thẩm Huyền vừa quay đầu lại thì đụng trúng Vệ Đình, ly nước trong tay suýt đổ xuống đất.

Khu trò chơi ồn ào náo nhiệt, Thẩm Huyền rướn cổ lên quát: “Cậu ngốc à? Tìm cái bàn trống mà bỏ đồ lên! Cậu tưởng mình đang diễn xiếc hả?”

Vệ Đình nhìn xung quanh, trong khu vui chơi làm gì có bàn trống?

Thẩm Huyền chỉ vào máy chơi game gần đó, ngoan cổ nói: “Máy đó chẳng ai chơi kìa, mau để đồ ăn lên!”

Được, được, tôi để! Ông có thể đừng hét lớn như vậy không, tôi đâu có điếc! Vệ Đình oán thăm trong bụng, đặt mấy ly nước trong tay và túi thức ăn trên cổ xuống.

“Ngốc thật mà!” Thẩm Huyền nhìn máy chơi game, chột cười lớn: “Chơi trò này đi, cầm đồ ăn lên, tôi sẽ gấp cho cậu vài con thú bông!”

Vệ Đình điên tiết, người bảo đặt đồ ăn xuống là anh, người bắt cầm lên cũng là anh, xem tôi là khỉ mà chơi đùa hả!

Nhón chân quàng túi thức ăn vào cổ, rồi cầm ly nước lên, trong lòng gào thét, tôi mà có đi diễn xiếc thật thì cũng là do anh ép!

Thẩm Huyền cũng chẳng để tâm, toàn lực tập trung vào gấp thú, tốn hết hai mươi mấy xu game mà không gấp được con nào cả. Không cần thận quan sát, không điều chỉnh phương vị, gấp sao nổi chứ?

Vệ Đình bĩu môi khinh thường, đặt hết đồ ăn xuống đất, đẩy Thẩm Huyền tránh ra. Bỏ một đồng xu vào, cậu khom lưng đứng quan sát tình hình trong lồng máy, kĩ càng chọn mục tiêu là con gấu bông nhỏ nằm ở chính giữa, sau đó cẩn thận di chuyển tay gấp, chọn vị trí tốt nhất, nhẹ nhàng nhấn nút một cái.

Kẹp gấp bung ra, chậm chạp chuyển động, tay gấp quắp lấy chú gấu kéo lên, mang tới bỏ vào trong rổ.

Vệ Đình lấy gấu bông ra, hớn hờ nhìn Thẩm Huyền, vẻ mặt đắc ý.

Thấy cậu vui, Thắm Huyền cũng vui theo, xoa đầu tán dương cậu: “Nhóc con cũng có chút tài năng đó!”

Vệ Đình gật gù đắc ý, tinh thần phấn chấn, cầm đồng xu tiếp tục trò gấp thú. Thắm Huyền lặng yên đứng bên nhìn cậu, ánh mắt tràn đầy âu yếm.

Người hẳn cảm sẽ thường tức cảnh sinh tình. Vệ Đình là một người tinh tế, tâm hồn nhạy cảm, thường vì chuyện vặt vãnh mà đau khổ, lại cũng vì chuyện nhỏ nhoi mà hài lòng thích thú.

Ví như hiện tại mà nói, ở một nơi náo nhiệt ồn ào, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Nhìn máy gấp thú trước mặt lại bỗng nhiên nhớ tới những chuyện trước đây. Vệ Đình là cao thủ gấp thú bông, con thú bông đầu tiên trong đời, là do cha cậu cầm tay dạy cậu gấp.

Nhớ lại thời gian ngọt ngào ấy, hể rảnh rỗi cậu lại đòi cha mẹ dẫn tới trung tâm điện tử chơi. Con cái là báu vật của mẹ cha, khi buồn khi vui, nhất cử nhất động cũng đủ khiến họ động lòng. Cậu đòi hỏi, cha mẹ không bao giờ từ chối. Kỹ thuật gấp thú cũng được luyện thành thục từ khi đó.

Sau đó tới tuổi đi học, cuối tuần cậu lại rủ bạn bè đến khu vui chơi giải trí. Những đứa con trai khác thì chơi bắn súng, đua xe, còn cậu thì hiếm khi đụng tới trò vui đó. Cậu thích chơi những trò mà con gái thích chơi, như là gấp thú, đập chuột^[1], đánh trống.

[1. Tức trò Punch the rats.]

Lúc ấy cậu vô cùng oai phong, đứng trước máy chơi game gấp thú nhồi bông, cả đám con gái túm tụm sau lưng cậu hô hào, khiến mọi người ngưng cả trò chơi dở mà nhìn cậu chơi, chốc chốc xung quanh lại vỗ tay hoan hô tán thưởng.

Thời gian hạnh phúc luôn rất ngắn ngủi. Quảng đời học sinh vô ưu vô lo cũng bỏ cậu mà đi.

Tính lại thì cũng đã hơn hai năm cậu không tới trung tâm điện tử rồi. Lần này đến đây hóa ra cũng không quá thương cảm như đã tưởng.

Lại gặp được thêm một con thú nữa, Vệ Đình quay đầu lại liền bắt gặp một đôi mắt sáng lấp lánh tràn đầy ý cười, khiến cậu cảm thấy ấm áp vô cùng. Vệ Đình cũng cười híp mắt, có người chơi cùng, cậu bỗng nhiên thấy rất vui.

Tiếp theo, hai người lại sang máy khác chơi. Tuy Thẩm Huyền không giỏi gấp thú, thế nhưng bóng rổ, bắn súng, đua xe thì hẳn là vô địch.

Thẩm Huyền chơi, Vệ Đình đứng bên xem. Vừa uống coca vừa ăn vặt, thoải mái vô cùng. Uống hết bốn ly nước, xu game cũng chơi hết, túi đồ ăn chỉ còn lại mỗi bao khoai tây chiên.

Thẩm Huyền lú lẫm, xoa xoa bụng cậu: “Cậu là heo hả? Có bao nhiêu ăn bấy nhiêu, lỡ bội thực thì sao?!”

Vệ Đình ngây ngô cười, chỉ lên đồng hồ treo tường, còn năm phút nữa là tới giờ chiếu phim rồi. Thẩm Huyền vội nắm tay cậu kéo ra khỏi khu đồ chơi.

Trước khi vào rạp chiếu, Thẩm Huyền đi mua thêm hai ly nước Coca và một túi bắp rang. Xem phim mà không có hai thứ này sẽ cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Vào trong rạp, phim đã bắt đầu chiếu. Tiếng nhạc ma quái vang khắp phòng, cảm giác rờn rợn chạy dọc sống lưng, Vệ Đình nhìn lên màn hình, mặt méo xệch.

Sao lại xem phim kinh dị chứ?!

Vệ Đình muốn chạy, Thẩm Huyền dường như đoán được ý cậu, túm tay kéo đi, không cho cậu cơ hội thoát thân. Tiếng thở dài ai oán lạnh lẽo dội vào tai, Vệ Đình ôm ngực, híp mắt cẩn thận bước theo Thẩm Huyền vào chỗ ngồi.

Ngồi vào ghế, cậu cúi đầu ăn bắp rang, bóc từng vỏ vào miệng.

Thẩm Huyền thấy rất buồn cười, ghé sát tai cậu hỏi: “Cậu sợ ma hả?”

Vệ Đình lắc đầu.

“Không sợ thì ngẩng đầu lên đi.”

Vệ Đình ngẩng đầu lên, nhưng hai mắt thì nhắm tịt lại.

Thẩm Huyền khoái chí, tiếp tục trêu ghẹo: “Mở mắt ra, nhắm vậy sao xem được?”

Vệ Đình mở mắt, hai mắt liếc về phía bên trái, không thèm nhìn màn hình.

Biết rõ cậu sợ Thẩm Huyền càng muốn trêu chọc, túm lấy tay cậu mà lắc: “Mau coi kìa, mau coi kìa! Ma xuất hiện rồi! Mặt đầy máu! Thật đáng sợ!”

Vệ Đình đảo mắt liếc qua, màn hình vốn dĩ chẳng có con ma nào cả.

Thẩm Huyền lại tiếp tục: “Thêm một con ma nữa tới kìa! Còn đáng sợ hơn! Nó không có cằm!”

Vệ Đình bĩu môi: Đúng là trẻ con! o()o

Tiếng nói ồn ào làm phiền tới những khán giả xung quanh, người đàn ông ngồi phía trước bực bội quay ngoắt lại nạt vào mặt Thẩm Huyền: “Nói nhỏ giùm cái! Đây là nơi công cộng mà!”

Thẩm Huyền sống từng này tuổi rồi chưa từng bị quát tháo như thế, cơn giận lại trào lên. Hắn vừa định gân cổ lên hét lại thì người nọ đã đứng lên, cúi lưng di chuyển về góc khuất ngồi.

Một bụng lửa giận không chỗ trút, Thẩm Huyền bực bội muốn chết.

Thấy hắn nhăn nhó, Vệ Đình rất hả hê. Chuyện này dường như xua đi phần nào nỗi sợ trong lòng.

Lần thứ hai nhìn màn ảnh, cậu thấy thật ra không có gì đáng sợ. Tại sao phim ma lại khiến người ta sợ? Chẳng qua là do âm thanh lẫn hiệu ứng ánh sáng mà thôi. Khi thì là âm thanh dồn dập, lúc lại là những tiếng thét hãi hùng, khiến cho không gian bị cộng hưởng, sản sinh ra cảm giác sợ hãi.

Vệ Đình lấy khăn giấy trong túi ra, vo thành hai viên nhỏ nhét vào tai, dường như tìm được cảm giác an toàn. Vừa ăn bắp rang vừa xem phim, lúc gặp hình ảnh đáng sợ liền lấy tay che mắt, đợi khi âm thanh the thé nọ biến mất lại hé tay ra nhìn thử xem màn hình chiếu tới cảnh nào rồi.

Hai tay không rảnh, Thẩm Huyền liền dứt từng hạt bắp rang cho cậu ăn. Ăn mấy miếng lại lo cậu khát nước, lại đưa ống hút vào miệng cậu.

Được quan tâm chăm sóc cẩn thận như vậy, trong lòng Vệ Đình thấy rất ấm áp. Trái tim nhẹ nhàng rung động, dường như có chút cảm giác yêu rồi.

Vệ Đình trước giờ chỉ nói yêu một lần, đó là tình yêu trên mạng với Tĩnh ca ca.

Nhưng tình yêu trên mạng dù say đắm đến đâu cũng chỉ là hư ảo mà thôi. Không có kinh qua thực nghiệm, chẳng có va chạm thử thách. Tất cả chỉ dựa vào những mơ hồ tưởng tượng, khiến người ta cảm giác không chân thực.

Cậu thích Tĩnh ca ca, nhưng lại không dám thẳng thắn đối mặt, tình hình thực tế của bản thân cũng không dám nói ra, cậu sợ anh ấy biết được manh mối gì lại tìm đến được nhà mình.

Nhiều suy nghĩ rối rắm như vậy, cậu cũng thấy rất mệt. Thế nhưng cậu không thể từ bỏ tình cảm này, trong lúc cậu thương tâm khổ sở nhất, chính anh ấy đã mang đến niềm vui cho cậu.

Cậu nói với Tĩnh ca ca, cậu sống cô đơn một mình rất lâu rồi.

Cậu kể cho Tĩnh ca ca rằng cha mẹ mình đã không còn trên đời nữa.

Tĩnh ca ca nói với cậu, cô đơn không có gì đáng sợ, chỉ cần học thích ứng dần dần sẽ thành quen thôi.

Kỳ thực Tĩnh ca ca cũng là một người cô đơn. Cha mẹ chẳng khi nào ở bên cạnh, chỉ đưa cho anh ấy thật nhiều tiền tiêu xài, thậm chí đến ngày sinh nhật cũng không về nhà cùng anh ấy.

Hai người cô đơn lặng lẽ tìm thấy nhau, cùng tâm tình san sẻ, truyền hơi ấm cho nhau.

Đa số thời gian dùng chơi game, lướt web, chuyện phiếm đủ loại thị phi, âu cũng chỉ nhằm xua đi trống vắng trong lòng.

Tĩnh ca ca hay nói, cô đơn chỉ là một danh từ vô ý nghĩa, vì trái tim thiếu vắng tình thương nên mới sinh ra cô quạnh. Chính vì luôn buồn bã xót thương quá nhiều cho chính mình nên mới không ngừng kéo bản thân vào hố sâu đơn độc ấy.

Tĩnh ca ca khẳng định, họ không cô đơn, vì họ còn có nhau.

Chẳng hiểu vì sao, Vệ Đình lại thấp thoáng nhìn thấy hình bóng của Tĩnh ca ca trong Thảm Huyền. Từ thái độ cho tới cách xử sự, từ tính tình nóng nảy cho tới miệng lưỡi thẳng thắn cộc cằn, tới cả những điệu dáng ẩn chứa trong từng cử chỉ. Tất cả đều rất giống nhau.

Chỉ là Thảm Huyền ngông cuồng hơn một chút, đáng ghét hơn một chút.

Sau một ngày ở cạnh nhau, Vệ Đình đã phần nào hiểu được tính cách Thảm Huyền, có thể khái quát bằng bốn chữ: Miệng cứng lòng mềm. Thật ra hẳn là một người rất đáng yêu.

Nhưng hẳn lại là con nhà giàu. Trong ấn tượng của Vệ Đình, thế giới người giàu vô cùng phức tạp, vì cuộc sống quá ưu việt nên cũng đồng thời sinh ra thái độ ngạo mạn khinh đời.

Cậu chỉ thích cuộc sống giản đơn an ổn, giống như bây giờ vậy, trông nom tiệm hoa, coi sóc nhà cửa, bình thản đi hết một đời.

Vệ Đình nghĩ hôm nào đó phải tìm cơ hội nói chuyện bồi thường với Thẩm Huyền, cũng không thể cứ bỏ mặc tiệm hoa, cùng hân đi chơi khắp nơi thế này được.

Phim hết, đèn bật sáng, khán giả lục tục đứng dậy, mấy dãy ghế phát ra tiếng lạch cạch ồn ào. Tiếng động đưa Vệ Đình từ cõi thần tiên về thực tại.

Thẩm Huyền kéo cậu dậy, hòa vào dòng người bước ra ngoài. Đi được vài bước, Vệ Đình lại rút tay ra, quay lại chỗ ngồi cảm ly nước và túi bắp lên.

Thấy cảnh này, Thẩm Huyền vốn đang bực mình lại thấy buồn cười. Đứng ở bậc thềm vẫy tay gọi cậu, ý giục nhanh lên.

Vệ Đình gật đầu, nhoẻn cười, vui vẻ chạy tới. Lúc gần tới chỗ Thẩm Huyền, đột nhiên bất cẩn chân trái giẫm lên chân phải, hụt bước té ngã về phía trước.

Vệ Đình trợn tròn mắt, ngã nhào lên người Thẩm Huyền. Một cú va chạm mạnh, Thẩm Huyền cũng mở to mắt, ôm cậu ngã người về phía sau.

May mà đằng trước có người, họ không bị ngã xuống đất mà ngã đè lên người khác. Cứ thế cứ thế, cả đoàn người đổ rạp như domino, tiếng quát mắng, tiếng la ó vang lên, không gian nhỏ lập tức rối loạn ầm ĩ.

Nhìn tình cảnh rối tinh rối mù, Vệ Đình nằm trong lòng Thẩm Huyền sợ đến ngây người.

Thẩm Huyền trừng mắt nhìn tên thủ phạm, sắc mặt vô cùng khó coi.

Vệ Đình ngượng ngùng cười, có chút xấu hổ. Cậu cảm giác Thẩm Huyền sống đến từng này tuổi hân chưa bao giờ phải mất mặt như vậy ở nơi công cộng đâu.

Chương 11

Rình rập buổi đêm

Vệ Đình quả nhiên đoán không sai, Thẩm Huyền sống hai mươi một năm trời chưa từng bị xấu mặt như thế giữa chốn đông người.

Những người bị đê ngã kêu la mắng mỏ, chĩa mũi dùi vào họ, kiên quyết đòi bồi thường. Thẩm Huyền siêu cấp sĩ diện, ngại chuyện trở nên phiền phức hơn bèn bỏ tiền chạy lấy người rồi kéo Vệ Đình ra khỏi rạp chiếu phim.

Lúc này, sắc trời đã dần tối. Trên đường vào bãi đỗ xe, Thẩm Huyền đi vài bước lại dừng lại chột trán Vệ Đình, mắng cậu khờ, mắng cậu ngốc, mắng cậu nào không phát triển.

Vệ Đình tự biết mình sai nên không dám phản kháng, chỉ im lặng cúi đầu cho người ta chột, một bộ ngoan ngoãn.

Trước khi lên xe, Thẩm Huyền nắm vai Vệ Đình xoay tới xoay lui, nhìn mấy lượt mới hỏi: “Hồi nãy ngã có đau không?”

Vệ Đình vui vẻ, tôi được anh ôm mà, dù có ngã cũng ngã lên người anh, có đau cũng là anh đau mới đúng! Vội lắc lắc đầu, cười rất vui.

Sau đó hai người đi ăn tối. Trước nay Vệ Đình chưa bao giờ nói không với thức ăn, hết như lời Thẩm Huyền nói vậy, cho bao nhiêu thì cậu ăn bấy nhiêu. Thấy Vệ Đình ăn vui vẻ, Thẩm Huyền cũng vui lây, nhưng lại lo cậu ăn nhiều quá dạ dày quá tải, ăn xong lại đi mua cho cậu một hộp thuốc tiêu hóa rồi mới đưa về nhà.

Khi chia tay, Thẩm Huyền bá đạo dặn dò: “Ngày mai ở nhà chờ tôi, không được đi lung tung!”

Vệ Đình muốn nhân lúc này bàn chuyện bồi thường với Thẩm Huyền, nhưng còn chưa kịp nắm tay hắn viết chữ thì hắn đã leo lên xe đi mất.

Nhìn theo chiếc xe thể thao chạy xa dần, Vệ Đình bỗng thấy vô lực, lúc cần thiết lại không thể nói năng gì, khiến mọi chuyện càng lúc càng rối rắm.

Vệ Đình lê chân cúi đầu đi vào nhà, vừa bước tới cửa thì ba khách trọ đã nhất tề xông lên vây lấy cậu.

Cố An cười đến mờ ám, mặt hóng hớt: “Tiểu Đình Đình về rồi nha, khách mua hoa đó dẫn cậu đi đâu vậy? Hắn có giở trò gì với cậu không? Hà hà hà hà!”

Vệ Đình ngây thơ diễn tả: [Chúng tôi đi xem phim.]

“Xem phim?! Chắc chắc...” Cố An phấn khích lượn vòng vòng quanh Vệ Đình, lái nhái: “Hai người lãng mạn ghê nhỉ?! Hắn ta có lợi dụng trong rạp tối mà cầm tay hôn môi cậu không?”

Mí mắt Vệ Đình giật giật: [Chúng tôi đi xem phim kinh dị! Lấy đâu ra lãng mạn?]

“Phim kinh dị?!” Cố An ngạc nhiên: “Tên mua hoa thật là xảo quyệt mà! Như thế chẳng phải khi xem đến cảnh đáng sợ cậu liền hét toáng lên nhào vào vòng tay hắn để hắn sàm sỡ sao!”

Vệ Đình câm nín, đẩy Cố An ra định bước vào phòng, lần này lại tới A Bô chặn đường.

A Bô nhướn mày, cười hỏi: “Hẹn hò vui không? Chắc ngọt ngào lắm nhỉ?”

Vệ Đình càng câm nín, múa tay nói: [Hình như mọi người hiểu lầm rồi phải không? Tôi với hắn không có quan hệ gì cả.]

“Không có gì thì sao lại cùng đi xem phim chứ?” Cố An chỉ vào bên mặt bị ăn đòn của mình: “Mới thấy tôi chọc ghẹo cậu thì hắn đã xông tới đánh tôi túi bụi rồi. Cậu xem mặt tôi đi, sưng vù lên rồi đây này! Nếu hắn chẳng có ý đồ gì với cậu thì việc gì phải tức giận đến thế?”

Vệ Đình kiên nhẫn giải thích: [Chúng tôi thật sự không có gì hết!]

“Cậu đối với người ta vô tình nhưng người ta lại hữu ý.” A Bố cũng rất đồng tình với Cố An, dùng giọng điệu hết sức thần bí mà rằng: “Người trong cuộc u mê. Tình hình này ai cũng nhìn ra là hấp thích cậu.”

Sở Hiểu Phong gật đầu phụ họa: “Bé chủ nhà, anh cũng thấy vậy nữa đó.”

Vệ Đình nhìn mọi người, mặt ngây ra.

A Bố đặt tay lên vai cậu: “Cứ hẹn hò với người ta đi. Nhìn hấp cũng đẹp trai mà đối xử với cậu lại tốt, so ra thì đáng tin hơn tình yêu trên mạng nhiều.”

Vệ Đình lắc đầu, có chút bất lực, bỏ mọi người lại bước vào phòng.

Nếu họ không nói thì căn bản Vệ Đình chẳng suy nghĩ sâu xa tới vấn đề này.

Nhớ lại những chuyện đã xảy ra, cậu càng thấy nghi hoặc hơn. Nếu nói Thẩm Huyền thích mình thì cậu thực sự chẳng dám tin. Thẩm Huyền có điều kiện tốt như thế, tội gì mà đi thích một người câm? Có điều hấp đối với cậu rất tốt, cậu cảm nhận được điều đó. Nhưng hai bên mới quen biết mấy ngày, vì sao lại đối xử tốt với cậu như thế?

Nghĩ tới nghĩ lui, Vệ Đình kết luận, Thẩm Huyền chẳng qua là nhất thời hứng thú muốn dùng cậu giết thời gian thôi. Không phải người giàu khoái trò này lắm sao?

Vệ Đình mở máy tính, đăng nhập QQ tìm tên Tĩnh ca ca, háo hức muốn nói chuyện với anh ấy. Tâm sự với Tĩnh ca ca đối với cậu mà nói cũng như một liều thuốc bổ vậy, không chỉ giúp xua tan phiền não mà còn khiến niềm vui tăng thêm.

Vệ Đình hào hứng gửi tin nhắn, nhưng đợi mãi đợi mãi cũng chẳng thấy ai trả lời. Cậu thất vọng trề môi, nghĩ thầm lần sau gặp Tĩnh ca ca phải

bảo anh ấy để chế độ online, như vậy cậu mới biết lúc nào anh ấy có mặt trên mạng.

Đúng lúc này, loa vang lên tiếng cóc cóc, thanh thông báo của QQ sáng lên. Mở ra xem, là một yêu cầu kết bạn. Nhìn nội dung kiểm chứng, Vệ Đình vừa kinh ngạc lại vừa kích động.

Bên trên viết: Hỏa Viêm

Đại thần Hỏa Viêm? Tại sao anh ấy lại muốn kết bạn với mình? Làm sao anh ấy biết số QQ của mình?

Chẳng kịp nghĩ ngợi gì, Vệ Đình lập tức nhấn nút chấp nhận.

Cậu tìm tên Hỏa Viêm trong danh sách bạn bè, số lượng vốn không nhiều nên rất nhanh đã tìm được. Avatar vẫn là hình chim cánh cụt nguyên mẫu của QQ, thông tin để trống, tên là một chuỗi tiếng Anh và chữ số.

Kiểm tra thông tin xong Vệ Đình đưa ra kết luận, đại thần quả nhiên là đại thần, vô cùng thần bí! Cậu gõ một dòng tin nhắn, cẩn thận gửi đi.

...

Dương Khang: Xin chào, anh là tác giả Hỏa Viêm phải không ạ?

...

Thật lâu sau mới có trả lời.

....

Asas1221: Đúng vậy.

...

Nhìn câu trả lời ngắn gọn, Vệ Đình bỗng có cảm giác mình bị đùa bỡn.

Asas1221? Tên cứ như thể tùy tiện gõ đại vào. Đường đường là đại thần sao có thể lấy cái tên vừa tùy tiện vừa kỳ quái như thế?

Một loạt tiếng tích tích vang lên. Vệ Đình nhìn màn hình, là đại thần gửi tin nhắn.

....

Asas1221: Thật xin lỗi, mới nãy có việc.

Asas1221: Tôi đã đọc truyện của cậu rồi, còn gửi bình luận nữa.

Asas1221: Viết rất khá, tình tiết chặt chẽ lại không dài dòng, tiếp tục nỗ lực.

Asas1221: Đây là lần đầu cậu viết truyện hả?

....

Hóa ra đại thần là một người hết sức gần gũi. Vệ Đình thấy phấn khởi, lập tức trả lời.

...

Dương Khang: Đúng ạ! Vì là lần đầu nên em cảm giác vẫn còn rất nhiều chỗ không tốt, nhưng nghe anh nói vậy, em thấy tự tin hơn rất nhiều.

Asas1221: Ha ha, từ từ sẽ tiến bộ thôi.

Dương Khang: Cho em hỏi làm sao anh biết số QQ của em ạ?

Asas1221: Cháu trai tôi nói cho tôi biết. Thằng bé là độc giả của cậu.

Dương Khang: Cháu trai anh là ai ạ? Sao anh ấy biết số QQ của em? Em chưa từng nói với ai hết.

Asas1221: Chuyện của nó tôi không rõ lắm, nhưng chính nó đã giới thiệu truyện của cậu cho tôi.

Dương Khang: Em có thể biết người đó là ai không ạ?

Asas1221: Thật ngại quá, nó bảo tôi phải giữ bí mật.

Dương Khang: ...

Asas1221: Ha ha.

....

Vệ Đình rất nghi hoặc, rất muốn biết cháu trai của Hỏa Viêm thật ra là ai, nhưng rốt cuộc vẫn không dám hỏi. Người ta đã không thích nói thì không nên miễn cưỡng, cậu bèn chuyển đề tài câu chuyện. Sau khi nói chuyện mới biết Hỏa Viêm trước nay chưa bao giờ dùng QQ, số QQ này là mới tạo, cái tên quả nhiên là tùy tiện đặt.

Vệ Đình biết, số QQ chắc chắn là cháu trai của anh ấy tạo cho.

Cậu không ngừng suy nghĩ về người biết mình viết văn lại còn biết số QQ của mình, kết quả chỉ có ba người, cũng chính là ba khách trọ. Vệ Đình lại nghĩ, Thẩm Huyền cũng biết mình viết truyện đó thôi, nhưng hẳn lại không biết số QQ.

Vệ Đình chóng mặt, lắc lắc đầu, nếu đã không hiểu rồi thì đừng suy nghĩ tới chuyện này nữa.

Hai người mãi mê nói chuyện một hồi, Vệ Đình thuận miệng hỏi thăm về sáng tác tiếp theo của Hỏa Viêm, sau đó còn thỉnh cầu rằng, xin anh đừng ngược đãi nhân vật chính nữa.

Hỏa Viêm vô cùng thần bí, không nói cho cậu biết khi nào ra truyện mới, càng không tiết lộ gì về nội dung.

Vệ Đình bĩu môi, ai bảo người ta là đại thần, người ta có quyền chảnh chọe.

Nói chuyện với Hỏa Viêm xong, bên Tĩnh ca ca cuối cùng cũng có động tĩnh.

Hình như tâm trạng anh ấy không tốt lắm, thái độ thờ ơ, nói vài ba câu thì đã out, khiến Vệ Đình khó hiểu vô cùng.

Bên này Thẩm Huyền ngồi trước máy tính thở dài một hơi, lòng buồn bực rối rắm kinh khủng. Nếu sớm biết Vệ Đình gặp được Hỏa Viêm sẽ phản

khích tới vậy thì hắn đã không đứng sau sắp xếp cho hai người quen nhau rồi.

Kỳ thực Thẩm Huyền chính là cháu trai Hỏa Viêm. Lúc hắn biết Vệ Đình ái mộ Hỏa Viêm, để làm cậu vui lòng, liền nhờ cậu mình đọc truyện của Vệ Đình, rồi gửi vài câu nhận xét để khích lệ.

Khi hai người chia tay, hắn không về nhà mình mà tới nhà cậu hắn, lập tài khoản QQ mới, nài nỉ ông bớt chút thời gian để nói chuyện và khuyến khích Vệ Đình.

Kết quả là hai người trò chuyện vô cùng vui vẻ, còn hẹn cả thời gian login lần sau, khiến hắn thấy khó chịu cực kỳ. Hắn không thích Vệ Đình nhiệt tình cười nói với người khác. Nhưng người lại do hắn giới thiệu, hối hận cũng vô ích. Cái mùi vị tự làm tự chịu này quả thật khó chịu vô cùng.

Cũng chính vì thế mà lúc nói chuyện với Vệ Đình hắn mới tỏ ra thờ ơ, mới nói đôi ba câu thì liền đăng xuất về nhà.

Thẩm Huyền lái xe chạy trên đường lớn, gió thổi mát lạnh, lòng thì miên man nhớ Vệ Đình, bất giác đã lái xe vào chợ chim.

Bây giờ đã hơn mười một giờ đêm, nhà nào cũng đóng cửa tắt đèn hết cả, chỉ có một màn tối đen hun hút.

Thẩm Huyền cười bất đắc dĩ, mới một lúc không gặp mà đã nhớ đến vậy, hắn thấy mình đã tẩu hỏa nhập ma rồi. Hắn thích Vệ Đình trên mạng tròn một năm, tự bản thân cũng thấy tình cảm này không thực. Thế nên mới bức thiết muốn gặp mặt người kia, nhưng cậu hết lần này tới lần khác nhất quyết cự tuyệt, khiến hắn có chút nản lòng.

Hiện thực thường hay trêu ngươi, ngay lúc hắn chuẩn bị chôn giấu tình cảm này xuống tận đáy lòng thì lại gặp được Vệ Đình ngoài đời thật.

Một năm quen biết, nội tâm Vệ Đình thế nào hắn biết rất rõ.

Vệ Đình nhìn có vẻ kiên cường nhưng vẫn có mặt tự ti yếu đuối. Vì như chuyện cậu không dám nói thẳng và cũng chẳng dám cùng mình đối

mặt. Chính vì vậy Thẩm Huyền lại càng thấy thương cậu nhiều hơn. Làm nhiều việc như thế chẳng qua cũng chỉ muốn khiến cậu vui vẻ hơn một chút.

Hắn đột nhiên rất muốn nói rõ thân phận của mình cho Vệ Đình, để cậu biết rằng hắn chính là Tình ca ca của cậu.

Vừa nghĩ vậy, Thẩm Huyền liền nhảy xuống xe, từ cửa nhỏ bước vào phố chợ chim.

Tới trước tiệm hoa thì cửa đã đóng, đèn đã tắt. Thẩm Huyền vòng tới cửa sổ phòng ngủ của Vệ Đình, nhìn cậu đang ngủ say trên giường.

Quạt trần vù vù thổi, gió phớt qua mặt, tóc nhẹ phát phơ. Vệ Đình ngủ rất bình thản, ánh trăng rọi lên khuôn mặt ngây thơ thuần khiết.

Trời quá nắng nên Vệ Đình ngủ không mặc áo, chỉ mặc độc cái quần cộc cùng một tấm mền mỏng vắt ngang bụng. Ngực phập phồng theo hô hấp, cả cánh tay gầy yếu lộ ra ngoài. Cậu nằm xoải thẳng tứ chi theo hình chữ “đại”, có thể thấy được cả da thịt nơi bắp đùi.

Thẩm Huyền thấy cổ họng khô khốc, bụng dưới nóng ran kéo theo một luồng hỏa dâng đến cổ. Hắn khó nhọc nuốt nước bọt, dờn ánh mắt, đứng ngẩn ngẩn nhìn một lúc rồi quay lưng bước đi.

Vừa đến mép cửa, Thẩm Huyền va trúng một người thanh niên.

Nhìn đối phương, hắn thậm biết không ổn, bèn sải chân bước thật nhanh, nhưng cuối cùng vẫn bị ngăn lại.

Cô An phút chốc biến thân thành khỉ đột nhảy nhót quanh Thẩm Huyền, reo hò phấn khích như thể vừa phát hiện ra bí mật kinh thiên động địa, hưng phấn hoa tay múa chân, chiếc máy ảnh treo trên cổ cũng nảy lên nảy xuống.

“Nhóc đẹp trai, ta đã đề ý từ lâu, hóa ra mi cũng có sở thích này!”

Thẩm Huyền giận tím mặt, hỏi: “Sở thích gì?”

“Rình trộm!”

Thẩm Huyền không buồn để ý, toan bước chân bỏ đi.

Cố An liền sáp tới: “Mi rình rập nhìn trộm nhóc chủ nhà, ta sẽ mách với cậu ta!”

Thẩm Huyền quay phắt lại, tức giận quát: “Con mẹ nó, anh mà dám nói cho cậu ấy biết, tôi đánh chết anh!”

Cố An rướn cổ nạt lại: “Con mẹ nó, ta dám đấy!”

Thẩm Huyền nổi điên, giờ nắm đấm chưa kịp đánh thì Cố An đã la oai oái: “Nhóc chủ nhà! Nhóc chủ nhà! Tiểu Đinh Đinh! Có ai không cứu với! Có người muốn đánh tôi!”

“Chết tiệt! Đừng làm phiền cậu ấy!” Thẩm Huyền nhú mày, vội bịt miệng gã lại.

Cố An đắc ý dạt dào, vỗ vỗ tay Thẩm Huyền, nói: “Bỏ ra mau!”

Thẩm Huyền buông tay, trừng mắt lườm gã.

“Thế có hay hơn không, sử dụng vũ lực là không tốt.” Cố An khoác vai Thẩm Huyền, bày vẻ thấu hiểu đại nghĩa mà nói: “Chú em thích nhóc chủ nhà hả? Anh hiểu tâm trạng của chú, nhưng chú cũng không thể rình trộm nhóc ấy được. Như thế là phạm pháp!”

Thẩm Huyền liếc chiếc máy ảnh trên cổ gã, mặt khinh bỉ nói: “Nói người sao không nhìn lại mình cũng chẳng tốt đẹp hơn ai.” Đoạn giật cái máy ảnh của gã xuống.

Mở máy ra, toàn là ảnh chụp khó coi, trong đó có cả hình Cố An tự sướng.

Thẩm Huyền lắc lắc cái máy ảnh trong tay, cười gian xảo: “Chỉ với những tấm hình này... liệu cảnh sát có tới hỏi thăm anh không nhỉ?”

Cố An giật giật khóe miệng: “Mi uy hiếp ta?”

“Anh đáng để tôi uy hiếp sao. Anh không nói tôi cũng không nói, coi như đây là giao dịch. Tạm thời tôi sẽ giữ cái máy ảnh này, tới khi nào anh quên hết chuyện hôm nay, tôi sẽ suy nghĩ xem có nên trả lại cho anh hay không.”

Thẩm Huyền quẳng lại một câu như vậy rồi nghênh ngang bỏ đi.

Cố An nhìn theo bóng lưng Thẩm Huyền, nhỏ giọng rên rỉ: “Cái Canon 550D 18 Megapixel ống kính 50mm đó ông mới vừa mua thôi đấy! Mau trả lại cho ông...”

Chương 12

Đại náo hồ bơi 1

Mặt trời chói chang treo trên cao, lại thêm một ngày oi bức. Tiệm hoa đã mở được hai tiếng đồng hồ nhưng vẫn chẳng có ai vào mua.

Vệ Đình vừa ngồi ôm quạt máy vừa ngủ gà gật trên quầy. Giữa lúc mơ màng thì nhác thấy Cố An đang đi tới liền giật mình ngồi dậy, ra đầu hỏi: [Anh đi làm hả?]

Cố An vắn vẹo thắt lưng, vừa ngáp vừa đáp: “Hôm nay không đi, mai mới đi.”

Vệ Đình hỏi tiếp: [Tại sao?]

“Cái máy ảnh của tôi...” Nói được nửa câu, bản mặt nham hiểm xảo quyệt của Thẩm Huyền lại nhảy ra trong đầu, Cố An cắn môi, lảng sang chuyện khác: “Ai, hôm nay nóng quá, tôi lười ra đường, đợi khi nào trời mát rồi đi.”

Trời vào hè, nhiệt độ chỉ tăng chứ không giảm, làm sao có chuyện đột nhiên mát mẻ cho được? Nói toẹt ra là mình lười biếng không muốn đi làm đi! Vệ Đình khinh bỉ trong bụng rồi lại nằm úp mặt xuống quầy.

Cố An sắp tới, mặt đầy bí hiểm mà nói: “Nhóc chủ nhà nè, anh khuyên cậu, sau này buổi tối đi ngủ nhớ đóng chặt cửa sổ vào.”

Vệ Đình bật dậy, túm cổ áo Cố An, miệng mấp máy: [Anh dám rình tôi?!]

“Tôi rình cậu thì được cái gì chứ?” Cố An dờ khóc dờ cười đáp: “Tôi chỉ có ý tốt muốn nhắc nhở cậu thôi. Trên đời này không phải chỉ mình tôi có sở thích đó!”

Vệ Đình nhún vai không tin, lại nằm sấp xuống bàn. Bộ dạng thờ ơ của cậu lại kích động Cố An dữ dội.

Cố An càng nghĩ càng tức, không buồn quan tâm hậu quả, gân cổ lên gào: “Có lòng tốt dặn cậu sau này cẩn thận thế mà cậu lại không tin! Tối hôm qua...”

“Tối hôm qua làm sao hả?”

Một giọng nói vừa trầm vừa lạnh vang lên, những lời chưa kịp nói vội vàng bị Cố An nuốt ngược vào bụng. Thẩm Huyền mỉm cười bước tới trước mặt Cố An, hỏi: “Nói tiếp đi chứ, tối qua thế nào? Tôi cũng rất muốn nghe đó.”

“À...” Có chuyện nhưng không thể nói, cảm giác còn khó chịu hơn nuốt phải ruồi bọ. Cố An nghẹn một bụng ầm ứ, xua xua tay nói: “Không có gì, không có gì.”

Thẩm Huyền nhướn mày, vô cùng đắc ý.

Vệ Đình nghi ngờ hai người này có chuyện giấu mình, đang tính truy hỏi thì Thẩm Huyền đã xấp lại gần. Gương mặt điển trai đột ngột hiện ra trước mắt, khoảng cách giữa cả hai chỉ còn chưa đầy hai centimet, thậm chí còn thấy được lỗ chân lông rõ mồn một.

Mùi gel cạo râu thanh mát xông vào mũi, hô hấp của Vệ Đình như đình trệ, vội vàng khom lưng nhích ra sau, xấu hổ cụp mắt xuống.

Thẩm Huyền cười cười, kẻ mặt sát lại, thổi hơi vào tai cậu: “Bé cam, tôi đưa cậu đi bơi nhé?”

Chẳng đợi Vệ Đình trả lời trả vốn, Thẩm Huyền đã nhanh chóng bước ra trước tiệm dọn hoa vào nhà.

Nhân vật quần chúng Cố An đứng bên cạnh bữu môi lườm nguýt: xem phim, hồ bơi, quả nhiên đều là những địa điểm tốt để thả dê! Để ta xem lần sau mi còn giở chiêu gì nữa!

Cố An giúp Thẩm Huyền khiêng một chậu hoa vào nhà, hồ hởi nói: “Ai, hôm nay trời nóng quá, sẵn tiện tôi cũng rảnh rồi nên đi bơi chung với

hai người nha. À, thuận tiện rủ luôn hai tên trên lầu kia nữa. Càng đông càng vui.”

Hoa đều được dọn hết rồi, muốn cự tuyệt cũng đã muộn. Vệ Đình gật đầu thở dài, đợi đi bơi về rồi lại mở tiệm tiếp vậy.

Vệ Đình đồng ý đi chơi, Thẩm Huyền cũng không nói thêm gì, chỉ là sắc mặt không vui, tròng mắt nghiêng răng lườm Cố An.

Khi A Bố biết nhóm các bạn gay dễ thương muốn đi bơi thì tâm trạng hết sức phức tạp. Cô là T xinh giai ngời ngời, cực kỳ không ưa các thể loại đồ tắm. Thế nhưng bốn người ở bên nhau đã lâu, ăn uống chơi bời luôn cùng nhau. Không đi thì không nề mặt. Nhưng đi thì có đánh chết cô cũng không đời nào chịu mang bộ đồ bơi hở lưng hở đùi lên người. Mà nếu vậy thì tới hồ bơi còn ý nghĩa gì nữa, chẳng lẽ đến phơi nắng?

Sau một hồi kịch liệt đấu tranh tư tưởng, A Bố vẫn cùng mọi người ra khỏi nhà.

Vừa ra cửa liền chạm mặt anh cảnh sát nhà đối diện.

Cung Nghị hỏi: “Mọi người chuẩn bị đi đâu thế?”

Sở Hữu Phong ánh mắt si mê nói: “Anh cảnh sát, tụi em đi bơi, anh đi chung luôn cho vui nhé?”

“Được, vừa hay hôm nay tôi được nghỉ.” Cung Nghị vừa đi vừa nói: “Tôi đi lấy quần bơi, mọi người chờ chút nhé.”

Lúc Cung Nghị trở ra, phía sau là Cây Chối Nhỏ và Cây Chối To tồ tồ đi theo.

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc khó hiểu của mọi người, Cung Nghị cười nói: “Càng đông càng vui.”

Đối với thành viên mới gia nhập, mỗi người lại có một suy nghĩ riêng.

Cùng đi bơi với kẻ thù, Vệ Đình cảm thấy rất khó chịu. Vệ Đình không thích nhưng Cố An lại rất vui, Lương Băng là đối tượng để cạ tiêu

khiến.

Cố An vui mừng thì Sở Hiểu Phong lại buồn, tại sao anh cảnh sát lại rủ chủ nhà đi bơi chung? Đừng nói hai người sống chung lâu rồi sinh tình chứ?

Lương Băng trưng ra dáng vẻ nữ vương, chỉ vào đầu Cây Chổi To mà nói: “Là nó muốn đi, không liên quan gì tới tôi.”

Mọi người đồng loạt khinh bỉ: Dối trá!

Xe thể thao màu đỏ nổ máy lao đi. Vệ Đình ngồi ghế phó lái quay đầu nhìn cả đám người và một con chó đang bị dồn thành cục phía sau, len lén lau mồ hôi hột.

Không gian nhỏ xíu mà nhét đầy nhóc người. A Bó ôm Cố An ngồi ngoài cùng bên trái, Lương Băng ôm Cây Chổi To an tọa chính giữa, Cung Nghị ôm Sở Hiểu Phong định vị phía ngoài cùng bên phải. Mọi người vai dán vai, lưng dán ngực, không có lấy một khe hở nào.

Xe xóc một cái, mặt Cố An lập tức hôn kính xe, quay đầu lại vừa lúc va vào Cây Chổi To, một người một chó mũi kề mũi, Cây Chổi To thè lưỡi hưng phấn liếm mặt Cố An, liếm đến nước miếng tung bay.

Cố An đau khổ, không chịu nổi hét lên: “Đình Đình có thể đổi chỗ được không? Hiểu Phong to xác thể này đáng lẽ phải ngồi đằng trước chứ! Hoặc là anh cảnh sát lên trước ngồi cũng được!”

Vệ Đình giật gấu áo Thảm Huyền, ý bảo hấn dừng xe lại.

Thảm Huyền lẩm bẩm: “Máy ảnh ~~”

Cố An vội vàng cầm miệng.

Nhìn đám người bị kẹp dính vào nhau xẹp lẹp, bệnh nghề nghiệp của Cung Nghị liền trỗi dậy: “Xe chở quá tải, vậy là phạm luật giao thông.”

Thảm Huyền nhấn nút cho mui xe bật lên che lại, nói: “Như vậy sẽ không bị phát hiện. Khi nào tới đèn giao thông thì mấy người nhớ cúi đầu

xuống.”

Thẩm Huyền nói nghe dễ dàng, A Bố nghe xong không nhịn được nổi điên: “Cúi đầu thế nào cho được? Một người ôm một người như kẹp sandwich thế này, muốn ngộ nguậy còn không được nữa là!”

Có người mở lời đương nhiên sẽ có kẻ phụ họa. Cả đám bắt đầu nhao nhao oán giận. Lúc thì nói Thẩm Huyền phân biệt đối xử, lúc phê phán Vệ Đình không có nghĩa khí chỉ biết hưởng thụ một mình, lúc lại oán hận nói biết thế thì ngồi xe buýt cho rồi. Cây Chối To cũng sửa vài tiếng phụ họa. Trong xe âm ỉ ồn ào, tiếng oán than dậy đất, nội dung câu chuyện càng lúc càng lạc đề.

A Bố thét vào tai Cổ An: “Ông đừng có nhúc nhích nữa được không?! Còn ngộ nguậy nữa tôi hất ông xuống đường!”

Cổ An gào vào mặt Lương Băng: “Kêu chó của cậu đừng có liếm mặt tôi nữa! Coi chừng tôi lột da nó!”

Lương Băng cầu nhàu Cung Nghị: “Anh nhích sang bên phải tí coi! Tôi bị anh ép bẹp dí rồi nè!”

Sở Hiểu Phong giận đỏ mặt, dùng giọng điệu không có sức uy hiếp mà hét vào mặt Lương Băng: “Không được ăn hiếp anh cảnh sát!”

Cung Nghị cười hiền lành, nhích mông qua phải một chút.

Thẩm Huyền ngoáy ngoáy lỗ tai, nhún ga tăng tốc.

Một đám người cùng một con chó chen chúc trong chiếc xe đua màu đỏ lao về phía hồ bơi.

Tới cửa hồ bơi, mọi người nhanh chóng nhảy khỏi xe, ra ngoài hít lấy hít để bầu không khí tự do trong lành.

Lúc mua vé, người ta không cho mang chó vào. Lương Băng mềm mỏng lựa lời, cuối cùng cũng mua được vé vào cửa cho Cây Chối To, sau

đó còn cam đoan thề thốt hứa không cho chó cưng xuống hồ bơi, bây giờ cả bọn mới được cho vào.

Trong hồ bơi người đông như nêm, nhất là khu vực hồ cạn, người người xếp lớp tựa cá mòi. Mọi người đều mặc sẵn quần bơi bên trong, ngoại trừ Sở Hiểu Phong và Lương Băng ra thì ai cũng cởi tuột đồ ở ngoài ra nhảy xuống hồ.

A Bố đứng dưới ánh mặt trời chói chang bên bể bơi, có chút hối hận khi theo tới đây.

Cố An tung tăng dưới nước vẫy tay gọi: “Người đẹp, mau thay đồ bơi xuống đây với anh nào!”

A Bố giật giật khóe miệng, găm khế: “Tôi không mang đồ bơi.”

“Không đem? Thế bà tới đây làm gì?” Cố An cười hạ lưu: “Tôi mua tặng bà một bộ nhé. Bikini hai mảnh ha!”

A Bố giận tái mặt, mặc áo phông quần short nhảy xuống hồ, gương nanh múa vuốt lao về phía Cố An.

Cung Nghị nhìn hai người, khó hiểu hỏi: “Con trai sao lại bận bikini hai mảnh?”

A Bố nghe thấy, vừa nhân đầu Cố An xuống nước vừa hét: “Bà là con gái nghe chưa!”

Sở Hiểu Phong ôm phao nhảy xuống, cậu không biết bơi nên chỉ dám mấp mé ở khu nước cạn. Một trái banh không lồ trắng bóng nhảy tùm xuống hồ khiến bọt nước văng tung tóe, các bé nhỏ xung quanh bị sóng đánh tới bờ. Các vị phụ huynh vội vàng vàng kéo con em mình vào trong góc, tránh xa nhân vật nguy hiểm nọ. Số người quanh họ giảm đi một ít.

Cố An ngoi đầu lên, vui vẻ nói: “Hiểu Phong làm tốt lắm! Bây giờ chỗ này là lãnh thổ của chúng ta!”

A Bô liền nhún đầu gã vào nước: “Ông còn dám động kinh? Hôm nay tôi sẽ giúp ông rửa não cho sạch!”

Cô An cố gắng ngoi lên, bắt chước điệu bộ Châu Kiệt Luân mà nói: “Địa bàn của ta, ta làm chủ!”

Các cô gái đang chơi nước bị giật mình, vội vàng chạy lên bờ, dân số lại ít đi một chút.

Cô An trước nay khoái đùa dai, chuyển mục tiêu sang Vệ Đình, phóng tới ôm cậu lặn xuống hồ.

Nhìn cảnh này, Thẩm Huyền hoảng sợ, vội vàng kéo Vệ Đình lên.

Vệ Đình đỏ mặt, phun nước trong miệng ra, ho lấy ho để. Thanh quản của cậu bị tổn thương nặng, có ho cũng không phát ra tiếng. Nhìn cậu há mồm nôn khan mà chẳng chút âm thanh nào, các thanh niên đang bơi lội gần đó hết hồn, rủ nhau qua hồ nước sâu. Dân số tiếp tục giảm.

Vệ Đình bị ăn hiếp, Thẩm Huyền lập tức nhào tới chỗ Cô An báo thù. Hai người sấp lại liền thượng cẳng chân hạ cẳng tay, bọt nước bay tứ tung.

A Bô thấy Cô An bị đòn, mặt mày hả hê, xông tới góp vui.

Cung Nghị và Sở Hiểu Phong sợ xảy ra chuyện liền đến can ngăn.

Tình cảnh càng lúc càng hỗn loạn, mấy người lớn tuổi vẫn luôn tử thủ chỗ này hết nhìn nới, nhếch mép trợn mắt đi chỗ khác.

Vệ Đình đang đứng ở khu nước cạn vắng tanh nhìn mọi người tùm tùm đánh nhau, lại liếc đoàn người đang hết sức phấn nộ đứng trên hồ bơi thì liền lau mồ hôi lạnh, lặng lẽ rẽ nước tiến về phía hồ nước sâu, âm thầm nói: Tôi không quen họ! Tôi thật sự không có quen họ...

Khung cảnh yên bình thành linh bị một nhóm người tới quấy phá đến gà bay chó sủa, quản lý hồ bơi không thể để mặc, vừa thổi còi cảnh cáo vừa quát: “Không được đánh nhau! Không được gây sự! Đây không phải sân nhà mấy người! Còn quậy nữa tôi đuổi hết ra cửa!”

Đoạn chỉ vào A Bô: “Cậu lên bờ ngay! Không mặc đồ bơi thì không được xuống hồ!”

Quay sang Thẩm Huyền và Cố An: “Hai người không được đánh nhau! Mau bỏ tay ra! Nghe không hả?”

Xoay sang điểm mặt người đang phơi nắng là Lương Băng: “Còn anh này nữa! Coi chừng chó của anh cẩn thận vào! Đừng để nó chạy lung tung, bằng không tôi cũng đuổi anh ra giống mấy người kia!”

Quản lý vừa ra tay thì mọi chuyện đều được giải quyết, mọi người khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Thẩm Huyền nhìn quanh, thấy Vệ Đình đang bơi qua bơi lại ở khu nước sâu; nhếch miệng cười xấu xa, rồi lặn xuống bơi tới gần, ôm chầm lấy cậu từ phía sau.

Bị ôm đột ngột, Vệ Đình sợ đến há hốc, không cẩn thận uống mấy ngụm nước, theo bản năng giãy giụa, nhưng lại càng bị ôm chặt hơn. Một giọng nói quen thuộc vang lên, mang theo chút lưu manh: “Đừng nhúc nhích, mông cậu đụng vào cái gì, cậu không cảm nhận được à?”

Vệ Đình ngừng quấy đạp, quả nhiên cảm thấy có gì đó cứng cứng đang kê ngay mông mình.

Trong lòng nhất thời bối rối, hoảng loạn muốn tránh đi.

Thẩm Huyền bá đạo ra lệnh: “Ôm tôi đi!” Sau đó liền kéo sát cậu vào người: “Tôi là đàn ông bình thường, bị đụng chạm đương nhiên sẽ có phản ứng, không có gì phải ngạc nhiên cả.”

Vệ Đình mắt trợn trắng, không ôm hẳn cũng không vùng vẫy.

“Ôm cổ tôi. Tôi mang cậu bơi tới bên kia, có chuyện cần nói với cậu.” Thấy Vệ Đình không phản ứng, Thẩm Huyền mất kiên nhẫn: “Mau lên! Chúng ta chìm bây giờ!”

Vệ Đình vươn tay ngăn ngại choàng qua cổ hắn.

Thẩm Huyền cười cười: “Ngoan lắm!” Rồi khua tay rẽ nước bơi tới bờ bên kia.

Tới chỗ bậc thềm, Thẩm Huyền ngồi lên đó, nương theo sức nước kéo Vệ Đình ngồi lên đùi mình, bí hiểm cười nói: “Xem kỹ nha.”

Vệ Đình nghi hoặc nhìn đối phương, chẳng biết lần này hẳn lại giờ trò gì.

Thẩm Huyền dùng tay trái đặt lên ngực, tay nắm lại thành nắm đấm, vươn ngón trỏ và ngón cái ra để ở dưới cằm, rồi chỉ tay về phía Vệ Đình.

Vệ Đình ngây ra nhìn, không có phản ứng gì.

Thủ ngữ này là tối qua Thẩm Huyền mới học được trên mạng, tưởng rằng mình làm không chuẩn nên Vệ Đình không hiểu, nhú mày hỏi: “Không hiểu sao? Vậy anh làm lại lần nữa nhé.”

Vỗ ngực là nói: “Anh...”

Đề ngón trỏ và ngón cái dưới cằm nghĩ là: “Thích...”

Cuối cùng chỉ vào Vệ Đình: “Em...”

Tỏ tình đột ngột khiến Vệ Đình hoàn toàn hóa đá, tim nảy lên bồi hồi, toàn thân bỗng cứng căng thẳng. Trong lòng có cảm giác khó tả, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, đồng thời lại có chút hưng phấn.

Ba khách trọ đứng trong khu nước cạn thấy hết cảnh trên, lập tức sôi sùng sục.

Cố An om sòm kêu lên: “Tĩnh tò rồi! Tĩnh tò rồi! Ta đã sớm biết hẳn có ý đồ mà!”

“Tên nhóc này hành động mau lẹ thật đó!” A Bố bữu môi: “Thế nhưng thủ ngữ của hắn căn bản là không đủ tiêu chuẩn!”

Sở Hiểu Phong thật tâm thấy mừng cho Vệ Đình: “Thật ra thì nhìn họ rất xứng đôi!”

Chương 13

Đại náo hồ bơi 2

Vệ Đình nhắm tính thời gian, hai người chỉ mới quen biết nhau chưa tới năm ngày, sao có thể thích nhanh đến vậy? Có chút không bình thường.

Thấy cậu do dự, Thẩm Huyền có chút không vui, đưa tay nâng cằm cậu để mắt đối mắt, bá đạo tuyên bố: “Từ giờ trở đi em là người yêu của anh biết chưa hả?”

Vệ Đình tròn tròn mắt, cực kỳ kinh ngạc.

“Em không nói gì anh sẽ xem như em đồng ý. Sau này không được phép lăng nhăng hay làm chuyện có lỗi với anh nhớ chưa!” Thẩm Huyền hoàn toàn không cho cậu cơ hội từ chối, thả cậu vào lại trong hồ, bước lên bờ, nói: “Anh đi mua xúc xích cho em, ở đây chờ anh!”

Vệ Đình ngồi trên bậc thềm, vò đầu bứt tai nghĩ: Tôi bị câm mà, làm sao tôi nói được? Tôi không đồng ý! Tôi có bạn trai rồi!

Mặc kệ cậu có chịu hay không thì chuyện này cũng được Thẩm Huyền quyết định rồi. Mua xong xúc xích hắn liền nhét vào tay cậu, rồi bước tới chỗ nước cạn thông báo cho cả nhà biết hai người đã chính thức xác định quan hệ yêu đương, mong mọi người làm chứng, tránh trường hợp Vệ Đình sau này trở mặt không nhận.

Người bá đạo thì đã gặp nhiều rồi, nhưng bá đạo và độc đoán đến mức này lần đầu bọn họ mới thấy.

Ba khách trọ trầm mặc không nói gì, chỉ nghĩ: Vậy Tình ca ca phải làm sao đây?

Thẩm Huyền không phải là tên ngốc, Vệ Đình nghĩ gì hắn đều biết cả. Nhìn vẻ mặt miễn cưỡng của cậu, hắn biết cậu không chấp nhận mình, nhưng lại vẫn cứ giả ngu không hiểu.

Lúc trở lại hồ bơi, hắn đã hoàn toàn xem mình là bạn trai của Vệ Đình, bắt đầu thiết lập quy tắc, nói tới nói lui cũng chỉ một ý, bắt cậu phải một lòng một dạ với hắn, mãi mãi không được thay đổi.

Vệ Đình dở khóc dở cười nhìn hắn, cảm giác đầu óc hắn có vấn đề.

Cậu vốn muốn nói cho Thẩm Huyền biết mình đã có người yêu, tuy chưa từng gặp mặt, nhưng tình cảm hai người rất tốt. Yêu nhau đã hơn một năm, không thể nói bỏ là bỏ được. Nhưng nói chuyện với kẻ đầu óc có vấn đề thì ích lợi gì?

Vệ Đình nắm tay Thẩm Huyền, muốn viết vào lòng bàn tay hắn, thế nhưng hắn lại rút tay về, giờ lên nhéo má cậu, nói cậu chủ động dụ dỗ, hai người chỉ vừa xác nhận quan hệ đã không kìm lòng được mà đi quỵên rũ hắn.

Vệ Đình nghe xong mặt méo xệch, trong lòng căng thẳng, lo lắng hoa tay múa chân, muốn nói cho hắn suy nghĩ thật sự của mình.

Thẩm Huyền vẫn giữ nguyên bộ dạng muốn ăn đập, nói mình xem không hiểu thủ ngữ, còn cố ý nhấn mạnh ba chữ “nhìn không hiểu” nữa.

Vệ Đình rốt cuộc cũng ngộ ra, một đứa câm và một đứa điên cả đời cũng không thể nói chuyện bình thường với nhau được.

Bên này Vệ Đình nan giải, bên kia ba khách trọ gặp rắc rối.

Thế giới này quả nhiên nhỏ bé, bạn trai cũ của Sở Hiểu Phong cùng một đám bạn to con lực lưỡng cũng tới hồ bơi, hai bên xui xẻo chạm mặt ở khu nước cạn.

Gã kia vừa thấy mấy khách trọ liền nổi giận, đám người này lần trước đã chơi hắn thê thảm ở tiệm lẩu, không những bị khách khứa nơi ấy nhạo báng lại còn ngồi trúng nước tương tỏi ớt, làm hỏng cái quần mới mua. Hắn thề với lòng nếu trời cho cơ hội gặp lại đám người này thì nhất định sẽ đánh cho chúng mặt mày biến dạng không dám ngước đầu nhìn đời.

Hắn đứng trên thành hồ bơi, cúi đầu nhìn Sở Hiểu Phong, mở miệng chọc ngoáy: “Sở Hiểu Phong, cậu béo thế này mà còn dám vác mặt tới hồ bơi sao? Không sợ mất mặt à!”

Hắn cố tình cao giọng khiến mọi người xung quanh chú ý, tất cả dồn ánh mắt về phía Sở Hiểu Phong, trong mắt hắn lộ vẻ khinh miệt và căm ghét.

Trước ánh nhìn soi mói trắng trợn của mọi người, Sở Hiểu Phong ngây người hóa đá. Ánh mắt họ nhìn cậu như thể đang nhìn một con quái vật vậy. Cậu từ từ cúi đầu khom lưng, cúi mặt xuống nước, lầm lũi đi về phía cầu thang lên bờ.

Một bàn tay đột ngột nắm lấy cánh tay cậu kéo về chỗ cũ. Cung Nghị nhìn cậu, mỉm cười trấn an: “Đừng tự ti, so với lúc đầu thì cậu đã gầy đi rất nhiều.”

Mới giảm cân có ba ngày, cho dù không ăn chẳng uống gì thì cũng không có chuyện gầy nhanh thế được. Sở Hiểu Phong biết Cung Nghị đang an ủi mình nên rất cảm động, nhưng vẫn không kìm được đau lòng.

Cậu không muốn để anh cảnh sát thấy mặt nhu nhược của mình, nhất là khúc mắc giữa cậu và bạn trai cũ, dù rằng cậu mới chính là nạn nhân bị lừa dối.

Sở dĩ cậu phát phì như thế là do bị đả kích. Lúc chia tay, gã bạn trai tàn nhẫn nói rằng, suốt nửa năm hai người quen hắn vốn chẳng hề thích cậu chút nào, chẳng qua lúc đầu thấy cậu dễ thương nên mới chơi bời cho vui thôi, nhưng chẳng ngờ cậu lại thích bám dính hắn tới vậy, then chốt nhất là cậu cứ thích tỏ vẻ trinh tiết. Đường đường là đàn ông mà lại cứ tử thủ phòng tuyến cuối cùng kia, nhất quyết không trao thân cho hắn, thế nên hắn càng chán ghét, không muốn phí thời giờ với cậu nữa.

Sau khi bị vứt bỏ, cậu vô cùng đau lòng, mua cả đông quà vật nhốt mình trong phòng mà ăn, ăn hết lại ra ngoài mua tiếp, cứ thế mới qua một mùa đông mà người đã phì lên như quả bóng rỗi. Mùa đông qua đi, cậu từ

từ hồi phục tinh thần, muốn ra ngoài đi dạo thì phát hiện ra áo quần trước đây đều không mặc vừa. Cậu đứng trước gương nhìn... ít nhất... đã tăng hai mươi cân.

Ban đầu cậu có vẻ cam chịu, nghĩ bản thân mình chẳng ai cần, về ngoài thì còn gì quan trọng nữa nên cứ thả đã ăn uống thỏa thuê. Mấy tháng trôi qua, cậu tiếp tục tăng thêm hai chục cân nữa. Bây giờ cậu đã hoàn toàn bước qua cú sốc thất tình, nhìn vào gương mới nghĩ tới lúc phải giảm cân rồi.

Thế nhưng muốn giảm béo đâu phải dễ. Với thể lực này, bình thường cậu mới đi vài bước đã thở dốc như hấp hối, lại còn không có chế độ ăn uống hợp lý, mới nhin một bữa mà dạ dày đã biểu tình nên phải ăn bù lại, rốt cuộc chẳng sụt được cân nào.

Bây giờ bị mọi người cười nhạo, bị xấu hổ trước mặt anh cảnh sát, Sở Hiếu Phong khó chịu vô cùng, trong lòng âm ỉ từng đợt đau đớn như kim châm.

Sở Hiếu Phong quay nhìn Cung Nghị, gượng gạo cười rồi từ từ rút tay mình ra, khẽ nói: “Em không chơi nữa, đi thay quần áo đây.”

Nhìn Sở Hiếu Phong uất nghẹn đau buồn, Cố An đứng bên cạnh mất kiên nhẫn, lồng lộn lên quát: “Thằng kia mày ăn nói kiêu gì vậy? Xin lỗi! Mau xin lỗi cậu ấy!”

Tên kia hừ một tiếng: “Tao chửi nó béo đây! Hơn nữa nó còn là thứ hư hỏng từng bị tao chơi chán rồi bỏ!”

Lời vừa thốt ra, mọi người sững sốt.

Sở Hiếu Phong nhìn hai người bạn tốt lại nhìn Cung Nghị, muốn lên tiếng thanh minh nhưng hé môi cả buổi lại chẳng nói được lời nào, bất giác lắc đầu liên tục, viền mắt cay cay, suýt thì rơi lệ.

Sự im lặng thường là khúc dạo đầu của bùng nổ. A Bố mạnh mẽ vươn tay tóm chân tên xấu xa kia lôi xuống nước.

Mắt thẳng bằng, hấn mắt đà rơi xuống hồ, A Bố và Cố An lập tức nhào tới đâm đá túi bụi.

Đám bạn thấy hấn bị đánh liền nhảy xuống hồ. Bọn chúng to con lực lưỡng, vừa ra tay thì A Bố và Cố An đã bị quăng lên bờ. Đoạn chuyển mục tiêu sang Sở Hiểu Phong, lăm le định đánh.

Cung Nghị đứng chắn trước mặt Sở Hiểu Phong, ngoài mặt bình tĩnh nhưng đáy mắt đã bùng bùng lửa giận, lạnh lùng lên tiếng: “Đánh nhau dưới nước không đã, lên bờ giải quyết đi.”

Nói rồi nắm tay Sở Hiểu Phong bước ra khỏi hồ bơi.

Đám người kia y mình sức đông thế mạnh không coi Cung Nghị ra gì, cũng theo lên bờ.

Tên bạn trai cũ vẻ mặt hạ lưu nhìn Sở Hiểu Phong, đê tiện nhạo báng cậu: “Bộ dạng như vậy mà cũng nhanh tìm được chỗ dựa thế?”

Lại quay sang hỏi Cung Nghị: “Thứ tôi từng chơi rồi mà anh cũng muốn?”

Lời chưa dứt, một cú đấm như trời giáng đã tống vào mặt hấn, lực tay rất mạnh, khiến mũi hấn vẹo đi, máu tuôn trào.

Cung Nghị đảo mắt liếc đám đồng bọn, bình tĩnh nói: “Muốn lên cùng lúc hay từng người, tự quyết định đi.”

Cả đám nghe vậy cảm thấy như bị sỉ nhục, đồng loạt xông lên, bao vây lấy Cung Nghị.

Lúc mọi người kéo nhau lên bờ, Vệ Đình nhận ra bất thường, bèn chạy tới nhìn. Vừa trông thấy tên xấu xa bị đấm vỡ mũi liền hiểu nguyên do.

Đối phương có bảy người, bọn họ cũng vừa đủ số, thế nhưng bên kia tên nào cũng vai u thịt bắp cao hơn họ một cái đầu.

Ngoại trừ Thẩm Huyền và Cung Nghị là cao trên mét tám, những người còn lại đều thấp cả. A Bô và Cố An một mét bảy mươi ba, Sở Hiểu Phong và Lương Băng may mắn mét bảy, còn Vệ Đình chỉ mét sáu lăm.

Vệ Đình âm thầm tính toán, phải làm sao mới thắng đây.

Còn chưa nghĩ ra kế sách thì Cung Nghị đã xông lên. Sáu người đánh một cũng không phải là đối thủ của anh.

Cung Nghị từ nhỏ đã luyện võ, gia đình mấy đời là cảnh sát, công phu đương nhiên rất cao. Đám kia xông lên, anh né trái tránh phải, chỉ một quyền liền hạ gục một tên. Những người còn lại nhìn đến trợn mắt há mồm, không nhìn được mà vỗ tay hoan hô.

Ngay khi mọi người lơ là phòng bị, tên đang chảy máu mũi đứng cách đó không xa bèn vươn tay tóm lấy Vệ Đình.

Tên khốn này bản tính thù dai, lòng dạ hẹp hòi, lần trước Vệ Đình đập giầy vào mặt, sỉ nhục hắn, hắn vẫn ghi hận trong lòng, đây chính là cơ hội tốt để trả thù.

Hắn từ phía sau tóm lấy Vệ Đình lôi đi khiến cậu kinh hãi, ra sức giãy giụa, miệng la hét nhưng lại chẳng phát ra âm thanh nào.

Mọi người đổ dồn chú ý vào Cung Nghị, tới cả Thẩm Huyền cũng không phát hiện Vệ Đình đang gặp nạn.

Một ông bác đứng kế bên tốt bụng nhắc nhở: “Em trai lúc này mà chú em ôm vừa bị tên kia lôi đi kìa.”

Thẩm Huyền tức tốc xoay người, bóng người trước mặt chao động, nhưng nhìn đâu cũng không thấy bóng dáng Vệ Đình. Trong lòng cực độ hoang mang lo sợ, nhanh chóng nhảy lên bờ, vừa hỏi mọi người xung quanh vừa đưa mắt tìm kiếm.

Có lẽ vì quá kích động nên Thẩm Huyền nói năng không đầu không đuôi, dùng tay diễn tả loạn cả lên, hỏi người ta có thấy một người cầm thấp hơn hắn một cái đầu không.

Trong hồ bơi có rất nhiều người nhỏ con, chẳng ai biết người cầm mà hấn tìm là nam hay nữ nên chỉ biết lắc đầu.

Hồ bơi này nằm ở phía tây công viên rừng rậm, là một hồ bơi lộ thiên nằm giữa công viên, diện tích rất lớn, phía trước là hồ bơi, phía sau là khu lâm viên kiến trúc cổ. Thẩm Huyền đoán Vệ Đình hấn đã bị tên kia kéo tới chỗ vắng người. Nghĩ vậy, hấn càng thêm lo lắng, cứ nghĩ tới những chuyện không may.

Hành hạ, tra tấn hoặc là... cưỡng bức!

Hấn sải chân gấp gáp chạy về phía lâm viên. Tìm kiếm một hồi, cuối cùng Thẩm Huyền cũng thấy được Vệ Đình đang ở sau hòn giả sơn.

Thấy tình cảnh trước mắt, hấn vừa tức giận lại vừa buồn cười.

Tức giận là vì tên khốn kia to gan dám ức hiếp người của mình.

Buồn cười là vì kẻ này quá vô dụng, đường đường một gã to con cao mét tám lại chẳng làm gì được với một cậu bé nhỏ con.

Vệ Đình hết như con thú nhỏ, nhào lên người tên xấu xa đó mà cắn, hai tay túm lấy cánh tay hấn, ra sức cào.

Tên xấu xa kêu oai oái, cố gắng hất tay Vệ Đình ra, như thể muốn quật ngã cậu, mặt mày dữ tợn nhưng ánh mắt lại hoàn toàn bất lực, có vẻ như sắp hết chịu nổi rồi.

Thẩm Huyền đột nhiên nhớ lại, lần trước Vệ Đình hiểu nhầm mình là tên lừa đảo, cùng dùng chiêu này đối phó với mình. Vì từng nếm trải nên hoàn toàn thấu hiểu, không thể không thừa nhận rằng món võ mèo cào này thật khiến người ta hết đường tránh đỡ.

Thẩm Huyền vội bước tới kéo Vệ Đình ra khỏi người tên kia, rồi xoa nắm đấm, đánh cho gã một trận toi bời, phải ôm đầu khóc lóc xin tha mới thôi.

Sau đó hắn ôm Vệ Đình ra khỏi vườn cây, vừa đi vừa hỏi: “Có bị thương không?”

Vệ Đình lắc đầu, xòe tay ra cho hắn xem, bên trong làm một nhúm tóc đen.

Thẩm Huyền phì cười: “Là tóc của tên kia?”

Vệ Đình gật đầu đắc ý.

Thẩm Huyền xoa đầu cậu, im lặng hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Em biết không, vừa nãy không thấy em, anh sợ muốn chết, nếu em xảy ra chuyện gì, anh sẽ không tha thứ cho mình vì đã không chăm sóc em cẩn thận.”

Vệ Đình nhìn Thẩm Huyền, thấy hắn đang mỉm cười, nhưng khi nói những lời kia, trong giọng hoàn toàn không có ý cười, ngữ điệu bình thản, ngữ khí kiên định, khiến người nghe có cảm giác rất thật lòng.

Trong lòng sâu sắc rung động, Vệ Đình rũ mắt nhìn đôi chân đang bước đi của mình, tim đập liên hồi, Thẩm Huyền còn nói gì đó nhưng cậu lại không nghe thấy, bên tai chỉ còn mỗi tiếng trái tim đập lồi nhịp.

Chương 14

Đến nhà Thẩm Huyền

Mang theo tâm trạng rối bời quay về, Vệ Đình cố gắng tỏ ra bình tĩnh, rút tay mình khỏi tay Thẩm Huyền.

Thẩm Huyền cũng không mấy lưu tâm, chỉ khẽ nhú mày rồi bước nhanh về phía trước, Vệ Đình cúi đầu theo sau, đôi mắt giấu sau làn tóc mái xòa qua nửa khuôn mặt, thi thoảng lại len lén liếc nhìn rồi lập tức cụp xuống, trong lòng càng thêm rối loạn.

Hai người trở lại hồ bơi, trận ác chiến đã kết thúc. Đám lưu manh kia bị Cung Nghị đánh cho tan tác tơi bời, cụp đuôi kéo nhau bỏ chạy.

Cố An hóa thân thành tiểu thái giám khom lưng cong gối đứng hầu bên cạnh Cung Nghị, lúc đâm lưng lúc bóp chân, mãi sau mới chịu nói thật ý đồ: “Anh cảnh sát, dạy em ngón võ đó được không anh? Mới này một mình anh chơi sáu quả thật hết sức oai phong! Anh dạy em hết những chiêu đó nha?”

“Được chứ.” Cung Nghị vẫn cười đến chất phác. Lúc đánh nhau thì như mãnh thú hung ác, ra tay không chút nhân nhượng, nhưng khi kết thúc lại khôi phục bản tính hiền lành hàm hậu, hỏi một câu đáp một tiếng, hết như tên ngọc vậy.

Được học võ miễn phí như thế, Lương Băng cũng không ngu mà lỡ mất. Hắn chạy khỏi phòng phơi nắng, bay vèo tới bên Cung Nghị, hai mắt tỏa sáng, mặt đầy chờ mong: “Tôi cũng muốn học nữa!”

“Được.” Cung Nghị đồng ý, đoạn quay đầu nhìn Sở Hiểu Phong, nghiêm túc hỏi: “Cậu có học không?”

Có phần em nữa ư? Trái tim bị đá kích bấy giờ phấn chấn vui vẻ trở lại, Sở Hiểu Phong gật đầu liên tục: “Học, học, đương nhiên học!”

Cung Nghị cười cười, vươn tay xoa đầu cậu. Sở Hữu Phong nháy mắt biến thành đũa ngọc.

Vệ Đình cũng muốn học, hai mắt lấp lánh hưng phấn chạy tới chỗ bọn họ, vừa được mấy bước đã bị Thẩm Huyền kéo lại.

“Em tham gia vào làm gì chứ? Món võ mèo cào đó có gì hay mà học?”

Giọng nói không chút kiên nhẫn, đầy mùi ghen tuông chua loét. Vệ Đình bỗng dưng nhớ tới những lời ban nãy Thẩm Huyền vừa nói, tim chợt đập liên hồi, bất giác đứng ngây tại chỗ.

Thẩm Huyền nhặt quần áo dưới đất lên nhét vào tay cậu, nói: “Mau mặc đồ rồi về nhà.”

Vệ Đình đón lấy mặc luôn vào người, thân thể bám đầy bụi bẩn do đánh nhau ban nãy quên rửa, quần bơi ướt nhẹp cũng quên thay.

Đúng mười hai giờ trưa, mặt trời chói chang như hòn lửa đỏ, cảm giác sáng khoái do ngâm nước cũng bị luồng nhiệt cuốn phăng đi. Mọi người ra khỏi hồ bơi, A Bố nhanh tay vẫy taxi, cả đám ăn ý lập tức chui hết vào trong xe, đến nói chuyện cũng lười, bỏ Vệ Đình đi thẳng.

Vệ Đình đứng ngu người nhìn theo chiếc taxi xa dần, khi quay đầu lại đã chẳng còn thấy bóng dáng Thẩm Huyền đâu.

Cậu kinh ngạc nhìn khắp bốn phía vẫn chẳng thấy hấn đâu, sờ sờ túi quần, rỗng tuếch, sớm biết thế thì đã mang tiền theo người rồi.

Lúc này bất chợt nghe tiếng còi ô tô tin tin vang lên, Vệ Đình quay người lại, thấy Thẩm Huyền đang nhún nhún còi inh ỏi.

“Còn đứng ngây ra đó? Em có thể linh động chút không? Mau lên xe!”

Lời chưa dứt đã nhanh tay nhún thêm một tràng còi nữa.

Gây tắc nghẽn giao thông, mất trật tự trị an sẽ bị cảnh sát bắt về đồn đó! Vệ Đình trợn trắng mắt, nhanh chóng leo lên xe.

Một que kem bất ngờ rơi lên đùi cậu, Thẩm Huyền quay sang cười nói: “Nóng lắm phải không? Mau ăn đi!”

Vệ Đình giấu nhẹm chút cảm kích vừa dâng lên trong lòng, cầm lấy que kem, xé vỏ bao, khẽ liếm liếm, ánh mắt vẫn luôn trốn đường nhìn của đối phương.

Nhìn kiểu ăn kem này, Thẩm Huyền lập tức ngẩn ngơ, lòng bỗng có chút cảm giác là lạ, như thể chiếc lưỡi kia không phải đang liếm que kem mà là trái tim của hắn, hay tựa như có một chiếc lông vũ phe phẩy cọ nhẹ vào tâm mình, khiến lòng dạ rối bời.

Thân dưới bất chợt phản ứng, Thẩm Huyền tự khinh bỉ chính mình, dứt khoát thu hồi tầm nhìn, hung dữ nạt: “Liếm khi gì mà liếm, kem chảy hết rồi kìa, ăn nhanh lên!”

Vệ Đình bị mắg giật mình, vội rút lưỡi lại.

Xe chạy rất nhanh, qua ngã tư liền rẽ phải, Vệ Đình bỗng phát giác con đường này đâu phải về nhà mình đâu. Đoạn kéo áo Thẩm Huyền, đưa mắt hỏi.

Hai kẻ vốn dĩ chẳng thể nào nói chuyện được với nhau nay lại tâm ý tương thông. Thẩm Huyền bình tĩnh đáp: “Tới nhà anh.”

Vệ Đình lập tức lộ vẻ cảnh giác.

Thẩm Huyền gõ chóc chóc vào trán cậu: “Nghĩ gì vậy hả? Anh có thứ này muốn đưa cho em, đừng nghĩ lung tung!”

Vệ Đình xoa trán, trợn mắt bĩu môi, vừa mới thỏ lộ liền chở người ta về nhà? Có biết lời này rất dễ gây hiểu lầm không hử!

Xe rẽ vào một khu biệt thự xa hoa. Phong cảnh tao nhã, bốn bề khép kín thể hiện rõ đẳng cấp thượng lưu, như thể âm thầm nhắc nhở người ta

rằng, đây là khu nhà cao cấp chỉ dành cho giới nhân sĩ thương nhân thành đạt ở mà thôi. Bước xuống xe, Vệ Đình do dự không dám bước vào, nhìn chiếc áo phong bạc màu của mình, tự thấy bản thân hoàn toàn không hợp với nơi này.

Thẩm Huyền đi trước quay đầu vẫy tay gọi cậu: “Nhanh lên.”

Vệ Đình vẫn không nhúc nhích.

“Nhanh lên, nhanh tới đây nào.”

Vệ Đình khẽ bước tới một bước nhỏ.

“Rề rà ở đó làm gì thế?” Thẩm Huyền quay lại, nắm tay cậu, kéo đi: “Em sợ à?”

Vệ Đình gạt đầu, nhìn khung cảnh xa lạ, lòng chợt thấy bất an.

“Sợ lát nữa sẽ đụng mặt người nhà anh sao? Yên tâm, anh sống một mình, em không việc gì phải sợ.”

Vệ Đình thở phào nhẹ nhõm, quả thật cậu đang lo lắng chuyện này.

“Nhanh lên, người anh ngứa lắm rồi, phải về nhà tắm thôi.” Thẩm Huyền kéo áo lên, sau lưng và bụng đều nổi chi chít mấy đốm đỏ, nhìn rất kinh khủng: “Nước hồ bơi không sạch, hại anh bị dị ứng, em có thấy tay anh toàn là đốm đỏ không? Mặt anh cũng bắt đầu ngứa rồi này.”

Thẩm Huyền không ngừng trách móc, hờn dỗi chuyện Vệ Đình không quan tâm ngó ngàng gì tới mình.

Nhìn những đốm đỏ trên người đối phương, Vệ Đình vừa áy náy vừa buồn cười. Những vết mẩn ngứa trên mặt ngày càng hiện rõ, thậm chí có vẻ sưng lên, trông hết như bị hủy dung nhan vậy, nhìn rất buồn cười. Vệ Đình nhoẻn miệng cười, nhanh chóng theo sau.

Bước vào nhà, Thẩm Huyền tức tốc chạy vào phòng tắm, miệng vẫn không quên căn dặn: “Tới phòng ngủ lấy cho anh một bộ đồ sạch, phòng đầu tiên trên lầu hai ấy.”

Vệ Đình bước lên cầu thang, thỉnh thoảng đưa mắt đánh giá nội thất ngôi nhà. Trong nhà hầu như không thiếu thứ gì, thiết bị xa hoa và đồ gia dụng đắt tiền, thể hiện sự sang trọng và cảm quan nghệ thuật đẳng cấp của chủ nhà. Có điều, những vật dụng cao cấp ấy đều phủ một lớp bụi mỏng, như thể đã rất lâu rồi không có người ở vậy. Sàn nhà cũng rất bẩn, đâu đâu cũng có dấu chân loang lổ.

Khi bước lên lầu, Vệ Đình vô tình vịn cầu thang, cả tay bám đầy bụi. Cậu quay đầu nhìn phòng khách, bụi phủ khắp nơi, những đồ dùng sang trọng hết như đồng phế liệu, im lìm nằm trong bóng tối, chẳng ai ngó ngang tới, hoàn toàn mất đi vẻ lộng lẫy sáng bóng vốn có.

Do anh ta lười, không muốn quét dọn? Hay là nhà của đàn ông độc thân đều như thế? Vệ Đình không sao tin nổi. Một người dù lười nhác đến đâu cũng không thể chịu được môi trường sống như thế này chứ?

Giống như Sở Hiểu Phong, phòng cậu ta cũng rất bừa bộn, nhưng lâu lâu cậu ta cũng tổng vệ sinh một lần. Với điều kiện của Thẩm Huyền, cho dù không muốn tự làm thì cũng có thể thuê người dọn dẹp chứ, sao lại để một ngôi nhà vốn khang trang trở nên bừa bộn thế này?

Đi tới lầu hai, đẩy cửa phòng ra, Vệ Đình vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Phòng ngủ quả nhiên là rất lộn xộn, trên giường chồng chất quần áo, bàn vệ tính ngổn ngang những hộp mì ăn liền đã dùng rồi, tám thảm trải dưới sàn lỗ chỗ rách chỉ và thủng do tàn thuốc, điều an ủi duy nhất chính là căn phòng này ít bụi bẩn hơn, đồ gia dụng đều có dấu vết được sử dụng, còn có chút hơi người. Vệ Đình lấy một bộ quần áo trên giường, vội vàng mang xuống phòng tắm dưới lầu đưa cho Thẩm Huyền.

“Treo đồ ở ngoài cửa đi.” Thẩm Huyền vừa gãi sồn sột vừa nói: “Không phải em rất thích Hỏa Viêm sao? Anh có lấy một bộ tiểu thuyết đã xuất bản của anh ta cho em, bên trong còn có chữ ký nữa đấy.”

Vệ Đình há hốc mồm kinh ngạc, Thẩm Huyền thấy mắt cậu sáng lên phấn khích, trong lòng cũng vui theo, nói tiếp: “Bộ sách ấy anh để trên tủ

đầu giường, em tự đi lấy đi.”

Vệ Đình gật đầu, xoay người chạy lên lầu. Tiểu thuyết của đại thần, lại còn đích thân đại thần ký tặng, đó là thứ cậu mơ ước từ lâu.

Khi cầm cuốn tiểu thuyết lên, chưa kịp lật xem bên trong thế nào, tình cờ lại phát hiện có một cuốn khác nằm dưới gối. Cuốn này không mấy phổ biến, rất ít người xem, nhưng nó lại mang ý nghĩa đặc biệt, thể hiện sự chân thành, cho tấm lòng của một người dành cho một người khác.

Trên bìa sách có bốn chữ đen lấp lánh: Thủ ngữ Trung Quốc.

Trong lòng cảm thấy ấm áp vô cùng. Vệ Đình là người dễ dàng xúc động, viên mắt thoáng nóng lên, cậu khẽ cười, rồi bỏ sách lại dưới gối.

Khắc ghi ý tốt của Thẩm Huyền, Vệ Đình rất muốn làm gì đó để báo đáp hẳn. Cậu bỏ những chiếc hộp không vào thùng rác, làm động tác tay ‘cố lên’, rồi bắt đầu quét dọn căn phòng.

Cậu phân loại quần áo, sạch thì gấp lại cho vào tủ, còn dơ thì bỏ sang một bên để lát nữa mang đi giặt. Những vật dụng linh tinh nằm ngổn ngang cũng được xếp lại ngay ngắn trật tự trên bàn. Căn phòng phút chốc trở nên gọn gàng.

Máy hút bụi được bật lên, hút hết những bụi bẩn dính trên thảm. Tiếp theo dùng giẻ lau chùi hết mọi góc ngách trong phòng. Vở gối, vỏ chăn, khăn trải giường đều được thay mới, còn gỡ rèm cửa sổ xuống.

Căn phòng sáng sủa hẳn lên. Nhìn kiệt tác của mình, Vệ Đình cười thỏa mãn, ôm áo quần cùng chăn ga gối đệm bản đi vào nhà vệ sinh. Thẩm Huyền tắm xong bước vào phòng thì thấy Vệ Đình đang ngồi giặt chăn màn trong nhà vệ sinh, đưa mắt nhìn khắp phòng, ngạc nhiên mà mỉm cười hạnh phúc.

Hắn không nhớ lần cuối cùng quét dọn nhà cửa là khi nào nữa, sự bẩn thỉu và lộn xộn đó khỏi nói cũng biết, nếu muốn dọn dẹp ắt phải mất rất nhiều công sức.

Thẩm Huyền lẳng lẳng đứng ở cửa, nhìn Vệ Đình ra sức chà giặt chăn màn. Mấy lọn tóc trước trán đã ướt đầm mồ hôi nhưng cậu lại vẫn không ngừng tay, tới khi mồ hôi sắp nhỏ xuống mắt, cậu mới giơ tay lên lau, rồi lại tiếp tục cúi đầu giặt.

Thẩm Huyền bỗng dung cảm nhận được hơi ấm của gia đình. Trước đây hẳn vẫn luôn coi nơi này là chỗ dừng chân, hết như quán bar vậy, mệt thì về nghỉ ngơi, khi tỉnh dậy thì không muốn ở lâu.

Cha mẹ hẳn chỉ nghĩ tới sự nghiệp, chẳng bao giờ quan tâm ngó ngang gì tới hẳn, lúc nào cũng nghĩ chỉ cần cung cấp đủ đầy tiền bạc cho hẳn có cuộc sống tốt nhất thì hẳn sẽ vui.

Hơn mười căn biệt thự sang trọng hẳn muốn ở đâu thì ở, tiền thì đưa hàng xấp để hẳn thích tiêu gì thì tiêu. Hai người họ trước nay chưa bao giờ nghĩ xem điều hẳn thật sự cần là gì.

Hắn không chịu quét dọn nhà cửa, tiền cho bao nhiêu thì dùng bấy nhiêu, chẳng quan tâm dành dụm tiết kiệm. Hẳn đã từng ngây thơ nghĩ rằng dùng cách này sẽ khiến cha mẹ chú ý tới mình, nhưng thực tế chứng minh hẳn suy nghĩ quá ngây thơ, đối với hành vi phá sản của hẳn, hai người họ chỉ nhìn mà không thấy.

Đứa trẻ nào cũng sẽ trải qua thời kỳ nổi loạn, mẹ hẳn thường nói thời kỳ nổi loạn của hẳn đến sớm hơn những đứa khác, nhưng lại kéo dài liên tục, đã hai mươi một tuổi rồi mà tư duy vẫn chưa trưởng thành.

Khi nghe mẹ nói những lời trách móc đó, hẳn cảm thấy rất vui, rất đắc ý. Có lẽ cứ ấu trĩ như thế, vô dụng như thế, thì mẹ cha mới chịu quan tâm tới hẳn nhiều hơn một chút.

Từ nhỏ tới lớn, hẳn đã sớm quen với cô độc, quen với cuộc sống một mình. Tính tình hẳn kỳ quái, không cần bạn bè thân thích, cho tới một ngày Vệ Đình đột ngột bước vào cuộc đời hẳn.

Lúc Vệ Đình tìm cách liên lạc với hẳn trên diễn đàn, hẳn chỉ cho rằng cậu nhất thời hứng thú, tìm không được sẽ thôi.

Nhưng sự việc không như hấn nghĩ, Vệ Đình kiên trì suốt một tháng trời. Sự kiên nhẫn ấy khiến hấn động lòng, nên đã nhắn lại địa chỉ mail của mình.

Sau khi hai người quen biết, hấn từng lo lắng Vệ Đình không chịu nổi tính khí thất thường nóng nảy của mình. Nói chuyện một thời gian, hấn nhận ra mình đã lo nghĩ dư thừa, Vệ Đình căn bản là không quan tâm, cam tâm tình nguyện làm tiểu lâu la cho hấn, ngoan ngoãn nghe lời, quả thật rất thỏa mãn thói hư vinh của hấn.

Bình thường hấn rất thích xem lại nhật ký trò chuyện của hai người, nói những gì, lúc nào, hấn đều ghi nhớ rất rõ.

Cuộc sống một khi đã có nơi trao gửi thì sẽ không còn thấy cô quạnh nữa. Hấn biết Vệ Đình nhất định luôn ở bên mình.

Thẩm Huyền nhẹ nhàng bước vào nhà vệ sinh, nhắc Vệ Đình lên từ phía sau, dụi mặt vào tóc cậu, dịu dàng nói: “Ngốc ạ, trong nhà có máy giặt mà.”

Vệ Đình giãy giụa muốn xuống, Thẩm Huyền bế cậu lên thả lên giường rồi nhào lên.

Hai người mặt đối mặt. Thẩm Huyền đè cả người lên thân Vệ Đình, ngẩng đầu, nhìn vào mắt cậu mà nói: “Em không được làm chuyện có lỗi với anh.”

Vệ Đình thấy khó hiểu, tư duy của người này đúng là không được bình thường.

“Mau đồng ý đi chứ!” Thấy Vệ Đình không phản ứng, Thẩm Huyền liền giục: “Mau gật đầu đi!”

Vệ Đình bị ép gật đầu.

“Không được lừa dối, cũng không được thích người khác.”

Lại nữa, lại nữa! Anh có thể đừng trẻ con như thế có được không?!

Vệ Đình đảo mắt dò đường nhìn, mặc kệ hấn.

Thẩm Huyền nhất quyết không bỏ cuộc: “Có phải em đã có ý định thay lòng đổi dạ hay không?”

Vệ Đình nhe răng trợn mắt nhăn nhó.

Thẩm Huyền bị kích động, vươn tay nhéo mặt cậu, nhéo đến méo mó luôn.

Vệ Đình nổi giận, nhắc chân định đạp văng hấn.

Đúng lúc này điện thoại ở đầu giường bất ngờ đổ chuông. Thẩm Huyền rướn cổ nhìn dãy số hiện trên màn hình, bất giác nhú mày.

Chương 15

Mâu thuẫn nhỏ

Điện thoại đổ chuông liên tục, Thẩm Huyền làm như không có lỗi tai, nghe cũng giả như không nghe thấy, liên tục nằm úp sấp lên người Vệ Đình lảm nhảm.

Vệ Đình bắt lực, một tay chỉ vào điện thoại, một tay cố gạt hăn ra, ý bảo nhanh nhanh bắt máy đi.

“Anh đang nói chuyện quan trọng với em!” Thẩm Huyền cao giọng nhấn mạnh, thấy Vệ Đình xoay mặt tránh đi, mới chộp lấy ống nghe, cực kỳ mất kiên nhẫn nói: “Bà gọi điện cho tôi làm gì?”

Điện thoại này khuếch đại âm thanh khá tốt, không khác loa ngoài là mấy, đầu dây bên kia truyền đến một giọng nữ ôn hòa, ngữ điệu nhẹ nhàng mang theo ý cười:

“Huyền Huyền, con ở nhà à, sao mẹ gọi vào di động cho con lại không bắt máy?”

“Không nghe thấy, di động bỏ dưới nhà.”

“Vậy, con đã ăn cơm trưa chưa?”

“Ăn rồi, có gì nói nhanh đi.”

Phí bên kia im lặng một lúc mới nói: “Sinh nhật lần này của con, cha mẹ không về được, con thích gì, mẹ sẽ mua cho con.”

Thẩm Huyền như thể đã sớm đoán được, hừ lạnh một tiếng, cười nhạo đáp: “Bà bạn quá nên choáng rồi sao? Sinh nhật tôi qua lâu rồi, hơn nữa đã có người mừng sinh nhật cùng tôi. Người ấy đối với tôi rất tốt, không hư tình giả ý như mấy người. Nhân tiện báo cho bà biết, người đó là bạn trai của tôi, cả đời này tôi sẽ ở bên cạnh cậu ấy. Chuyện nói dối tông

đường gì đó đừng tìm tôi, hai người nhân lúc còn kịp hãy sinh thêm thằng con khác đi.”

Nói đoạn liền ngắt máy, dứt khoát nhanh gọn.

Đoạn hội thoại này, Vệ Đình nghe không sót một chữ, bất chợt cảm thấy có chút đồng tình với Thẩm Huyền. Có lẽ do hẳn thiếu thốn sự quan tâm yêu thương của cha mẹ nên tính tình mới không tốt như vậy.

Không có đứa trẻ nào mới sinh ra là trẻ hư, sự khiếm khuyết của tính cách đa phần là do môi trường hoặc nhân tố gia đình tạo thành.

Có điều dù cảm thông thì cậu ấy cũng không chấp nhận được cách hẳn đối xử với cha mẹ mình. Tuy rằng họ không ở bên chăm nom hẳn, nhưng lại rất quan tâm tới hẳn. So với bao nhiêu đứa trẻ không có cha mẹ thì hẳn đã rất hạnh phúc rồi. Nếu có thể nói chuyện, Vệ Đình nhất định sẽ dạy cho hẳn một bài học, để hẳn nhận ra sai lầm của mình, sau đó cố gắng mà hiếu thuận với cha mẹ.

Thẩm Huyền không đoán được Vệ Đình đang nghĩ gì, thấy dáng vẻ không yên lòng của cậu liền cắt hứng. Hẳn vừa nhéo má Vệ Đình vừa nói, “Tình lại xem nào, anh có chuyện muốn nói với em.”

Vệ Đình nhìn hẳn chờ đợi.

Thẩm Huyền trở mình nằm nghiêng trên giường, đoạn kéo Vệ Đình vào lòng: “Một tuần nữa là sinh nhật anh, em ăn mừng với anh nhé.”

Vệ Đình gật đầu, ngoài mặt ngoan ngoãn nhưng trong lòng thì phun trào: Anh đúng là muốn ăn đập mà! Sinh nhật rõ ràng chưa tới mà lại nói dối để châm chọc mẹ mình! Nhớ nhầm ngày sinh của con trai, mẹ anh sẽ đau lòng lắm đó!

“Ngaoan lắm!” Thẩm Huyền hài lòng cười, lên giọng kẻ cả: “Đừng quên chuẩn bị quà cho anh đấy nhé.”

Vệ Đình lại gật đầu, tiếp tục phun trào: Có kẻ chủ động đòi quà người khác vậy sao trời?!

“Chắc em không biết anh thích gì đâu nhỉ?” Thẩm Huyền suy nghĩ rồi nói: “Anh chẳng thiếu gì cả, em đừng lấy tiền mua quà tặng anh, tặng cái gì đó có ý nghĩa là được.”

Thứ có ý nghĩa...

Vệ Đình cảm thấy mình khó mà bắt kịp suy nghĩ của hấn.

“Tự em nghĩ đi, vừa có ý nghĩa, vừa không được dùng tiền mua.”

Tên này nghiện cái kiểu tự biên tự diễn rồi! Vệ Đình trề môi, vừa có ý nghĩa lại không được dùng tiền mua, anh đúng là làm khó người ta mà!!!

Vệ Đình bội phục Thẩm Huyền, hấn có sở thích “ăn cơm nguội”, đang nói tự nhiên chuyển đề tài, lại bắt đầu lái nhai:

Không được thay lòng đổi dạ...

Không được thích người khác...

Không được làm chuyện có lỗi với anh...

Chỉ có mấy câu đó mà cứ nhai đi nhai lại như thuộc lòng, Vệ Đình nghe đến buồn ngủ. Thẩm Huyền không chịu buông tha, banh mí mắt cậu ra, bắt đầu huyền thuyên về bản thân.

Hấn thích ăn cái gì, thích chơi cái gì, thích màu gì... Chuyện từ lớn tới bé lôi ra kể hết. Vệ Đình càng nghe càng thấy kỳ quái, tại sao sở thích và thói quen của hấn lại giống Tĩnh ca đến vậy?

Hai người đều thích màu đen, nghiện ăn sầu riêng, thậm chí thích chơi game online y hệt nhau. Tính cách, sở thích đều giống nhau, Vệ Đình suýt nữa nhầm Thẩm Huyền là Tĩnh ca ca.

Cậu còn nhớ lúc trên mạng Tĩnh ca ca kể rằng mình rất thích ăn sầu riêng thì liền bị cậu trêu đùa một phen. Sầu riêng vừa có mùi khó chịu lại nồng nặc khí than, mùi vị cực kỳ khó ăn. Tĩnh ca ca không đồng ý, bảo rằng

sầu riêng là loại trái cây ngon nhất trên đời, giàu dinh dưỡng, hương vị đặc biệt, không hổ danh là vua của muôn quả.

Lời như vậy, Thẩm Huyền cũng đã từng nói. Vệ Đình bắt đầu hoài nghi liệu hắc và Tĩnh ca ca có phải là anh em song sinh thất lạc nhau nhiều năm không.

Thẩm Huyền đã quen với tật thả hồn đi ngao du của Vệ Đình, bèn nhéo má để kéo suy nghĩ của cậu quay về hiện thực, đột nhiên kề sát mặt cậu, thần bí nói: “Tới ngày sinh nhật, anh sẽ cho em biết một bí mật, lúc đó em nhất định sẽ rất hạnh phúc!”

Vệ Đình trợn trắng mắt, không buồn đáp lời.

Ngày hè nóng bức, hai người quần quýt lấy nhau khiến toàn thân đổ đầy mồ hôi. Ban nãy chăm chú nghe Thẩm Huyền nói chuyện nên Vệ Đình không nhận ra tư thế của họ mờ ám đến vậy. Mãi đến khi hơi thở nóng bỏng của Thẩm Huyền phả lên mặt cậu, Vệ Đình mới ý thức được hành động của cả hai người đã vượt qua giới hạn bạn bè rồi.

Thẩm Huyền ôm cậu, cậu không bài xích. Thẩm Huyền nhéo má cậu, cậu lại cảm thấy được cưng chiều. Cảm giác được quan tâm yêu thương quá thực ngọt ngào khó tả.

Trong lòng chợt cảm thấy bất an, Vệ Đình vội vàng nhảy xuống giường, cúi đầu chỉnh lại áo quần. Cậu cảm thấy mình thật có lỗi với Tĩnh ca ca, tự nhiên lại đi ôm ấp một người chỉ mới quen biết có năm ngày. Trong hoàn cảnh lạ lẫm, ấy vậy lại yên tâm thoải mái nằm trên giường người khác, hưởng thụ sự quan tâm yêu thương của họ mà không hề thấy khó chịu.

Vệ Đình cầm bút bi trên bàn, viết lên bàn tay mấy chữ rồi đưa qua cho Thẩm Huyền xem: Tôi muốn về nhà.

“Đợi lát nữa rồi về.” Thẩm Huyền cũng xuống giường: “Đi tắm trước đi, em ra nhiều mồ hôi quá.”

Vệ Đình lại lắc đầu, lại viết vào tay: Tôi về nhà tắm.

“Bảo em tắm thì em cứ tắm đi! Đừng nhiều lời vô ích!” Thấy Vệ Đình lại tiếp tục viết viết, Thẩm Huyền hơi mất kiên nhẫn, không thềm nói lời nào nữa mà bế luôn cậu vào nhà tắm, vươn tay cởi áo quần của cậu.

Vệ Đình không phải là đối thủ của Thẩm Huyền, có giấy giũa cũng vô ích, thoáng chốc đã bị lột sạch.

Nhìn thân thể trắng trẻo mềm mại trước mắt, Thẩm Huyền nhếch miệng cười, vừa cởi áo quần vừa nói: “Người anh cũng toàn mồ hôi, tội mình cùng tắm nhé.”

Vệ Đình giận dữ, viết lên ngực hắn hai chữ to đùng: [Luu Manh!]

“Ai dô, em có phải con gái đâu mà sợ anh cưỡng bức chứ?”

Vệ Đình ôm áo quần bước ra ngoài.

Thẩm Huyền kéo cậu lại, nhỏ giọng uy hiếp: “Không được phản kháng! Nếu không nghe lời anh sẽ cưỡng bức em thiệt đó!”

Vệ Đình tay đâm đá, điên tiết giẫy dụa.

Bị trúng mấy cú, Thẩm Huyền cũng nổi giận, đẩy Vệ Đình vào tường, một tay chống lên tường, một tay đè vai cậu: “Là em ép anh đó! Có tin anh làm ngay giờ không?”

Vệ Đình giận tái mặt, đứng bất động, biểu cảm cực kỳ khó coi.

Thẩm Huyền lại nghĩ rằng cậu sợ, đang lúc đắc chí dạt dào thì bỗng thấy Vệ Đình tung chân đá vào thân dưới của mình.

Trong lòng thầm hô không ổn, nhưng lại tránh không kịp, bàn chân tiếp xúc thân mật với cậu nhỏ của hắn, Thẩm Huyền khom người chạy quanh, miệng kêu la đau đớn thảm thương.

Vệ Đình bình tĩnh đẩy hắn ra ngoài, không tốn chút sức lực, tiếp theo đóng sầm cửa lại rồi thong thả tắm, trong lòng cực kỳ sung sướng.

Tắm xong, cậu ôm chậu áo quần ra ngoài, nhìn Thẩm Huyền, cười thầm. Thẩm Huyền đang ngồi như hóa thạch trên giường, mặt đen hơn đáy nồi. Cậu bước tới vỗ vỗ vai hắn, ôm chậu y phục và chăn màn đã giặt xong đặt trước mặt hắn.

"Đừng có chọc anh!" Thẩm Huyền quay mặt ngã xuống giường, đưa lưng về phía cậu.

Hắn giận thật sao? Vệ Đình để chậu đồ xuống, hai tay chống giường, chồm người tới nhìn.

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Huyền lập tức úp mặt vào gối.

Vệ Đình đẩy đẩy mấy cái, hắn cũng mặc kệ, cậu lại đẩy đẩy, Thẩm Huyền vẫn không quan tâm. Cậu thở dài ngao ngán, ôm chậu áo quần ra ngoài.

Lúc vào nhà, Vệ Đình nhìn thấy trước phòng khách có ban công nhỏ, nghĩ thầm ở đó có thể phơi quần áo.

Chưa kịp bước ra khỏi phòng ngủ, Thẩm Huyền đã nhảy từ trên giường xuống, lên giọng chất vấn: "Em định đi đâu? Chuẩn bị về nhà hả? Đánh anh xong chẳng thèm hỏi han một tiếng, lương tâm em bị chó ăn rồi à?"

Gặp kẻ cố tình gây sự thế này, cách tốt nhất là phớt lờ hắn, Vệ Đình ôm chậu quần áo tiếp tục đi.

Thẩm Huyền lẻo đẻo theo sau: "Hừ! Em vẫn không quan tâm đến anh? Đánh người rồi còn thản nhiên như thế, con người em sao kỳ vậy!"

Vệ Đình lấy tay ngoáy lỗ tai.

Thẩm Huyền tiếp tục oán giận: "Chỗ đó không được đá! Đau muốn chết nè! Suýt chút nữa em đã tuyệt đường con cháu của anh rồi!"

Vệ Đình gật gù lấy lệ.

"Anh chỉ đùa với em một chút thôi, anh có phải cảm thú đâu chứ! Sao lại cưỡng bức em thật được!"

Vệ Đình mắng thầm: Anh có muốn cũng đừng có mơ!

"Anh không biết, em mau bồi thường đi!"

Vệ Đình dừng bước, quay lại nhìn hấn, dùng mắt ra ý hỏi.

Thẩm Huyền kê mặt tới: "Hôn anh một cái."

Vệ Đình gạt mặt hấn ra.

Thẩm Huyền lại xông lên: "Em không hôn cũng được, vậy để anh hôn em!"

Vệ Đình trợn mắt.

"Hôn ở đâu ta?" Thẩm Huyền nhìn khắp mặt Vệ Đình, rồi đưa tay vén tóc mái cậu lên: "Hôn trán đi."

Gương mặt đẹp trai áp lại gần, trên miệng truyền đến xúc cảm nhẹ nhàng, đôi môi kia đặt lên chậm rãi mút nhẹ, trong lòng như có ngọn lửa cháy bùng lên. Vệ Đình mở to mắt, hoảng sợ nhìn đối phương, muốn đẩy hấn ra, nhưng lại nhận ra mình như bị ếm bùa bất động, cả người không sao nhúc nhích được.

Thẩm Huyền cũng không được nước lấn tới, chỉ hôn vài giây rồi rời ra, đoạt chậu đồ trong tay Vệ Đình: "Anh đi phơi quần áo, em đi lấy sách đi, sau đó chúng ta ra ngoài ăn cơm."

Tên đầu sỏ gây ra mọi chuyện nghênh ngang ôm chậu bước đi, bỏ lại Vệ Đình sững sờ hóa đá tại chỗ.

Rời khỏi nhà Thẩm Huyền, Vệ Đình vẫn chưa lấy lại tinh thần. Thẩm Huyền có nói gì cậu cũng không để ý, cứ ngẩn ngơ nhìn phong cảnh bên ngoài.

Thẩm Huyền biết mình đã khiến Vệ Đình sợ, nhưng đâu cần phải kinh ngạc tới mức đó, chỉ là một nụ hôn thôi mà, có mất miếng thịt nào đâu. Nghĩ lại thì, lẽ nào đây là nụ hôn đầu tiên, nên cậu mới bối rối như vậy?

Nghĩ đến đây hắn vui sướng hắn lên, nụ hôn đầu tiên của Vệ Đình thuộc về hắn!

Thẩm Huyền vừa lái xe vừa an ủi: "Em không thiệt thòi chút nào đâu! Đó cũng là nụ hôn đầu tiên của anh, anh dâng hiến nụ hôn đầu cho em, em phải vui mới đúng chứ!"

Vệ Đình nghe vậy dở khóc dở cười, cuối cùng cũng phản ứng, dùng sức nhéo cánh tay hắn một cái, xem như trừng phạt.

Mất đi nụ hôn đầu, Vệ Đình cũng không quan tâm lắm. Chỉ là nụ hôn này khiến cậu thấy lòng rối bời. Khoảnh khắc đôi môi kia chạm tới, cậu đã rung động rồi. Thẩm Huyền đối tốt với cậu bao nhiêu, lòng cậu lại rung động bấy nhiêu. Cậu thích Thẩm Huyền luôn tự biên tự diễn ở trước mặt mình. Cậu không thể nói chuyện, không thể đối đáp được gì, nếu đổi lại thành người khác hắn đã sớm thấy chán nản rồi. Nhưng Thẩm Huyền lại không như thế, hắn cứ mở miệng là bắn liên thanh, huyền thoại không ngừng. Trong đầu hắn chứa đầy những thứ cổ quái, cho nên đề tài nói chuyện mãi không hết, hắn thích tự đoán mò, nên lúc nào cũng tự hỏi tự đáp, chỉ cần Vệ Đình yên lặng lắng nghe là đủ khiến hắn hài lòng rồi. Hai người ở bên nhau không hề thấy buồn chán. Một kẻ nói nhiều, một người câm, cứ như trời sinh một đôi vậy. Một người nói, một người lắng nghe, tuy không thể dùng ngôn ngữ để trao đổi, thế nhưng chỉ cần nhìn vào mắt là có thể hiểu được suy nghĩ của nhau. Sự hiểu ý hợp lòng này, chỉ có hai người họ mới hiểu được.

Nếu cứ tiếp tục bên cạnh nhau, trái tim rồi cũng sẽ bị chinh phục thôi. Vệ Đình là người trọng tình cảm, Thẩm Huyền tuy đối với cậu rất tốt, nhưng thái độ lại hơi độc đoán, cậu có chút không thích. Cậu thầm nhắc nhở bản thân, không thể có lỗi với Tĩnh ca ca.

Xe dừng lại trước trung tâm điện máy, Thẩm Huyền nói: "Anh mua cho em điện thoại di động nhé."

Vệ Đình xua tay, cậu không muốn nhận món quà đắt đỏ như thế, hơn nữa cậu cũng không xài điện thoại được.

Thẩm Huyền hiểu cậu lo lắng điều gì, bước xuống xe, vòng qua ghế phụ, nói: "Mau xuống xe, di động không chỉ có chức năng nghe gọi mà còn có thể nhắn tin hay lên mạng. Có di động rồi thì chuyện gì cũng tiện hơn."

Vệ Đình cũng thấy lời hắn có lý, nhưng vẫn cứ ngồi im trên xe. Điện thoại di động nếu muốn thì tự cậu mua, cậu không muốn phải nợ hắn quá nhiều.

Thẩm Huyền sầm mặt, kéo Vệ Đình xuống xe: "Sao em cứ không nghe lời thế nhỉ? Đừng có cãi anh, anh không kiềm chế được tính khí của mình đâu."

Vệ Đình sợ hắn phát hỏa giữa đường, vội vàng theo vào trung tâm mua sắm.

Thẩm Huyền chọn cho Vệ Đình chiếc điện thoại di động màn hình lớn bàn phím to, thuận tiện nhắn tin, chụp ảnh nét. Đoạn hắn thay sim của mình vào, tựa đầu sát lại bên Vệ Đình chụp hình.

"Lấy cái này." Không thèm hỏi ý kiến của cậu, hắn nhanh chóng đưa tiền cho cô bán hàng.

Sau khi mua thêm sim điện thoại khác, lưu số mình vào rồi dẫn Vệ Đình đi dùng cơm.

Gọi món xong, Vệ Đình cầm di động mày mò ngắm nghía, thấy rất vui, kiểu dáng đơn giản, nhiều tính năng, dù không thể nghe gọi thì cũng có thể chơi game và lên mạng.

Vệ Đình gõ vài dòng vào mục tin nhắn nháp rồi đưa tới trước mặt Thẩm Huyền.

Thẩm Huyền nhìn qua rồi nói: "Bây giờ em là người yêu của anh, không cần phải bồi thường nữa."

Vệ Đình lại soạn tin: [Vây sao được, em sẽ trả tiền hoa và tiền mua điện thoại cho anh.]

Thẩm Huyền nhìn cậu, bình tĩnh hỏi: "Ý em là sao?"

Vệ Đình muốn nói rằng cậu chưa bao giờ xem hắn là bạn trai của mình, nhưng thấy làm vậy thì tàn nhẫn quá, đắn đo do dự một hồi bèn nói: [Em không muốn nợ anh nhiều quá!]

Thẩm Huyền nói: "Là anh tự nguyện, em không cần tự tạo gánh nặng cho mình."

Vệ Đình nóng vội, nhấn nút soạn tin: [Chúng ta không thân, em không thể nhận quà của anh. Nếu anh không lấy tiền thì em cũng không thể nhận chiếc di động này.]

Xem xong Thẩm Huyền giận tái mặt, không nói gì. Bầu không khí giữa hai người bỗng chốc trở nên ngột ngạt.

Vệ Đình cảm thấy vừa rồi mình đã quá lời, tuy thời gian quen nhau không dài nhưng hai người đã rất hòa hợp, quan trọng là Thẩm Huyền đối với cậu rất tốt, lời ban nãy nhất định đã khiến hắn đau lòng rồi?

Cậu cúi đầu soạn tin, định sẽ an ủi Thẩm Huyền.

Đột nhiên một tiếng động lớn dội vào tai, Vệ Đình giật mình, ngược đầu lên nhìn thì thấy Thẩm Huyền đã đứng dậy bỏ đi, còn đạp đổ cái ghế nữa.

Vệ Đình luống cuống đuổi theo, chưa ra tới cửa liền bị nhân viên ngăn lại, bảo trả tiền. Nhưng khổ nỗi cậu không có lấy một xu trong người, lại chẳng thể giải thích, rướn cổ lên nhìn thì chiếc xe thể thao màu đỏ đã chạy rất xa.

Trong lòng vô cùng khó chịu, Vệ Đình cúi đầu, nhấn tin cho Cố An nhờ mang tiền tới.

Không lâu sau, Cố An chạy đến, thanh toán tiền xong lại sắp tới cạnh Vệ Đình hỏi han đủ thứ: "Nhóc chủ nhà, cậu không mang tiền lại ra tiệm ăn làm gì? Còn di động đó từ đâu mà có?"

Vệ Đình khoa tay giải thích sơ qua.

Cố An tức giận bất bình: "Cái tên họ Thẩm đó đúng là thiếu suy nghĩ, bỏ cậu lại thế này mà đi hả? May mà cậu nhớ số điện thoại của tôi, nếu không người ta tưởng cậu là lưu manh ăn cướp tiền com, đưa cậu lên đồn cảnh sát thì sao?"

Trong lòng khó chịu, Vệ Đình không muốn nói gì thêm về chuyện này nữa, cúi đầu bỏ đi.

Cố An gọi giật lại: "Nhóc chủ nhà, đi mua máy ảnh với tôi đi."

Vệ Đình dùng tay hỏi: [Không phải anh mới vừa mua sao?]

"Đừng nhắc nữa, chiếc máy ảnh đó bị Thẩm Huyền lấy rồi!"

Vệ Đình thắc mắc: [Sao anh ta lại lấy máy ảnh của anh?]

Cố An đột nhiên ý thức được mình lỡ miệng, ấp úng nói: "Tôi, tôi đâu có biết, chuyện này cậu đi mà hỏi hắn."

Hai người đã giận nhau, còn hỏi khỉ gì! Cảm giác mát mát trời dấy trong lòng, Vệ Đình bĩu môi, có chút buồn bã.

Mua máy ảnh xong trở về nhà, Vệ Đình mở tiệm tiếp tục buôn bán.

Trời quá nóng, hoa bị khô héo rất nhiều. Vệ Đình đau lòng gần chết, mấy ngày nay chỉ lo la cà với Thẩm Huyền, quên luôn chuyện chăm sóc hoa. Nếu thường xuyên tưới nước, cắt bỏ lá khô thì hoa sẽ chẳng nhanh tàn như thế.

Mang đám hoa héo đi chôn xong, Vệ Đình ngồi trước cửa tiệm, thất thần nhìn xa xăm.

Một buổi chiều yên lặng trôi qua, dăm ba khách hàng ghé vào mua hoa, cậu xem như cũng nhiệt tình tiếp đón. Khách đi rồi, cậu lại thần thờ ngồi đó, thỉnh thoảng đảo mắt nhìn quanh, mong có thể thấy được bóng dáng của Thẩm Huyền.

Ăn tối xong, Vệ Đình liền về phòng, muốn viết truyện tiếp nhưng đầu óc rối bời, ngậy ra ngồi trước máy tính hai tiếng đồng hồ, một chữ cũng viết không xong. Sau đó lại mở QQ gửi tin cho Tĩnh ca ca, nhưng không thấy đối phương trả lời.

Lòng càng trống rỗng, Vệ Đình tắt máy tính, nằm lên giường lăn lăn vài vòng, tìm tư thế thoải mái để ngủ, nhưng mắt cứ mở to thao thức mãi.

Chương 16

Chính thức đi làm

Đêm nay Vệ Đình vô cùng khó ngủ.

Đối diện cửa sổ là một bãi đất trống, rạng sáng mấy người hàng xóm rảnh rỗi tụ tập uống rượu chơi cờ, cãi nhau om sòm khiến cậu không tài nào chợp mắt được. Binh đoàn muỗi vẫn cũng đến góp vui, vo ve bay tới bay lui quanh người cậu, chốc chốc còn đốt cậu mấy phát nữa.

Cảm thấy có nằm tiếp cũng không ngủ được, Vệ Đình bèn bật đèn, rời giường, tay cầm vợt muỗi đi đập khắp phòng. Đến khoảng hai giờ sáng, đám nhậu kia mới tàn đi, muỗi cũng bị tiêu diệt gần hết, Vệ Đình lau mồ hôi, lột dép vào phòng tắm rửa.

Đứng dưới vòi sen, nhìn những đốm đỏ do muỗi đốt lên người, bất giác lại nghĩ tới Thẩm Huyền. Cậu đã lên mạng tra thử, những vết mẩn ngứa trên người hẳn gọi là mề đay, là loại bệnh ngoài da thường gặp, chỉ cần bôi thuốc là được.

Hồi chiều Thẩm Huyền tắm xong chưa bôi thuốc thì hai người đã ra ngoài, tiếp đó thì cậu làm hấn nổi giận bỏ đi. Tính khí hấn như vậy làm sao biết tự chăm sóc bản thân, nhà cửa thì bừa bộn, đói thì chỉ ăn mì gói, dị ứng da chắc cũng chẳng màng.

Nên nhắn tin nhắc nhở, hay mua thuốc mang đến nhà hấn đây?

Vệ Đình lắc đầu, cả hai cách đều không được, bây giờ đã hơn hai giờ sáng, không chừng hấn đã ngủ từ lâu rồi.

Tắm xong quay về phòng ngủ, Vệ Đình đổ ít tinh dầu dưỡng vào bàn tay, thoa đều lên da, sau đó ngồi trên giường nghịch di động.

Vô tình mở thư mục ảnh lúc chiều ra, ngắm nghía một lúc. Hai người tựa đầu vào nhau, một người cười rất hạnh phúc, một người thì ngo ngác

trợn mắt há miệng hệt như tên ngốc.

Vệ Đình chọt chọt vào gương mặt cười toe toét kia, vừa chọt vừa oán giận.

Cười cái con khi! Xấu xí chết được!!!

Chọt anh! Chọt nát mặt anh!!!

Đồ xấu xa! Xấu xa!

...

Ba giờ mười lăm phút sáng, cơn buồn ngủ từ từ kéo đến, Vệ Đình nằm xuống giường, ngáp dài, nhấn nút soạn tin nhắn, gửi cho Thẩm Huyền.

[Đã ngủ chưa? Người còn ngứa không? Chỗ đó còn đau không? Xin lỗi!]

Tin nhắn đang gửi đi...

Vệ Đình giật mình tỉnh lại.

Trời ơi! Mình đang nói gì vậy! Chỗ đó còn đau không? Câu này nghe ra rất là... dâm dăng! T_T

Vội vàng nhấn nút hoãn gửi, nhưng di động đã thông báo tin nhắn gửi đi thành công.

Vệ Đình vò đầu bứt tai, khóc không ra nước mắt.

Đúng lúc này điện thoại đột ngột kêu lên càng khiến cậu hoảng sợ, đưa mắt nhìn màn hình hiển thị: Quỷ Đáng Ghét.

Vệ Đình hoảng hốt, cuống cuống tắt luôn nguồn, nghĩ lại thấy còn chưa đủ, liền tháo luôn cả pin ra.

Sau đó, nhắm mắt, đếm cừu, ngủ.

Quỷ Đáng Ghét bị đánh thức đang cầm điện thoại cảm thấy vô cùng khó hiểu, tiếp tục nhấn số gọi lại: *Thuê bao quý khách vừa gọi...*

Quỷ Đáng Ghét gào lên: "Nhóc con xấu xa, em giỡn mặt anh hả!"

~*~

Sáng sớm, Vệ Đình còn đang mơ màng trong mộng, Cố An cầm tờ báo đá cửa xông vào.

"Nhóc chủ nhà, mau dậy đi, chúng ta lên báo rồi này!!!"

Vệ Đình dụi mắt, cầm lấy tờ báo, vừa nhìn đã thấy kinh.

Trên mặt báo Đô Thị là một tiêu đề vô cùng bắt mắt: Ấu đả ở hồ bơi Cổ Lâm Viên, cảnh sát biết luật vẫn phạm luật, cầm đầu đánh nhau gây rối loạn trật tự. Bên dưới còn đăng kèm hai tấm ảnh, một là ảnh Cung Nghị đang tả xung hữu đột với một đám người, một là ảnh cả đám đang reo hò cổ vũ.

Xem xong, Vệ Đình không ngừng lo lắng, làm sao bây giờ? Liệu anh cảnh sát có bị xử phạt không?

Cố An như còn chưa ý thức được nghiêm trọng của vấn đề, vừa nhảy nhót vừa hớn hỏ: "Đây là lần đầu anh được lên báo, vui quá là vui luôn! Không ngờ anh lại ăn ảnh thế! Nhìn ảnh này này, quả nhiên rất đẹp trai!"

Vệ Đình đen mặt, ra dấu nói: [Chuyện này có gì hay ho, anh mừng khi gì!]

Cố An vẫn còn đang ngập tràn sung sướng: "Anh mày phải cất kỹ tờ báo này mới được, để mai già rồi còn lấy ra ôn lại kỉ niệm xưa chứ."

Đồ thần kinh! Vệ Đình trợn trắng mắt, đẩy gã ra, bước khỏi phòng ngủ, tình cờ thấy Sở Hiểu Phong đi vào. Cậu ta vừa tập thể dục xong, tay còn cầm hai bao cát lớn, mặt đầy mồ hôi, quần áo trên người cũng ướt đẫm.

Thấy Vệ Đình, cậu ta cười hỏi: "Bé chủ nhà, em mới dậy hả."

Vệ Đình gật đầu, giật lấy tờ báo trong tay Cố An đưa cho cậu ta xem.

Sở Hữu Phong cầm tờ báo xoay người vòng vòng: "Hai người nhìn anh có gây đi không? Hình như anh đã giảm cân rất nhiều ấy, cái quần cũ giờ mặc cũng rộng ra."

Vệ Đình cẩn thận quan sát đối phương, quả nhiên là gây hấn đi, mặt không còn tròn như trước, xem ra cậu ta đang rất quyết tâm giảm cân.

Sở Hữu Phong lại nói: "Tập thể dục xong thì rất đói bụng, buổi trưa ăn nhiều một chút, sau đó bớt khẩu phần ăn các bữa lại, như thế sẽ sụt cân mau hơn."

Vệ Đình vừa giơ tay định căn dặn đối phương đừng tự hành xác mình, Cố An đã chen mồm: "Ông hãy đọc tin tức trên báo trước đi, tôi đảm bảo trưa nay ông không nuốt nổi cơm đâu."

Sở Hữu Phong nghi hoặc mở báo ra, vừa đọc tiêu đề đã mất kiên nhẫn, lo lắng chạy ra ngoài.

Tới trước cửa tiệm thú cưng, cậu lại khựng chân, lòng nóng như lửa đốt nhưng lại không dám đi vào, không ngừng tự gõ đầu mình, thầm oán giận bản thân, lần này thực sự hại anh cảnh sát thê thảm rồi!

Thời gian chậm chậm trôi đi, mới có mười mấy phút, nhưng chờ đợi trong áp lực vô hình thế này, cứ như đã trải qua mười mấy thế kỷ dài đằng dặc vậy.

Vừa thấy Cung Nghị mặc đồng phục cảnh sát chần chừ bước ra từ cửa tiệm thú cưng, cậu bỗng chốc lại thấy sợ hãi, ngay cả dũng khí lên tiếng chào đối phương cũng bay biến.

Cung Nghị thấy cậu, chủ động cười chào.

"Hiểu Phong, sao cậu không đi tắm? Người đầy mồ hôi kìa."

"Lát nữa em tắm, anh xem cái này đi..." Cậu từ từ nhích chân bước tới, hết như đang đi ra pháp trường. Khi đưa tờ báo sang cho anh, mắt cậu tràn đầy hoang mang tuyệt vọng, im lặng chờ Cung Nghị phán quyết.

Đọc xong, Cung Nghị mỉm cười: "Không sao đâu, đừng lo." Đoạn xoa đầu Sở Hiểu Phong, toan rời đi: "Cậu về nhà tắm rửa đi, tôi đi làm đây."

"Anh cảnh sát..." Sở Hiểu Phong chạy theo, thấy Cung Nghị nhìn mình thắc mắc, liền gục đầu nhỏ giọng nói: "Em đi cùng anh tới đồn cảnh sát được không? Nếu cấp trên trách mắng, em sẽ đứng ra giải thích."

Cung Nghị suy nghĩ một lúc rồi đáp: "Được."

"Em đi tắm rửa thay quần áo, nhanh thôi, anh chờ em nha."

"Ừ."

Sở Hiểu Phong cấp tốc chạy vào nhà.

Hai người cùng tới trạm cảnh sát, đồng sự ở cửa vui vẻ chào hỏi.

"Lão Cung, anh lên báo rồi này."

"Lão Cung, đồng chí giỏi quá, một chọi sáu luôn."

"Lão Cung, chú lần này gây họa rồi."

"Lão Cung, cục trưởng đang chờ cậu trong phòng làm việc."

Cung Nghị, Sở Hiểu Phong: "..."

Một đồng sự nhìn tờ báo, lại dòm Sở Hiểu Phong, trợn mắt la lên: "Cha cha, cậu không phải chính là nhóc mập đứng sau lưng Lão Cung đó sao! Nhìn dễ thương quá đi!"

Các đồng sự khác lập tức sáp lại, nhón nháo bàn tán một hồi.

"Đúng là nhóc mập kia rồi!"

"Lão Cung, báo viết anh vì nhóc này mà đánh nhau, chậu chậu, anh hùng cứu mỹ nhân nha!"

"Lão Cung, quan hệ hai người là gì vậy?"

"Lẽ nào chú em này là vợ anh hả?"

...

Sở Hiểu Phong khẩn trương tới mức mồ hôi đầy đầu, nôn nóng giải thích: "Không liên quan tới anh cảnh sát đâu, là tôi liên lụy anh ấy... Còn nữa, tôi không phải vợ anh ấy..."

Tiếng tắc lưỡi lại vang lên:

"Anh cảnh sát đó nha, gọi ngọt ngào thân mật ghê!"

"Vợ nhỏ à, đừng xấu hổ mà!"

Sở Hiểu Phong khóc không ra nước mắt: Cảnh sát nhân dân thật đáng sợ mà.

Cung Nghị đứng ra giải vây, kéo cậu bước đi: "Đừng sợ, họ chỉ nói đùa thôi, không có ác ý đâu."

Trong văn phòng, cục trưởng đang ngồi ở bàn làm việc xem công văn, nghe thấy tiếng gõ cửa mới khẽ ngẩng đầu lên. Sở Hiểu Phong vừa thấy ông thì liền sụp mặt xuống.

Người đàn ông nọ khoảng hơn năm mươi tuổi, diện mạo uy nghi khí thế thâm trầm, những nếp nhăn trên trán cùng mảng tóc bạc nơi thái dương khiến ông có vẻ già trước tuổi, nhưng lại tăng cảm giác vững chãi, thành thực. Ánh mắt sắc như lưỡi kiếm, tựa như có thể nhìn thấu hết thảy, vô hình trung tạo cảm giác áp lực cho người đối diện.

Vị cục trưởng này chắc là rất hung dữ? Sở Hiểu Phong nghĩ tới đó, không khỏi toát mồ hôi lo lắng cho Cung Nghị, len lén đưa mắt nhìn anh, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của đối phương.

Tim nhảy lên loạn nhịp, Sở Hiểu Phong lập tức cúi đầu, hai tai đỏ ửng.

Cung Nghị nhìn cậu, khẽ mím môi cười.

Mấy hành động nhỏ này không qua được mắt của ngài cục trưởng. Ông húng hắng ho vài tiếng, bắt đầu đặt câu hỏi.

"Cậu này là ai?"

Cung Nghị đáp: "Hàng xóm của tôi."

"Dẫn cậu ta tới làm gì?"

Cung Nghị: "..."

Sở Hiểu Phong nhỏ giọng chen vào: "Xin đừng trách anh cảnh sát, không phải anh ấy muốn đưa cháu đến đây. Là tự cháu muốn tới giải thích sự việc thôi. Không phải anh ấy cố tình đánh nhau gây sự, mọi chuyện đều tại cháu, nếu ngài muốn phạt thì cứ phạt cháu đi!"

Cục trưởng nhìn Cung Nghị: "Cậu đường đường là đàn ông lại để cho người ta ra mặt thay mình?"

"Quả thật con đã ra tay đánh người, nhưng con không hề hối hận." Cung Nghị nói: "Cha à, không phải cha vẫn thường dạy con rằng, vì dân làm việc, giúp dân trừ bạo chính là chức trách và nghĩa vụ của mỗi người cảnh sát sao?"

"Thế nhưng cũng không thể tùy tiện ra tay đánh người!" Cha Cung Nghị giật giật khóe miệng: "Còn nữa, ở sở thì phải gọi tôi là cục trưởng."

"Dạ rõ, thưa cha! À, không, cục trưởng Cung..."

Cha Cung Nghị nước mắt lưng tròng. Sao tôi lại sinh ra thằng con ngốc như vậy chứ!

"Được rồi, hai người ra ngoài đi. Sau này... đừng để chuyện tương tự xảy ra!" Ông sợ bị thằng con trai này chọc tức chết, bèn xua tay đuổi, rồi cúi xuống tiếp tục xem công văn.

Bước ra khỏi phòng cục trưởng, Sở Hiểu Phong mới dám thẳng lưng, lí nhí nói: "Anh cảnh sát, thì ra cục trưởng là cha anh, liệu ông ấy có xử phạt anh không?"

"Chắc sẽ có, dù sao thì tôi cũng làm sai, nên phạt cũng là đương nhiên."

"Ừm." Sở Hữu Phong khó xử, nếu không phải vì cậu thì đã không xảy ra chuyện như vậy.

Càng thấy tự trách thì lại càng muốn đền bù, cậu nắm tay Cung Nghị, lấy hết dũng khí mà nói: "Anh cảnh sát, em xin lỗi anh! Sau này nếu có việc gì cần, xin anh cứ nói, em nhất định sẽ không khước từ! Em tình nguyện làm tất cả vì anh."

Tình nguyện làm tất cả...

Thật ra lời này cũng xem như đang tỏ tình vậy, những lời Sở Hữu Phong nói đều là thật lòng, cậu muốn được ở bên Cung Nghị, âm thầm yêu thương, âm thầm ủng hộ anh.

Chỉ tiếc là Cung Nghị không hiểu ẩn ý của câu nói này, không hiểu tâm tư của cậu, cho rằng cậu cảm kích mình nên mới nói ra những câu này.

"Không sao đâu, cậu đừng tự trách mình nữa." Anh cười với cậu: "Tôi phải đi trực rồi, hôm nay cậu vẫn ngồi ở đầu phố vẽ tranh à?"

"Vâng." Bất cứ cơ hội nào để ở bên anh cảnh sát, Sở Hữu Phong đều không bỏ qua.

"Vậy chúng ta cùng đi."

"Vâng."

Sở Hữu Phong theo sau Cung Nghị, nhìn tấm lưng cao lớn của anh, mỉm cười hạnh phúc, âm thầm hạ quyết tâm.

~*~

Mười giờ sáng, đã qua giờ đi làm từ lâu, bảy giờ Cố An mới cầm ống nhòm và máy ảnh bước vào công ty Trần Mặc, tâm không cam lòng không nguyện mà gia nhập vào đội quân [9 to 5]^[1].

[1. Nguyên tên tiếng Trung là "Triêu cửu văn ngũ", ý chỉ giờ làm việc tiêu chuẩn của công chức từ 9 giờ sáng đến 5 giờ chiều.]

Bảo vệ len lén đứng nhai kẹo cao su ở cửa, bị chụp ảnh; cô nàng tiếp tân len lút núp dưới quầy nấu cháo điện thoại, bị chụp ảnh; hai nhân viên văn phòng liếc mắt đưa tình trong phòng uống trà, bị chụp ảnh.

Vung vẩy máy ảnh, Cố An không thèm gõ cửa xông thẳng vào phòng làm việc của Trần Mặc, khiến cô thư ký đang báo cáo công việc giật mình hoảng sợ.

Một lúc sau, cô thư ký mới trừng mắt hỏi: "Cậu là ai? Đây là nơi cậu có thể vào sao?"

Cố An liếc cô nàng một cái, lườm lườm nguýt nguýt, không khỏi nhàu mày.

Gì đây? Áo lộ hết cả ngực ra? Đi làm mà ăn mặc thế hả?

Không thèm đáp lời nàng thư ký, trực tiếp xông thẳng tới bàn làm việc, hất mặt nói với người đàn ông đang phê duyệt giấy tờ: "Này, tôi tới đi làm."

Trần Mặc ngẩng lên, đưa mắt ra hiệu cho thư ký, cô liền hiểu ý rồi đi.

Giọng điệu quái gở bắt đầu vang lên: "Chu choa, chỉ bằng ánh mắt đã hiểu anh nghĩ gì, hai người hiểu nhau dữ ha."

Trần Mặc bình tĩnh nói: "Cậu ghen à?"

Cố An nhảy dựng lên, phủ nhận: "Tôi thèm vào! Anh đừng có mà tưởng bở!"

"Không cần phải ghen, tôi không hứng thú với phụ nữ."

"Tôi thèm vào! Ai ghen? Ai thích anh?"

"Cậu quên rằng cậu từng tỏ tình với tôi à?"

"Tôi thềm vào thềm vào thềm vào!!!"

"Phủ nhận cũng vô ích, tôi chỉ nói sự thật thôi."

Những gì Trần Mặc nói quả không sai, sự thật rõ mồn một trải ra trước mắt, Cố An ngoài nổi điên thì không nói được nửa câu phản bác.

Mỗi người đều có một quãng thời gian mù quáng. Cố An không ngừng sĩ vả bản thân, năm đó đui mù mới đi thăm thương trộm nhớ tên khốn Trần Mặc đào hoa đa tình đó!

Hai người vốn là hàng xóm, từ nhỏ đến lớn, Cố An lúc nào cũng bám dính lấy Trần Mặc như một cái đuôi. Hắn đi đâu, cậu theo đó, cả hai lúc nào cũng như hình với bóng. Người đầu tiên khiến cậu rung động cũng là Trần Mặc, thế nhưng hắn lại chỉ xem cậu như em trai. Nhìn Trần Mặc thay người yêu như thay áo, cậu đau lòng vô cùng, rốt cuộc hạ quyết tâm bày tỏ với đối phương.

Chỉ là, Trần Mặc lại kiên quyết cự tuyệt, chỉ nói với cậu đúng một câu, vòng luẩn quẩn này cậu không chơi nổi đâu.

Kể từ đó, quan hệ hai người bắt đầu thay đổi, Cố An muốn thể hiện mình rộng lượng, không thường xuyên qua lại với Trần Mặc nữa, đối đãi dù vẫn như bình thường, nhưng lại lạnh nhạt xa cách đi rất nhiều, cả ngay cú cười đùa rong chơi, cũng không còn kể cho Trần Mặc nghe những chuyện trong lòng nữa.

Hai người vốn dĩ không có gì giấu nhau lại dần trở nên xa cách, tuy không cắt đứt quan hệ, gặp mặt cũng chào hỏi xã giao, nhưng cả hai đều biết, họ không thể quay về như ngày xưa được nữa.

Thấy Cố An mặt mày nhăn nhó, Trần Mặc dường như rất vui, không tiếp tục xem văn kiện nữa, nhìn cậu cười nói: "Được rồi, bàn chuyện chính đi."

"Chuyện chính gì vậy?"

"Chức vụ của cậu."

"À, chuyện này thì chúng ta phải thương lượng kĩ một chút." Cố An mặt dày nói: "Với bằng cấp của tôi... ít nhất... phải là chức giám đốc bộ phận nhĩ?"

"Công ty không thiếu giám đốc bộ phận."

"VẬY... trưởng phòng?"

"Cũng không thiếu."

"Lẽ nào là... nhân viên quèn?"

"Cũng không thiếu."

Cố An phát điên: "VẬY anh bắt tôi tới công ty làm gì!!!"

"Kho hàng dưới lầu còn thiếu một chân khuân vác."

Cố An không thể tin nổi, trợn mắt gào lên: "Anh bắt một nhân tài tốt nghiệp đại học danh tiếng đi bốc vác ư?"

Trần Mặc cười nhạt: "Có làm hay không tùy cậu, hãy nhớ, tám ngày nữa không nhận được tiền thì tôi sẽ tới nhà cậu hỏi thăm hai bác."

"Được." Cố An nghiến răng nói: "Tôi làm!"

"Tốt, mau đi làm đi!"

Ngay khi Cố An sắp bước chân ra khỏi phòng, Trần Mặc gọi giật: "Chờ chút, đưa thứ đó cho tôi."

Cố An quay phắt đi, điên tiết: "Thứ gì?"

"Máy ảnh và ống nhòm."

"Sao phải đưa anh?"

"Tôi không cho phép hành vi hạ lưu đó xuất hiện trong công ty."

Cố An co giật khóe miệng, đứng bất động tại chỗ.

Trần Mặc gõ gõ bàn: "Mau lên!"

"..."

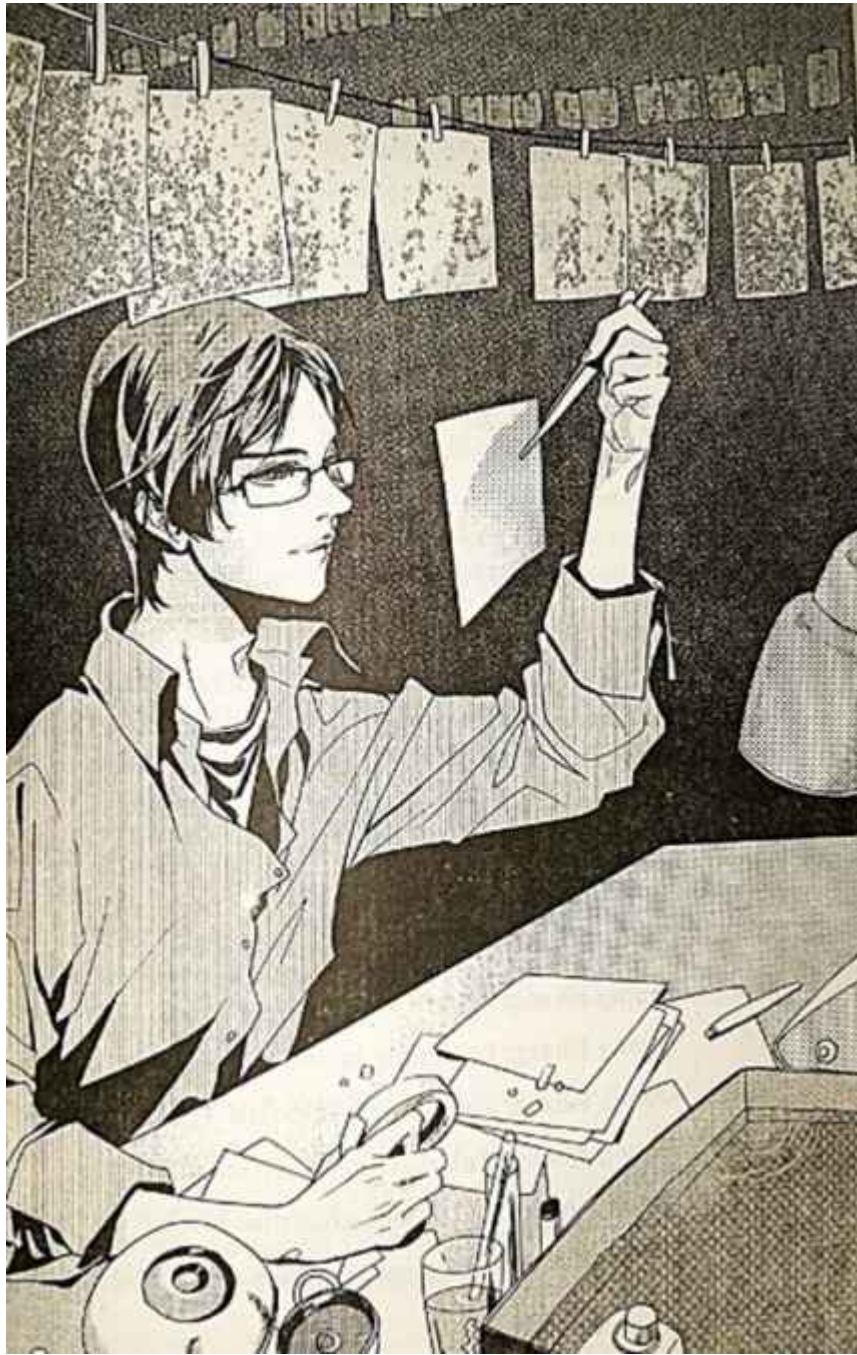
"Số điện thoại của bác gái hình như là... 13872..."

"Á!!!" Cố An đo ván, vội vàng giao những thứ trong tay ra: "Được rồi, được rồi, giao hết cho anh!"

"Ừm." Trần Mặc hất hàm, nhìn cửa, ý bảo cậu mau ra ngoài.

Cố An tức đến sôi gan, bị phần lết ra khỏi phòng làm việc.

Chờ cậu đi rồi, Trần Mặc liền mở máy ảnh, dường như muốn xem ảnh chụp bên trong.

Chương 17

Sự thật phơi bày

Con giận của Thẩm Huyền tới nhanh, đi cũng nhanh.

Sau khi rời khỏi tiệm ăn thì hắn đã hối hận rồi, nhưng vì sĩ diện nên hắn nén xúc động muốn quay lại tìm Vệ Đình mà lái xe thẳng về nhà. Mãi tới khi nhận được tin nhắn của cậu, sự ngọt ngào trong lòng hắn mới vơi đi.

Ngủ không được, hắn mở máy tính, đăng nhập QQ, tin nhắn Vệ Đình gửi liền hiện ra.

...

Dương Khang: Tỉnh ca ca, anh đâu rồi?

Dương Khang: Lại không online à?

Dương Khang: Em đang rất khổ tâm. T_T

Dương Khang: Anh còn muốn gặp em không?

Dương Khang: Thôi đi, anh cứ coi như em chưa nói câu trên.

Dương Khang: Ngủ ngon, em cũng đi ngủ đây.

~*~

Nhìn những tin nhắn này, Thẩm Huyền bây giờ mới ý thức được mình đã quên không suy nghĩ cho Vệ Đình.

Thử hỏi ai lại đồng ý làm người yêu với người chỉ mới quen biết có năm ngày?

Hắn biết thân phận của Vệ Đình, nên khi hai người bên nhau hắn chẳng thấy ngượng ngùng hay gò bó, chỉ muốn gần gũi đối phương thêm một chút. Là tiếp xúc một cách chân thực, chứ không như quan hệ trên mạng, chỉ có thể mơ hồ tưởng tượng.

Mà Vệ Đình lại chẳng biết gì về hắn nên mới lần lượt cự tuyệt. Dù sao quan hệ của họ trên mạng cũng là người yêu, với tính tình thành thật của Vệ Đình, chẳng đời nào cậu làm ra những chuyện như bắt cá hai tay.

Thẩm Huyền khinh thường bản thân, chuyện quan trọng thế này sao có thể quên mất?

Hắn vốn dự định sẽ bắt mí thân phận với Vệ Đình vào đúng sinh nhật mình, cho cậu một bất ngờ lớn. Thế nhưng bây giờ thấy Vệ Đình khổ tâm như vậy, hắn lại áy náy vô cùng, kế hoạch có lẽ phải thực hiện sớm hơn một chút rồi.

Sáng hôm sau, Thẩm Huyền đến trường xin nghỉ rồi tức tốc chạy tới chợ chim. Đỗ xe xong, hắn đi tới siêu thị gần đó mua rất nhiều đồ ăn vặt mà Vệ Đình thích, rồi khệ nệ ôm cả núi đồ tới cửa tiệm hoa.

Hắn cười hì hì nhìn Vệ Đình, vui vẻ đùa giỡn: "Ông chủ, gói toàn bộ hoa ở đây cho tôi."

Nghe tiếng nói, Vệ Đình ngược đầu lên liền thấy gương mặt điển trai đang cười rạng rỡ, chói mắt như ánh nắng ban trưa, khiến cậu không sao dờn mắt.

"Sao lại ngây ra thế hả?" Thẩm Huyền bước tới trước quầy hàng, đặt những túi thức ăn lên trên, vươn tay nhéo má Vệ Đình, lần này không dùng sức, chỉ khẽ nựng rồi thôi, đoạn chăm chú nhìn cậu, nở nụ cười, ánh mắt chan chứa dịu dàng: "Xin lỗi, hôm qua anh không nên nổi giận với em."

Vệ Đình không ngờ một người luôn cao ngạo như vậy lại có thể hạ mình xin lỗi, không những kinh ngạc, mà trong lòng còn có chút vui mừng nữa.

Cậu lắc lắc đầu, ý nói mình không hề để bụng.

"Sau này anh sẽ không tùy tiện nổi giận nữa." Thẩm Huyền nhẹ giọng cam đoan, kéo ghế tới ngồi bên cạnh Vệ Đình, xé gói khoai tây chiên ra, cầm một miếng đút cho cậu: "Há miệng ra nào."

Vệ Đình ngoan ngoãn há miệng, miếng khoai tây được đút vào miệng, cậu vừa ăn vừa thấy khó hiểu.

Hôm nay Thẩm Huyền hơi kỳ lạ, con người này bình thường lúc nào cũng độc mồm độc miệng, bỗng dưng bây giờ lại trở nên quá mức dịu dàng.

Thẩm Huyền đột ngột thay đổi tính cách, khiến cậu có chút không quen.

"Há miệng ra nữa nào." Khoai lại được đưa tới bên miệng, Vệ Đình đưa tay cầm lấy, đột nhiên ý thức được mình vừa làm trái ý hắn, để xem hắn có nổi giận không?

Hoàn toàn ngoài dự đoán, chẳng hề có tiếng gào thét nổi giận nào, bên tai chỉ vẳng đến giọng nói dịu dàng như nước: "Tự em cầm ăn đi, anh bóc vỏ rau câu cho em nhé."

Túi khoai tây được nhét vào tay, Vệ Đình nhìn Thẩm Huyền cúi đầu tìm rau câu trong cái túi đầy nhóc, miệng lầm bầm: "Ăn vị táo hay vị ô mai trước đây." Rồi ngẩng đầu lên hỏi: "Vị cam được không?"

Vệ Đình toàn thân run rẩy, cảm thấy tình cảnh này thật quá sức quái dị, chỉ muốn nhanh chóng chạy khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

Nhưng muốn trốn cũng không được, Thẩm Huyền ngồi ngay lối ra, vây cậu phía trong quầy hàng, nếu muốn ra ngoài thì chỉ có nước đẩy hắn ra mà thôi.

Vệ Đình âm thầm suy nghĩ, tìm cách ra ngoài hít thở chút không khí trong lành. Cậu thật sự sắp bị bầu không khí quái dị này ép chết ngộp rồi.

Chưa kịp hành động, Thẩm Huyền đã lột xong vỏ hộp rau câu đưa tới tay Vệ Đình, chăm chú nhìn cậu, nét mặt vô cùng chân thật.

"Đình Đình, anh có chuyện muốn nói với em."

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc ấy, Vệ Đình tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì quan trọng lắm, bèn vênh tai lên, bỏ đồ trên tay xuống, hai tay đặt lên đùi

ngồi thẳng lưng.

"Đừng căng thẳng, không phải chuyện gì xấu cả." Thẩm Huyền phì cười, xoa đầu cậu: "Anh muốn hỏi em vài chuyện trước đã, em phải thành thật trả lời, không được nói dối."

Vệ Đình gật đầu.

"Có phải em có một người bạn vô cùng thân thiết trên mạng?"

Vệ Đình gật gật đầu, nghi hoặc nghĩ, sao anh lại biết?

"Hai người quen nhau đã hơn một năm, giờ còn là người yêu nữa, phải không?"

Vệ Đình kinh ngạc trợn mắt há mồm.

"Hai người quen nhau trên một diễn đàn văn học, nickname của người đó là Tĩnh ca ca."

Vệ Đình mở to mắt, ngạc nhiên tới nỗi chẳng biết phản ứng thế nào.

"Nếu Tĩnh ca ca đó chính là anh, em có thấy vui không?"

Vệ Đình hoàn toàn hóa đá...

Thẩm Huyền dùng tay ôm má cậu, nhìn thẳng vào mắt cậu, thản nhiên mỉm cười: "Đình Đình, anh chính là Tĩnh ca ca đây. Là người đã thích em từ rất lâu, là Tĩnh ca ca lúc nào cũng đòi gặp mặt em đó."

Những lời này Thẩm Huyền đã sớm chuẩn bị từ trước, vốn định sẽ nói cho Vệ Đình nghe vào ngày sinh nhật mình. Bây giờ tuy hơi sớm, nhưng phản ứng của cậu vẫn hoàn toàn nằm trong dự đoán.

Người bạn quen trên mạng hơn một năm nay lại ngồi ngay trước mắt, bất kể là ai thì cũng sẽ kinh ngạc vô cùng đúng không?

Nhìn dáng vẻ cứng đờ hóa đá của Vệ Đình, Thẩm Huyền thiếu điều chết cười. Tin vui đột nhiên tới, lời tỏ tình sâu sắc chân thành được thốt ra, có lẽ đủ khiến trái tim cậu rung động nhỉ?

Thẩm Huyền nghĩ chỉ một giây nữa thôi, Vệ Đình sẽ hưng phấn đến nỗi nhào vào lòng mình nức nở. Vẽ ra một nụ cười tự nhận là đẹp trai mê người, hấn dang rộng vòng tay chờ Vệ Đình nhào tới.

Tiếc thay, Thẩm Huyền đoán trúng đoạn đầu, mà không đoán được đoạn kết.

Vệ Đình sững sốt một hồi, đột nhiên đứng bật dậy, đẩy hấn ra, chạy thẳng vào phòng.

Một cú đẩy dùng hết sức lực. Thẩm Huyền to cao là thế mà lại bị một cậu nhóc nhỏ bé đẩy té nhào, chiếc ghế cũng lắc lư mấy cái rồi đổ thẳng lên cằm chân, khiến hấn đau đến nhe răng trợn mắt la toáng lên.

Thẩm Huyền lồm cồm bò dậy chạy tới cửa phòng, vịn vịn nắm cửa nhưng đã bị khóa chặt rồi.

Hấn vừa gõ cửa vừa la to: "Đình Đình, mở cửa ra nào!"

Người trong phòng không chút động tĩnh.

Tiếp tục gõ, tiếp tục kêu: "Đình Đình, mở cửa ra, có chuyện gì từ từ nói. Không phải anh cố ý giấu em, em nghe anh giải thích đi!"

...

"Đình Đình ngoan, mau mở cửa cho anh đi!"

...

"Đừng thế mà, mở cửa mau lên!"

...

"Mở cửa ra, nghe không hả!"

...

"Anh hỏi lại lần nữa, có mở cửa hay không?!"

...

"Bé câm, cung chán sống rồi à? Mở cửa ra! Nếu không anh sẽ đá cửa vào đó!"

...

Lời hứa sẽ không bao giờ tùy tiện nổi nóng của Thẩm Huyền bị quăng lên chín tầng mây, hần vừa đập cửa vừa hét lớn.

"Anh đếm tới ba, em mà không mở, anh sẽ tông cửa vào!"

"Một... hai..."

Tiếng "ba" vừa vang lên, cửa liền bật ra, Vệ Đình đứng ở ngay trước cửa, sầm mặt giận dữ nhìn Thẩm Huyền.

"Rượu mời không uống cứ thích uống rượu phạt!" Thẩm Huyền đưa tay nhéo mặt cậu, cười đắc chí: "Giận dỗi gì hả? Cuối cùng cũng phải nghe lời anh." Đoạn đẩy Vệ Đình ra, nghênh ngang bước vào phòng, ngồi phịch trên giường bắt chéo chân, cười vẫy tay gọi cậu: "Lại đây nào."

Lúc này, Vệ Đình rất nghe lời, vừa nghe gọi liền đi tới, có điều ngay lập tức gương nanh múa vuốt nhào tới, quyết ăn thua đủ với người kia. Cậu đẩy Thẩm Huyền ngã xuống giường, dùng tay bóp cổ hần, cúi đầu cắn loạn xạ lên người hần.

Thẩm Huyền vốn không phải người ôn hòa, bị cắn mấy cái cũng bắt đầu nổi điên lên. Đoạn, trở mình đè Vệ Đình xuống dưới, kìm hai tay cậu, dùng chân giữ lấy chân cậu, cười lạnh: "Em thích cắn lắm sao? Anh sẽ cho em nếm thử cảm giác bị cắn là như thế nào."

Nói rồi cúi đầu nhắm ngay má cậu mà cắn mạnh, trên mặt lập tức hiện lên hai dấu răng thật to.

Thẩm Huyền ngẩng đầu, nở nụ cười cực kỳ đáng đánh: "Có sảng khoái không?" Tiếp đó nhắm ngay mũi cậu mà cắn.

Vệ Đình tức đến mặt mũi đỏ bừng, ra sức giãy giụa, nhưng đầu không lại đổi phương, bị đè ép tới ngộp thở.

"Không trung thực, anh phải khuất phục em trước rồi mới nói chuyện tiếp." Thẩm Huyền cười xấu xa, trực tiếp hôn lên môi cậu. Đầu lưỡi nhanh chóng mở khớp hàm tiến sâu vào, du ngoạn trên đầu khắp nơi, rồi bắt lấy đầu lưỡi non nớt của cậu, thỏa sức cắn mút.

Thân thể nhỏ nhắn như đông cứng lại. Thẩm Huyền thấy hai mắt Vệ Đình mở to đầy hoảng hốt, lòng không khỏi mềm lại. Đoạn dùng tay che hai mắt cậu, nhẹ nhàng mơn trớn trong vòm miệng, không còn thô bạo như ban nãy, dịu dàng quấn lấy đầu lưỡi cậu.

Trong nụ hôn ấm áp triền miên, Vệ Đình đã hoàn toàn quên đi cơn giận, chậm rãi thả lỏng cơ thể, dần chìm đắm vào vòng xoáy ái tình ngọt ngào.

Đột nhiên cửa phòng bật ra, Vệ Đình giật mình, tâm trí khôi phục tỉnh táo, đẩy mạnh Thẩm Huyền ra.

A Bố đứng ở cửa, kinh ngạc há hốc mồm.

Thẩm Huyền trừng mắt nhìn cô nàng, ánh mắt đầy lửa giận.

A Bố trầm mặc một lát rồi mới dần bình tĩnh trở lại, vừa đóng cửa vừa nói: "Hai người cứ tiếp tục."

Thẩm Huyền lại xoay người đè Vệ Đình xuống, vui vẻ nói: "Chúng ta tiếp tục thôi."

Chưa kịp hôn, cánh cửa lại bật mở, người xuất hiện vẫn là A Bố.

Cô nói: "Nhóc chủ nhà, cậu không bán hàng à? Cửa tiệm chẳng ai trông, không sợ người ta chôm hoa ư? Còn nữa, laptop của cậu cũng ở bên ngoài kia."

Nói đoạn nhướn mày nhìn Thẩm Huyền, cười xấu xa.

Nụ hôn đương nhiên không thể tiếp tục, vừa nghe A Bố nói xong, Vệ Đình lập tức bật khỏi giường. Thẩm Huyền cũng không ngăn cản, hẩn biết

nếu hoa bị trộm mất, Vệ Đình nhất định sẽ đau lòng. Hấn lườm A Bó một cái, rồi cũng bước ra theo.

Lần này ngồi vào quầy hàng, Thẩm Huyền nhận thấy Vệ Đình cứ là lạ, chỉ cúi đầu vào học tủ tìm cái gì đó, hấn nói gì cậu cũng không nghe thấy, chỉ chuyên tâm tìm kiếm, ánh mắt cũng đầy né tránh, dường như đang lẩn trốn.

Thẩm Huyền đóng ngăn kéo, lôi laptop tới trước mặt cậu, đăng nhập vào QQ, mở thông tin cá nhân ra, ba chữ "Tĩnh ca ca" hiện ra trước mắt.

"Đình Đình, không phải hôm qua anh đã nói rằng tới sinh nhật của em sẽ cho em biết một bí mật sao? Thật ra, đây chính là chuyện anh muốn nói với em, nhưng khi đọc xong tin nhắn em gửi, anh mới biết rằng mình đã không nghĩ tới cảm nhận của em. Anh không muốn em phải khổ tâm nữa, anh rất thích em, hấn em cũng nhìn ra được. Anh cũng hiểu nguyên nhân em không chịu gặp anh. Em không thể nói chuyện, điều này anh chẳng hề bận tâm. Từ nay về sau, anh sẽ là tiếng nói của em, thay em nói chuyện. Đồng ý hẹn hò với anh, nhé?"

Vệ Đình cúi đầu, không chút phản ứng. Nhìn như thể bình tĩnh, thực ra trong lòng cuộn cuộn dậy sóng.

Khi biết Thẩm Huyền là Tĩnh ca ca, cậu thấy như mình bị đùa giỡn vậy, nên mới bỏ trốn vào phòng.

Bình thường cậu hay nói xấu Thẩm Huyền với Tĩnh ca ca, nhưng hai người họ lại là một, nói xấu người đó với chính họ, nghĩ lại thôi cũng đủ thấy xấu hổ rồi. Bởi vì cả hai là một, nên mới có sở thích và trải nghiệm giống nhau. Cậu thấy mình thật ngốc, chuyện rành rành trước mắt, thế mà lại không phát hiện ra.

Cậu thích Tĩnh ca ca, đó là chuyện hiển nhiên. Mấy ngày nay ở bên nhau, cũng quen dần việc Thẩm Huyền bên cạnh, lòng cũng thầm rung động. Vốn dĩ đang vương mắc khi bị kẹt giữa hai người, nhưng bây giờ đã biết sự thật, không cần phải phiền não nữa. Chỉ là, cậu không biết phải đối

mặt với Thẩm Huyền thế nào, rõ ràng là thích người ta, nhưng cứ luôn thấy ngượng ngập then thùng, thế nên mới không dám nhìn thẳng vào hấn, không dám để ý tới hấn, còn việc kiếm đồ chỉ là cái có nhằm che giấu sự khó xử thôi.

Giờ đột nhiên nghe những lời này, tựa như được uống một viên an thần, trái tim không khỏi bồi hồi cảm động, như có dòng nước ấm áp ngọt lành rót vào lòng, chậm rãi lan tỏa khắp thân thể. Người ta thường nói, được yêu là chuyện hạnh phúc nhất trên đời. Lúc này, quả thực trái tim cậu ngập tràn hạnh phúc.

Giọng nói lo lắng bất chợt vang lên bên tai: "Đình Đình, em có thể phản ứng chút xíu thôi có được không? Có đồng ý hay không cũng nói với anh một câu đi."

Vệ Đình len lén cười, cười đến run cả người.

Cằm bị nâng lên, đối diện là đôi mắt tròn tròn tức giận: "Em cười cái gì? Anh đang nói chuyện nghiêm túc đó! Đừng có giỡn mặt với anh!"

Vệ Đình trề môi, dùng thủ ngữ diễn tả.

"Anh không hiểu, em viết ra đi."

Vệ Đình cười, đuôi mắt cong cong, đôi mày nghiêng nghiêng, vừa dùng thủ ngữ vừa dùng khẩu hình nói với người kia: [Em đồng ý!]

Chương 18

Ngại ngùng

Được ở bên cạnh người mình yêu thì có làm gì cũng thấy hạnh phúc.

Sau khi thổ lộ tâm tình, hai người ngồi ở sau quầy hàng, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Một người dùng miệng để nói, một người dùng tay đánh máy, tuy hơi bất tiện, nhưng không hề ảnh hưởng tới quá trình giao tiếp giữa hai người.

Vệ Đình đột nhiên hỏi về chuyện mua hoa, lúc đó Thẩm Huyền từng nói đang có việc cần nên mới mua nhiều hoa như vậy, thế nhưng sau rất nhiều ngày, tiền đã trả đủ mà hấn vẫn không buồn tới lấy dù chỉ một cành.

Thẩm Huyền kể rằng, trường hấn tổ chức lễ hội văn hóa nghệ thuật, cho nên một cán sự nhỏ bé của hội học sinh như hấn bị phái tới chợ mua hoa, hấn vốn chẳng ưa gì mấy hoạt động tập thể này, nên sau khi đến tiệm Vệ Đình đặt hoa xong thì quên bég luôn. Chờ hấn nhớ ra thì lễ hội cũng đã tổ chức xong rồi, rốt cuộc hấn bị phê bình khiển trách, mà hoa cũng chẳng cần dùng tới nữa.

Nói tới đây, Thẩm Huyền đặc biệt nhấn mạnh, hấn không phải người không biết giữ lời. Ban đầu do bị ép vào hội sinh viên nên hấn không thêm bận tâm tới những chuyện trong hội, lần thất trách này khiến hấn bị khai trừ khỏi hội, thật ra cũng hợp ý hấn. Có điều chuyện đã hứa với Vệ Đình thì vẫn còn nhớ, nên đã xuất tiền túi của mình ra để trả.

Nghe tới đây, Vệ Đình thắc mắc, Thẩm Huyền vẫn còn là học sinh, vậy sao ngày ngày cứ ở cùng cậu không chịu đi học?

Nhân vấn đề này, Thẩm Huyền liền kéo Vệ Đình ôm vào lòng nhằm biểu đạt tâm ý.

Hấn nói, trong lòng hấn bất kể chuyện gì cũng không quan trọng bằng Vệ Đình, hấn chỉ muốn mỗi giây mỗi phút đều được ở bên cậu mà thôi.

Vệ Đình cả người run lên, nổi da gà, thế này chẳng phải mình đã thành hồ ly tinh chuyên quyến rũ mê hoặc lòng người rồi sao.

Cậu bảo Thắm Huyền đi học, Thắm Huyền không đi. Hai người tranh luận một hồi, cuối cùng Thắm Huyền đưa ra đề nghị, muốn hẳn đi học cũng được, nhưng Vệ Đình phải ở bên bầu bạn, tối về cả hai sẽ mang hoa ra chợ đêm bán.

Chuyện gì hẳn cũng quyết định rồi, Vệ Đình không phản đối nữa, dù sao đang lúc tình cảm nồng nhiệt cậu cũng không muốn xa người yêu.

Tối trưa, Thắm Huyền muốn đưa Vệ Đình ra ngoài ăn, cậu không muốn đóng tiệm hoa, liền đề nghị ăn ở nhà.

Vệ Đình đích thân xuống bếp làm cơm cho mình, Thắm Huyền đương nhiên vô cùng vui mừng, tức tốc chạy ra chợ mua đủ loại thức ăn ngon.

Các loại thịt heo gà cá đều có đủ, nhìn những thực phẩm hẳn mua về, Vệ Đình đen mặt, chỉ là nấu một bữa cơm bình thường thôi, có cần phô trương tới vậy không!!!

Vệ Đình nấu ăn trong bếp, Thắm Huyền ở bên ngoài coi tiệm hoa, cảm giác ấm áp như có dòng suối nhỏ chậm rãi chạy vào lòng, có thể bình thản ở bên nhau như thế này, cả hai đã thấy thỏa mãn rồi.

Thức ăn đã làm xong, Thắm Huyền nhìn một bàn đầy món ngon đột nhiên cảm thấy hạnh phúc vô cùng, liền ôm Vệ Đình vào lòng, cúi đầu hôn khẽ, chỉ nhẹ nhàng tiếp xúc mà trong lòng thấy quá đổi ngọt ngào.

"Đình Đình, em không được có lỗi với anh đây."

Vệ Đình gật gật đầu, nâng môi hôn Thắm Huyền.

Câu này lặp đi lặp lại hàng trăm lần, Vệ Đình hiểu, Thắm Huyền là người thiếu cảm giác an toàn, từ bé thiếu thốn sự chăm sóc thương yêu, nên một khi có được hạnh phúc thì luôn lo sợ sẽ mất đi.

Hai đôi môi quện lấy nhau, Vệ Đình hôn thật sâu, như muốn dùng hành động thay cho lời hứa một đời bên nhau. Chỉ mong người kia có thể an lòng, không phải lo nghĩ những chuyện xa xôi ly biệt.

Giữa lúc cả hai đang tình nồng ý mật, Cố An từ ngoài đi vào phá vỡ bầu không khí ngọt ngào.

"Ban ngày ban mặt, hai người làm ơn kiềm chế chút đi."

Cố An nhìn có vẻ không được vui, giọng điệu cũng khó chịu. Cậu ta tới bên bàn ăn, cầm một cái đùi gà cho vào miệng cắn.

"Nhóc chủ nhà, món này cậu làm hả? Ngon lắm! Vừa lúc tôi vẫn chưa ăn gì, tôi vào bếp xới cơm đây."

Vệ Đình nhận ra bước chân Cố An khắp khiêng, nhìn cậu ta ôm bát cơm trở lại bàn ăn, ra dấu hỏi: [Chân anh sao vậy? Không phải anh đi làm à? Sao lại trở về?]

"Công việc thôi nát đó tôi không làm nữa đâu!" Cố An căm giận nói: "Bắt tôi đi khuân vác tôi đã nhin, ấy vậy mà tên Trần Mặc khốn khiếp còn sai người làm khó dễ tôi. Mười mấy cái thùng nặng cả trăm cân, gã quản lý chê tôi tay chân chậm chạp, ép tôi phải khuân hai cái một lần, cuối cùng cái thùng rớt đập vào chân, đau muốn chết! Tôi mới ngồi xoa chân một lát, gã đó lại mắng tôi lười biếng, đúng là không để cho người sống mà!"

Vệ Đình nín lưỡi, Cố An gầy nhom thế kia mà bắt cậu ta khuân hai cái thùng nặng hơn trăm cân, làm sao vác cho nổi chứ, tên hồ ly kia quả nhiên không phải người tốt.

Vệ Đình nhìn Cố An đầy cảm thông, Thẩm Huyền lại không để tâm, vừa ăn cơm vừa hả hê châm chọc: "Ai bảo thường ngày không chịu rèn luyện sức khỏe, đáng đời!"

Cố An đập bàn: "Nói gì hả tên kia!"

Thẩm Huyền cười nhạo: "Oan có đầu nợ có chủ, ai ức hiếp anh thì anh đi tìm người đó, đừng có ở đây giận cá chém thớt!"

Cố An gào lên: "Hôm nay ta tìm mi đây! Có ngon thì ra ngoài đánh một trận!"

Thẩm Huyền chậm rãi nhả ra mấy chữ: "Máy ảnh..."

"Máy ảnh ông nội mi!" Cố An giờ móng vuốt bỏ tới: "Hôm nay ông đây đang điên máu, đúng lúc gặp mi để trút giận! Ta cảnh cáo mi, con mẹ nó sau này đừng có mà lấy chuyện máy ảnh ra uy hiếp ta!"

"Mi dám mắng ta? Hôm nay ông đây sẽ vả rách miệng mi cho biết!" Thẩm Huyền xông lên, cả hai lập tức lao vào ẩu đả.

Hai người giăng co từ phòng khách ra cửa tiệm, từ cửa tiệm lăn ra tận bên ngoài, càng đánh càng kịch liệt. Vệ Đình mấy lần xông vào can ngăn, chưa làm được gì đã bị đẩy ra, những chậu hoa ngoài tiệm đều bị đụng vỡ, Vệ Đình trợn trắng mắt, không thềm quan tâm nữa, quay về bàn tiếp tục ăn cơm.

Hai người vừa đánh vừa chửi. Một tên ra tay độc ác! Một gã nham hiểm xảo quyệt!

Cố An ôm mắt, đau đớn hét lên: "Mẹ nó, đồ dê tiện, dám chọc vào mắt ta hả? Ta liều mạng với mi!"

...

Thẩm Huyền lau máu mũi, phần nộ gào rít: "Đồ khốn! Dám móc lỗ mũi ta hả? Bữa nay ta thiến mi luôn!"

...

Cố An vuốt tóc, nhìn Thẩm Huyền đang ngồi dưới đất tay ôm hạ bộ, đắc ý: "Nhãi con, dám đấu với ta hả! Ta phết đường con cháu của mi, cho mi cả đời làm thái giám luôn!"

...

Thẩm Huyền hả hê phúi lông mi lông mày lông mũi, nhìn Cố An ôm mộng nhảy tung tung: "Sao hả? Cảm giác "nở hoa" rất sáng khoái phải không?!"

...

Hai người đánh đến khí thế ngất trời, dùng hết mọi thủ đoạn hạ lưu, bỉ ổi, vô sỉ nhất trên đời, nhưng cuối cùng vẫn khó phân cao thấp!

Vệ Đình cơm nước xong xuôi, rướn cổ lên nhìn hai tên vẫn hăng say ầu ẩu, bèn đứng dậy dọn bàn, đem thức ăn vào bếp.

Tiếng chửi thề văng tục âm ỉ vọng vào, Vệ Đình ngồi trong quây đeo tai nghe, mở âm lượng lớn, vừa nghe nhạc vừa chơi game, không thèm để ý tới hai tên dở hơi kia nữa.

~*~

Trần Mặc xem đồng hồ, cùng thư ký đi xuống kho hàng dưới lầu, giả bộ như đi thị sát công việc, nhưng mắt lại đảo khắp xung quanh.

Nhìn một lượt không thấy bóng dáng Cố An đâu, liền quay đầu hỏi quản lý: "Đã tới giờ tan ca rồi à?"

"Vẫn chưa ạ."

"Nếu chưa thì người đâu rồi?"

"Tất cả đều đang ở đây làm việc ạ."

"Thực sự đều đang có mặt ở đây? Nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời."

"À, Giám đốc Trần muốn hỏi thanh niên hôm nay mới tới làm phải không? Cậu ta đã đi rồi."

"Tại sao cậu ta lại đi?"

"Tên nhóc đó yếu ớt quá, mới bị cái thùng rớt vào chân thôi cũng phúi mộng mà đi."

"Thùng rớt vào chân?" Trần Mặc cau mày, giọng thoáng ngân cao, để lộ tâm trạng lo lắng của mình.

Quản lý chỉ vào cái thùng to đùng nằm trong góc: "Chính là cái thùng đó, Giám đốc Trần, tôi đâu biết cậu ta ốm yếu tới vậy, có hai cái thùng cũng vác không xong."

"Cái gì? Anh bắt cậu ta khuân hai cái thùng cùng lúc?!"

Quản lý lí nhí nói: "Ai cũng khuân hai cái một lúc mà."

Trần Mặc bình tĩnh hết nổi rồi: "Tôi bảo cậu ấy xuống đây khuân vác chẳng qua chỉ là đùa cậu ấy chút thôi, vậy mà anh lại dám bắt cậu ấy làm thật!"

Quản lý tự biết mình đã hành động ngu ngốc, nhưng trong lòng không phục: "Ngài không nói rõ ràng, tôi làm sao biết ngài chỉ đang đùa cậu ta thôi."

Trần Mặc nheo mắt, đang chuẩn bị phát hỏa thì cô thư ký nhắc nhở: "Giám đốc Trần, chú ý hình tượng."

Trần Mặc hít sâu một hơi, đôi mày nhú chặt cũng từ từ giãn ra, hừ lạnh một tiếng rồi xoay lưng rời khỏi kho hàng.

Vào thang máy, hắn vuốt lại tóc, dùng giọng điệu hết sức bình tĩnh nói: "Hủy cuộc họp chiều nay, tôi ra ngoài có chút việc."

Cô thư ký kinh ngạc: "Cuộc họp này không thể hủy được thưa giám đốc! Khó khăn lắm chúng ta mới thuyết phục được vị khách đó, hôm nay ông ta tới là để ký hợp đồng."

Trần Mặc không đáp, thang máy lên tầng trên cùng, hắn để cô thư ký ra khỏi rồi nhấn nút xuống tầng một.

Trên đường lái xe đi chợ chim, Trần Mặc rất muốn gọi điện thoại cho Cố An, nhưng điện thoại cứ cầm lên lại bỏ xuống, vẫn không có dũng khí gọi cho dãy số quen thuộc kia.

Hắn không biết mình đang sợ cái gì, khi thắng thường cự tuyệt Cố An, quan hệ của hai người họ đã thay đổi hẳn, bây giờ xảy ra hiểu lầm, e rằng quan hệ giữa họ sẽ càng căng thẳng hơn.

Suốt hai năm nay, Cố An không quanh quẩn bên hắn như trước đây nữa. Hắn từng cảm thấy mất mát, cũng rất bàng hoàng, nhưng hắn không muốn kéo cậu vào cái vòng luẩn quẩn không lối thoát này. Hắn hiểu rất rõ gia đình Cố An, hiểu sự cố chấp cổ hủ của cha mẹ cậu, hai người họ sẽ không đời nào chấp nhận chuyện con trai mình là đồng tính.

Hai người vĩnh viễn không thể quay lại như trước đây, điều này hắn cũng hiểu. Mỗi lần nhìn thấy nụ cười thờ ơ hờ hững của Cố An, lòng hắn khó chịu vô cùng, thế nhưng lại chẳng thể thốt nổi lên lời, bởi lẽ tình cảm này chôn giấu tại nơi mềm yếu nhất trong tim hắn, một khi đã chạm vào, sẽ không thể vãn hồi được nữa.

Hắn xuống xe vào tiệm thuốc mua một lọ thuốc trị thương, rồi gấp rút đi về phía chợ chim. Tới cửa tiệm hoa, hắn lấy di động ra làm gương, chỉnh lại tóc tai, áo quần, soi lại bản thân, mất một lúc mới từ tốn đi vào tiệm.

Vừa vào, Trần Mặc cười chào Vệ Đình: "Bạn nhỏ, đang trông hàng à?"

Vệ Đình liếc hắn một cái, ngoảnh đầu ngo lơ.

Vô duyên vô cớ bị lạnh nhạt, Trần Mặc có chút kinh ngạc, đảo mắt một vòng quanh nhà, rồi dừng lại nơi hai kẻ đang ngồi ăn cơm.

Hai người mặt đầy thương tích, vừa gấp thức ăn vừa đấu võ mồm, đến lúc kích động thì liền dùng đũa thay vũ khí để đánh nhau, cãi vả ồm ồm, thế nhưng trong mắt Trần Mặc, hành động này lại chẳng khác gì việc 'tình trong như đã mặt ngoài còn e'.

Hắn cẩn thận đánh giá người đang cãi nhau với Cố An, càng nhìn càng thấy khó chịu. Tên đó đẹp trai hơn hắn, trẻ tuổi hơn hắn, áo quần cũng là hàng hiệu, chẳng thua kém hắn điểm nào cả.

Cảm giác bất an trời dậy, nhưng hắn vẫn cố ra vẻ bình tĩnh, bước đến trước mặt Cố An.

Đến lúc này Cố An mới phát hiện ra sự tồn tại của hắn, không còn hứng thú cãi nhau nữa, lạnh lùng hỏi: "Anh tới làm gì?"

Lọ thuốc trị thương nằm yên trong túi, Trần Mặc lại không lấy ra được, những lời đã chuẩn bị từ trước cũng không cách nào thốt lên, hắn im lặng một lúc, mới nói một câu trái với lòng mình: "Sao cậu không đi làm hả?"

"Không đời nào ông đây tới chỗ đó làm nữa!" Cố An rống lên, ném đôi đũa, giậm chân chạy lên lầu.

Trần Mặc tức khắc đuổi theo, cười châm chọc: "Không đi làm thì cậu lấy tiền đâu trả cho tôi."

Cố An tiếp tục rống: "Tôi sẽ ra ngoài tìm việc khác!"

Trần Mặc nhắc nhở: "Cậu chỉ có thời hạn tám ngày thôi."

Cố An quay đầu trừng mắt nhìn hắn, lập tức chạy vụt lên lầu, bỏ vào phòng.

Trần Mặc cũng bước theo vào, đóng cửa, khóa chốt, cười nhạt nhìn cậu.

"Anh muốn làm gì?" Cố An lùi lại mấy bước.

"Cậu nói xem?" Trần Mặc xắn tay áo, tiến lại gần.

"Anh đừng làm bậy!"

"Làm bậy gì cơ?" Trần Mặc cười cười: "Mắng cậu? Đánh cậu? Hay cưỡng bức cậu?"

"Anh dám!!!"

"Cậu đoán xem tôi dám không?"

Cố An nổi sùng, cậu biết nếu chọc giận Trần Mặc thì chuyện gì hán cũng dám làm. Thế nhưng cậu mới là người bị hại mà, không những bị cái thùng rớt trúng chân mà vừa rồi đánh nhau với Thẩm Huyền còn bị thương. Bây giờ toàn thân ê ẩm bầm dập, nào còn dư hơi để đối phó với kẻ này nữa.

Hảo hán không chịu thiệt trước mắt, Cố An nhanh chóng nặn ra nụ cười đơn đả, mở miệng cầu xin: "Anh Mặc, anh đừng thế mà, em đi làm là được chứ gì? Bây giờ chúng ta cùng tới công ty nào."

"Cởi giày, cởi quần áo ra!" Trần Mặc đẩy cậu ngã xuống giường, thấy cậu kinh ngạc liền bình tĩnh giải thích: "Để tôi xem cậu bị thương ở đâu."

Sự việc hoàn toàn khác với dự liệu, Cố An nhất thời không kịp phản ứng, cả người ngáy ra.

Trần Mặc khom lưng giúp cậu cởi giày, rồi cởi cả tất, nhìn bàn chân phải sưng vù như cái bánh bao, lòng nhói đau. Đổ thuốc vào lòng bàn tay, xoa đều, rồi nhẹ nhàng xoa bóp bàn chân cậu.

"Để tôi tự làm." Cố An muốn rút chân về nhưng lại bị Trần Mặc giữ lại: "Đừng nhúc nhích, ráng chịu một chút, hơi đau đấy."

"Cái gì mà hơi đau? Suýt nữa thì què chân tôi rồi!" Cố An liền chớp cơ hội cảm thán: "Cái thùng nặng cả trăm cân luôn đó, một lần bắt tôi vác hai cái, bị thứ đó rớt trúng chân, sao có thể không đau được!"

"Sau này không cần khuôn vác nữa, làm trợ lý của tôi đi."

"Cái gì?"

"Hàng ngày theo tôi, tôi làm gì thì cậu làm vậy."

...

Cố An sừng sốt hồi lâu, cảm thấy lời này còn có ngụ ý gì khác, bèn thăm dò: "Giống như trước đây sao?"

"Ừ, giống như trước đây."

Cố An cười: "Theo anh thì có gì hay?"

"Không cần làm gì, cũng không cần trả nợ, bao ăn bao uống, cuối tháng còn có lương."

"Được, nói lời giữ lời đó, không được đổi ý! Anh đã tới năn nỉ tôi đi làm, tôi sẽ miễn cưỡng đồng ý vậy." Cố An làm ra vẻ ta đây không chút tình nguyện, thực ra trong lòng vui như mở hội.

Không phải làm gì mà còn được lãnh lương, thật không tin nổi trên đời lại có chuyện tốt đến vậy.

Chương 19

Quà sinh nhật

Nhìn Trần Mặc ngồi xỏm cắm cúi xoa bóp chân mình, Cố An đắc ý vô cùng, thấy bản thân chẳng khác gì hoàng đế, còn Trần Mặc chính là tiểu thái giám hầu hạ mình.

"Tiểu Mặc Tử, rót nước cho trầm." Cố An thỏa mãn tới mức quên hết trời trăng.

"Cậu gọi tôi là gì?" Trần Mặc nghiêng răng nghiêng lợi, âm thầm bóp mạnh bàn chân như cái bánh bao kia.

"Ôi, đau quá!" Cố An lập tức đổi giọng: "Anh Mặc, gọi ngài là anh Mặc mà."

Trần Mặc cười bất đắc dĩ, đứng dậy rót nước cho cậu ta: "Uống đi."

Cố An đón lấy ngửa cổ dốc vào miệng, vì uống quá vội, nước từ khóe miệng tràn xuống thấm ướt một mảng cổ áo. Trần Mặc thấy vậy không khỏi thở dài, lấy khăn tay trong túi ra lau miệng cho cậu.

Động tác này vốn chỉ là lơ đãng thôi, nhưng khi lau xong cả hai đều sững sờ ngây ngẩn.

Cố An không hiểu vì sao Trần Mặc lại đối xử dịu dàng với mình như vậy, mùi hương từ khăn tay vẫn còn thoang thoảng bên mũi, đó là mùi hương đặc biệt trên người Trần Mặc. Trước đây, khi hai người còn như hình với bóng, ngày ngày cậu đều có thể ngửi thấy hương thơm này, không phải nước hoa, mà là hương thơm nhàn nhạt từ cơ thể. Mùi hương ấy sớm đã khắc sâu vào tâm khảm, cách biệt hai năm, bây giờ ngửi thấy, Cố An lại cảm thấy thực xa lạ.

Để hóa giải bầu không khí ngưng ngừng này, Cố An hóa thân thành liệt nữ trung trinh tiết hạnh, giữ chặt cổ áo, lúi sâu vào trong giường: "Anh

trêu ghẹo tôi? Tôi sẽ không theo anh đâu, người ta là hoàng hoa khuê nữ!"

Trần Mặc giật giật khoe miệng, ném khăn tay vào mặt cậu: "Cho cậu luôn cái khăn này đó, những thứ mà cậu dùng qua đều trở thành rác rưởi cả."

Cố An nổi điên bật dậy: "Anh mới là rác rưởi! Đàn ông thời buổi này mà còn xài khăn tay mới là thứ rác rưởi!"

Trần Mặc không thèm chấp, cũng chẳng buồn giúp cậu bôi thuốc nữa, mở máy tính ra kiểm tra tin tức và giá cả thị trường chứng khoán.

Cố An cười tí tởn sáp lại: "Giám đốc Trần, giới thiệu cho đàn em mấy loại cổ phiếu đi."

"Cậu muốn chơi cổ phiếu?"

"Tiền sinh tiền, ai không muốn chứ."

"Cậu có tiền à?"

"Có chứ, hàng tháng mẹ đều gửi sinh hoạt phí cho tôi!"

"Hai mươi hai tuổi mà còn ngửa tay xin tiền gia đình, cậu đúng là không biết xấu hổ."

"Mẹ tôi thương tôi cho tôi tiền để xài, anh ngưỡng mộ à?"

"Sau này đừng xin tiền người nhà nữa, tôi cho cậu."

"Sao tôi cứ có cảm giác mình như tiểu tình nhân được anh bao dưỡng thế nhỉ."

"Đừng tưởng bở, cậu là nhân viên của tôi, đây là tiền lương tôi trả cậu."

"Được rồi, anh nói tiền lương thì là tiền lương."

"Ừ, tôi sẽ dùng tiền lương của cậu đầu tư cổ phiếu."

"Khoan khoan, ý anh là sẽ không giao tiền cho tôi?"

"Đương nhiên, đưa tiền cho cậu để cậu đi mua máy ảnh hạ lưu ư?"

"Máy ảnh làm sao mà hạ lưu?! Nó tuyệt đối không hạ lưu!"

"Hứ!"

"Máy ảnh là thần thánh, là vĩ đại, là thứ giúp con người lưu lại những khoảnh khắc tuyệt vời của cuộc sống."

"Hứ!"

"Anh hứ cái gì mà hứ!"

...

"A a, anh Mặc, anh đừng lấy mắt kính của em! Mau trả mắt kính đây, em không nhìn thấy!"

...

Trần Mặc để mắt kính của cậu lên bàn, chỉnh trang y phục, vừa bước ra ngoài vừa nói: "Tôi về công ty, cậu ở nhà nghỉ ngơi vài ngày đi, khi nào chân lành rồi thì đi làm."

Cô An như người mù ngồi trên giường, mò tìm kính khắp nơi.

Trần Mặc đi tới cửa, đột nhiên hỏi: "Cái người lúc nãy là ai?"

"Ai cơ?"

"Người ngồi ăn cơm với cậu."

"Cậu ta là bạn trai của Đinh Đinh."

"Ra thế." Trần Mặc cười một tiếng: "Tôi đi đây."

"Ê! Anh đừng đi, mắt kính! Trả mắt kính đây!"

Lúc Trần Mặc bước từ trên lầu xuống, tâm tình vô cùng vui vẻ, thấy Vệ Đinh, ra tới cửa quay đầu lại, chân tình nói: "Hai người xứng đôi lắm, sau này phải luôn hòa hợp vui vẻ nhé."

Vệ Đình kinh ngạc há hốc mồm, đột nhiên cảm thấy tên hồ ly này còn đáng khinh hơn cả Cố An. Cậu chợt nhận ra số phận mình thật đáng thương, đám người xung quanh chẳng có lấy một ai bình thường cả.

Cố An thì khỏi phải nói, xưa nay cậu ta chưa làm được việc gì đứng đắn cả, bây giờ lại còn xuất hiện thêm một tên hồ ly, Vệ Đình e rằng tháng ngày sau này không có lấy một phút bình yên.

Sở Hữu Phong miễn cưỡng có thể xem như người bình thường, thế nhưng cậu ta vừa nhìn thấy anh cảnh sát là lập tức biến thành tên mê trai, suốt ngày bám riết lấy nơi có đối phương, phòng ốc không dọn dẹp, áo quần không thèm giặt, Vệ Đình sợ một ngày nào đó cái nhà này sẽ thành ổ của sâu bọ kiến mối.

A Bố thì lúc nào cũng thần thần bí bí, hàng ngày trốn trong phòng chẳng biết làm gì, tới ăn cũng trốn biệt trong phòng, Vệ Đình nghĩ nếu cô nàng còn suốt ngày ru rú ở nhà, thế nào trên đầu cũng mọc ra một cái nấm.

Kẻ cuối cùng chính là Thẩm Huyền, vừa nhắc tới hấn, cậu lại đau đầu. Ở bên nhau một thời gian, Vệ Đình thực hoài nghi, phải chăng hồi bé hấn bị ngược đãi, thiếu cảm giác an toàn trầm trọng! Cả ngày cứ hệt như con ruồi, không ngừng vo ve lải nhải bên tai. Cái này không thể làm, cái kia không được nghĩ, ngày nào cũng tụng niệm đến hàng trăm lần vẫn không chịu ngưng. Ban đầu Vệ Đình còn kiên nhẫn chiều lòng phối hợp với hấn, cam đoan đảm bảo không thay lòng đổi dạ, cả đời chỉ thương mỗi mình hấn. Nhưng càng lúc cậu càng chịu hết nổi, chỉ cần hấn vừa mở miệng liền nhét bông gòn vào tai giả điếc.

Ngày ngày trôi qua, bình đạm mà vui vẻ.

Buổi tối trước sinh nhật hai mươi hai tuổi của Thẩm Huyền, Vệ Đình ở nhà lên mạng. Khung QQ trên thanh công cụ máy vi tính sáng đèn, cậu vừa mở lên nhìn, lập tức đen mặt.

...

Anh yêu Đinh Đinh: Đinh Đinh, nickname này nghe có hay không?

Dương Khang: ...

Anh yêu Đinh Đinh: Em cũng đổi tên đi.

Một chương đánh bay: Đổi rồi.

Anh yêu Đinh Đinh: Nick này có nghĩa gì hả?

Một chương đánh bay: Nghĩa đen.

Anh yêu Đinh Đinh: Em dám chương anh?!

Một chương đánh bay: Chương anh chết luôn!

Anh yêu Đinh Đinh: Bỏ đi, anh không so đo với em, tương tá như em mà đòi đấu với anh sao?

Một chương đánh bay: Đánh không lại thì cần!

Anh yêu Đinh Đinh: Anh biết em tuổi chó rồi, coi như anh sợ em, được chưa?

Một chương đánh bay: Vậy còn được.

Anh yêu Đinh Đinh: Sắp sinh nhật anh rồi.

Một chương đánh bay: Em biết.

Anh yêu Đinh Đinh: Đã chuẩn bị quà cho anh chưa?

Một chương đánh bay: Chưa.

Tôi hận Đinh Đinh: Em nói không giữ lời!

Thích thì cứ hận: Ngày nào cũng kè kè bên cạnh anh, thời gian đâu đi mùa quà. ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

Tôi hận Đinh Đinh: (͡° _ ͡°)#

Thích thì cứ hận: * ngoáy mũi*

Tôi hận Đinh Đinh: Đinh Đinh, anh nhớ em quá!

Thích thì cứ hận: * tiếp tục ngoáy mũi*

Tôi hận Đinh Đinh: Anh muốn gặp em.

Thích thì cứ hận: Anh mới từ chỗ em về mà!

~*~

Avatar QQ của Thẩm Huyền bỗng dung tối sầm, Vệ Đinh gửi liên mấy tin nhắn cũng không thấy đáp.

Cậu hết sức khó hiểu, lẽ nào hẳn thật sự chạy tới đây?

Nửa tiếng sau, dự cảm của Vệ Đinh được chứng thực. Thẩm Huyền quả nhiên đã tới, lại còn leo cửa sổ mà vào.

Những kẻ đang yêu đều là đồ ngốc, mới chỉ xa nhau một giây đã nhớ thương vô cùng.

Nhìn Thẩm Huyền tươi cười rạng rỡ đứng trước mặt, lòng Vệ Đinh dạt dào hạnh phúc.

Thẩm Huyền dang rộng vòng tay, Vệ Đinh liền nhào vào lòng hắn. Hai người ôm nhau, bắt đầu hôn, hai chiếc lưỡi không ngừng quấn quýt truy đuổi nhau, cuối cùng hòa làm một, cùng hưởng thụ cảm giác ấm áp ngọt ngào.

Hai thân thể quấn chặt lấy nhau, nụ hôn cuồng nhiệt khiến thân dưới nhanh chóng có phản ứng, cả hai từ từ di chuyển tới giường, ôm nhau ngã xuống. Vệ Đinh nằm trên người Thẩm Huyền, thân dưới cọ xát vào nhau, tư thế quá thân mật này khiến cả hai thoáng chốc đã củi khô bốc lửa.

Thẩm Huyền nghiêng người đặt Vệ Đinh xuống bên dưới, nhìn sâu vào mắt cậu: "Đinh Đinh, em có đồng ý cùng anh không?"

Vệ Đinh chớp chớp mắt, không gật cũng không lắc.

"Em không nói gì xem như đồng ý đấy." Thẩm Huyền sợ cậu cự tuyệt, bèn cúi đầu dùng môi bịt kín miệng cậu.

Lại giờ chiều này? Vệ Đình ngây người, bắt đầu giãy giụa.

Thẩm Huyền đã sớm chìm đắm trong dục vọng đến mất tinh táo, không cho cậu cơ hội phản kháng, dùng thân thể gắt gao áp cậu xuống, đoạn đưa tay kéo quần cậu, miệng không ngừng an ủi.

"Đình Đình, đừng sợ, anh sẽ không làm em đau."

"Để anh làm, anh không thể kiềm chế được nữa."

Quần ngoài bị cởi bỏ, quần lót cũng bị tuột xuống, hạ thể đột nhiên bị phơi bày, Vệ Đình hít sâu một hơi, cắn tay Thẩm Huyền một cái, muốn làm hắn tỉnh táo lại.

Cánh tay bị cắn đau, nháy mắt dập tắt dục vọng của Thẩm Huyền, hắn ngẩng đầu nhìn Vệ Đình, mắt đầy ám ức: "Đình Đình, em không thương anh sao?"

Vệ Đình câm nín, hai chuyện này có liên quan gì đến nhau?

"Anh biết mà, chắc chắn là em không thương anh."

Vệ Đình: "..."

"Không ngờ mới đó mà em đã thay lòng đổi dạ rồi."

Vệ Đình thật muốn một chương đánh bay hắn!

"Lời đã hứa với anh, em quên mất rồi sao?"

Vệ Đình trợn mắt, vươn tay mò tìm quần lót.

"Em đã hứa, sẽ yêu anh cả đời, mãi mãi không thay đổi."

Vệ Đình trong lòng nổi điên, tất cả chuyện đó đều là do anh ép tôi!

"Anh mặc kệ, nếu em dám thay lòng, anh sẽ giết em!"

Vệ Đình rút cuộc cũng mò thấy cái quần lót, trực tiếp trông lên đầu Thẩm Huyền.

Chiến hỏa vừa kích đã bắn, Thẩm Huyền bắn tung tóe trên giường, tháo quần lót trên đầu xuống, gào thét xông về phía Vệ Đình: "Chết tiệt! Hôm nay lão tử phải tiêu diệt mi!"

Vệ Đình nhanh nhẹn né tránh, nhảy xuống giường, cố sức đẩy hấn ngã nhào ra đệm.

Đầu bị đập vào tường, Thẩm Huyền gào toáng lên: "Tiểu tử thôi! Em hãy đợi đây!"

Vệ Đình mở ngăn kéo, lấy một chiếc hộp ném cho Thẩm Huyền.

Thẩm Huyền nhìn vật trong tay, nghi hoặc hỏi: "Đây là gì?"

Không đợi Vệ Đình trả lời, hắn đã hưng phấn cười toe toét: "Quà đây phải không? Đây là quà sinh nhật em tặng anh ư?"

Chịu đựng quá lâu, Vệ Đình sắp hết kiên nhẫn rồi.

Không thể nói chuyện quả thực là bi kịch, bây giờ cậu chỉ muốn rống vào mặt đối phương rằng: Cái này và quà sinh nhật không có nửa xu quan hệ gì với nhau hết!!!

Kỳ thực cậu muốn nói với hắn, ban này không phải cậu không muốn yêu. Thế nhưng muốn làm tốt thì phải chuẩn bị, bên trong cái hộp kia là gel bôi trơn mà hôm trước cậu đã đặt mua trên mạng.

Tuy quan hệ của hai người đã rất thân mật, thế nhưng làm bạn tình vẫn là bước cuối cùng nhằm khẳng định và thúc đẩy tình cảm, Vệ Đình đã sớm chuẩn bị tâm lý. Cậu cũng biết với thân thể nhỏ bé này của mình, tuyệt đối không có khả năng đè được Thẩm Huyền, cậu tra trên mạng, người ta nói rằng lần đầu quan hệ sẽ rất đau, thế nên mới đặt mua gel bôi trơn này, chuyện này hoàn toàn là vì bản thân, không dính dáng gì tới quà sinh nhật hết!

Thẩm Huyền mở hộp lọ gel ra, nhìn tờ giấy hướng dẫn sử dụng, trầm mặc một hồi, lập tức tươi như hoa nở: "Đình Đình, em thật là quá nhiệt tình nha, lại có thể dùng thân thể mình làm quà sinh nhật tặng cho anh!"

Nghe xong, Vệ Đình chỉ thấy khí huyết toàn thân cuộn cuộn sôi trào, suýt nữa thì phun ra một búng máu.

Chương 20

Sự phản kích của người thật thà

Thẩm Huyền ý vào ưu thế chiều cao, một tay nhấc Vệ Đình nằm lên giường, tiếp đó nói một câu khiến cậu trở mặt.

"Đình Đình, anh suy nghĩ kỹ rồi, hay là chúng ta đừng làm."

Vệ Đình trong lòng gào thét: Anh giỡn mặt tôi đó hả?! Chắc chắn là anh đang giỡn mặt tôi rồi! Mới có mấy phút trôi qua, anh suy nghĩ kỹ vào lúc quái nào chứ?! Hơn nữa làm sao tới phiên anh nói những lời này! Cứ như tôi đang ép buộc anh không bằng!

"Ngày mai là sinh nhật anh, anh định đưa em đi chơi một ngày, nếu làm em bị thương thì sao đi chơi được nữa."

Vệ Đình tiếp tục phản nộ: Bị thương?! Anh tưởng thứ kia của anh là vũ khí hạt nhân chắc!!!

"Trên mạng người ta nói, lần đầu tiên làm chuyện đó, tiểu thụ^[1] phải nằm nhà nghỉ ngơi vài ngày, nếu em phải tịnh dưỡng thì sao đi chơi với anh đây?!"

[1. Chỉ người giữ vai trò bị động tiếp nhận trong mối quan hệ đồng giới.]

Vệ Đình thật muốn rú lên: Tiểu thụ? Chỉ có hủ nữ^[2] mới gọi như thế biết chưa? Anh có bị ngu không? Lời của hủ nữ mà anh cũng tin!!!

[2. Cách gọi những cô gái ủng hộ và yêu thích các mối quan hệ đồng giới nam.]

"Thế nên, chúng ta đừng làm. Tuy rằng anh rất muốn, nhưng sinh nhật mỗi năm chỉ có một lần, ngày mai chúng ta ra ngoài chơi, anh đã lên sẵn lịch trình rồi. Qua ngày mai chúng ta lại làm, tới lúc đó dù em có phải nằm nhà một tháng, anh cũng sẵn sàng hầu hạ."

Vệ Đình rút cuộc đã ngộ ra rồi, tên này không những có tật nói dài nói dai nói đại, tính khí mưa nắng thất thường, mà còn là một tên đại ngốc nữa.

Cậu tròng mắt lườm hằn, bĩu môi: Sao cũng được, dù gì tôi cũng không muốn làm!

Vệ Đình bò trên giường mò tìm quần lót, âm thầm hạ quyết định, cả đời này cũng không làm với hắn!

Tìm được quần rồi, nhưng chưa kịp mặc vào thì một đôi tay to lớn đã chặn lại. Một tay ai kia giật mất quần lót của Vệ Đình, tay còn lại nắm lấy cậu nhỏ của cậu.

Thẩm Huyền cười như ông chú biến thái: "Đình Đình, dùng tay đi, anh giúp em, em giúp anh, chúng ta cùng thoải mái."

Vệ Đình nháy mắt đen mặt định thẳng chân đạp tên lưu manh này một cái thì bất chợt khựng lại. Thân dưới đột nhiên truyền đến cơn phản kích, nhất thời khiến cậu quên mất chuyện muốn làm. Bên tai là giọng nói ám áp của Thẩm Huyền: "Đình Đình, em đừng có hưởng thụ một mình vậy chứ, phải giúp anh giải quyết nữa chứ!"

Anh đừng hấp tấp như khi thế được không! Vệ Đình tròn mắt xem thường, đoạn lần tay di chuyển xuống thân dưới của hắn...

Hai người ngủ tới giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh dậy, Vệ Đình nhìn một giường lộn xộn vết tích của tối qua thì xấu hổ đỏ mặt, nhanh chóng mặc quần áo, đạp Thẩm Huyền xuống giường, tháo khăn trải giường ôm vào phòng tắm để giặt.

Thẩm Huyền buồn cười, thầm nghĩ, tối qua khi hai người giúp nhau giải quyết, cậu không chút nào mắc cỡ, sao bây giờ lại xấu hổ rồi?

Mặc áo quần xong, hắn rời khỏi phòng ngủ, tình cờ đụng mặt Cố An đang từ trên lầu đi xuống.

"Ồ, sao cậu lại bước ra từ phòng Đình Đình thế này? Lẽ nào tối qua cậu ngủ ở đây?"

Thấy vẻ mặt hết sức kinh ngạc của Cố An, Thẩm Huyền vô cùng đắc ý: "Đúng thế, tối qua Đình Đình đã nài nỉ tôi ngủ lại."

Cố An khinh thường phun nước bọt: "Phì! Là chú em mặt dày mày dạn lì lợm ở đó thì có!"

Thẩm Huyền cười lạnh: "Anh thì biết cái khi gì!"

Cố An chỉ vào mũi Thẩm Huyền hét toáng: "Tôi biết, cái gì tôi cũng biết! Ngay từ ban đầu cậu đã mưu đồ bất chính, chỉ có Đình Đình ngốc nghếch mới bị cậu qua mặt thôi!"

Thẩm Huyền gạt tay cậu ta ra: "Mới sáng sớm, tôi không muốn gây chuyện với anh!"

Cố An trừng mắt: "Đã quá trưa rồi ông tướng!!! Cậu vừa mới dậy sao? Tối hôm qua cậu làm gì mà ngủ tới giờ này mới dậy?"

Thẩm Huyền cười cười: "Không phải là quá rõ ràng rồi sao, có một số chuyện chỉ cần hiểu trong lòng chứ không cần nói ra miệng." Dứt lời liền nghênh ngang bước vào phòng tắm.

Cố An có chút nghi hoặc, theo chân hắn vào phòng tắm, đập vào mắt là cảnh Vệ Đình ngồi chồm hổm giặt khăn trải giường, bỗng nhiên vỡ lẽ.

Cậu ta chỉ mặt Thẩm Huyền, trợn mắt rống lên: "Cậu cậu cậu... cậu ăn cho no rồi không để Đình Đình được nghỉ ngơi còn bắt cậu ấy đi giặt khăn trải giường?! Đúng là không bằng cầm thú!"

Tiếng rống này khiến Vệ Đình giật mình, ngược đầu lên mới phát hiện phòng tắm bé tí đã chật ních người, A Bố và Sở Hiểu Phong không biết đã chạy tới góp vui từ lúc nào, bây giờ cả nhà đều có mặt đông đủ.

Cố An đứng trước mặt mọi người, lớn tiếng chỉ trích: "Mọi người xem đi, nhóc chủ nhà bị hắn giày vò cả một đêm, bây giờ lại phải đi giặt

khăn trải giường này, sao hử không tự giặt đi? Đúng là hiệp người quá đáng mà!"

A Bố và Sở Hiểu Phong nghe xong liền ném cho Thẩm Huyền cái nhìn đầy khinh bỉ.

Thẩm Huyền bị cả bọn chọc sôi gan, nhắm ngay mặt Cố An mà tung một đấm. Cố An cũng không kém chị kém em, trả lại một quyền. Hai người tay qua chân lại, cuối cùng thành đánh nhau thật.

A Bố đẩy hai tên đang phát điên ra ngoài: "Muốn đánh thì rút ra kia mà đánh, đừng liên lụy người vô tội." Đoạn quay đầu cười vui vẻ với Vệ Đình: "Nhóc chủ nhà, không ngờ cậu lại cởi mở phóng khoáng quá ha, hai người quen nhau chưa bao lâu mà đã ngủ chung rồi ư?"

Vệ Đình làm dấu giải thích: [Không có, chúng tôi không làm gì cả!]

"Nếu không làm sao lại phải giặt khăn trải giường?" A Bố cười tỏ vẻ thấu hiểu: "Không phải ngại, tôi hiểu, đàn ông mà, ai có thể kiềm chế được nửa thân dưới của mình chứ."

Vệ Đình lắc đầu, vừa định biện giải thì A Bố đã lôi Sở Hiểu Phong ra khỏi phòng tắm, còn nói: "Béo à, tránh xa họ một chút, đừng học theo gương xấu đó. Nhớ kỹ, đợi khi nào anh cảnh sát giao hết tiền lương cho ông thì ông mới được lên giường với anh ta nha."

Trong phòng khách, A Bố lải nhải giảng đạo lý, Sở Hiểu Phong thật thà chăm chú lắng nghe, Thẩm Huyền và Cố An thì còn bận rộn đánh nhau...

Nhìn cục diện hỗn loạn trước mắt, Vệ Đình thật muốn đập đầu vào tường chết cho xong, tại sao xung quanh cậu chẳng có lấy một người bình thường chứ?!

Giặt khăn trải giường xong, bốn người kia kể thuyết giáo vẫn hăng say dạy dỗ, tên đánh nhau vẫn cực lực ẩu đả, ai nấy đều hết sức vui thích, Vệ Đình nhìn mà chỉ muốn tổng cổ cả bọn ra đường.

Nhìn đồng hồ đã hơn một giờ chiều, Vệ Đình đói tới mức bụng réo ầm ỉ, cậu bèn đi làm thức ăn, vừa dọn ra bàn thì mấy tên kia ngửi thấy mùi thơm liền lập tức sáp lại, ngồi vào ghế, hoàn toàn không chút khách sáo mà cầm đũa ăn cơm, miệng liền thoảng bảo Vệ Đình xới cho bát cơm nữa.

Gân xanh trên trán giật giật, Vệ Đình cố nén lửa giận, vào bếp xới cơm.

Sở Hữu Phong thấy thức ăn trên bàn quá ít, sợ lát nữa không đủ ăn, bèn đánh tiếng rằng mình sẽ đi chợ mua thêm đồ ăn sẵn. Đợi khi cậu ta quay về, sau lưng còn dẫn theo một tập đoàn ăn chực.

Cậu cười nói với Vệ Đình: "Anh cảnh sát vẫn chưa ăn trưa nên anh mời anh ấy tới luôn." Đoạn chỉ sang Cây Chối To và Cây Chối Nhỏ: "Chủ tớ nhà này là tự đến, anh không có mời."

Cung Nghị nhìn Vệ Đình cười ái ngại: "Xin lỗi, đã làm phiền cậu rồi."

Lương Băng tay này dắt Cây Chối To, tay kia ôm theo chai rượu, đi tới đưa cho Vệ Đình: "Rượu này tặng cậu, xem như tôi gửi tiền cơm, luôn tiện cho chó nhà tôi chút đồ ăn nhé."

Cô An nhanh tay giật lấy chai rượu, ra về chủ nhà mà lớn lối: "Chỉ bữa ăn đạm bạc thôi mà, cần gì phải quà cáp? Tới đây, ngồi xuống ăn cơm, đừng khách sáo. Đình Đình, xuống lấy thêm mấy cái chén, chúng ta nâng ly chúc mừng, hôm nay không say không về."

Thẩm Huyền lập tức bè theo nhịp nhàng: "Nhân hôm nay là sinh nhật tôi, mọi người cùng tới uống một trận đã đời đi, đến tối tôi sẽ dẫn cả nhà ra ngoài nhậu tăng hai!"

Thành phần tham dự cũng nhất tề phụ họa: "Được đó, bữa nay thả ga uống cho đã! Không say không về!"

Khóe miệng Vệ Đình co giật tới rút gân: Các người thật là một đám mặt dày không biết ngại!

Mọi người ngồi chật một bàn, trước mặt là com đủ rượu đầy, đoạn nâng ly lên hô hào cùng ly, rồi ngửa đầu uống cạn, bầu không khí trở nên vô cùng náo nhiệt sôi nổi.

Nhân lúc không ai để ý, Vệ Đình đổ hết rượu của mình vào bát của Cây Chối To. Nó ngửi ngửi mấy cái liền thè lưỡi liếm, thấy mùi vị cũng không tồi bèn một hơi uống sạch.

Mấy thứ như rượu, hễ uống vào là không ngưng lại được, cả đám thi nhau cùng ly uống cạn, cùng đến sảng khoái, uống đến đã đời, như thể không uống đến mặt đỏ tai hồng thì quyết không dừng lại, phùng phùng quyết tâm không say không về. Vệ Đình từ đầu đến cuối không uống lấy một giọt, tất cả đều đổ vào bát của Cây Chối To.

Vài đồng chí tửu lượng không tốt lắm, vừa uống vài chén đã ngà ngà say. Cây Chối To là kẻ xung phong nổi điên vì rượu, hết như chó dại vừa nhảy tung tung vừa sủa ầm ĩ khắp nhà, đụng võ không biết bao nhiêu bình hoa. Vệ Đình đau lòng hết sức, vội vội vàng vàng đi thu dọn chiến trường, mà đám ma men kia vẫn cười nói um sùm, cực kỳ khoái chí.

Vệ Đình nghiêng răng, hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ, các người hãy đợi đấy!

Cậu ngồi lại vào bàn, đeo nụ cười lên mặt đơn đả rót rượu cho cả đám, chúc hết mấy chai kia xong liền tức tốc đi mua thêm vài chai nữa. Cả bọn bị chúc đến đầu óc choáng váng, bắt đầu nói nhảm, làm chuyện điên rồ.

Cố An ôm trái ôm phải, ghì chặt chủ tớ dòng họ câu lau nhà hôn lung tung, kết quả hôn xong, miệng đầy lông chó. Gã nhìn Cây Chối To hỏi: "Anh đẹp trai à, sao cưng nhiều lông thế hả?"

Cây Chối To thè lưỡi liếm láp loạn xạ trên mặt gã, Vệ Đình đứng bên nhìn, cười đến suýt tắt thở.

Sở Hiểu Phong nước miếng rùng rùng bò lên người Cung Nghị, miệng thì thảo: "Anh cảnh sát, em rất thích anh, rất rất thích anh, sao anh lại

không chịu hiểu lòng em chứ? Vì sao..."

Cái ghế không chịu đựng nổi trọng lượng của hai người, lắc lư vài lần rồi gãy sập, Cung Nghị ôm Sở Hiểu Phong ngồi bệt dưới đất. Vệ Đình dở khóc dở cười, hai người làm gãy ghế nhà tôi rồi nhé.

A Bố vô cùng buồn bã, vừa uống rượu vừa nói chuyện với không khí: "Hình như tôi đang yêu... Ôi tình yêu trên mạng thật đau khổ! Những kẻ trên mạng đều không đáng tin... Nếu người đó là đàn ông thì sao đây? Tôi đã trót yêu rồi... Hôm qua người ta hỏi tên tôi, tôi cũng không muốn giấu, nhưng lại không thể nào nói tên thật ra được... Tôi hận ông già tôi, sao lại đặt cho tôi cái tên 'Lưu Mẫu Đơn' sến chảy nước chứ... Gì mà quốc sắc thiên hương, phú quý cát tường, tất cả đều là chó má!"

Nghe cô nàng kẻ lẻ xong, Vệ Đình kinh ngạc há hốc, rồi lập tức cười đến run bần bật. Tình yêu trên mạng? Lưu Mẫu Đơn? Lại còn không biết đối phương là nam hay nữ? Bà có thể bớt vui tính đi một chút không?

Thẩm Huyền ngồi bên cạnh A Bố, nhìn bức tường mà huyền thuyên: "Tình yêu qua mạng không hề đau khổ, tôi và Đình Đình cũng quen nhau qua mạng đó thôi, bà xem cậu ấy yêu tôi đến thế nào! Tôi qua còn muốn dâng hiến bản thân làm quà sinh nhật tặng tôi nữa chứ! Âu cũng là do tôi quá đẹp trai quyến rũ, quả nhiên đàn ông quá đẹp trai cũng là một cái tội! Trong trường có rất nhiều người theo đuổi tôi, mấy nhỏ đó khen tôi là lông mày kiếm, nhìn cực kỳ hấp dẫn. Thật ra tôi thấy mắt mũi miệng mình cũng không chê vào đâu được. Đình Đình chính là bị mê hoặc bởi dáng vẻ đẹp trai này của tôi, tuy cậu ấy không chịu thừa nhận nhưng lòng đã sớm yêu tôi chết đi sống lại rồi!"

Vệ Đình cười hết nổi rồi, chỉ hận không thể một chương đánh hấn nát bấy! Đoạn lao đến bên cạnh, vừa nhổ lông mày hấn vừa rít gào trong bụng: Anh là đồ khốn cả lơ phát phơ, đầu óc ngu si tứ chi phát triển, đồ đàn ông thôi tha trâu hoa ghẹo nguyệt!!! Không phải anh nói hôm nay dẫn tôi ra ngoài chơi sao?!

Thực tế chứng minh, người thật thà không dễ chọc. Đợi tất cả say khướt, nằm yên như cá chết, Vệ Đình bắt đầu thực hiện kế hoạch báo thù của mình.

Trước tiên, cậu kéo Sở Hiểu Phong và Cung Nghị lên phòng trên lầu hai, lột sạch quần áo hai người ra thấy lên giường, sau đó đóng cửa phòng lại, cười xấu xa bước xuống lầu.

Tiếp theo, cậu chạy đi mua một bộ trang điểm rẻ tiền, vẽ mặt A Bô vô cùng diêm dúa, lại lấy son môi viết lên mặt Lương Băng ba chữ "Lưu Mẩu Đon", rồi để hai người ôm nhau ngồi trên sofa.

Đối tượng tiếp theo chính là Thẩm Huyền, Vệ Đình lấy dao cạo hết lông mày của hấn, rồi kéo tới phòng tắm, điều chỉnh tư thế cho hấn ôm bồn cầu mà ngủ.

Sau cùng mới liếc mắt tới Cố An, trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng tuyệt vời, cậu mò tìm điện thoại di động trong túi quần gã, bắt chước giọng điệu cà chớn động kinh của gã mà nhắn tin cho Trần Mặc: Anh Mặc, người ta nhớ anh muốn chết luôn!

Vài giây sau, Trần Mặc lập tức trả lời: Cậu lại nổi điên gì đó?

Vệ Đình cười khúc khích, hí hoáy soạn tin trả lời: Anh Mặc, anh mau tới đây đi, em đang ở nhà chờ anh đó!

Lần này phải đợi hơn mười phút mới có tin trả lời: Cậu uống nhầm thuốc à? Đừng làm bậy, bằng không thì liệu hồn đó!

Vệ Đình tiếp tục đùa dai: Nếu anh không tới, em sẽ cùng anh đẹp trai lông mày xinh trốn đi xây mộng uyên ương!

Tin nhắn lập tức bắn lại: Tôi đang họp, cậu chờ đó! Năm giờ họp xong tôi sẽ tới đó ngay.

Vệ Đình nhét trả điện thoại vào túi quần Cố An, hả hê cười một trận, đồ chết bầm, lần này xong đời anh rồi!

Dàn xếp mọi sự xong xuôi, Vệ Đình tâm tình sáng khoái, hí hửng trở về phòng ngủ trưa, lấy lại tinh thần chờ xem kịch vui.

Chương 21

Một đám hỗn loạn

Vệ Đình bị tiếng bạt tai vang dội làm giật mình tỉnh giấc, liếc nhìn đồng hồ, đã năm giờ chiều rồi. Cậu vội vàng mặc áo quần nhảy xuống giường, vờ như say rượu vừa mới tỉnh, lảo đảo bước ra ngoài.

Tới phòng khách, thấy A Bố đang nhảy bổ vào người Lương Bằng đánh túi bụi, còn Lương Bằng thì vừa cố nhịn cười vừa dùng tay đỡ, mồm kêu oai oái: "Bà nổi điên gì thế? Sao lại đánh tôi? Ê ê, bà mau đi soi gương mà xem, mặt bà còn đẹp hơn bông hoa ấy... Phụt, tôi không nhịn được nữa... chết cười mất!"

A Bố nghe xong nổi trận lôi đình, nhắm ngay mắt Lương Bằng mà tung một đám, gân cổ rống lên: "Tên ẻo lả chết tiệt, dám cười nhạo ta à! Để xem hôm nay ta có đánh chết mi không! Còn nữa, sao mi biết tên thật của ta? Lại còn dám viết lên mặt? Mi điều tra ta à? Vì sao lại điều tra ta hả? Lẽ nào mi thâm thương trộm nhớ ta? Nói mau lên! Nói mau!"

Lương Bằng ôm mắt vội vàng thanh minh: "Tôi đâu có biết tên bà! Mà cũng không điều tra gì bà hết! Tôi chỉ thích nữ sinh dịu dàng dễ thương thôi, làm sao có thể yêu thâm bà chứ?!"

"Ý mi nói là ta không dịu dàng dễ thương?!" A Bố nổi giận nhưng lại cười, cười đến âm hiểm khủng bố, khiến Lương Bằng rùng mình ớn lạnh. Đoạn cô nàng nhào tới, tung quyền loạn xạ.

Lương Bằng ôm đầu nước mắt giàn giụa: Bà có khác gì đàn ông đâu, moi đâu ra dịu dàng đáng yêu chứ!

Nhìn cảnh này, Vệ Đình cười muốn vỡ bụng. Nín lặng vài giây, cố nhịn cười, bước tới khuyên can, mãi sau mới tách được hai người ra.

Đúng lúc này lại có tiếng gào thét đầy phẫn nộ vọng ra từ phòng tắm.

"Mẹ nó! Đứa nào dám cạo trụi lông mày của ta?!"

Ba người chạy vào phòng tắm, đập vào mắt là cảnh Thẩm Huyền đang nhìn gương nổi điên, bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống.

A Bố phụt cười trước tiên: "Ê, biết đâu là do chú em tự cạo? Nhìn hợp đó, cực kỳ khô hài, cực kỳ tức cười luôn!"

Thẩm Huyền quay đầu lại rống: "Sao có thể chứ!! Cô cũng đi soi gương mà xem, bộ dạng cô còn tức cười hơn tôi nhiều!!"

A Bố liếc mình trong gương, không khỏi co giật khóe miệng. Hít sâu một hơi, cô nàng bình tĩnh hơn một chút, chỉ vào chiếc dao cạo trong tay Thẩm Huyền cười nhạo: "Dao cạo rành rành ở trong tay cậu kia! Không phải cậu tự làm thì chẳng lẽ quỷ cạo giùm cậu chắc?"

Thẩm Huyền giật mình, nhìn chiếc dao cạo trong tay, trợn mắt kinh ngạc, lắp bắp không nên lời: "Cái cái cái này sao có thể... Thật sự là tôi, tôi tự cạo ư?!"

A Bố gật đầu, thay hấn giải thích: "Say rồi thì chuyện gì cũng dám làm mà, có lẽ từ lâu cậu đã bất mãn với lông mày của mình nên mới xém trụi nó đi đó."

"Hóa ra là vậy..." Thẩm Huyền lẩm bẩm. Ngẫm nghĩ lại thấy không đúng, chỉ tay vào cả đám, như con nhím xù lông gào lên: "Lông mày của tôi đẹp như thế, sao tôi có thể bất mãn chứ! Nhất định là một trong số các người nhân lúc tôi say mà tĩa hết đi rồi nhét dao cạo vào tay tôi! Kẻ nào lại dè tiện thế hả? Dám hãm hại tôi sao? Tôi mà tra ra, tôi sẽ lấy mạng kẻ đó!"

Vệ Đình rùng mình một cái, bất giác lùi ra sau.

"Tôi biết ai rồi!" A Bố vẻ như bưng bình.

"Ai?"

Vệ Đình hoảng sợ, cúi đầu nín thở, tận lực xóa đi sự tồn tại của bản thân.

"Nhất định là Cố An!"

+ _ + Vệ Đình suýt té xỉu, sau lại thở phào nhẹ nhõm, bỗng dưng thấy tội nghiệp cho Cố An, vô duyên vô cớ gánh họa thay mình.

A Bô nói tiếp: "Cậu và Cố An cứ gặp là choảng nhau bôm bốp, chắc chắn tên đó đã sớm ôm hận, nhân lúc cậu uống say mới thừa cơ giáo huấn cậu!"

Thẩm Huyền gật đầu, cảm thấy rất có lý, rướn cổ lên rống: "Cố An, con rùa khôn khiếp kia mau lăn ra đây cho ta!"

Rống xong liền lao ra ngoài nhà tắm tìm Cố An tính sổ.

Vệ Đình theo sau không biết nên khóc hay nên cười, chuyện càng lúc càng rùm beng rồi!

Tìm kiếm một hồi, cả đám mới phát hiện Cố An nằm bẹp dưới gầm bàn. Tên bất lương này vẫn còn đang ôm Cây Chổi To ngáy o o.

Thẩm Huyền giơ chân đạp: "Đồ con rùa, mi còn nằm ngủ ư! Mau đứng dậy cho ta!"

Cố An hừ một tiếng, trở mình ngủ tiếp.

Thẩm Huyền lòng lộn, chộp lấy bả vai Cố An lôi dậy, ra sức lắc: "Mi trả lông mày cho ta! Trả lông mày lại cho ta!"

Thực tế chứng minh tử lượng của Cố An vô cùng tệ hại, cậu ta mở mắt cười ngu ngơ, bắt chước bạch tuộc mà quán lấy người Thẩm Huyền, chu mỏ hôn loạn xạ: "Ôi anh đẹp trai, cho em thơm một cái... thơm một cái nào... Ý? Anh đẹp trai, sao anh lại không có lông mày... Lẽ nào anh chính là Vô Mi đại hiệp?"

Cả đám nhất tề đen mặt.

Đúng lúc này lại có tiếng đập cửa rầm rầm, Vệ Đình mặt mày méo mó ra mở cửa. Nhìn thấy người vừa tới, cậu vội vàng thụt lùi lại, để cảnh tượng phía sau bày ra trước mắt đối phương.

Giương mặt người kia phút chốc đen hơn cả đáy nồi, hấn xông xộc bước tới, kéo Cố An vào lòng, cúi đầu nở nụ cười đến hòa ái: "Hóa ra cậu vội vàng gọi tôi đến là để xem cảnh cậu ve vãn người đàn ông khác sao."

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Cố An toàn thân chấn động, lập tức tỉnh rượu: "Anh, anh Mặc... sao anh lại tới đây..."

"Không phải cậu gọi tôi đến sao?" Trần Mặc vẫn tươi cười, vươn tay nhẹ nhàng vuốt mặt Cố An, đột nhiên ánh mắt trở nên lạnh lùng, hung hăng nhéo tai cậu ta: "Gan cậu càng lúc càng lớn nhỉ, dám nhắn tin trêu chọc tôi ư?"

"Đau! Đau! Đau!" Cố An mặt thảm thương: "Ui da! Anh nhẹ tay thôi! Tôi đâu có nhắn tin cho anh!"

Trần Mặc nắm lỗ tai Cố An kéo ra ngoài: "Mau đi theo tôi!"

Cố An còn chưa kịp phản ứng, Thẩm Huyền đã cầm dao cạo xông tới: "Không được đi!"

Trần Mặc quay đầu, cười lạnh: "Cậu dám giành người của tôi?"

Thẩm Huyền cũng đánh mặt: "Mau bỏ hấn ra! Tôi và hấn còn chưa tính sổ xong!"

Trần Mặc nhìn Cố An, bỗng nhiên cười lớn, cười đến điên cuồng: "Không phải cậu nói hấn ta là bạn trai của Vệ Đình sao? Bây giờ là gì đây? Cậu ta lên mặt với tôi?"

Cả đám đều ừ ừ cạc cạc, chỉ mình Vệ Đình biết, Trần Mặc đang hiểu lầm Cố An.

Vệ Đình lau mồ hôi lạnh, nhìn lên lầu hai, lát nữa còn có hiểu lầm kinh khủng hơn nhiều. -_-|||

Vừa nghĩ tới, lầu hai lập tức vọng xuống tiếng Sở Hiểu Phong hét chói tai, mọi người hoảng hốt chạy lên, đập cửa xông vào, vừa nhìn cảnh tượng trước mắt liền ngây dại.

Hai người đang nằm trên giường không mảnh vải che thân!

Một loạt ánh mắt bắn tới, Sở Hiểu Phong hét lên một tiếng, vội vàng dùng tay che mặt, để mông trần mà nhảy xuống giường, tính chui vào gầm giường. Thế nhưng cậu ta lại quên rằng dưới đó đã chất đầy đồ đạc rồi, không thể chui vào được. Cũng may khi ấy Cung Nghị phản ứng mau lẹ, kéo cậu lên giường ôm vào lòng, lấy chăn che cả hai người họ lại.

A Bố ho khan một tiếng: "Béo, hai người đây là say rượu làm bậy sao?"

Sở Hiểu Phong đỏ mặt nhìn mọi người, bối rối không biết làm sao.

A Bố lại hỏi: "Lẽ nào là anh ta ép buộc ông?"

Sở Hiểu Phong lắc đầu quây quây.

"Vậy là do ông tự nguyện."

Sở Hiểu Phong vẫn lắc đầu.

"Sao bà lằng nhằng thế hả!" Cố An đẩy A Bố ra, bước tới trước mặt Sở Hiểu Phong, cười đê tiện mà rằng: "Hiểu Phong, làm tốt lắm! Cuối cùng cậu cũng bái bai đời trai tân rồi! Đừng lo, bây giờ cậu đã là một người đàn ông chân chính! Lát nữa nhớ bôi thuốc nha, lần đầu chắc là chỗ đó đau lắm?"

Sở Hiểu Phong lí nhí nói: "Hình như tôi không đau chút nào."

Cố An kinh hãi: "Mông cậu làm bằng xi măng cốt thép sao? Cậu không đau lẽ nào anh ta đau?"

Cung Nghị nhú mày ra chiều suy nghĩ, ngập ngừng nói: "Chuyện đó... hình như mông tôi hơi đau."

Lời vừa dứt, cả đám liền kinh ngạc đến rớt cằm.

A Bố nhìn Sở Hiểu Phong, mặt đầy kính nể: "Béo, thật không ngờ ông lợi hại như vậy nha? Tới cả cảnh sát nhân dân cũng bị ông chinh phục

luôn!"

Cố An nhìn Cung Nghị đầy vẻ xem thường: "Anh cảnh sát, anh thật khiến người ta thất vọng! Không ngờ anh lại là kẻ bị đe!"

Sở Hữu Phong xấu hổ, len lén liếc nhìn Cung Nghị, ấp úng nói: "Anh, anh cảnh sát... em, em sẽ chịu trách nhiệm."

Cung Nghị im lặng không đáp, ngoài mặt tuy bình tĩnh nhưng trong lòng đã rối như tơ vò, đang cố gắng thuyết phục bản thân chấp nhận sự thật này.

Hiểu lầm tai hại này khiến Vệ Đình chỉ muốn đâm đầu vào tường, một mặt muốn khai thật mọi chuyện để giải tỏa hoài nghi, mặt khác lại sợ mọi người giết mình hội đồng. Cậu nhìn Cung Nghị, một phen khóc thương cho hoa cúc của mình, đồng thời trong lòng phun trào: Ủng hộ anh ta là cảnh sát, một chút đầu óc cũng không có! Mấy cái suy đoán bậy bạ này của họ mà anh cũng tin ư? Anh ôm một tên béo ú té xuống đất, mong sao có thể không đau cho được!!!

"Các đồng chí, chúng ta rút quân thôi, phải để cho vợ chồng son người ta chậm rãi tâm tình chứ." A Bố phát tay kéo mọi người ra ngoài, còn tốt bụng đóng cửa lại giúp hai người luôn.

Lúc bước xuống lầu, A Bố đột nhiên nghĩ ra một chuyện, chợt dừng chân, quay đầu nhìn cả đám, nghi hoặc hỏi: "Đợi đã, liệu có phải chúng ta bị ai đó chơi khăm không?"

Cố An hỏi: "Sao có thể? Ai lại đi chơi xỏ chúng ta?"

A Bố tức thì biến thân thành cảnh sát hình sự, chuyên nghiệp suy luận: "Tôi từng uống say nhiều lần rồi, quá lắm cũng chỉ nói nhảm vài tiếng, làm gì có chuyện nổi điên đi vẽ mặt mình diêm dúa thế này? Còn hộp trang điểm đó từ đâu mà ra? Nhà này đâu có ai dùng đâu."

Mọi người đồng loạt gật gù, quả thật hộp trang điểm kia rất khả nghi.

A Bố tiếp tục phân tích: "Tôi và Lương Băng thành mặt hề, Thẩm Huyền bị cạo lông mày, Béo và anh cảnh sát trần truồng ôm nhau trên giường, còn Cố An rõ ràng là kẻ say đầu tiên, làm gì còn sức đi nhấn tin cho Trần Mặc? Con nữa, sao tới cả con chó cũng uống say? Ai chúc rượu cho nó?"

Cả bọn cúi đầu trầm tư, tựa hồ đã hiểu ra chuyện gì.

A Bố cười nhạt một tiếng: "Chúng ta sao có thể làm ra những chuyện như thế? Mọi người ngẫm lại xem kẻ duy nhất không bị làm sao là ai? Chắc chắn thủ phạm chính là hắn."

Tất cả giật mình bừng tỉnh, nhất tề quay phắt lại nhìn Vệ Đình, khỏi cần tốn hơi thừa lời, chỉ hận không thể nhai sống cậu luôn: "Vệ Đình!!! Hóa ra đầu sỏ gây nên mọi chuyện là mi!"

Vệ Đình giả bộ bình tĩnh, giọng nói: [Tôi đi toilet chút.]

Rồi lập tức vọt đi như tia chớp.

Phía sau lồng lộn tiếng rít gào đầy phẫn nộ: "Đồ cam thối tha, chú mày chạy trời cũng không khỏi nắng đâu! Sớm muộn gì bọn này cũng tính sổ với chú mày!"

Bây giờ chân tướng rõ ràng, ai nấy tản ra đi lo việc của mình.

A Bố về phòng tẩy trang, Lương Băng dắt Cây Chối To về nghỉ ngơi, Thẩm Huyền đi tìm Vệ Đình tính sổ, Cố An bị Trần Mặc cưỡng chế kéo đi, chỉ còn hai kẻ không biết thực hư là Sở Hiểu Phong và Cung Nghị là vẫn còn đang trong tình cảnh vô cùng bối rối xấu hổ.

Trong vấn đề này, cả bọn đều nhất trí chọn cách im lặng, không nói cho hai tên ngốc kia biết sự thật, để bọn họ có cơ hội phát triển tình cảm.

Quạt trần chạy vù vù, trong cái nắng oi bức mùa hè, Cung Nghị lại thấy lành lạnh, hoàn toàn không phải là do gió của quạt thổi tới, mà là mồ hôi lạnh trên lưng.

Anh quả thật không dám tin, một nam nhi bảy thước như mình lại bị một nhóc béo yếu đuối đặt ở dưới thân, hơn nữa cậu nhóc kia còn bảo sẽ chịu trách nhiệm với mình.

Nghĩ tới đây, anh lại có chút vui mừng, mỗi ngày chung lối cùng đường chuyện trò với nhóc béo, anh dần phát giác có gì đó khác lạ nảy sinh.

Những khi trong giờ canh gác, anh thường nhìn về phía góc đường, xem cậu nhóc có đang ngồi đó vẽ tranh hay không. Nếu thấy đối phương, anh sẽ cảm thấy rất an lòng, nếu không, lại có chút cô đơn lạc lõng.

Anh nhận ra dường như mình đã động lòng rồi, anh thích ở bên cạnh nhóc béo kia, thích nhìn cậu đỏ mặt, thích cậu suốt ngày quanh quẩn bên mình.

Có một lần cậu nhóc đi mua nước cho anh, anh đã len lén giở tập tranh của cậu ra xem, vừa nhìn tranh vẽ đã kinh ngạc đến ngây người.

Toàn bộ tranh đều vẽ anh, từng nét mặt, từng tư thế, từng hình ảnh đều giống như in.

Tối hôm ấy anh mất ngủ, trong đầu đều là hình ảnh của cậu nhóc. Cậu ấy vẽ mình nhiều như vậy, liệu có phải là thích mình không, có điều anh lại không dám khẳng định, dù sao người ta cũng chưa từng biểu lộ chút gì.

Con người sợ nhất là rung động, chỉ sợ những thứ tốt đẹp kia, hết thảy đều chỉ là do mình đơn phương tình nguyện. Anh biết sự cố gắng của đối phương, thế nhưng lại không dám đi hỏi, thành ra cứ khổ tâm mãi thôi.

Lần này say rượu làm càn, anh nghĩ âu cũng là cơ hội tốt để bày tỏ tâm ý. Thế nhưng anh vẫn không tài nào tin nổi, vì sao mình lại là người nằm dưới cơ chứ? Nếu hai người thuận ý đồng lòng ở bên nhau, lẽ nào anh sẽ bị nhóc béo áp cả đời?

Sở Hiểu Phong hoàn toàn không biết anh cảnh sát đang lo nghĩ chuyện gì, len lén nhích khỏi vòng tay của anh, thấy anh cau mày trầm tư, trái tim lập tức chùng xuống.

Cậu bây giờ đang vô cùng hối hận đau khổ, vò đầu bứt tai, phỉ nhổ bản thân: Rõ ràng biết tử lượng không cao mà còn uống cho đã! Rồi còn đi làm cái chuyện không bằng cầm thú này, chắc chắn anh cảnh sát sẽ hận mình chết luôn! T_T

Chương 22

Tiếp tục hiểu nhầm

Sở Hiểu Phong mặc xong quần áo thì thấy hai hàng lông mày của Cung Nghị càng nhíu chặt, trong lòng cậu lại càng nặng nề. Cậu không dám bước lên, cũng không dám hỏi han gì, chỉ im lặng đứng ngây ra bên cạnh giường, cứ thế suốt nửa tiếng đồng hồ.

Trong nửa tiếng này, Cung Nghị cũng đã nghĩ thông suốt. Thích là thích thôi, hà tất so đo chuyện ai dưới ai trên, có khi bị áp vài lần cũng thành quen.

Cứ ngây ngẩn suy nghĩ, mãi lâu sau anh mới phát hiện Sở Hiểu Phong đã rời khỏi vòng tay mình, đang đứng ngẩn ngơ bên giường. Thấy dáng vẻ bàng hoàng khổ sở của cậu, anh lại lo lắng, hỏi: “Hiểu Phong, cậu sao vậy?”

“Em... em...” Sở Hiểu Phong ấp úng cả buổi cũng vẫn nghẹn lời.

“Cậu lấy quần áo giúp tôi trước đã.”

“Dạ.” Sở Hiểu Phong mang quần áo tới, nhìn Cung Nghị trần trụi bước xuống giường, tầm mắt bất giác chuyển đến mông của anh, muốn xem liệu có phải đã lỡ mãng làm người ta bị thương không.

Cung Nghị mặc đồ xong, đi tới trước mặt Sở Hiểu Phong, cúi đầu nhìn cậu, thái độ thoáng chốc trở nên vô cùng nghiêm túc. “Hiểu Phong, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Nói, nói gì cơ...” Sở Hiểu Phong cẩn thận hỏi lại, chột dạ không dám nhìn thẳng vào mắt Cung Nghị. Trong ấn tượng của cậu, Cung Nghị lúc nào cũng dịu dàng, khuôn mặt luôn luôn mang nụ cười nhàn nhạt, đây là lần đầu tiên cậu thấy đối phương có vẻ mặt đáng sợ như vậy. Áp lực vô hình bỗng nhiên bao phủ toàn thân, khiến cậu không thở nổi. Cậu biết

chuyện tới nước này thì đã hết đường cứu vãn rồi, muốn đánh muốn giết cũng được, chỉ mong anh đừng bỏ mặc mình.

Một lúc sau, giọng nói trầm âm nhẹ nhàng vang lên: “Chúng ta hẹn hò đi!”

“Há?!”Lời này khác xa với tưởng tượng, khiến Sở Hiểu Phong hoài nghi phải chăng mình quá căng thẳng mà sinh ảo giác, bèn dè dặt hỏi lại: “Hẹn hò? Anh muốn em làm người yêu của anh?”

“Đúng vậy, hẹn hò, anh cũng sẽ làm người yêu của em.”

Ngữ khí chắc chắn, ánh mắt kiên định, khiến Sở Hiểu Phong ngây ngẩn cả người. Nơ-ron thần kinh tạm thời chưa thể xử lý được sự chuyển biến đột ngột này, cậu ngơ ngác nhìn anh, không biết phải phản ứng thế nào.

Cung Nghị nhìn dáng vẻ tròn mắt há miệng của cậu thì thấy cực kỳ thú vị, muốn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn kia, nhưng do dự một hồi lại thôi, chỉ xoa nhẹ đầu cậu: “Em đồng ý chứ?”

Hạnh phúc tới quá bất ngờ khiến Sở Hiểu Phong mù mịt cả người, cậu nuốt nuốt nước bọt, miệng hết khép rồi mở, mấp máy mãi cũng không thốt được nên lời.

Cung Nghị khề nhượng mảy: “Em không muốn làm người yêu của anh sao?”

Không đợi cậu đáp, anh lại nói: “Nếu em không muốn, anh cũng không miễn cưỡng em. Nhưng hy vọng em hãy suy nghĩ lại. Chúng ta đã cùng nhau rồi.” Cung Nghị nói, mặt thoáng đỏ lên: “Hơn nữa em còn nói sẽ chịu trách nhiệm.”

Nghe đến đây, Sở Hiểu Phong rớt cuộc cũng có phản ứng, lời đã hứa tuyệt nhiên không thể rút lại. Cậu nắm tay Cung Nghị, lắp ba lắp bắp nói: “Em, em sẽ chịu trách nhiệm... Em đồng ý... Đồng ý làm người yêu của anh...”

Bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì, có thể trở thành người yêu của anh, Sở Hiểu Phong đã thấy mãn nguyện lắm rồi. Cậu muốn kéo đối phương ôm vào lòng, nhưng lại chán nản nhận ra mình thấp hơn người ta rất nhiều, có cổ rướn thẳng người cũng chưa cao được tới miệng người ta nữa.

Ngược lại, Cung Nghị mới là người kéo cậu vào lòng, cúi đầu hôn lên tóc cậu: “Nếu đã đồng ý thì sau này không được thay đổi.”

Ngửi mùi hương trên người đối phương, trái tim Sở Hiểu Phong càng loạn nhịp, lặng lẽ vùi mặt vào bờ ngực rộng kia, hạnh phúc ngập tràn, trịnh trọng hứa hẹn: “Ừm, sẽ không bao giờ thay đổi...”

Không gian tĩnh lặng, hai người vui sướng ôm ghì lấy nhau, vì ngại ngừng xấu hổ mà không dám tiến thêm bước nào. Mãi đến khi chân đã tê rần, cả hai mới buông nhau ra.

Sở Hiểu Phong ngẩng đầu lên thì thấy cổ áo Cung Nghị đã rút mất một chiếc cúc. Cậu tìm khắp phòng cũng không thấy đâu, thấy cũng đã muộn, bèn khoác áo cầm ví tiền lên.

Cung Nghị theo sau, hỏi: “Em đi đâu vậy?”

“Mua cúc áo.” Sở Hiểu Phong chỉ vào cổ áo anh: “Chỗ đó rút mất một chiếc cúc rồi.”

“À.” Cung Nghị cúi đầu nhìn một cái, mỉm cười nói: “Vậy chúng ta đi.”

Mặt trời dần ngả về tây, màn đêm lặng lẽ buông xuống. Sau một ngày dài bận rộn, ai nấy đều hồi hả về nhà ăn cơm mà đôi bạn trẻ lại bụng đói ra chợ, tiếc thay chẳng tìm được cúc áo nào tương tự. Thế là cả hai bèn đi tới chợ đêm, lùng tìm mãi mới thấy một quầy chuyên bán khuy cúc.

Sở Hiểu Phong ngồi xỏm trước quầy mà vẫn không tìm được loại giống cái đã mất, bèn chỉ vào cổ áo Cung Nghị nói với chủ quầy: “Bà chủ, có loại cúc nào giống hệt vậy không?”

Bà chủ nhìn Cung Nghị: “Tôi không bán khuy áo của đồng phục cảnh sát.”

Cung Nghị ngồi xuống, mặt mày nghiêm nghị nhìn bà chủ, dùng giọng điệu hết sức trang trọng mà nói: “Tôi đề nghị chị nên tìm kỹ rồi hãy nói.”

Bà chủ là một phụ nữ trung niên, dáng người thô kệch, lưng dài vai rộng, vừa nhìn đã biết là người chua ngoa đánh đá. Bà ngẩn ra một lát rồi lập tức quát ầm lên, nước miếng bay như mưa rào: “Tôi bán những gì chẳng lẽ tôi còn không biết?! Đã bảo không có là không có! Mặc gì nghi ngờ tôi?! Cảnh sát thì giỏi lắm sao! Cảnh sát thì có quyền chèn ép người dân à?! Đồ không có lẽ nào bắt tôi phải biến ra cho mấy người?!”

Sở Hiếu Phong bị bà chủ dữ dằn hung hãn dọa sợ, giật giật gấu áo Cung Nghị, nhỏ giọng nói: “Anh cảnh sát, tội mình đi thôi, ngày mai em sẽ đi chỗ khác tìm mua vậy.”

“Ừ, chúng ta đi ăn cơm đi.” Cung Nghị nắm tay cậu đứng dậy, nói với bà chủ: “Bác gái, tôi chưa bao giờ chèn ép người dân. Chức trách của tôi là giúp dân làm việc, giúp nước lập công, toàn tâm toàn ý phục vụ nhân dân.”

Bà chủ đập bàn đứng dậy, vốc một nắm cúc áo ném vào mặt Cung Nghị, tức tối quát tháo: “Anh mới nói cái gì? Bác gái?! Tôi còn chưa tới bốn mươi đây! Mắt anh bị chó tha mất rồi sao!”

Bà ta chống nạnh ưỡn lưng đánh đá chửi đồng, chuẩn bị làm một trận đại chiến, thế nhưng Cung Nghị lại chẳng buồn phản ứng, nắm tay nhóc béo kéo đi.

Giọng nói của nhóc béo từ xa vọng lại: “Anh cảnh sát, anh thật vĩ đại! Có tấm lòng vô cùng bao dung độ lượng! Em cứ tưởng anh sẽ giáo huấn bà thím đó chứ!”

Bà thím?! Bà chủ co giật khóe miệng: “Hai tên ngu! Nếu tìm không thấy loại cúc giống hệt thì sao không thay toàn bộ cúc áo đi!!!”

Hai người ra khỏi chợ đêm, tìm một tiệm ăn, vừa bước chân vào thì tình cờ đụng mặt ba Cung.

Ba Cung đang bùng ly rượu, vừa nhìn thấy thằng con lập tức thay đổi nét mặt, quát lớn: “Thằng quỷ, còn dám tới đây ăn nhậu chè chén hả! Sao chiều nay không đi làm?!”

Cung Nghị liếc nhìn ly rượu trước mặt ông, không khỏi nhú mặt mày: “Cha, cha lại lén đi uống rượu sao? Cha bị cao huyết áp không thể uống rượu được!”

“Anh còn lớn tiếng lên mặt với cả cha anh à!” Ba Cung tức giận vỗ bàn: “Hồi chiều anh đi đâu?”

Cung Nghị thành thật đáp: “Con uống say.”

“Ai cha, anh đúng là con trai tôi mà.” Ba Cung lại đập bàn: “Chờ ngày mai chịu phạt đi!”

Cung Nghị kéo Sở Hiểu Phong ngồi xuống đối diện ba Cung, gom chai rượu trên bàn đặt xuống đất: “Dạ, con tình nguyện chịu phạt, còn ba đừng uống rượu nữa.”

Ba Cung hăm hừ mấy tiếng, nhưng cũng không tức giận la lối nữa, đoạn chuyển sang nhìn Sở Hiểu Phong, thấy nhóc béo này trông quen quen.

“Cậu là ai?”

“Hàng xóm của con, lần trước có tới sở cảnh sát gặp cha một lần.” Cung Nghị cười nhẹ, quay sang giới thiệu với Sở Hiểu Phong: “Hiểu Phong, đây là cha anh, em còn nhớ chứ?”

“Dạ, vẫn nhớ.” Sở Hiểu Phong nhìn ba Cung, “chào bác” một tiếng rồi vội vàng cúi đầu xuống.

“Đứa nhỏ này sao cứ ngượng ngùng ấp úng thế!” Ba Cung lảm bảm một câu, định bụng quay sang nói chuyện với con trai, nhưng lại phát hiện nó hoàn toàn không để ý đến mình.

Cung Nghị này giờ vẫn chăm chú nhìn cậu nhóc kia bằng ánh mắt vô cùng kỳ lạ, tràn ngập dịu dàng. Hơn nữa hai người lại ngồi sát nhau, tay chạm tay, tư thế cực kỳ mờ ám.

Ba Cung làm bộ bất cẩn đánh rơi chiếc đĩa rồi cúi xuống nhặt, sẵn tiện phóng mắt nhìn phía gầm bàn đối diện, quả nhiên hai đứa kia đang nắm tay nhau vô cùng thân thiết.

Ông ngồi thẳng dậy, ho khan hai tiếng, muốn đánh động sự chú ý của hai người họ, thế nhưng lại chẳng chút hiệu quả, thằng con ngốc của ông vẫn đắm đuối nhìn cậu nhóc kia tới xuất thần, còn cậu ta lại cứ cúi đầu, chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Đúng là hai thằng ngốc! Ba Cung bĩu môi, lên tiếng: “Cung Nghị, theo tôi vào toilet.”

“Dạ.” Cung Nghị đáp, đoạn quay sang nói với Sở Hiểu Phong: “Ngồi đây chờ anh, anh đi một lát rồi về.”

Sở Hiểu Phong gật đầu: “À, dạ.”

Ba Cung đi phía trước, trừng mắt thổi râu, trong lòng oán hận: Mà có phải vợ nó đâu mà chuyện gì cũng báo cáo với nó thế hử con?

Vào toilet, ba Cung đi thẳng vào vấn đề: “Con và cậu ta có quan hệ gì hả?”

Cung Nghị cũng không giấu giếm: “Quan hệ người yêu.”

Ba Cung kinh ngạc há hốc mồm: “Ha! Anh thật sự đi tìm một thằng con dâu về cho tôi đấy à?”

Cung Nghị năm nay hai mươi lăm tuổi, mẹ Cung lúc nào cũng sốt ruột hỏi han chuyện hôn nhân của anh, nghĩ rằng ngày trước khi ông bà hai mươi lăm tuổi thì đã sinh ra anh rồi. Bà thường xuyên tìm đối tượng mới mai cho anh, thế nhưng anh không thích, gặp cô nào cũng bảo là không hợp ý vừa lòng. Ba Cung thường nửa đùa nửa thật nói, thằng nhóc Cung Nghị này chắc không có hứng thú với phụ nữ, còn bảo mẹ Cung nên chuẩn bị sẵn

tâm lý, chưa biết chừng sau này con trai họ sẽ dẫn một thằng con dâu về nhà.

Lời nói đùa giờ thành hiện thực, ba Cung có phần không chấp nhận được, thế nhưng lại rất hiểu tính cách Cung Nghị. Thằng con này tính tình cẩn trọng cố chấp, lại quá mức bảo thủ, một khi đã quyết thì sẽ làm tới cùng, dầu có đâm đầu vào ngõ cụt cũng không quay lại. Ông vốn không muốn can thiệp vào cuộc sống riêng của Cung Nghị, con trai đã lớn rồi, tự có khả năng chịu trách nhiệm về mọi việc làm của mình, tương lai cho dù tốt hay xấu, cũng là do chính nó lựa chọn.

Ba Cung tự an ủi mình, cậu nhóc kia tuy hơi béo một chút nhưng tính tình lại hiền lành thành thật. Thời buổi này phụ nữ càng ngày càng mạnh mẽ, thằng con ngốc của ông làm sao chế ngự được họ chứ. Nhưng đổi lại là nhóc béo kia, nói năng lễ phép nhỏ nhẹ, hờ chút là xấu hổ đỏ mặt cứ hết như chú thỏ con, không lẽ còn sợ thằng con mình không thu phục được sao!

Trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng, ba Cung cuối cùng cũng thuyết phục được bản thân chấp nhận sự thật, thế nhưng Cung Nghị lại thốt lên một câu khiến ông kinh hãi.

“Cha, cậu ấy không phải con dâu, mà là ‘con rể’.”

“Mày nói cái gì?!!!”

Sau một tiếng rống, ba Cung lập tức huyết áp tăng vọt, hai mắt trợn trắng, té rầm xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Cùng lúc đó, Sở Hiểu Phong đang nói chuyện điện thoại với mẹ mình, đỏ mặt thỏ thẻ rằng.

“Mẹ, con đang yêu...”

“Anh ấy đối với con rất tốt, không giống với người hồi trước đâu, anh ấy sẽ không lừa dối con, lại càng không đùa giỡn tình cảm của con.”

“Anh ấy là cảnh sát, cao tầm mét tám, khỏe mạnh cường tráng, võ công cũng giỏi.”

“Dạ? Ai là ‘chồng’ ạ?”

“Chuyện đó... Hình như là con...”

...

Đầu dây bên kia bỗng nhiên truyền đến một tràng cười vô cùng kinh dị, lớn tới mức những người ngồi xung quanh cũng nghe thấy. Sở Hữu Phong hai tai tê dại, vội vàng giơ điện thoại ra xa.

Một giọng lạnh lạnh cao vút vang vang khắp tiệm ăn: “Ai cha, cục cưng, con thật tuyệt vời! Tới cảnh sát cũng bị con chinh phục! Con chờ đó, mẹ sẽ lập tức trở về chuẩn bị sính lễ, cưới vợ cho con!”

Chương 23

Chuyện chúng mình

Lúc Cung Nghị và Sở Hiểu Phong đưa ba Cung đi bệnh viện, thì kẻ gây ra mọi rắc rối hiểu lầm đang ở nhà đàm phán với Thẩm Huyền.

Một tiếng rống điên cuồng vọng ra từ tiệm hoa, phá vỡ buổi tối yên bình, khiến đám chó mèo bên tiệm thú cưng cũng nhao nhao hòa vào góp vui.

“Tên nhóc cầm kia, em đèn lông mày cho anh! Đèn lông mày lại cho anh!”

Gâu gâu gâu...

Mèo méo meo...

Vệ Đình khoanh chân ngồi trên giường, hí hoáy viết vào giấy, đưa cho Thẩm Huyền xem.

“Bình tĩnh ư?” Vừa liếc qua nội dung, Thẩm Huyền đã hoàn toàn không thể khống chế được nữa, xoẹt xoẹt xé nát tờ giấy, rướn cổ lên rống: “Em bảo anh bình tĩnh kiểu gì hả?! Không có lông mày anh làm sao mà ra đường gặp người ta!”

Vệ Đình lại cúi đầu viết tiếp.

Thẩm Huyền xem xong, xé tiếp: “Sớm muộn gì cũng mọc lại?! Em nói dễ nghe nhỉ, nhất thời làm sao mọc lại được?! Ít nhất cũng phải một tháng! Một tháng đó!”

Vệ Đình ném toẹt tập giấy sang một bên, bày ra dáng vẻ vô lại, dùng khẩu hình hỏi: [Vậy anh nói bây giờ phải làm sao?]

Thẩm Huyền móc con dao cạo trong túi quần ra: “Cạo luôn lông mày của em chứ sao!”

Vệ Đình kinh hãi, lập tức thụt lùi vào trong giường. Thảm Huyền nhào tới đè lên người cậu, quơ quơ con dao trong tay, cười nhạt: “Đình Đình ngoan, để anh cạo lông mày cho em, rồi anh sẽ không truy cứu nữa.”

Vệ Đình thà chết chứ không theo, liều mạng giãy giụa, nhìn con dao cạo càng lúc càng kề sát mặt, đầu đột nhiên nảy ra sáng kiến, liền rướn người hôn lên môi Thảm Huyền.

Khoảnh khắc hai đôi môi chạm nhau, kẻ đang nổi điên là Thảm Huyền bị hành động bất ngờ này làm cho ngất ngây, bao nhiêu cơn tức tối oán hờn cũng dần dần tan biến, hai mắt từ từ trở nên mê đắm, lập tức lấy lại thể chủ động, ném con dao cạo đi, ôm lấy Vệ Đình, làm cho nụ hôn càng sâu hơn.

Vệ Đình cười thầm, chiêu này quả nhiên hữu hiệu.

Nụ hôn kết thúc, nếm xong vị ngon ngọt nồng nàn Thảm Huyền cũng không muốn so đo nữa, dù sao thì lông mày cũng mọc dài ra thôi.

Vệ Đình rất biết cách lấy lòng, mở ngăn kéo lấy một chiếc vòng tay đưa cho Thảm Huyền, nói đây là quà sinh nhật cậu đã chuẩn bị cho hần.

Chiếc vòng tay do chính Vệ Đình làm, kiểu dáng đơn giản, dùng dây da màu đỏ kết thành, trên mặt dây là một miếng ngọc bé xinh xinh. Viên ngọc xanh biếc không chút tạp chất, trơn bóng tinh tế, nhẵn mịn như tơ. Đây là bảo vật quý giá nhất của Vệ Đình, là vật truyền đời của tổ tiên.

Món quà phải vừa có ý nghĩa vừa không tốn tiền, nghĩ tới nghĩ lui, Vệ Đình thấy thật một cái vòng tay là thỏa đáng nhất. Mang bảo vật của mình tặng cho Thảm Huyền, đồng nghĩa rằng ở trong lòng cậu, Thảm Huyền chính là người quan trọng nhất, không gì thay thế được.

Sau khi biết được lai lịch của mảnh ngọc kia, Thảm Huyền liền đeo vào, ngắm nhìn sợi dây đỏ quấn trên cổ tay mình, trong lòng vừa cảm động vừa lâng lâng hạnh phúc. Tâm trạng vui sướng, hần liền vỗ ngực thề thốt

nhất định sẽ báo đáp, sau này Vệ Đình bảo làm gì hấn cũng quyết không từ nan.

Vệ Đình nhướn mày cười đến tà ác, hí hoáy viết vài chữ to: [Anh làm ngựa cho em cưỡi đi.]

Thắm Huyền hét lớn: “Cưỡi cái con khỉ!”

Vệ Đình bữu môi, chớp chớp đôi mắt ngấn lệ nhìn hấn, thoát nhìn cực kỳ đáng thương.

-_-||| Thắm Huyền biết rõ là cậu đang giả bộ, nhưng lại không chịu nổi khi thấy cậu buồn tủi, đành sầm mặt cau mày lết xuống giường, khuyu chân chống tay xuống đất giả làm ngựa, miệng lầm bầm: “Cưỡi đi, cưỡi đi, anh không sá gì nữa.”

Vệ Đình nhảy dựng lên, tung chân sải bước phóng lên “lưng ngựa” mà ngồi, rồi vỗ vỗ “mông ngựa”, ngoác miệng cười sung sướng.

“Em đừng được nước làm tới nha! Không được vỗ mông anh!”

“Em còn vỗ!”

“Còn vỗ nữa anh hất em xuống đó!”

“Anh hất đây! Hất thật đó!”

Thắm Huyền tuy miệng cứ la oai oái phản đối, nhưng không hề hất Vệ Đình khỏi lưng. Vừa ca thán vừa bò tới bò lui, cõng Vệ Đình bò quanh mười mấy vòng.

Đúng lúc này, A Bô từ lầu ba đi xuống, nghe tiếng cảm rầm oán giận, lòng hiếu kỳ nổi lên, len lén mở cửa ra xem, mi mắt giật liên tục.

Trầm mặc vài giây, cô hỏi: “Hai người đang chơi trò nhập vai hả? Điều giáo? Hay nô bộc?”

Thắm Huyền tức tối rống lên: “Bà không biết thế nào là quyền riêng tư à? Sao cứ tự tiện xông vào phòng người ta thế? Sao lần này cũng không

gõ cửa nữa?!”

“Ồ, lần sau tôi sẽ nhớ mà gõ cửa, hai người tiếp tục diễn xuất đi.” A Bố vô cùng tử tế đóng cửa lại giúp.

Cửa vừa đóng, Thẩm Huyền quay đầu căn dặn: “ Mai nhớ khóa cửa vào, chuyên riêng tư gì cũng để họ biết hết.”

Vệ Đình gạt đầu, vỗ vỗ mông hấn mấy cái.

“Em vỗ mãi thành nghiện rồi hả!” Thẩm Huyền cau tiết đứng bật dậy, vừa định tính sổ với Vệ Đình, giọng A Bố bất chợt từ ngoài vọng vào: “Nhóc chủ nhà, tôi qua tiệm thú cưng mua cho chú em một dây xích chó nhé, như vậy hợp với hình tượng hơn đây.”

Thẩm Huyền câm nín: Đám này không có một kẻ nào tốt lành hết!

Thẩm Huyền tuy hay nổi nóng, nhưng đối với Vệ Đình lại vô cùng cưng chiều và hết lòng yêu thương.

Cười ngửa một hồi, Vệ Đình đói bụng muốn đi ăn, nhưng Thẩm Huyền lại không muốn ra ngoài, mặt không có lông mày ra đường để làm trò cười cho thiên hạ sao.

Vệ Đình lại nảy ra một quỷ kế, lục lại bộ đồ trang điểm rẻ tiền kia, định vẽ lông mày cho hấn.

Nhìn dáng điệu không chút tốt lành của cậu, Thẩm Huyền đương nhiên không đồng ý, lỡ như cậu vẽ cho hấn đôi lông mày lá liễu thì sao? Mới tưởng tượng thôi cũng đã nổi hết da gà lên rồi.

Có điều, phản đối hoàn toàn vô hiệu. Hấn vừa toan lắc đầu, Vệ Đình liền xụ mặt, lúc thì bĩu môi, khi thì dụi mắt, cứ như thể túi hờn oan ức ngất trời vậy.

Thẩm Huyền trong lòng gào thét: Tên nhóc nhà người cứ giả vờ nữa đi!

Hai người giằng co cả buổi, đến khi nghe tiếng “rột rột” từ bụng Vệ Đình, Thẩm Huyền không khỏi mềm lòng, ngồi phịch xuống giường, lầm bầm nói: “Vẽ thì vẽ đi, nhưng nói cho mà biết, không được vẽ lông mày lá liễu đó!”

Thực tế chứng minh, tuyệt đối không được quá mức nuông chiều người yêu.

Vẽ lông mày xong, Thẩm Huyền lập tức soi gương, vừa nhìn đã co rút khóe miệng.

Nhìn hai hàng lông mày, hắn chỉ muốn thu hồi lời vừa nói khi nãy, thà là đôi lông mày lá liễu này còn hơn, tuy nhìn có hơi ảo lả một chút... nhưng ít ra... còn có thể chường mặt ra đường.

Hắn trừng mắt lườm Vệ Đình, nghiêng răng nói: “Em tưởng anh là Cậu bé bút chì^[1] à?”

[1. Shin - Cậu bé bút chì (Crayon Shin-chan) một bộ manga nổi tiếng của tác giả người Nhật Yoshito Usui, kể về cậu bé Shin 5 tuổi cùng với gia đình và bạn bè của cậu. Đặc điểm nhận dạng của cậu bé chính là đôi lông mày dày và đen của mình.]

Vệ Đình cười hì hì bước tới trước mặt hắn, nhón chân hôn chụt một cái, rồi dùng bút viết vào tay hắn: [Em đói bụng.]

Viết xong liền chớp chớp đôi mắt ngây thơ vô tội.

Thẩm Huyền bất đắc dĩ thở dài: “Đi thôi, mua đồ ăn mang tới nhà anh, em nấu cho anh ăn.”

Vệ Đình liên tục gật đầu.

Cứ như thế, Thẩm Huyền mang cặp chân mày của Cậu bé bút chì bước ra đường.

Từng phút giây nhưng nhớ tích tụ thành yêu thích, từng chút yêu thích lại tích lũy thành tình yêu.

Thẩm Huyền cảm thấy mình đã hoàn toàn rơi vào vòng tay của Vệ Đình rồi. Suốt một năm trên mạng, không giờ phút nào hắn không nhớ tới Vệ Đình, tới khi gặp mặt, từ thích đã thăng hoa thành tình yêu, hắn luôn hy vọng có thể mang lại hạnh phúc vui vẻ cho cậu.

Hai người ở bên nhau, nơi đâu cũng là thiên đường. Cũng như hiện giờ, Vệ Đình nấu ăn trong bếp, hắn tựa cửa đứng nhìn, tuy không có tiếng chuyện trò, nhưng tim đã tràn đầy hạnh phúc thỏa mãn rồi. Vệ Đình cũng có suy nghĩ như vậy, bởi vì thích nên mới có thể đùa giỡn không nề nang, có thể bộc lộ toàn bộ tính cách của mình không chút ngại ngùng, yêu sự dịu dàng của người ấy, yêu sự chu đáo của người ấy, rồi dần dần yêu tất cả bản thân người ấy.

Từ đáy lòng đột nhiên dâng lên một niềm cảm động không tên, Vệ Đình lặng lẽ lau nước mắt.

Cha mẹ, cha mẹ có nhìn thấy không? Anh ấy là người yêu thương con, nuông chiều bao dung con nhất trên đời này. Bây giờ con đã không còn cô đơn nữa.

Tuy anh ấy tính tình nóng nảy, ưa sĩ diện, nhưng lại chịu làm ngựa cho con cưỡi, còn để con vẽ mặt anh ấy thành chàng hề. Con không thể nói chuyện, anh ấy làm tiếng nói của con. Anh ấy chưa từng ghét bỏ khinh khi gì con, chỉ yêu thương con hết lòng hết dạ.

Có anh ấy bên cạnh, con rất hạnh phúc.

Vệ Đình nấu một bàn thức ăn, lại thêm cả hai bát mì trường thọ thật to.

Thức ăn vừa đặt lên, cả hai liền ăn như hổ đói, chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn nhau, ngây ngô cười thỏa mãn, niềm hạnh phúc cứ thể dịu dàng lan tỏa khắp cõi lòng. Bầu không khí trong phòng ấm áp hài hòa, bất kỳ ai cũng không muốn quấy rầy thế giới của hai người.

Vậy mà, lại cứ có một kẻ cố tình không cảm thấy vậy, hăng hái ăn chuông nhà Thẩm Huyền inh ỏi.

Người đến là cậu của Thâm Huyền, đồng thời cũng là đại thần Hỏa Viêm mà Vệ Đình vô cùng sùng bái.

Thâm Huyền sầm mặt mời cậu vào nhà, rồi tiếp tục vào bàn ăn.

Vệ Đình thấy có người lạ đến, không khỏi câu nệ thận trọng hơn, cậu buông đũa cẩn thận quan sát đối phương, càng nhìn càng thấy quen. Người nọ nhả nhận tuần tú, mặt mũi trắng trẻo, đậm chất thư sinh, đây không phải là thầy giáo đã nhặt chân giò hun khói lên giúp cậu lần trước đó sao?

Người kia thấy Vệ Đình đầy vẻ kinh ngạc, liền thân nhiên mỉm cười: “Anh bạn nhỏ, cậu còn nhớ tôi chứ?”

Vệ Đình gật đầu.

Người đàn ông giới thiệu: “Tôi là cậu của Tiểu Huyền.”

Vệ Đình chợt hiểu ra, hèn gì hôm đó Thâm Huyền lại ngang nhiên làm âm ỉ trong lớp học như thế, thì ra là ý đối phương là người thân sẽ không trách cứ, nên muốn làm gì thì làm.

Người kia nói tiếp: “Hôm nay là sinh nhật của Tiểu Huyền, tôi tới để chúc mừng nó.”

Quả là một người cậu tốt! Vệ Đình bắt đầu cảm thấy kính trọng người này, lập tức đứng dậy chạy vào bếp lấy thêm bát đũa, rồi mời cậu ngồi vào bàn.

Đối phương cũng không chút khách sáo, ngồi xuống phía đối diện, cầm đũa lên ăn. Vừa ăn vừa khen lấy khen để: “Bạn nhỏ, là do cậu nấu hả? Tay nghề rất khá đó!”

Vệ Đình ngượng ngùng gãi đầu, gấp một miếng sườn vào bát cho cậu.

Thâm Huyền đang ngồi ăn lập tức ngẩng đầu lên, chìa bát tới trước mặt Vệ Đình: “Anh cũng muốn ăn sườn, không được gấp cho cậu ấy nữa!”

Vệ Đình đen mặt, xấu hổ cười với người kia, rồi gấp sườn cho Thẩm Huyền.

Người đàn ông khẽ lắc đầu, nhả nhận cười: “Tiểu Huyền, cái bệnh hay ghen của cháu vẫn không chịu sửa sao?”

“Ai cần cậu lo!” Thẩm Huyền đột nhiên kéo Vệ Đình vào lòng, hôn cậu một cái, như để tuyên bố quyền sở hữu: “Tôi mời cậu vào nhà ăn cơm là đã tốt lắm rồi, ăn xong thì đi đi, đừng làm phiền chúng tôi.”

Người nọ không hề để tâm, như thể đã quá quen với chuyện này rồi, chỉ im lặng tiếp tục dùng cơm, không nói thêm lời nào.

Cơm nước xong xuôi, Vệ Đình đi rửa bát.

Thẩm Huyền và cậu mình ngồi ngoài phòng khách nói chuyện.

“Tiểu Huyền, đây là mẹ cháu nhờ cậu chuyển cho cháu.”

Người đàn ông lấy một hộp nhung màu xanh rất đẹp từ túi xách đưa cho Thẩm Huyền: “Là quà sinh nhật của mẹ cháu.”

Thẩm Huyền chỉ thoáng liếc nhìn: “Cứ để đại trên bàn đi.”

Người kia thở dài một tiếng: “Mẹ cháu rất quan tâm đến cháu.”

Thẩm Huyền ừ một tiếng, lại nói sang chuyện khác: “Còn cậu thì tặng quà gì?”

“Sách của cậu.” Người đàn ông lấy ra một quyển sách, liếc nhìn phòng bếp: “Lần trước cháu xin sách là để cho cậu ấy à? Quyển sách này chỉ mới phát hành thôi, bên trong còn có chữ ký của cậu.”

Thẩm Huyền cười: “Cảm ơn.”

Người kia cũng cười: “Cháu cũng biết cảm ơn cơ à?”

Thẩm Huyền bất mãn trả treo: “Tôi không phải là người không biết tốt xấu.”

“Nếu hiểu chuyện thì sẽ không đối đãi với mẹ mình như thế.”

Thẩm Huyền bĩu môi: “Tôi biết rồi, đừng dài dòng nữa, cậu cảm ơn bà ấy giùm tôi.”

“Tiểu Huyền, cháu thay đổi rồi.” Người đàn ông xoa đầu hẳn. “Trở nên có tình cảm hơn, cũng vui vẻ hơn trước rất nhiều.”

Thẩm Huyền làm ra vẻ sắp hết chịu nổi: “Cậu không thấy ớn à!”

“Cái này là do cậu bé kia vẽ ư?” Người đàn ông chạm lên đôi lông mày của hẳn, cười khanh khách: “Tiểu Huyền, xem ra cháu thật lòng rất thích cậu bé.”

“Phí lời, tôi đem sách cho cậu ấy đây.” Thẩm Huyền sốt ruột gắt lên, hất tay cậu ra, ôm sách đi vào bếp.

Nhìn thấy sách, Vệ Đình lập tức hiểu ra thân phận của người đàn ông đó. Thật ra, trước đây cậu cũng từng suy nghĩ tới vấn đề này, Thẩm Huyền biết cậu viết tiểu thuyết, biết cả số QQ, lại còn mang tặng cậu bộ sách có chữ ký của Hỏa Viêm, chừng đó đủ để chứng minh hẳn đã cho Hỏa Viêm số QQ của cậu. Thẩm Huyền chính là người sắp xếp mọi chuyện.

Để khiến cậu vui, đôi phương đã âm thầm làm nhiều chuyện như thế, nghĩ đến đây, Vệ Đình rất cảm động. Đoạn nhón chân lên hôn một cái, nụ hôn này hàm chứa vô vàn tình cảm, vui sướng, cảm động, và hơn hết là niềm yêu thương vô bờ bến.

Bước ra khỏi bếp, gặp được người mà mình sùng bái đã lâu, Vệ Đình sung sướng chạy tới, vui vẻ cười với cậu của Thẩm Huyền.

Vệ Đình lấy giấy bút, phấn khích viết: [Cậu, con rất ngưỡng mộ cậu! Con thích văn của cậu lắm lắm! Gặp được cậu con rất hạnh phúc!!] \(>.<)/

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên vì kích động, người đàn ông bất chợt bật cười: “Cảm ơn cậu đã ủng hộ!”

Vệ Đình lại viết: [Con có thể nói ra một nguyện vọng nhỏ không?]

“Nói đi!”

Vệ Đình lại viết: [Con biết yêu cầu này có hơi đường đột, nhưng đó là tiếng lòng của con, cậu nghe rồi thì đừng giận nha!]

Người kia dờ khóc dờ cười: “Không giận, cậu nói đi.”

Vệ Đình liền hạ bút: [Con đang đọc “Người bất tử” của cậu, xin cậu... đừng dần vặt Nina nữa được không ạ? Con biết là cô ấy đã làm sai, nhưng cô ấy cũng chịu rất nhiều đau khổ rồi, cô ấy là người đáng thương, cậu hãy cho cô ấy một kết cục tốt đi, đừng để cô ấy chết! T-T Và cậu có thể tiết lộ một chút nội dung của nó cho con biết được không?]

Người đàn ông xem xong liền cười: “Tôi nhớ hình như là cậu đã từng nói thế với tôi.”

Vệ Đình liên tục gật đầu.

“Ừ, được rồi, tôi sẽ suy nghĩ.”

Vệ Đình cảm động đến suýt rơi nước mắt: Cậu quả nhiên là một người cậu tốt!

Hai người cứ liên miên mãi mê thảo luận về nội dung của tiểu thuyết, hoàn toàn quên mất trong phòng vẫn còn một người đang hiện diện.

Nhìn Vệ Đình cứ quẩn quýt lấy người khác, Thẩm Huyền tức đến tóc muốn dựng thẳng lên, vô số lần gây tiếng động nhằm gây sự chú ý, thế nhưng chẳng chút hiệu quả nào.

Con giận lên đến đỉnh điểm, Thẩm Huyền bắt đầu nổi điên, một mình nhảy tới nhảy lui, gào rú vào TV, gầm thét với tủ lạnh, xem sofa là bao cát mà đấm đá liên tục.

Lên con động kinh cả buổi, hai người kia vẫn chẳng thèm liếc đến nửa cái.

Lửa giận cuộn cuộn bốc lên, Thẩm Huyền hoàn toàn mất kiên nhẫn, đỏ mắt nhào tới trước mặt hai người nọ, ôm Vệ Đình lên lầu.

Đi được vài bước lại quay đầu cười nhạt: “Đường Thiếu Hiền, cậu muốn tự về, hay đợi người kia tới đón? Tôi có thể gọi điện cho người kia giúp cậu đấy.”

Nghe xong câu này, Đường Thiếu Hiền bắt đầu mất bình tĩnh, mặt lộ vẻ hoảng sợ, đứng phắt dậy khỏi sofa, dường như sợ Thẩm Huyền sẽ thực sự gọi điện thoại, liền cầm túi xách vội vàng bước ra cửa.

Chương 24

Âm ỉ quán cóc

Thẩm Huyền sẽ vĩnh viễn không quên được đêm sinh nhật hai mươi tuổi của mình. Là một người đàn ông sĩ diện, một kẻ xem thể diện còn quan trọng hơn cả sinh mệnh, ấy vậy hắn lại làm một chuyện vô cùng ngu xuẩn, tự giẫm nát cái tôn nghiêm quý giá nhất của mình.

Hắn ôm Vệ Đình lên phòng ngủ, tức tốc cởi quần áo của mình rồi lại nhào tới cởi đồ của Vệ Đình, chỉ chốc lát, hai người đã không mảnh vải che thân.

Hắn muốn gì, Vệ Đình đương nhiên hiểu rõ, nên chỉ giả vờ kháng cự lấy lệ rồi ngoan ngoãn chiều hắn.

Hai người hôn nhau, hôn đến trời đất điên đảo, đến khi cả hai đều cảm thấy khó thở, mới quyến luyến rời nhau ra. Sau nụ hôn cuồng nhiệt, thân thể cả hai đều có phản ứng, thuận theo tự nhiên mà làm chuyện cần làm.

Không có gel bôi trơn, hai người quyết định dùng tạm sữa tắm. Cả hai đều là tay mơ lần đầu làm chuyện này, chỉ biết dựa vào bản năng mà mày mò khám phá. Thế nhưng Thẩm Huyền lại hết sức nóng vội, bôi sữa tắm lên hạ thể rồi áp lên người Vệ Đình. Hạ thân hai người dán sát vào nhau, hắn vừa hôn Vệ Đình vừa nâng mông lên tìm lối vào.

Không biết có phải dùng nhiều sữa tắm không, cậu nhỏ của Thẩm Huyền cứ trượt ra khỏi lối đi, thử kiểu gì cũng không vào được.

Mới đầu Thẩm Huyền vẫn chưa nản lòng, bảo Vệ Đình giúp đỡ đưa cậu nhỏ của hắn vào.

Vệ Đình trợn trắng mắt, phớt lờ hắn.

Đôi phương đã không phối hợp, hắn đành tự lực cánh sinh thôi.

Trước tiên hắn giúp Vệ Đình mở rộng lối vào, đợi cậu thích ứng rồi mới rút ngón tay ra, thay thế bằng cậu nhỏ của mình.

Nhưng rồi, chuyện tương tự lại xảy ra!

Cậu nhỏ vừa đến cửa lại trượt đi, khiến hắn khẩn trương đến toát mồ hôi, không khỏi trở lên nôn nóng. Mà càng nôn nóng lại càng hỏng chuyện, vào mấy lần mà vẫn không thành công, cậu nhỏ bắt đầu nản chí bỏ cuộc thoái lui!

Đối với hắn mà nói, đây là một đả kích cực kỳ to lớn. Hắn nhìn về phía Vệ Đình tìm kiếm chút an ủi khích lệ, nào ngờ đả kích lớn hơn còn đang đợi phía sau.

Vệ Đình đứng dậy, ném cho hắn một ánh mắt đầy khinh bỉ, rồi chạy vào nhà tắm rửa mộng.

Ánh mắt xem thường ấy tựa như sét đánh giữa trời quan, đánh hắn chết trân tại chỗ.

Vệ Đình rửa mộng xong đi ra, thấy hắn vẫn đang ngồi ngơ ngẩn trên giường như vẫn chưa thể phục hồi sau cú sốc.

Nhìn hắn đáng thương, Vệ Đình lại không đành lòng, viết một tờ giấy đưa qua: [Anh còn muốn làm tiếp không? Nếu anh không thể, thì cứ để em...]

Đọc xong nội dung viết trên giấy, Thẩm Huyền đen mặt, ghen lời. Một hồi lâu sau mới ôm Vệ Đình vào lòng, tắt đèn đi ngủ.

Trong bóng đêm, hắn không ngừng tự mượn cớ an ủi: Không phải tại mình bất lực, là do trạng thái không tốt! Hôm nay mệt mỏi cả ngày, buổi chiều còn uống nhiều rượu như thế, sao không mất sức cho được? Đợi khi nào nghỉ ngơi lấy lại sức rồi, nhất định phải cho tên nhóc kia thấy sự lợi hại của mình!

~*~

Đây là một đêm đầy biến động.

Sở Hiếu Phong và Cung Nghị ngồi chăm sóc ba Cung trong bệnh viện, suốt đêm không được ngủ.

Thẩm Huyền và Vệ Đình ôm nhau nằm trên giường đều nặng tâm sự riêng, mãi không thể chợp mắt.

Cố An bị Trần Mặc lôi đi, giờ đang làm mưa làm gió trong quán cóc. Sau khi Trần Mặc tha cậu đi, hai người không về nhà mà ghé vào một tiệm ăn ven đường.

Trần Mặc có bệnh ưa sạch sẽ, bình thường chỉ tới những nhà hàng cao cấp, lần này chịu đến quán ven đường hoàn toàn vì muốn chiều lòng Cố An, thế nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện vô cùng mất mặt.

Quán này làm ăn rất tốt, từ xa nhìn lại cơ hồ đã đầy nhóc người, đặc biệt vị trí gần quạt máy lại còn không còn chỗ.

Cố An kéo Trần Mặc chạy tới chạy lui, dềnh dàng mãi vẫn không chịu tìm chỗ ngồi. Trần Mặc tuy trong bụng nghi hoặc nhưng vẫn không chịu hỏi, cùng cậu đảo vòng vòng trong quán.

Một bàn khách gần quạt máy bỗng đứng dậy rời đi, Cố An tức thì nhào tới ngồi phịch xuống, đoạn hô to gọi phục vụ: “Em trai, lại đây dọn bàn giúp anh.”

Phục vụ thừa một tiếng, lập tức bước đến lau dọn.

Cố An vẫy tay gọi Trần Mặc, át cả tiếng ồn xung quanh: “Giám đốc Trần, mau lại đây, chỗ này có quạt máy đó! Chúng ta chỉnh nó hướng về phía mình đi!”

Dứt lời liền thực sự chỉnh quạt đứng im.

Ánh mắt của mọi người đồng loạt bắn sang, Trần Mặc nhú mào, cảm thấy xấu hổ không để đâu cho hết.

Hắn không để ý đến ánh mắt khinh bỉ cùng giọng lầm bầm chỉ trích của mọi người, chậm rãi lịch sự bước tới chỗ ngồi.

Phục vụ vẫn đang lau dọn cái bàn vung vãi đầy rượu và thức ăn thừa, Trần Mặc vừa nhìn, mi mắt đã co giật. Cố An bảo hắn ngồi xuống, hắn như bị ai điểm huyết, cứ đứng chết trân tại chỗ.

Lúc này có mấy người đi tới, vẻ mặt hết sức khó hiểu. Một trong số đó nói với phục vụ: “Này anh, bọn tôi còn chưa ăn xong, chỉ là đi WC thôi, sao lại dọn bàn của chúng tôi chứ?”

Phục vụ ngăn người, chỉ vào Cố An: “Là anh này bảo tôi dọn.”

Người nọ lại hỏi Cố An: “Sao anh lại kêu phục vụ dọn bàn của chúng tôi thế?”

Cố An giả ngơ đứng lên, kéo Trần Mặc đi, miệng còn cảm ràm: “Giám đốc Trần, tôi đã nói là chỗ đó có người ngồi mà anh không tin. Thôi kệ, chúng ta đổi chỗ khác, cùng lắm là không có quạt thôi.”

Trần Mặc đen mặt, hận không thể bóp chết cậu ta.

Hai người quần quanh một hồi, rốt cuộc chỉ tìm được chỗ không hưởng được nửa ngọn gió quạt.

Trần Mặc rút khăn tay lau bàn ghế vài lượt rồi mới chịu ngồi xuống. Cố An ngồi bên nhìn hắn, khoe miệng co giật tới muốn rút gân, quay đầu gọi phục vụ kêu vài món rồi ngồi chờ.

Quán rất đông khách nên hai người đợi nửa tiếng đồng hồ thức ăn mới được mang tới.

Bà chủ cầm thực đơn hỏi: “Hai anh uống gì?”

Trần Mặc cực kỳ tao nhã phun ra hai chữ: “Rượu vang.”

Bà chủ nhìn hắn như thể đang nhìn tên tâm thần, rồi quay sang hỏi Cố An: “Anh bạn này uống gì? Rượu trắng, bia hơi hay nước ngọt?”

“Hai chai bia lạnh nhé.”

“Được, sẽ có ngay.” Bà chủ vừa nói vừa đi sang bàn khác, không quên ném lại cho Trần Mặc ánh mắt khinh thường.

Buổi trưa uống quá nhiều rượu lại chẳng ăn gì, thức ăn vừa dọn lên, Cố An đã hoàn toàn không màng hình tượng, cầm đũa ăn như hổ đói.

Mà Trần Mặc lại chẳng hề có tâm trạng ăn uống, móc khăn tay ra lau bát, lau xong vẫn ngại bát bẩn, bèn ra tiệm tạp hóa gần đó mua chai nước khoáng, quay về tiếp tục rửa bát.

Đội hăn làm xong, Cố An đã ăn hết đĩa thịt xào.

Cố An bó tay nhìn hăn: “Tôi nói Giám Đốc Trần ạ, bát đũa này là thứ xài một lần, một đồng một cái, đã khử trùng sẵn rồi.”

“Cẩn thận vẫn hơn.” Trần Mặc rửa xong đũa mới gấp chút rau đưa lên miệng, nhai hai miếng liền nhổ ra nói: “Mặn quá.”

“Mặn hả? Tôi thấy bình thường mà.” Cố An vốn là động vật ăn thịt, chẳng đòi nào ăn đồ chay nên chỉ gọi mỗi một đĩa rau xào. Cứ tưởng Trần Mặc cố ý gây chuyện, nhưng nếm thử thì quả thật rau mặn chẳng khác gì ăn vãi muối, đến mức Cố An phải uống chút bia để nhạt bớt đi.

Cậu gọi bà chủ tới, bảo đổi đĩa khác. Ai ngờ bà ta không hề nể mặt, chỉ nói qua loa vài câu rồi đi. Cố An đập bàn hét lên: “Thái độ này của bà là sao hả? Bà còn muốn buôn bán nữa không?”

Bà chủ cười giả lả: “Được rồi, để tôi đổi cho cậu đĩa khác.”

Nhìn bà chủ bung đĩa thức ăn đi, Cố An liền rung đùi đắc ý nói với Trần Mặc: “Với loại người này thì phải hung dữ một chút, bà ta mà không đổi, chúng ta lật bàn.”

Trần Mặc cười cười: “Trông bộ dáng ngốc nghếch của cậu kìa!”

Đĩa rau được mang đến, Cố An nhìn thấy thì tức muốn chết. Vẫn là đĩa rau cũ! Đoán chừng bà chủ quán chỉ đem nhúng nước, giờ đến một chút

dầu cũng không còn, nhìn đã thấy ghê.

Cố An gọi bà ta lại: “Này, không phải tôi kêu bà đổi đĩa khác sao? Sao lại bung đĩa cũ tới?”

Bà chủ già mồm: “Ai bảo thế, tôi đã đổi đĩa mới cho anh rồi đây thôi!”

“Bà coi tôi là thằng ngốc à?” Cố An lên giọng, đang định đấu lý với bà ta thì bàn kế bên lại có khách tới ngồi, bà chủ lập tức sang đó tiếp đãi.

Một bụng tức không trút được, Cố An trừng mắt thở hồng hộc.

Trần Mặc hả hê châm chọc: “Bây giờ cậu lật bàn được rồi đó!”

Cố An cười nhạt: “Ba cái chuyện ngu ngốc đó đời nào tôi làm chứ.”

“Hừ!” Trần Mặc hừ một tiếng: “Vậy cậu tính chịu nhịn sao?”

Cố An đẩy mắt kính, cười nham hiểm: “Xem tôi xử bà ta thế nào!”

Bà chủ cầm thực đơn đặt món ăn, khách gọi gà xào ớt, bà còn chưa kịp ghi lại thì một giọng nói lười nhác chậm rãi truyền qua.

“Đừng có gọi món gà xào ớt đó, toàn làm bằng thịt gà chết không đó!”

Vị khách kia ngậy ra một lát, nhanh chóng đổi món: “Thôi, không lấy gà xào ớt nữa, lấy thịt bò kho đi.”

Giọng nói kia lại nhẹ nhàng truyền qua: “Bây giờ đang có bệnh bò điên, ăn thịt bò không phải sẽ mắc bệnh sao? Ra đường ăn thì nên cẩn thận một chút.”

Khách lau mồ hôi, nói với bà chủ: “Không ăn thịt bò kho nữa, ăn thịt heo xào rau củ.”

Cố An chồm tới, cười với khách nọ: “Ông anh, trùng hợp thật, tôi cũng gọi món đó đây.”

Người kia hỏi: “Có ngon không?”

Cố An bĩu môi: “Dở ẹc.”

Người kia lại hỏi: “Vậy cậu thấy món nào ngon?”

Cố An lại trề môi: “Chẳng món nào ăn được hết.” Đoạn chỉ vào đĩa rau trên bàn: “Ông anh xem, rau xào mà như luộc vậy, bà chủ keo kiệt thấy ghê, chẳng có tí dầu nào luôn.”

Khách rướn cổ lên nhìn rồi vội vàng gọi bàn bê đứng dậy, trước khi đi còn vỗ vai Cố An đầy cảm kích: “Cậu đúng là anh em tốt!”

Chờ họ đi xa, Cố An mới ngược nhìn bà chủ đang trong trạng thái hóa đá, bĩu môi: “Bà chủ, khách lại tới kìa, mau mau ra đón đi chứ, tôi còn muốn giới thiệu mấy món đặc sản của tiệm cho người ta đó.”

Bà chủ lập tức đánh mặt, hạ giọng quát: “Nhãi con, mày đừng kiếm chuyện với bà!”

Cố An cũng không chịu thua, rướn cổ gào lại: “Tôi thích kiếm chuyện đây, thì làm sao?!”

“Cút ngay cho bà!” Bà chủ mất kiên nhẫn phát phát tay: “Nhìn mặt mày đã biết là dạng công tử bột, cả ngày ăn no rừng mỡ, nhàn rồi sinh sự, đi kiếm chỗ khác mà chơi, ở đây không chào đón mày.”

“Gì, bà dám mắng người hả?” Cố An nổi đóa.

“Mắng đó thì sao!” Bà chủ cong cớn: “Công tử bột, đồ vô dụng!”

Trần Mặc vốn chỉ muốn làm khán giả xem kịch vui, để mặc Cố An sinh sự quậy phá, không ngăn cản cũng chẳng trợ giúp. Thế nhưng lúc này, Cố An bị người ta mắng, hấn lập tức thấy khó chịu vô cùng.

Người của hấn, muốn đánh muốn mắng cũng chỉ có hấn mới được phép, ai cho người khác cái quyền đó.

Trần Mặc rút di động ra, vờ bấm số gọi đi trước mặt bà chủ: “Alô, là Cục vệ sinh an toàn thực phẩm phải không? Hãy chuyển máy cho Cục trưởng Hoàng.”

“Cục trưởng Hoàng, là tôi, Trần Mặc đây.”

“Cũng không có gì lớn, chỉ là muốn báo cáo với ông chút việc. Bây giờ tôi đang ở một quán ven đường, thức ăn ở đây có vấn đề, họ lấy gà chết, bò bệnh mà chế biến thức ăn, khiến người ta bị ngộ độc. Sao? Tên quán này hả? Ông chờ chút, để tôi hỏi.”

Trần Mặc quay đầu nhìn bà chủ, cười hỏi: “Tên quán là gì? Hay bà tự nói với Cục trưởng Hoàng đi.”

Rồi chìa điện thoại ra.

Bà chủ lắc đầu quây quây, sợ đến xanh mặt.

Trần Mặc thu tay về, vừa tính nói tiếp, bà chủ liền túm lấy cánh tay hắn: “Anh này, chúng ta nói chuyện chút đi.”

Trần Mặc nhú mày, không thềm đề ý.

Bà chủ cuống quýt móc tiền nhét vào tay Trần Mặc: “Đại gia, tôi sai rồi, tôi đền tiền đây, xin anh tắt máy giúp đi.”

Trần Mặc vui vẻ đút tiền vào túi, sau đó nói vào điện thoại: “Cục trưởng Hoàng, lúc nãy chỉ là hiểu lầm thôi, bà chủ đã giải thích rõ ràng rồi, thực phẩm của họ không có vấn đề gì cả. Là do tôi nóng vội, nghe người ta nói bậy, không điều tra kỹ đã thông báo. Thực ngại quá, hôm nào tôi mời ông một bữa, tới đó rồi nói tiếp vậy.”

Thấy hắn tắt điện thoại, bà chủ mới thở phào, đọng phải chuyện này, bà chỉ đành chấp nhận mình xui xẻo thôi.

Hai người rời khỏi quán, Cổ An hể nhớ lại gương mặt sợ tới tái xanh của bà chủ là lại cười như điên, vừa bờ túc vừa sáng khoái.

Vào xe rồi cậu mới nói: “Giám đốc Trần, anh thật lợi hại, còn quen biết cả Cục trưởng Cục vệ sinh an toàn thực phẩm nữa.”

Trần Mặc vừa lái xe vừa nói: “Tôi quen ông ta bao giờ?”

Cô An kinh ngạc: “Vậy mới này anh gọi điện cho ai? Sao anh biết Cục trưởng họ Hoàng?”

Trần Mặc nhún vai: “Gọi đại cho một số nào đó. Và nếu cậu chịu khó xem tin tức thì nhất định sẽ biết Cục trưởng Cục vệ sinh an toàn thực phẩm họ Hoàng.”

Cô An ghen hòng: “Vậy mà anh cũng nói dối cho được, vừa rồi không phải anh bảo bà chủ nói chuyện với Cục trưởng Hoàng sao, lỡ bà ta làm thật thì chẳng phải là lộ mánh?”

Trần Mặc ung dung đáp: “Cậu không thấy bà ta sợ tới mức tè ra quần sao? Có cho bà ta thêm lá gan cũng không dám.”

Dứt lời, hần cười ha hả, rút tiền trong túi quần ra đưa cho Cô An: “Ăn com không tốn tiền, lại còn được tặng thêm. Đây là tiền tiêu vặt cho cậu đây.”

Cô An giật giật khóe miệng: Anh đúng là thâm hiểm! Có thể tỉnh bơ mà diễn trò với không khí!

Chương 25

Kế hoạch tác chiến trên văn phòng 1

Cố An đã tới nhà Trần Mặc vô số lần, nhưng đó là chuyện của hai mươi năm về trước.

Về tới nhà, Trần Mặc tắm xong liền đi ngủ.

Thói quen sinh hoạt, làm việc và nghỉ ngơi của hắn rất nề nếp, mấy giờ đi ngủ, mấy giờ thức dậy, luôn luôn duy trì đúng mực.

Hắn là người rất mực nghiêm khắc với bản thân, làm việc có kế hoạch, cẩn thận chu đáo, phải đạt tới mức hoàn hảo nhất có thể, là điển hình của đàn ông cung Xử Nữ.

Đối với tình cảm giữa hắn và Cố An cũng vậy, bởi vì không nắm chắc nên hắn không dám thử, mà đồng thời cũng không muốn buông tay, chỉ khi để đối phương luôn luôn kề bên mình thì hắn mới có thể yên tâm.

So ra thì Cố An thẳng thắn hơn hắn rất nhiều, thích thì tới bày tỏ, khi bị từ chối liền dứt khoát cắt đứt chẳng buồn dây dưa.

Cố An và Thẩm Huyền giống nhau, đều là người không thể giữ được chuyện gì trong lòng. Lời Trần Mặc nói trước mặt mọi người cậu vẫn không quên, câu nói ấy khiến cậu không hiểu đối phương đang đùa giỡn hay thật lòng. Bất kể ra sao, cậu cũng muốn hỏi cho rõ ràng.

Nghĩ sao làm vậy, cậu đi vào phòng ngủ của Trần Mặc gọi hắn dậy, nghiêm túc hỏi: “Trần Mặc, lời anh nói hôm nay có ý gì?”

Cố An bình thường thích gọi Trần Mặc là giám đốc Trần, khi động kinh thì kêu anh Mặc, tức điên thì chửi biến thái, chỉ khi nói chuyện nghiêm chỉnh mới gọi thẳng tên hắn.

Trần Mặc sớm đã nắm rõ quy luật này rồi, hắn ngồi trên giường chịu đựng cơn buồn ngủ, hỏi: “Tôi đã nói cái gì?”

“Anh nói tôi là người của anh!” Dứt lời, Cố An có chút sốt ruột: “Có phải anh lại đùa giỡn tôi không?”

“Tôi không đùa cậu.” Trần Mặc thản nhiên nhìn cậu: “Cậu là nhân viên của tôi, chỉ cần là nhân viên của tôi thì đều là người của tôi.”

“Chỉ đơn giản vậy thôi?” Cố An có vẻ như bị đả kích.

“Phải.”

“Hừ, thật vớ vẩn! Tôi còn tưởng anh thích tôi, tôi đường đường là một thanh niên đẹp trai tốt bụng, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe nổ lốp, anh không thích tôi đúng là một tổn thất lớn.” Da mặt Cố An xưa nay còn dày hơn cả tường thành, tuy những lời này có chút cường điệu, nhưng với Trần Mặc, cậu ta nói cũng không sai.

Xét về ngoại hình, nếu thang điểm là mười, Trần Mặc sẽ cho cậu mười một điểm. Có lẽ là “tình nhân trong mắt hóa Tây Thi”, Trần Mặc thấy Cố An rất đẹp, ngũ quan thanh tú tương xứng với khuôn mặt trái xoan, cực kỳ cân đối, không chút khuyết điểm.

Nhưng nói về tính cách, với thang điểm mười, Trần Mặc chỉ cho được hai điểm. Cố An lười biếng, không chí tiến thủ, mỗi ngày la cà lông bông, chẳng có chút lý tưởng sống nào.

Đôi khi hần nghĩ, rốt cuộc mình thích Cố An ở điểm nào, nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ là về mặt tính cách. Tuy có hơi mâu thuẫn nhưng quả thật là vậy. Thích nhìn cậu ta đùa giỡn láu cá, chơi xấu người khác, đến khi cậu ta đắc ý dạt dào thì thẳng tay chèn ép không chút lưu tình, lúc đó đúng là vô cùng thú vị.

Người đơn thuần rất dễ dàng khiến người ta yêu thích. Cố An chính là một người đơn thuần, tâm tư dễ đoán, trong đầu nghĩ gì đều hiện hết lên mặt, ở bên cậu không cần phải quá mức tính toán cảnh giác. Từ sau khi thẳng thừng cự quyết, Trần Mặc lúc nào cũng lưu ý để tâm tới cuộc sống của cậu, rất sợ cậu sẽ thích người khác.

Cách đây không lâu, cha mẹ hai nhà có đi dùng bữa với nhau, Trần Mặc cũng tới. Trong bữa ăn, họ đề cập tới chuyện hôn nhân của con trẻ, mẹ Cố An nói Trần Mặc quen biết rộng rãi, muốn nhờ hấn giới thiệu cho Cố An một cô gái thành thật thiện lương, lúc đó hấn gật đầu đồng ý, nhưng trong lòng rất đau khổ. Nếu không phải vì gia đình, hấn đã sớm chấp nhận Cố An rồi, tất cả chỉ vì hấn không nỡ khiến người lớn phải đau lòng.

Cha mẹ hấn thì dễ nói chuyện, nhưng cha mẹ Cố An thì ngược lại. Công khai giới tính là một quá trình vô cùng gian nan trắc trở, hấn không đành lòng để Cố An phải đối mặt với áp lực sau khi phanh phui mọi sự. Huống hồ, thời gian trôi qua lâu như thế, hấn không biết liệu Cố An có còn thương hấn không.

Cố An thấy Trần Mặc im lặng, bèn xua tay chuẩn bị bước ra: “Ngày mai còn phải đi làm, tôi đi ngủ đây, anh cũng ngủ sớm đi.”

Vừa được vài bước thì bị kéo trở lại, Trần Mặc ấn Cố An lên giường, một tay vòng qua eo, một tay vuốt ve gương mặt cậu, chăm chú nhìn, trong mắt phảng phất nhu tình mà chính hấn cũng không phát hiện.

Cố An bị hấn nhìn đến sượng trân, nhất thời chẳng biết nói sao. Hồi lâu sau mới hỏi: “Anh tính làm gì?”

“Không có gì.” Trần Mặc giật mình hồi tỉnh, khi nãy thấy Cố An quay lưng bước đi, chẳng hiểu sao lại thấy hốt hoảng nên đã vô thức níu lại, chỉ muốn ôm cậu vào lòng thật chặt, có lẽ đây mới thật sự là những gì mà hấn khao khát.

Hấn rời khỏi người Cố An, thản nhiên nói: “Mau đi ngủ đi.”

Cố An ngạc nhiên khó hiểu, khi bước xuống khỏi giường đột nhiên nghĩ ra điều gì, bèn nhếch miệng cười: “Giám đốc Trần, đừng bảo là anh yêu tôi đó nha?”

Trần Mặc sững sốt, không đáp mà hỏi ngược lại: “Vậy còn cậu? Còn thích tôi chứ?”

Cố An hát hàm hừ một tiếng: “Không thích...” mới là lạ!

Ánh mắt Trần Mặc lập tức trầm lại.

Thấy dáng vẻ mặt mát của hắn, Cố An vui gần chết, nhơn nhơn trêu chọc: “Ài cha, anh Mặc, anh đang đau lòng sao? Hô hô~~ tôi đi ngủ đây, anh đừng có đau lòng lâu quá nha! A ha ha ha~~~”

Cùng tiếng cười đê tiện, Cố An lắc hông xoay lưng đi ra ngoài, dáng điệu thật sự như một con yêu tinh rắn vừa biến thành người, uốn uốn éo éo, cực kỳ đáng đập!

Trần Mặc trừng mắt nhìn theo bóng lưng Cố An, trán nổi đầy gân xanh, chỉ hận không thể cầm dép ném cho cậu một cái.

Vào phòng dành cho khách, Cố An vừa cười khúc khích, vừa lăn tới lăn lui trên giường. Cậu cảm giác Trần Mặc thích mình, chẳng qua xấu hổ không muốn thừa nhận mà thôi.

Giờ tay nhảm tính, tới năm nay thì mình đã thích người ta năm năm rồi, bao lâu không màng tới chuyện yêu đương là bởi trong lòng không chứa được người khác nữa.

Có một câu nói rất đúng: Nếu bạn kiên trì một lòng với người đó, không chừng có một ngày người đó sẽ đáp lại bạn.

Cậu không muốn từ bỏ, trong lòng cậu tình yêu là điều tốt đẹp nhất trên đời, không thể tùy tiện vứt bỏ. Nếu có một ngày người mình thích cũng thích mình, cậu đã mãn nguyện rồi.

Cậu rất hạnh phúc, ngày này đã không để cậu phải chờ lâu.

~*~

Sáng hôm sau, hai người đều dậy muộn.

Trần Mặc vì phiền muộn nên ngủ không được, đến rạng sáng mới có thể chợp mắt, rốt cuộc đã phá vỡ thời gian biểu thường này của hắn.

Còn Cố An thì do quá cao hứng nên quên đặt đồng hồ báo thức, cứ ngủ tới lúc tự nhiên tỉnh, đợi khi cậu bước chân xuống giường thì đã chín giờ sáng rồi. Hai người đụng nhau trong phòng khách, nhìn hai quầng thâm dưới mắt Trần Mặc, Cố An được dịp hả hê: “Anh Mặc, lẽ nào anh đau lòng cả đêm sao? Xem đôi mắt gấu trúc của anh kia, tôi qua mất ngủ hả?”

Trần Mặc nhìn tên thủ phạm chỉ muốn nổi điên, liền đạp cậu vào toilet: “Mau đi đánh răng rửa mặt, lần nào cũng đi làm trễ, coi chừng tôi trừ lương cậu.”

“Trừ thì trừ.” Tâm tình cực kỳ vui vẻ nên Cố An không thèm tính toán chút tiền đó với hắn.

Trần Mặc đen mặt quát: “Cậu báo hại tôi cũng dậy muộn.”

Cố An trề môi: “Liên quan gì đến tôi! Tự anh đau buồn không ngủ được, giờ thì trách được ai!”

Trần Mặc không muốn đôi co với cậu, quay người về phòng ngủ thay đồ.

Nửa tiếng sau, hai người cùng nhau bước vào cửa công ty. Cô gái tiếp tân mỉm cười chào Trần Mặc, trong lòng lại không ngừng thắc mắc: Giám đốc Trần trước nay luôn nói một không hai mà cũng đi muộn ư?

Quy định của công ty luôn nhấn mạnh: “Không được đi làm muộn!”, nếu phạm quy sẽ bị kỷ luật nghiêm khắc. Trần Mặc luôn luôn yêu cầu bản thân khắt khe như thế. Để làm gương cho mọi người, hắn lúc nào cũng đến sớm hơn nhân viên một chút, kết quả là tạo nên một hiện tượng quái dị. Có vài người muốn lấy lòng hắn, bèn cố dậy sớm tới công ty trước hắn. Thế nhưng hôm sau hắn lại đến công ty sớm hơn người đó một chút. Ngày thứ ba lại có người đến trước Trần Mặc. Nhưng đến ngày thứ tư người đến công ty sớm nhất vẫn là Trần Mặc... Cứ như thế, vốn dĩ chín giờ mới vào làm, bây giờ lại thành tám giờ, nhưng không ai đến muộn. Hàng ngày chưa tới bảy rưỡi sáng, toàn bộ nhân viên công ty đều có mặt đầy đủ. Trong khi nhân viên công ty khác đang ăn sáng uống cà phê thì nhân viên công ty này đã

hăng hái làm việc, mọi người đều quyết chí đồng lòng muốn giữ vững cương vị của mình, tất cả đều bày ra bộ dáng hăng hái bận rộn lúc làm việc.

Đám nhân viên đang cần cù lao động này vẫn vừa làm việc vừa chửi thề trong lòng: Các đồng chí, hãy nhìn thẳng vào sự thật đi! Chúng ta đã trúng gian kế của tên địa chủ rồi! Đi làm trước thời gian quy định cả tiếng đồng hồ mà cuối tháng vẫn không được tăng đồng lương nào! Bọn tư bản quả nhiên đều là quỷ hút máu!

Nhìn Trần Mặc đi vào thang máy, cô nàng trực quầy lễ tân liền gọi điện thoại cho kẻ nhiều chuyện, hóng hớt, ưa thêm mắm dặm muối nhất công ty.

Điện thoại vừa thông, cô nàng oai oái tố cáo: “Ai cha cha! Chúng ta trúng kế rồi! Tên hồ ly đó thật gian xảo! Bây giờ ván đã đóng thuyền, thời gian đi làm từ chín giờ biến thành bảy rưỡi, hắn ta đã có thể yên tâm thoải mái ở nhà mà ngủ! Bà có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Hơn mười giờ rồi đó! Hắn trễ hơn ba tiếng lận a a a... thật khiến người ta căm phẫn mà!”

Chỉ chốc lát sau, tin tức này tựa như lũ tràn bờ ã lan truyền khắp công ty. Cố An bấy giờ đang đi dạo một vòng, định làm quen với các đồng nghiệp mới, nhưng lại nhìn thấy ai cũng mặt mày u ám, vừa làm việc vừa hùng hổ nguyền rủa, như thể đang có thâm thù đại hận với ai vậy.

Cố An rung mình một cái, nhanh như chớp lao vào văn phòng Trần Mặc.

Trần Mặc đang làm việc, thấy cậu đi vào liền thuận miệng hỏi: “Không phải cậu bảo muốn đi làm quen với đồng nghiệp à? Sao mới đó đã về rồi?”

Cố An cười gượng: “Thôi khỏi. Mấy người đó cứ như bị trúng tà vậy, không khí ảm đạm tới phát sợ, tôi sợ sẽ bị truyền nhiễm mất.”

“Vậy sao.” Trần Mặc đáp một tiếng, lại tiếp tục xem giấy tờ.

Cố An cười sấp lại: “Giám đốc Trần, sắp xếp việc gì cho tôi làm đi. Đã lấy tiền lương của anh thì phải làm chút gì đó chứ.”

Trần Mặc ném một sấp hồ sơ cho cậu: “Xem số liệu trong tập này rồi làm một báo cáo tổng hợp.”

Cố An tròn trắng mắt: “Đối với người mới đến, nhiệm vụ này có phải hơi khó không?”

Trần Mặc cười cười: “Trước tiên cứ làm quen với môi trường công ty đi đã, sau này tôi sẽ sắp xếp công việc cho cậu.”

Cố An vòng ra sau lưng Trần Mặc, đặt tay lên vai hấn đầm bóp vài cái, cười lấy lòng: “Tôi massage cho anh nha.”

“Ừ.” Trần Mặc dựa lưng vào ghế: “Nếu làm tốt, tôi sẽ tăng lương cho.”

Cố An nín nọt: “Giám đốc anh minh!”

Thật ra trong lòng Cố An đã có tính toán, cậu biết Trần Mặc là một kẻ kỳ quặc, không dễ dàng biểu lộ tình cảm ra ngoài.

Nhưng mà càng như vậy, Cố An càng muốn bắt hấn phải thừa nhận, nếu mềm mỏng không được thì cứ mạnh bạo vậy, nhất định phải khiến hấn nói ra ba chữ kia.

Bước đầu, cậu sẽ lấy lòng hấn, khi hấn vui vẻ, chưa biết chừng sẽ thừa nhận. Nếu cách này không thành, sẽ chuyển sang mỹ nam kế, dùng sắc mê hoặc hấn, ngày nào cũng quanh quẩn trong phòng làm việc, thừa cơ dụ dỗ quyến rũ hấn.

Kế hoạch tác chiến đã chuẩn bị chu đáo rồi, rảnh rồi vô sự thì cứ bám chặt lấy hấn, còn sợ không chinh phục được hấn sao!

Chương 26

Kế hoạch tác chiến trên văn phòng 2

Loay hoay trong văn phòng suốt từ sáng đến trưa, Cố An lần đầu tiên nghi ngờ sức hấp dẫn của bản thân. Bởi vì đã mấy lần cậu thử quyến rũ Trần Mặc... thế nhưng đều không có kết quả.

Ban đầu cậu massage cho Trần Mặc, xoa tới xoa lui rồi dần dần trượt xuống ngực.

Kết quả Trần Mặc tỏ vẻ nghiêm túc nhắc nhở: “Ngực tôi hoàn toàn không đau nhức, cậu cứ xoa bóp cổ và vai đi.” Cố An le lưỡi làm mặt quỷ, trong lòng mắng thầm, anh giả vờ đứng đắn làm quái gì, rồi đành rút tay về.

Một lát sau đôi tay lại mò tới thắt lưng, nhẹ nhàng xoa bóp.

Trần Mặc lại nhắc nhở: “Kỹ thuật massage của cậu quá thiếu chuyên nghiệp, đừng nói là tăng lương, nếu cứ thế này thì tôi sẽ trừ lương cậu đấy.”

Cố An nổi quạu, ra sức đấm cho hấn một cái, rống lên: “Đừng dùng tiền lương uy hiếp tôi, tôi không thèm làm nữa.”

Đấm xong liền lao ra khỏi văn phòng.

Tên hồ ly ngồi trên ghế giám đốc bấy giờ mới khẽ cong khóe miệng, cực kỳ đắc ý.

Trên đường lao đến nhà vệ sinh, Cố An hung hăng nguyên rửa Trần Mặc cả trăm lần. Vừa tới toilet, cậu đá văng cửa ra, liền nhìn thấy một người đàn ông đang đứng trước bồn tiểu.

Cậu đi tới bên cạnh người nọ, kéo khóa quần, vừa huýt sáo vừa xả nước.

Bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng cười khẽ khẽ.

Cố An ngẩng đầu, liếc xéo người kia, tức giận nói: “Cười khi gì! Chưa thấy người đẹp trai đi tiểu bao giờ à?”

Nghe vậy, người đàn ông càng đắc ý, trêu chọc: “Đẹp trai thì tôi thấy nhiều rồi, nhưng vừa huýt sáo vừa đi tiểu thì đây là lần đầu. Cậu đang xuy tè cho mình đây à? Như kiểu người lớn cho trẻ con đi tè ấy, không xùy xùy thì không ra được?”

Cố An giật giật khé miệng: “Ông đây đang huýt sáo, là huýt sáo vui mừng đó!”

Người kia liếc cậu một cái, đầy vẻ xem thường. Đoạn lướt mắt nhìn xuống hạ thân Cố An, đánh giá không chút khách khí, rồi phán một câu vô cùng đả kích: “Cậu nhỏ của cậu bé thật đấy.”

Cố An điên tiết, trợn mắt ngó hạ thể của người kia, không chịu thua mà phản pháo: “Của anh cũng chẳng lớn là bao!”

Người đàn ông giải quyết tâm sự xong liền nắm hạ thể của mình đưa ra trước mặt Cố An: “Ai to ai nhỏ chúng ta đo thì biết ngay thôi.”

Cố An đen mặt, lần này xem như gặp kẻ mặt còn dày hơn cả mình, cậu bèn mặc xác tên này, nhanh chóng giải quyết rồi kéo khóa quần, đi tới bồn rửa tay.

Người đàn ông kia vẫn nắm lấy ‘cậu nhỏ’ bước theo sau: “Mau lấy ra đo xem nào, có phải sợ nhỏ hơn tôi không?”

Cố An trầm mặc một lát, sau đó giả giọng the thé như phụ nữ mà hét lên: “Có kẻ giờ trò lưu manh giữa ban ngày ban mặt này bớ người ta!!!”

Đúng lúc này có một nhóm người tụ tập cùng đi WC, vừa nghe thấy tiếng kêu lập tức đá cửa xông vào, nhìn khắp lượt truy tìm dâm tặc.

Cố An chỉ vào kẻ nọ, che miệng nức nở: “Hắn sàm sỡ tôi...”

Có người tức khắc hóa đá.

Thừa lúc ai nấy đều đại ra, Cố An ném cho tên kia một ánh mắt khinh thường, dùng khẩu hình nói: Muốn đấu với tôi, anh còn non lắm!

Đoạn bữu môi chạy ra ngoài.

Người đàn ông nhìn theo bóng lưng cậu, nở nụ cười: Tên nhóc này thật thú vị!

Rời khỏi nhà vệ sinh, Cố An la cà dạo một vòng quanh công ty rồi mới về văn phòng.

Trước khi đẩy cửa bước vào, cậu chấm nước bọt lên mắt, chuẩn bị diễn cảnh đau khổ khóc lóc, nhằm lấy được sự thương xót của Trần Mặc.

Cửa mở ra, cậu lập tức ai oán nức nở nhào vào lòng Trần Mặc: “Anh Mặc, có người bắt nạt em...”

Trần Mặc nhíu mày, nâng đầu cậu lên: “Sao vậy?”

Cố An khóc thút thít nói: “Hồi nãy em đi toilet, có một gã khốn mặt mày bặm trợn lưu manh tính cường bức em! May mà em nhanh trí mới thoát được khỏi tay hắn, bằng không trình tiết đã không còn! Kẻ đó liệu có phải là nhân viên trong công ty anh không? Làm sao bây giờ? Em sợ quá! Sau này em phải ở bên anh từng phút từng giây thôi, kẻo bị người ta hạ độc thủ!”

Nhìn bộ dạng khoa trương cường điệu của cậu, Trần Mặc hiển nhiên không mắc lừa: “Nhân viên của tôi đều có phẩm hạnh đạo đức, tuyệt đối không bao giờ làm chuyện dâm tiện đó!”

Cố An kéo cổ áo đang định chứng minh, đột nhiên nghe thấy tiếng cười sau lưng, giọng cười rất quen, dường như từng nghe thấy ở đâu đó.

Cậu chậm rãi xoay đầu, cứng ngắc như một cái máy, vừa nhìn thấy kẻ đang ngồi trên sofa thì vô thức hít một hơi lạnh: “Tại sao lại là anh?”

“Chào, ‘cậu bé’ tí hon!” Người đàn ông nhướng mày cười, vuốt vuốt cằm nghi hoặc nói: “Mặt mũi bặm trợn lưu manh? Không thể nào, tôi đâu

có khó coi tới vậy? Ai cũng khen tôi đẹp trai phong độ mà.”

Cố An nhảy khỏi người Trần Mặc, vọt tới trước mặt kẻ kia, chỉ vào mũi hắn rống to: “Cậu bé nhà anh mới tí hon!”

Người kia vẫn lặp lại câu cũ: “Cứ đo đi sẽ biết ai nhỏ ai lớn.”

Cố An giận tím mặt, hận không thể nhào tới cắn chết hắn.

Người đàn ông lại khích tướng: “Sao, không dám đo hả?”

“So thì so!” Cố An quả nhiên không chịu nổi đòn khích tướng, lập tức kéo khóa quần, lôi ‘anh em’ mình ra, lớn giọng: “Tới đây! Đo nào! Cởi quần ra!”

Người đàn ông vẻ mặt kỳ quái, như thể đang cố nhịn cười, lướt mắt nhìn xuống thẳng em của Cố An, không nhịn được phụt cười âm ỉ: “Tôi chỉ nói đùa mà cậu làm thật hả? Cơ mà quả thật anh em của cậu tí hon quá!”

Cố An ngu người, quên cả việc cất anh em của mình vào, sững sờ chết trân tại chỗ.

Thấy Cố An cởi quần so anh em với người đàn ông khác, trong lòng Trần Mặc cực kỳ khó chịu.

Hắn đứng dậy, ra vẻ bình tĩnh bước tới chỗ Cố An, giúp cậu đưa anh em vào trong quần rồi kéo khóa, cười cười nhìn người đàn ông nọ: “Trẻ con không hiểu chuyện, anh đừng chấp.”

Người kia khách sáo nói: “Không sao. Giám đốc Trần, cậu ấy là em của anh sao? Thật đáng yêu.”

“Là cậu bé hàng xóm.” Trần Mặc nhìn đồng hồ, nói tiếp: “Giám đốc Ân, đã hơn mười hai giờ rồi, chúng ta ra ngoài dùng bữa thôi, vừa ăn vừa bàn chuyện.”

Người đàn ông ừ một tiếng, quay người bước ra.

Anh ta vừa ra khỏi cửa, kẻ vốn đang tươi cười rạng rỡ là Trần Mặc liền sầm mặt lại, nhìn Cố An gằm nhẹ: “Ngu ngốc! Cái đó mà cũng tùy tiện cho người ta xem!”

Cố An oan ức vô cùng: “Tôi đâu biết tên đó nói mà không giữ lời chứ! Cứ tưởng hắn sẽ lấy ra so, ai ngờ lại chơi tôi.”

Trần Mặc nheo mắt, toàn thân tản ra hơi thở nguy hiểm: “Cậu còn dám nói?!”

Cố An lập tức rút đầu ngậm miệng.

Có điều trong lòng lại không ngừng oán giận: Hung dữ cái gì chứ? Tôi mới là người bị hại mà! Mất mặt quá đi! TT~~TT

~*~

Ba người cùng tới nhà hàng châu Âu ở gần công ty, tìm một chỗ ngồi gần cửa sổ.

Khi hai vị giám đốc chọn món xong, cũng đã uống hết một ly nước lọc, Cố An vẫn cầm thực đơn lật qua lật lại, dường như không biết phải ăn cái gì.

Trần Mặc cười nói: “Muốn ăn gì cứ gọi, không cần khách sáo.”

“Tôi khách sáo làm gì.” Cố An cúi đầu nhìn thực đơn, lầm bầm: “Tôi muốn ăn bò nướng vỉ sắt nhưng ở đây không có.”

Trần Mặc lại cười: “Vậy ăn bò bít-tết đi, nhà hàng này làm món ấy rất ngon.”

Cố An ông nói gà bà nói vịt: “Lẩu bò cũng được, nhưng tiệm này lại chẳng có.”

Trần Mặc nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi nói bò bít-tết! Không phải lẩu bò!”

Cố An trả thực đơn cho phục vụ: “Cho tôi bát mì thịt bò đi.”

Phục vụ nghẹn lời: “Nhà hàng chúng tôi không có mì thịt bò ạ.”

Vì có người ngoài ở đây, Trần Mặc cố bình tĩnh, hít sâu một hơi nói với phục vụ: “Lấy cho cậu ta bò bít-tết đi, chín ba phần.”

Nghe xong, phục vụ ôm thực đơn chạy như bay, vừa chạy vừa lau mồ hôi: Bít-tết ba phần chín, cần đứt nổi không? -_- |||

Lúc phục vụ bung thức ăn lên, Cố An nhìn đĩa thịt bò còn nguyên máu me của mình, rùng mình nuốt nước bọt.

Cậu cầm dao nĩa chọc loạn vào miếng thịt, định vờ như vì dùng sức quá mà lỡ hất văng miếng thịt xuống đất.

Nhưng Trần Mặc đã sớm nhìn thấu được ý đồ này, vừa xoa đầu cậu vừa mỉm cười cảnh cáo: “Lãng phí thức ăn là xấu lắm, mau ăn đi, nhớ phải ăn cho hết.”

Cố An không dám trái ý hăn, nuốt lệ vào tim vừa ăn vừa mắng: Biền thái chết tiệt! Anh chơi tôi hả! Thứ này làm sao mà ăn? Ăn xong thể nào lát nữa cũng đau bụng cho xem! T_T

Người đàn ông ngồi đối diện thấy bọn họ tung hứng rất thú vị, bèn cất tiếng: “Giám đốc Trần, sao tôi cảm thấy hai người rất giống một đôi đang trêu ghẹo nhau, thật hạnh phúc!”

Cả hai lập tức trợn mắt đồng thanh quát: “Ai thêm thích tên này chứ!”

Người đàn ông không muốn vạch trần bọn họ, vừa đảo mắt ra ngoài cửa sổ liền nhếch miệng cười: “Giám đốc Trần, tôi thấy người quen, có thể gọi người ấy vào cùng ăn không?”

Trần Mặc gật đầu mỉm cười: “Không sao, càng đông càng vui.”

Giám đốc Ân vừa bước đi, Trần Mặc liền hiện nguyên hình.

Hăn làm mặt lạnh, túm lỗ tai Cố An ra sức nhéo: “Tôi cảnh cáo cậu, không được giở trò, hôm nay phải ăn cho hết miếng thịt bò này, bằng không tôi lột da cậu ra!”

Cô An nhăn nhó kêu la: “Anh Mặc, thứ này vẫn còn máu mà, ăn vào sẽ chết người đó!”

Trần Mặc cười nhạt: “Một miếng thịt tươi không giết nổi cậu đâu!”

Cô An khóc lóc: “Dù không chết người cũng sẽ bị tiêu chảy đó!”

Trần Mặc rút tay đang nhéo tai cậu lại, cười lạnh: “Tôi sẽ mua thuốc tiêu chảy cho cậu.”

Cô An khỏ sở kêu lên: “Sao anh cứ phải chơi tôi hả? Tôi đã làm gì anh đâu?”

Trần Mặc hừ lạnh: “Đừng giả bộ ngây thơ vô tội, muốn đấu với tôi cậu còn non lắm!”

Cô An ngẩn ra, câu này hình như nghe quen quen...

Lúc Giám đốc Ân trở lại nhà hàng, Trần Mặc lại khôi phục vẻ ôn hòa nho nhã, lịch sự mỉm cười, như một quân tử khiêm tốn.

Cô An bĩu môi, mắng thầm đồ dối trá!

Đi theo sau Giám đốc Ân là một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng vô cùng nhã nhặn. Hai người còn chưa bước tới bàn ăn, không biết Giám đốc Ân nói những gì mà khiến anh ta đỏ mặt, đứng sững tại chỗ, ngượng ngùng không muốn cất bước.

Rốt cuộc vẫn là Giám đốc Ân kéo người đó lại, ôm eo giới thiệu: “Đây là vợ tôi, Đường Thiếu Hiền, là giảng viên của đại học A.”

“Ân Hoằng Văn, anh đừng nói bậy!” Đường Thiếu Hiền giãy khỏi vòng tay Ân Hoằng Văn, nhìn hai người lạ, vội vàng giải thích: “Hai người đừng nghe anh ta nói bậy, tôi không phải là vợ anh ta, thật đó! Anh ta là học trò của tôi, thầy trò yêu nhau là trái luân thường đạo lý, là hành vi đồi phong bại tục. Chúng tôi không phải loại quan hệ đó!”

Nghe xong, Ân Hoàng Văn chỉ nhún vai ra vẻ đừng chấp nhất, không buồn tranh cãi, chỉ kéo anh ngồi xuống, nghiêm túc giải thích: “Vợ tôi đọc nhiều sách quá nên có hơi ngốc.”

Trần Mặc cười cười: “Giám đốc Ân, anh đã hơn ba mươi tuổi rồi mà còn đi học nữa sao?”

Ân Hoàng Văn thản nhiên đáp: “Ai bảo tên này ngốc như thế, tôi mà không theo sát bên cạnh, lỡ bị người ta lừa mất thì sao.”

Đường Thiệu Hiền cúi đầu cẩn thận suy nghĩ, sau một hồi trầm tư mới hỏi: “Hóa ra anh không phải thật lòng muốn học hỏi tri thức, mà là đến trường để giám sát tôi?”

Ân Hoàng Văn giả ngu: “Ai bảo thế, để có thể theo kịp em, tôi từ năm hai mươi tám tuổi học tới ba mươi ba tuổi, học năm năm đại học. Em nên biết tôi chỉ mới tốt nghiệp cấp hai, nhưng để học được đại học, tôi đã tốn rất nhiều tâm sức đó!”

Đường Thiệu Hiền đỏ mặt nói: “Anh đừng có qua mặt tôi! Mớ này anh vừa nói còn gì! Câu vừa rồi đó... ủa, tôi nhớ không rõ lắm, nhưng đại ý là bảo tôi ngốc, anh phải giám sát thì mới yên tâm.”

Ân Hoàng Văn nựng mặt Đường Thiệu Hiền: “Cục cưng à, em cả nghĩ rồi.”

Đường Thiệu Hiền quay đầu hừ lạnh một tiếng.

Bên kia hai người cùng câm lặng nghĩ: Đây gọi là ngốc bẩm sinh sao?
\\ (∇) //

Giảng viên ngốc bẩm sinh có vẻ không được thoải mái cứ quay đầu nhìn ra cửa sổ, không nói cũng chẳng ăn gì, mặt đầy vẻ tức giận.

Cô An sợ đôi phương quay đến gây cổ mất, liền cười cười làm quen: “Thầy ơi, em có một người bạn cũng học ở đại học A, cậu ấy tên Thẩm Huyền, thầy biết cậu ấy không?”

Đường Thiệu Hiền kinh ngạc quay đầu lại, mở to hai mắt có vẻ rất hưng phấn: “Em là bạn của Thẩm Huyền à? Tôi đương nhiên biết thằng bé rồi, nó không chỉ là học trò của tôi mà còn là cháu tôi nữa.”

“Thầy là cậu của Thẩm Huyền sao?!” Cố An cũng vô cùng kinh ngạc, tỉ mỉ đánh giá Đường Thiệu Hiền, thầm nghĩ: tục ngữ có câu ‘cháu trai lớn lên giống cậu’, thế nhưng cậu cháu nhà này bề ngoài chẳng những không giống mà tính tình cũng khác xa vạn dặm, xem ra cũng có lúc người xưa phán sai.

Đường Thiệu Hiền tiếp tục phát huy bản chất ngốc bẩm sinh của mình, chớp chớp mắt hỏi lại: “Lẽ nào Tiểu Huyền không nói với em tôi là cậu nó?”

Cố An lắc đầu cười khan, bụng thầm nói: “Cậu ơi là cậu, thằng đó vô duyên vô cớ nói chuyện này làm gì chứ?”

Trò chuyện một lúc, Đường Thiệu Hiền hoàn toàn quên chuyện mình đang giận Ân Hoằng Văn, đối phương gọi cho anh một phần pizza, còn anh lại vẫn cứ cúi đầu suy nghĩ không biết nên chọn vị gì. Tới khi nghĩ xong, muốn ăn vị hải sản thì phục vụ cũng mang thức ăn lên.

Anh cúi đầu nhìn, chính là pizza hải sản.

Ân Hoằng Văn nhìn dáng vẻ trợn mắt há mồm kia không khỏi cong môi cười, đầy yêu thương cưng chiều, xoa xoa mặt anh: “Cục cưng, vẫn là anh hiểu em nhất đúng không?”

Đường Thiệu Hiền đỏ mặt, đứng bật dậy: “Tôi, tôi đi rửa tay.”

Ân Hoằng Văn ừ một tiếng, tiện đà nhéo mông đối phương một cái.

Đường Thiệu Hiền toàn thân run lên, nhanh như chớp chạy trốn.

Cố An nhìn cảnh trước mắt, ném cho Ân Hoằng Văn một ánh mắt khinh thường. Tên này quả nhiên là lưu manh, dám ngang nhiên trêu ghẹo cả nhà giáo nhân dân!

Chương 27

Chuyện ở bệnh viện 1

Cố An là kẻ nhiều chuyện, muốn cậu ngồi yên là chuyện không tưởng. Cậu nhắn tin cho Vệ Đình rằng mình đang ngồi ăn cơm với cậu của Thẩm Huyền, sau đó còn rủ rê, bảo cậu mau mau tới ăn chùa.

Một lát sau, Vệ Đình quả nhiên vác theo Thẩm Huyền hỏa tốc tới nơi.

Vừa nhìn thấy thân tượng, Vệ Đình lập tức biến thành cún con vẫy đuôi chạy tới xun xoe đại thần. Dáng vẻ nhiệt tình cùng đôi mắt ngập tràn sùng bái của cậu khiến Đường Thiếu Hiền cực kỳ thỏa mãn lòng hư vinh, bỗng chốc trở nên hào hứng phấn khích vô cùng.

Nhìn tên tiểu tử chẳng biết từ đâu chui ra, Ân Hoằng Văn giả bộ ho khan mấy tiếng, vươn tay kéo Đường Thiếu Hiền vào lòng, ghé sát môi vào tai anh cố gắng tạo ra vẻ thân mật: “Cực cung, đây là ai vậy? Sao em không giới thiệu cho anh biết?”

Đường Thiếu Hiền chưa kịp trả lời, Thẩm Huyền đã vội lôi Vệ Đình về bên cạnh, liếc xéo Ân Hoằng Văn, hùng hổ tuyên bố: “Đừng có ở đó ghen bậy ghen bạ, cậu ấy là vợ của tôi.”

Nghe vậy, Ân Hoằng Văn lập tức mỉm cười: “Tiểu Huyền, có người yêu có người yêu rồi à? Hay quá, hai đứa xứng đôi lắm, phải hòa thuận với nhau nhé.”

Vệ Đình thấy câu này nghe rất quen, hình như Trần hồ ly cũng từng nói như vậy, lại nhìn tên kia đang ôm đại thần của mình cười hớn hở, không khỏi giật khóe miệng, hóa ra cũng là một tên xảo trá!

Hôm nay Trần hồ ly mời khách, khó có cơ hội chơi hần một trận, Vệ Đình muốn gọi mọi người cùng tới.

Gửi tin nhắn cho A Bô, nàng trạch nữ nắm móc nọ kêu trời nắng quá lười ra đường. Vệ Đình vô cùng thông cảm, nắm thì chỉ sinh trưởng được trong điều kiện âm u ẩm ướt, quả thật không cần phơi nắng. Chỉ là, nếu cô nàng cứ tiếp tục ăn dầm nằm dề ở nhà, Vệ Đình chỉ e một ngày nào đó đẩy cửa phòng cô ra, thật sự sẽ trông thấy một cây nấm thành tinh đang ngồi trước máy vi tính lên mạng.

Lại gửi tin cho Sở Hiểu Phong, bây giờ cậu mới biết tin ba Cung đang bị bệnh nằm viện. Cả đám bàn bạc, quyết định com nước xong xuôi sẽ tới bệnh viện thăm hỏi trưởng bối một chút.

Mọi người không tới được, Vệ Đình cảm thấy rất mất mặt, nhưng ngẫm lại, nếu họ không ăn được thì mình ăn thay phần họ vậy, coi như chuyên đi này không uổng công rồi.

Vệ Đình vẫy tay gọi phục vụ, gọi tất cả các món có trong thực đơn.

Cả đám nhìn mà lú lẫm, một cậu bé nhỏ nhắn thế này mà có thể ăn nhiều đến vậy sao?

Không bao lâu, phục vụ mang thức ăn lên, Vệ Đình vui đầu cật lực ăn, dạ dày cứ như túi không đáy, ăn xong mì Ý, lại tiếp pizza, rồi quay sang bánh mì nướng, chẳng dừng lấy một hơi mà hăng hái hùng hổ thanh toán hết một bàn thức ăn.

Khi đã no nê, cậu ngả lưng vào ghế xoa xoa cái bụng tròn vo, rồi nháy mắt với Cố An, ý bảo: Này, tôi giúp anh báo thù rồi đó

Cố An cảm động đến rung rung nước mắt, dùng thủ ngữ nói: [Chú mày quả nhiên là anh em tốt của anh!]

Trần Mặc hiểu thủ ngữ bấm bụng nín cười, chỉ muốn nói cho hai tên nhóc đang đắc chí này biết: Mấy đứa quá ngây thơ rồi, chỉ là một bữa ăn, không tới nỗi khiến tôi phải phá sản đâu. -_- |||

Ăn xong, mọi người rời khỏi nhà hàng.

Hai ông giám đốc nhìn nhau, nhất tề câm nín, đột nhiên nhớ ra mục đích ban đầu tới nơi này. Chúng ta hình như đến bàn chuyện làm ăn mà...

Tư duy giám đốc quả nhiên nhạy bén hơn dân đen, cả hai nhìn nhau cười một cái, cực kỳ ăn ý quyết định tới bệnh viện bàn chuyện.

Trên đường đến bệnh viện, Vệ Đình vì bữa cơm kia mà phải trả giá quá thê thảm.

Xe chạy chưa được bao lâu, dạ dày cậu bắt đầu đau dữ dội.

Cậu nằm cuộn người lại nhưng vẫn không thấy đỡ, hơn nữa trong xe mở máy lạnh làm không khí khó lưu thông, càng khiến cậu mệt mỏi buồn nôn hơn, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, toàn thân vô lực, trán ứa đầy mồ hôi lạnh.

Nhìn cậu như vậy, Thẩm Huyền lo lắng vô cùng, hỏi cậu làm sao, nhưng cậu chẳng còn hơi sức để dùng thủ ngữ nữa.

Trần Mặc nói: “Chắc do cậu ấy ăn nhiều quá nên bị viêm dạ dày cấp tính đó.”

Nhắc thấy bộ dạng trợn mắt há mồm của mọi người, Trần Mặc bắt đầu thuyết giáo: “Thanh niên các cậu làm việc chẳng chịu suy nghĩ gì cả, cứ tự cho mình là đúng mà đi làm chuyện ngu xuẩn, đây coi như là hình phạt vậy.”

Những thanh niên có mặt đều ngửi thấy mùi hã hê nồng nặc trong giọng nói đó, nhất tề trừng mắt lườm Trần hồ ly, chỉ hận không thể lao vào cắn xé hắn.

Thẩm Huyền vụng về dùng thủ ngữ bảo Cố An báo thù cho Vệ Đình.

Cố An thận trọng gạt đầu, đang suy tính kế hoạch trả đũa, nhưng ai dè bụng lại quặn lên đau nhói. Cậu lập tức hiểu ra, miếng thịt bò sống ban nãy bắt đầu phát huy tác dụng rồi.

Phản ứng của cậu khoa trương gấp mấy trăm lần Vệ Đình, ngã nhào lên người Trần Mặc, cuộn tròn lại lăn lộn trên đùi đối phương, hết như người bị áp bức trong vở hài kịch đang muốn dùng sự đau đớn đầy giả tạo của mình để khiến tên ác bá phải áy náy.

Tiếc thay Trần Mặc lại chẳng chút phản ứng, đẩy thẳng cậu về chỗ cũ, miệng kêu: “Chết xa một chút!” với vẻ chẳng dính dáng gì tới mình.

Cố An tựa đầu vào thành xe, nhìn hình ảnh phản chiếu trên kính xe, khẽ nhíu mày sững sờ.

Trong hình ảnh phản chiếu đó, Thẩm Huyền đang lo lắng ôm Vệ Đình vào lòng, khi thì giúp cậu lau mồ hôi, khi lại xoa bụng cho cậu, mặt đầy vẻ lo lắng đau xót.

Đây là sự khác biệt sao...

Cố An cup mắt, cười đến buồn bã.

Đường Thiếu Hiền ngồi ở ghế trước thông qua kính chiếu hậu thấy được cảnh tượng thê lương này thì đau lòng, khẽ kéo kéo tay áo Âu Hoàng Văn, nhỏ giọng nói: “Cho xe chạy nhanh chút! Hai cậu nhóc đó một người thì đau đến mặt mũi trắng bệch, người kia thì đau tới chảy nước mắt rồi.”

Cố An dụi mắt, bất đắc dĩ cười khổ: Cậu nói sai rồi, cậu ơi! Con không phải khóc vì đau bụng mà là đau tim.

Đến bệnh viện, Thẩm Huyền lập tức ôm Vệ Đình chạy vào trong.

Cố An ôm bụng bước xuống xe, Trần Mặc tiến tới định dìu thì bị cậu im lặng né tránh.

Trần Mặc nhìn hai bàn tay hệt hẫng giữa không trung, không khỏi giật mình.

Yên lặng suy nghĩ vài giây, hần đi tới cạnh Cố An, hạ giọng hỏi: “Cậu lại tính quậy cái gì nữa?”

Cố An đến liếc cũng không buồn liếc nửa cái, quay qua Đường Thiệu Hiền nũng nịu: “Cậu ơi, con đừng không nôi nữa, cậu dìu con với.”

Thấy vậy, Đường Thiệu Hiền nhanh chóng tiến lại đỡ cậu.

Hai ông giám đốc theo sát phía sau.

Hồi lâu sau, Giám đốc Ân nói với Giám đốc Trần: “Lúc này anh hơi quá đáng rồi.”

Trần Mặc ngẩng đầu nhìn phía trước, thấy Cố An hệt như gấu túi đu bám trên người Đường Thiệu Hiền, như thể đem toàn bộ trọng lượng của mình đè lên đôi phương. Hai người hình như đang nói gì đó, Cố An cúi đầu mỉm cười với Đường Thiệu Hiền, nụ cười mệt mỏi, sắc mặt trắng xanh.

“Tôi cứ tưởng cậu ta lại giả vờ...” Trần Mặc nhỏ giọng thì thào, chẳng biết là đang giải thích hay đang biện minh cho mình.

Sau khi kiểm tra xong, hai người được xác định là viêm dạ dày cấp tính. Bác sĩ kê cho một ít thuốc để uống, dặn cả hai phải nằm nghỉ ngơi. Thảm Huyền liền đặt cho họ một căn phòng bệnh. Giờ thì hay rồi, vốn dĩ tới để thăm bệnh, kết quả còn chưa đến gặp người ta, bản thân đã thành bệnh nhân.

Buổi chiều còn có tiết dạy nên Đường Thiệu Hiền chỉ ngồi trong phòng bệnh một lát rồi đi, nhân tiện lôi luôn cả hai tên sinh viên của mình theo. Thảm Huyền vốn muốn ở lại chăm sóc Vệ Đình, thế nhưng lại chịu không nổi trận thuyết pháp của Đường Tăng, nên đành đi theo.

Người vừa đi khỏi, phòng bệnh trở nên yên tĩnh. Kẻ ban này vẫn còn riu ra riu rít là Cố An đột nhiên lặng thinh, Trần Mặc ngồi bên mép giường cũng im lặng nhìn cậu, không nói một câu.

Bầu không khí bỗng trở nên ngột ngạt vô cùng, Vệ Đình không biết giữa họ đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm giác mình là người thừa. Đoạn liền trùm chăn bao kín toàn thân, nỗ lực xóa bỏ sự tồn tại của bản thân.

Yên lặng hồi lâu, Trần Mặc mới lên tiếng.

“Dạ dày còn đau không?”

Cố An bấu môi, quay lưng về phía hắn.

Trần Mặc lại đổi sang ngồi phía bên kia: “Còn đau không?”

Cố An tiếp tục quay lưng.

Trần Mặc lại đổi bên, Cố An lại đổi chiều.

Cứ đảo tới đảo lui cả chục lần, Cố An nổi sùng ngồi bật dậy, trừng mắt liếc Trần Mặc.

Hắn cười cười, đột ngột cúi đầu kề sát lại, vươn lưỡi liếm lên mí mắt Cố An.

Cố An giật mình, vội vàng ngửa đầu ra sau, tay bất giác sờ lên chỗ vừa bị liếm qua, nóng như thể bị phỏng vậy.

“Cậu khóc ư? Thật Ặn.”

“Thèm vào!”

Cố An hét lên, khiến Vệ Đình đang giả làm không khí phải giật người tung chấn nhìn qua phía bên này.

Trần Mặc thản nhiên bắn một ánh mắt sắc bén sang khiến cậu sợ run cả người, lập tức rúc đầu vào chấn.

“Sao lại khóc?” Trần Mặc cười hỏi, giọng điệu có vài phần trêu ghẹo.

Cố An không thèm để ý tới hắn, ngả lưng nằm xuống giường, nhắm mắt giả ngủ.

Trong không gian yên tĩnh, cho dù nhắm mắt nhưng cậu vẫn cảm nhận được ánh nhìn mãnh liệt dán lên mặt mình, tim bỗng nhiên đập liên hồi.

Nệm giường chọt lún một chút, có người vừa ngồi xuống sau đó là mùi hương quen thuộc dội vào mũi, Cố An không giả vờ được nữa, mở mắt

ra thì thấy một gương mặt đẹp trai kề sát, da trắng, mặt trái xoan, mắt phượng cong cong, con ngươi trong suốt ẩn chứa ý cười dịu dàng.

Không thể không thừa nhận, gương mặt này còn vượt trội hơn phụ nữ vài phần, đáng tiếc chủ nhân lại chẳng phải loại người tốt lành gì.

Tại sao mình lại thích hắn? Lẽ nào ngay từ đầu đã bị dung mạo của hắn mê hoặc?

Cho dù thế nào, thích phải hắn đúng là chuyện xui xẻo!

Yêu thâm, bày tỏ, thất tình, rồi sau đó lại tiếp tục lẳng lẳng mà yêu, rốt cuộc vẫn không có kết quả.

Hắn lúc nào cũng đóng vai kẻ ngoài cuộc, tro mắt nhìn cậu đau khổ giãy giụa, không một lần vươn tay giúp đỡ. Hắn cũng chưa bao giờ thẳng thắn cự tuyệt, khi ấy chỉ nói một câu: Vòng tròn luân quần này, cậu chơi không nổi đâu.

Nếu biết rõ là tôi không đủ sức, thế sao anh còn mãi mập mờ không rõ?

Cố An bỗng nhiên thấy mệt mỏi, tình yêu đơn phương thâm lắng đằng đẵng suốt năm năm này có lẽ nên dừng lại thôi.

Đáng tiếc cậu đã quên rằng tình cảm cũng chia thành hai bên chủ động và bị động, nếu đối phương nắm giữ thế chủ động, vậy thì cậu chỉ còn cách chịu chi phối mà thôi.

Ngay khi cậu muốn bỏ cuộc, thì Trần Mặc lại cúi đầu hôn xuống, nhẹ nhàng lướt qua làn môi rồi từ từ đi vào khoang miệng, như thể đang cố an ủi vỗ về, không dám dùng sức, thốt nhiên khiến cậu cảm thấy mình đang được nâng niu trân trọng.

Trước nay chỉ biết tưởng tượng, chưa từng có kinh nghiệm thực thụ, Cố An nhanh chóng chìm đắm trong nụ hôn này.

Hết thấy mệt mỏi, chán nản, thất vọng... đều đã biến mất không còn tăm hơi. Cậu không kiềm lòng được vươn tay ôm cổ Trần Mặc, ngây ngô đáp trả, nhưng cũng không kém phần cuồng nhiệt...

Trong phòng bệnh yên tĩnh chỉ còn loáng thoáng tiếng thở dốc và rên rỉ khiến người ta mặt đỏ tim đập loạn. Đó là âm thanh của nụ hôn cuồng nhiệt.

Không biết tự lúc nào, Vệ Đình thò đầu ra khỏi chăn, nhìn người anh em đang bị hôn tới tới tấp mặt mũi mà trợn mắt khinh bỉ.

Cố An anh đúng là không có lập trường, mới được hôn một chút đã mê muội rồi! Anh đừng quên hắn là kẻ thù của chúng ta đó!

Chương 28

Chuyện ở bệnh viện 2

Nụ hôn kết thúc, gương mặt dày hơn cả tường thành của Cố An bắt ngờ đỏ ửng lên, còn Trần Mặc vẫn rất bình tĩnh thản nhiên, chỉ có ánh mắt tràn đầy nhu tình mật ý.

Cố An đột nhiên hóa thân thành nữ chính trong truyện ngôn tình, bị người ta cưỡng hôn rồi hỏi một câu hết sức ngớ ngẩn:

“Sao anh lại hôn tôi?”

Cũng trong truyện ngôn tình, nam chính Trần Mặc đẹp trai phong độ giàu có thành thực, mang chút tà khí, mỉm cười hỏi lại: “Em nói xem?”

Cố An tiếp tục nhập vai nữ chính, cúi đầu mân mê tà áo, lí nhí nói: “Em, em không biết...”

Trần Mặc nhếch miệng cười, tà ác mà đầy ma mị quyến rũ. Hắn cúi xuống nâng cằm Cố An lên, hôn nhẹ một cái lên môi: “Như vậy vẫn không biết sao?”

Cố An lúc thì gật khi thì lắc, mặt đỏ như cà chua chín.

Vệ Đình nổi da gà toàn thân, liếc mắt khinh bỉ nhìn họ. Ê! Hai người làm lố rồi đấy! Sao không đi đóng phim luôn cho rồi!....

Đáng tiếc hai người nhập vai quá sâu, hoàn toàn quên mất trong phòng bệnh còn một khán giả bất đắc dĩ, cứ như chôn không người mà tiếp tục diễn phim tình cảm sến súa.

Cố An tựa vào lòng Trần Mặc ra vẻ then thùng: “Anh là đang tỏ tình với em hả?” Nói đoạn lại vùi mặt vào ngực đối phương, ra chiều hết sức xấu hổ.

Trần Mặc ừ một tiếng, nhìn Cố An cười đến dịu dàng. Trong lúc vô tình đã tổn thương người ta, hẳn cảm thấy vô cùng áy náy nên mới mong có thể bù đắp cho cậu. Hắn đột nhiên giác ngộ, thích một người việc gì phải giấu giếm che đậy, chỉ khiến cả hai đau khổ mà thôi. Hắn đã thích Cố An từ rất lâu rồi, chỉ là luôn cố gắng đè sâu chôn chặt tình cảm vào lòng rồi ra về thờ ơ, thậm chí tới một động tác thân mật cũng không dám làm, sống như thế khiến hắn khổ sở vô cùng. Song bây giờ hắn đã thông suốt, nếu đã yêu, thì phải dùng chính đôi tay mình mang lại hạnh phúc cho đối phương, để ngày sau không phải hối hận vì đã không làm. Còn về phía cha mẹ hai nhà, hẳn sẽ từ từ làm công tác tư tưởng, tin rằng chỉ cần hai người bọn họ kiên định vào tình cảm của mình, người lớn nhất định sẽ tán thành cho họ mà thôi.

Lại nói, Trần Mặc vốn là mẫu đàn ông điển hình của cung Xử Nữ, một khi đã xác nhận đối phương thuộc về mình, tình cảm vẫn luôn chất chứa trong lòng đến khi được thổ lộ ra rồi, sẽ không bao giờ có thể thu hồi lại được nữa. Cho nên bây giờ Cố An có hỏi cái gì, hắn cũng thừa nhận.

Cố An nũng nịu: “Nếu đây là bày tỏ, thế sao em không nghe thấy ba tiếng kia...”

Trần Mặc giật giật khóe miệng, xưa nay hắn chưa bao giờ nói mấy câu buồn nôn như vậy, giờ đột nhiên bắt hắn mở miệng, quả thật làm khó hắn mà, nhưng để Cố An vui lòng, sau vài giây trầm mặc, liền nói: “Anh yêu em...”

Cố An được nước lấn tới: “Anh nói gì? Em nghe không rõ.”

Trần Mặc cắn răng, chậm rãi nhả từng chữ một: “Anh! Yêu! Em!”

Cố An vui như hoa nở: “Vậy sau này anh còn đối xử với em như vậy nữa không?”

“Không.”

“Anh sẽ yêu chiều em suốt đời chứ?”

“Sẽ.”

“Bất kể em có làm gì thì anh cũng không tức giận với em?”

“Ừ.”

“Vây, anh hôn em đi.” Cố An chu mỏ, nhìn Trần Mặc ngoắc ngoắc tay.

Trần Mặc cúi đầu vừa định hôn.

Cố An đột nhiên vung tay tát hấn một phát, vô cùng kiêu ngạo nói: “Chết xa một chút...”

Trần Mặc: -_- |||

Cố An thấy sắc mặt hấn trở nên khó coi, lập tức gào lên: “Không được tức giận, không được nổi cáu, hồi nãy anh đã hứa với em rồi!”

Trần Mặc nhanh chóng thay đổi sắc mặt, nở nụ cười cứng ngắc: “Anh sẽ không tức giận, cũng không nổi cáu.” Nhưng đợi sau khi về nhà, để coi anh trừng trị em thế nào!

Cố An hoan hô một tiếng, nhảy xuống giường, sập tới quậy phá Vệ Đình, vể then thùng ban nãy hoàn toàn biến mất.

Nhìn hai tên nhóc nào loạn tung bừa, mí mắt Trần Mặc liền giật liên hồi: Sao mình lại quên tiểu tử này giỏi nhất là giả vờ nhỉ!

“Chết xa một chút!” bất ngờ trở thành câu cửa miệng của Cố An.

Quậy phá với Vệ Đình một hồi, cậu khát nước muốn ăn dưa hấu, Trần Mặc sợ dạ dày cậu không tốt, lo lắng khuyên hãy ăn thứ gì khác đi. Cậu lắc đầu hừ lạnh: “Chết xa một chút...”

Trần Mặc tự nhủ lòng phải nhẫn! Rồi đợi nắng chạy ra ngoài mua hai bát cháo về. Sau khi đưa cháo cho Cố An, đang định nhắc nhở cậu viêm dạ dày cấp tính phải chú ý những gì, nhưng Cố An húp xoẹt một hơi rồi ném bát: “Chết xa một chút...”

Trần Mặc bảo cậu lên giường nằm nghỉ, cậu quát: “Chết xa một chút...”

Trần Mặc gọi uống thuốc, cậu rống: “Chết xa một chút...”

Trần Mặc nghĩ mình quả thật nên chết xa một chút, nếu không cứ tiếp tục như vậy, thể nào cũng không nhịn được mà bóp chết tên tiểu tử này!

Đoạn tìm cơ nói là công ty có việc, rồi vội vội vàng vàng rời khỏi phòng bệnh. Trần Mặc đi rồi, Cố An yên lặng hẳn đi. Vệ Đình dùng tay hỏi: [Anh làm vậy không sợ anh ta giận hả?]

Cố An trề môi, tâm trạng chùng xuống: “Tự dung anh ta lại đối xử với tôi tốt như thế, tôi nhất thời không quen, vả lại ai biết là thật hay giả.”

Vệ Đình đen mặt: [Nên anh thử lòng anh ta!]

Cố An có chút khổ sở: “Cứ xem như vậy đi... cậu nói xem, liệu anh ta có giận không hả?”

Vệ Đình trợn mắt: [Đừng có nản chí thế được không? Anh ta yêu anh thật lòng thì sao phải giận? Huống hồ anh ta sai trước mà.]

Cố An thở dài: “Chỉ mong là vậy...”

Cũng may Cố An chẳng phải là kẻ đa sầu đa cảm gì, gặp chuyện đau buồn cũng không buồn lâu, được một hồi lại thản nhiên như không, đói thì ăn, mệt thì ngủ, chẳng chút ảnh hưởng.

Sau đó, hai bệnh nhân cũng ôm nhau nằm ngủ. Vệ Đình xuất phát từ ý tốt muốn an ủi tâm hồn đang tổn thương của Cố An. Còn Cố An thì thấy Vệ Đình trắng trẻo đáng yêu lại nổi tà tâm, bèn nhân cơ hội này thả dê rờ mó một phen.

Khi Thẩm Huyền tan học chạy tới bệnh viện, hai tên ngốc này vẫn còn đang ngủ say sưa.

Thẩm Huyền vốn có máu ghen tuông, dù biết rõ giữa hai người không có chuyện gì, nhưng thấy cả hai ôm nhau ngủ chung một giường thì vẫn

chương mắt. Hắn đương nhiên sẽ không trút giận lên người Vệ Đình, thế nên Cố An biến thành bia ngắm bắn. Một tay túm gã vút xuống giường, còn không quên bồi thêm hai cước.

Cố An bị đập tỉnh, ngây thơ dụi mắt chẳng hiểu chuyện gì.

Thẩm Huyền trừng mắt cảnh cáo: “Về sau đừng bám lấy Đình Đình nữa!”

Bị tông vào mặt, Cố An hoàn toàn tỉnh táo, lập tức trả treo: “Ta thích dính lấy cậu ấy đấy, liên quan đến gì đến mi!”

Chiến hỏa lập tức bùng lên, hai người lao vào nhau loạn đả.

Vệ Đình nhìn hai tên cứ đập tới đập lui mà tức cười.

Rốt cuộc bắt đắc dĩ giơ tay phân xử. Đánh là hôn, mắng là yêu, hai người cứ gặp nhau là đánh nhau, hay là cứ làm thành một đôi cho rồi!

∪ (∇ ∪) ∪

~*~

Mặt trời ngả về tây, cây nấm A Bố cuối cùng cũng chịu bước ra cửa, đi mua một túi trứng gà mang tới bệnh viện thăm bệnh.

Cố An mắt trợn trắng nhìn đồng trứng gà: “Bọn tôi đâu phải là đi để? Bà mang trứng tới làm gì? Có muốn mua thì cũng phải mua gà ta chứ, thời buổi này ai ăn gà công nghiệp? Chẳng có chút dinh dưỡng nào!”

A Bố xách túi trứng đi thẳng: “Ông không ăn thì im, tôi mang qua biếu cho bác Cung.”

Thế là, một túi trứng to đùng lại bay sang tủ đầu giường bệnh của ba Cung.

Người già lúc sinh bệnh, mong mỗi nhất là được quan tâm chăm sóc. Ba Cung tuy thấy lễ vật có hơi kỳ cục, nhưng lại có một đám thanh niên tới thăm khiến ông vô cùng vui vẻ.

Nhìn mấy cô cậu trẻ tuổi xúm xít bu quanh giường bệnh, ai cũng mặt mày xán lạn, ba Cung bỗng dưng đau lòng hết sức. Tại sao con nhà người ta thì thông minh sáng sủa như vậy? Trong khi thằng con ông thì chẳng khác gì tên ngốc, đã vậy còn rước thằng con dâu còn ngốc hơn nó mấy lần.

Ba Cung là người cổ hủ, cho rằng trong mỗi quan hệ đồng giới phải có một người đóng vai đàn ông, người còn lại sắm vai phụ nữ. Nằm trên giường bệnh suốt một ngày đêm, ông đã hạ quyết tâm làm một cuộc cách mạng đổi lại vị trí cho con mình. Thử hỏi trên trời dưới đất làm gì có cô vợ nào mà là một thằng đàn ông vai u thịt bắp thân cao mét chín? Còn anh chồng lại là cậu nhóc béo mập cao chỉ mét bảy? Cái tổ hợp này sẽ khiến người ta cười rụng răng mất.

Ông bất giác nảy ra một sáng kiến, sao không nhân cơ hội này để tụi nhỏ kia khuyên lon hai đứa nó nhỉ? Dù sao cũng là bạn đồng trang lứa.

Nghĩ vậy, ông liền nhăn nhó đau khổ: “Mấy đứa, bác có chuyện không thể không nói...”

Đám trẻ bị dáng vẻ của ba Cung làm hoảng sợ, mới nãy ông còn cười ha hả, sao chớp mắt đã lại đau thương thế này rồi?

Cô An cẩn thận hỏi han: “Ba Cung, ba làm sao vậy? Có gì ba cứ nói với tụi con.”

Ba Cung thở dài: “Mấy đứa đều là người hiểu chuyện, chẳng như thằng con ngu ngốc hồ đồ của bác! Nó nói nó sẽ làm vợ của nhóc béo, mấy đời Cung gia chỉ có mỗi mình nó nối dõi hương hỏa, nếu như nó về làm dâu nhà người khác thì chuyện nhang khói sau này của tổ tiên ai sẽ lo đây.”

Tụi nhỏ lập tức đen mặt: Ba Cung à, cho dù con ba có lấy nhóc béo về làm vợ thì chuyện hương hỏa nhà ba cũng hết đường sinh sôi.

Lời trưởng bối không thể cãi lại, bọn trẻ tuy trong lòng hoang mang nhưng ngoài mặt vẫn an ủi: “Ba nói đúng ạ, hương hỏa phải có người trông nom, đây là lẽ đương nhiên.”

Nghe vậy, ba Cung liền vui vẻ, nhưng vẫn không biểu lộ ra mặt: “Vậy bác mong mấy đứa có thể khuyên bảo hai đứa con của bác...”

“Phải khuyên thế nào ạ?”

“Đương nhiên là khuyên tụi nó đổi vị trí cho nhau, bảo nhóc béo làm con dâu của bác.”

Tụi nhỏ cúi đầu khom lưng: “Vâng ạ, vâng ạ, tụi con nhất định sẽ khuyên họ đổi vai.”

A Bô quay lại mỉm cười nói với Vệ Đình: “Tiểu Đình Đình, họa cậu gây ra, tự cậu gánh đi.”

Vệ Đình liên tục lắc đầu, khoa tay múa chân nói: [Không được! Họ sẽ giết tôi mất!]

A Bô đẩy cậu lên trước: “Không được cũng phải được!”

Vệ Đình quay đầu nhìn Thẩm Huyền cầu cứu. Không ngờ Cố An lại bán đứng bạn bè, lớn tiếng nói: “Ba Cung, cậu nhóc này có chuyện muốn nói với ba đó.”

“Hả? Nói gì thế?” Ba Cung vẫy tay với Vệ Đình: “Bạn nhỏ, nói đi con.”

Hừ, một đám không có nghĩa khí! Vệ Đình nghe răng trợn mắt làm mặt quỷ với cả bọn, sau đó rút rè bước tới giường, hạ quyết tâm phải thành thật thừa nhận, rồi giơ tay bắt đầu làm dấu.

Ba Cung không hiểu thủ ngữ nên bảo Sở Hiểu Phong tới phiên dịch. Vệ Đình diễn tả, Sở Hiểu Phong diễn giải. Đến khi trắng đen rõ ràng, cả ba người đều vô cùng kinh ngạc, hết thảy ngẩn tò te trợn mắt há mồm.

Vệ Đình gục đầu xuống, thầm nghĩ chết chắc rồi! Họ nhất định sẽ giết mình! T_T

Ba Cung lại vẫy tay gọi cậu: “Cậu bé, tới đây nào.”

Đợi cậu đến gần, ba Cung liền vươn tay nhéo mặt cậu rồi phá lên cười sang sảng: “Cậu bé, con thật dễ thương! Bác rất thích những đứa trẻ trung thực! Hay là con là con nuôi của bác nha!”

Vệ Đình sững sờ kinh ngạc, ngơ ngác gật đầu.

Ba Cung thuận nước đẩy thuyền, xoa đầu Vệ Đình mà rằng: “Nói vậy là đồng ý rồi nhé! Con trai ngoan, hôm nay ba rất vui, vui vô cùng.”

Cả đám câm nín: Thằng con khờ của ba không đi làm vợ người ta mới là chuyện khiến ba mừng thì có!

Ba Cung là người sáng khoái, lập tức nói cười vui vẻ với tụi nhóc. Mọi người vây quanh trò chuyện rất vui và náo nhiệt.

Tiếng cười vang vọng khắp phòng bệnh, chỉ có một người hết sức đau lòng, chính là Sở Hiểu Phong.

Cậu vẫn luôn cho rằng Cung Nghị vì chuyện rượu say làm bậy nên mới chấp nhận mình, bây giờ mọi chuyện sáng tỏ, cậu thấy mình chẳng còn tư cách ở bên cạnh đối phương nữa, hơn nữa khi này ba Cung có nói, hương khói Cung gia không để đứt đoạn, mà cậu lại chẳng cách nào sinh con được.

Cậu ngược mắt nhìn Cung Nghị, trong lòng khó chịu vô cùng, nhân lúc mọi người không để ý, lén bỏ ra ngoài.

Đi trên hành lang, Sở Hiểu Phong không kiềm được khóc nức lên, vừa nghĩ tới chuyện phải rời xa Cung Nghị thì nước mắt cứ tuôn ra. Trong lòng rất đau, rất đau. Hai người mới chỉ chính thức xác nhận quan hệ được một ngày, vẫn còn chưa nếm đủ ngọt bùi đã phải kết thúc. Bây giờ cậu chỉ mong Cung Nghị không ghét mình, để cậu có thể như bình thường ngồi ở đầu phố mà lặng lẽ ngắm nhìn anh.

Ánh dương chói chang trên đầu, một mình bước ra bệnh viện, Sở Hiểu Phong thấy đầu choáng váng.

Trên đường rất huyên náo, côn trùng trên cây kêu rang không ngừng, nghe càng phiền muộn...

Trong mơ hồ, dường như có tiếng ai đang gọi.

Quay người thì trông thấy Cung Nghị mặt đầy lo lắng chạy tới.

Cậu dụi mắt cứ ngỡ là ảo giác, tới khi đối phương đến trước mặt, mới hay đó là sự thật.

“Hiều Phong, sao em lại bỏ ra đây?”

Ngữ khí của anh dường như rất lo lắng, thế nhưng cậu lại chẳng biết phải trả lời thế nào, chỉ biết cúi đầu im lặng.

Cung Nghị nâng mặt cậu lên hỏi: “Sao em lại khóc?”

Sở Hiểu Phong không đáp, định xoay người đi thì lại bị giữ lại, khiến gương mặt nhòa nước mắt hoàn toàn biểu hiện dưới ánh nắng.

Cung Nghị lau nước mắt cho cậu, nhẹ giọng vỗ về: “Đừng khóc, đã xảy ra chuyện gì, nói anh nghe được không?”

Giọng nói ấm áp, ánh mắt dịu dàng, khiến Sở Hiểu Phong cảm thấy mình được trân trọng. Cậu ngơ ngác gật đầu, khóc thút thít cả buổi mới đáp: “Bây giờ hiểu lầm đã sáng tỏ... Anh, anh... có phải sẽ... không cần em nữa không...”

Cung Nghị ngạc nhiên: “Sao anh lại không cần em?”

Sở Hiểu Phong đau lòng nói: “Chúng ta không hề có gì với nhau...”

Cung Nghị hỏi: “Em rất đề tâm chuyện đó sao?”

Sở Hiểu Phong gật rồi lại lắc, nhất thời chẳng biết nói sao.

Cung Nghị cười cười: “Nếu em quan tâm chuyện đó, đợi lát nữa về nhà mình liền ‘có gì với nhau’ đi.”

Sở Hiểu Phong ngây người.

Cung Nghị ôm cậu vào lòng, kề bên tai thì thầm: “Nhưng, em phải làm vợ anh.”

Được ôm vào lòng, đầu óc Sở Hiểu Phong hoàn toàn đình trệ, chỉ thấy trong lòng như có dòng nước ấm áp ngọt lành chảy xuôi, khiến cậu thấy hạnh phúc vô chừng.

Cung Nghị thấy cậu vẫn không có phản ứng, liền nói: “Vợ à, chúng ta đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Về nhà.”

“Về nhà làm gì?”

“Nảy sinh quan hệ.”

Sở Hiểu Phong: (☉ ○ ☉) Á!

Chương 29

Búp bê hôn nhau

Hai người lên taxi rồi, Sở Hiểu Phong mới phát hiện hướng họ đi không phải là về chợ chim. Tuy có chút nghi hoặc nhưng cậu vẫn không hỏi. Mãi tới khi đến nơi rồi, cậu mới hay đây là chung cư của cảnh sát.

Cậu theo sau Cung Nghị tới trước một căn hộ, nhìn đối phương lấy chìa khóa ra mở cửa thì ngại ngần chùn chân.

Cung Nghị quay đầu, vẫy tay gọi: “Hiểu Phong, mau vào đi em.”

Sở Hiểu Phong do dự bước lên, lí nhí hỏi: “Đây là nhà anh hả? Có ai ở nhà không?”

“Phải, nhà anh. Giờ này thì chắc là mẹ đang ở nhà.”

“Anh cảnh sát.” Sở Hiểu Phong ngược đầu nhìn Cung Nghị, luống cuống vụng về như đứa trẻ nhỏ, lộ vẻ sợ sệt: “Em sợ...”

Cung Nghị khó hiểu: “Em sợ cái gì?”

“Em sợ mẹ anh.”

“Mẹ anh có gì mà sợ?”

Lúc này Sở Hiểu Phong có cảm giác con dâu xấu xí tới gặp mẹ chồng, mình béo thể này, nếu mẹ anh cảnh sát không thích thì tính sao? Liệu anh ấy có vứt bỏ mình không?

“Đừng sợ, mẹ anh dễ gần lắm, chúng ta vào thôi.” Cung Nghị cười trấn an, nắm tay dẫn cậu vào nhà.

Sở Hiểu Phong vội vàng hóp bụng lại, cố làm cho mình gầy lại một chút.

Vào phòng khách, một phụ nữ trung niên đang ngồi trên sofa xem TV. Bà vừa coi vừa cầm khăn tay lau nước mắt, mãi mê chìm đắm vào bộ phim, hoàn toàn không phát hiện có hai người đang đứng bên cạnh.

Cung Nghị lên tiếng gọi: “Mẹ, con về rồi.”

Người phụ nữ quay đầu lại, làm Sở Hiểu Phong giật mình. Bộ phim cảm động đến vậy ư? Sao lại khóc sùng vù hai mắt lên?

“À, con trai về rồi hả...” Mẹ Cung vẫn đang khóc, lau lau nước mắt rồi hỏi: “Sao hôm nay con lại về nhà? Không phải con đang ở bệnh viện ư? Mẹ đang tính lát nữa mang cơm vào cho cha con.”

“Con về thăm mẹ.” Cung Nghị nói dối. Nguyên nhân thực sự đương nhiên không thể nói ra, nếu không chắc chắn mẹ anh sẽ bị đả kích. Anh đưa Sở Hiểu Phong về nhà vốn có lý do riêng, lần đầu tiên rất quan trọng, anh nghĩ dù làm ở nhà trọ hay nhà nghỉ cũng đều không tôn trọng người ta. Chỉ có tại gia đình mới khiến con người cảm thấy ấm áp, anh muốn Sở Hiểu Phong có thể nhìn thấy nơi anh đã lớn lên, để hai người hiểu nhau hơn, sau đó mới làm chuyện cần làm.

“Ôi, đúng là con trai ngoan của mẹ.” Mẹ Cung sụt sịt mũi, lại dời tầm mắt sang Sở Hiểu Phong, nghi hoặc hỏi: “Con trai, đây là ai?”

Cung Nghị thành thật đáp: “Vợ con.”

“Ôi! Con trai mẹ tốt cuộc cũng thông suốt rồi!” Mẹ Cung vui như hoa nở, cẩn thận quan sát Sở Hiểu Phong, càng nhìn càng thấy là lạ. Mồm mĩm dễ thương, mắt to môi mọng, mặt mũi hiền lành phúc hậu, nếu hai đứa ở bên nhau cũng có thể khiến con mình được hưởng cái phúc khí này. Có điều, đứa nhỏ này thoát nhìn giống con gái, thế nhưng áo quần cùng với bộ ngực phẳng kia, không phải con trai thì là gì?

Con trai?! Đồng tính luyến ái?!

Mẹ Cung mất bình tĩnh, tay run run chỉ vào Sở Hiểu Phong, líu lưỡi lắp bắp: “Cậu, cậu cậu cậu ta... là vợ con?! Cậu cậu cậu cậu ta... là con trai

mà!”

Phía bên này, Cung Nghị lại vô cùng kiên định: “Vâng, thưa mẹ, cậu ấy tên Sở Hiểu Phong, là họa sĩ.”

Sở Hiểu Phong cúi đầu kính cẩn, ngoan ngoãn chào: “Thưa bác gái.”

Tuy rất kinh ngạc, nhưng mẹ Cung vẫn là một người thấu tình đạt lý. Con trai bà đưa người ta về nhà, nghĩa là nó thật lòng thật dạ. Mẹ Cung hết mực thương con, chỉ cần con trai thích, bà sẽ không phản đối, có điều...

Bà gọi Cung Nghị vào bếp, lo lắng hỏi: “Cha con biết chuyện này không? Coi chừng ông ấy tức quá lên máu đó!”

“Cha biết rồi ạ.” Cung Nghị vốn định nói ba Cung chính vì chuyện này mà nhập viện, thế nhưng lại sợ sẽ khiến mẹ lo lắng nên thôi. Khi ba Cung nằm viện, hai cha con đã nhất trí sẽ giấu mẹ Cung, nói rằng dạo này trời nắng nóng quá rất dễ lên huyết áp. “Vậy cha con nói sao? Ông ấy đồng ý không?”

“Dạ có ạ, cha rất thích Hiểu Phong.”

“Thật sao? Không ngờ ông già bảo thủ đó lại có tư tưởng phóng khoáng như thế!” Mẹ Cung cười hì hì vỗ ngực con trai: “Thằng ranh này, mày yêu hời nào vậy hả? Sao chẳng hé răng cho mẹ biết? Mẹ cứ tưởng mày ế cả đời chứ! Mày xem mày ngốc như thế, tốt nhất đừng rước cô nào ranh ma quỷ quái về. Có điều cậu nhóc kia nhìn còn ngốc hơn mày nhiều! Như vậy mẹ chẳng lo mày bị bắt nạt! Ha ha ha...”

Cung Nghị câm nín: Có mẹ nào lại nói con trai vậy chứ! -_- |||

Nói chuyện xong xuôi, hai mẹ con quay lại phòng khách thì thấy Sở Hiểu Phong vẫn nghiêm chỉnh ngồi trên ghế sofa nhìn TV, vẻ mặt bi thương, khóe mắt ửng đỏ.

Cung Nghị biết cậu không tự tin, vừa nhút nhát vừa miễn cảm. Ban nãy mẹ mình phản ứng có hơi quá, có lẽ đã khiến cậu sợ hãi rồi.

Anh bèn bước tới bên cậu, khẽ hỏi: “Hiều Phong, sao em lại khóc? Không vui sao?”

Sở Hiểu Phong lắc đầu, chỉ vào TV thút thít: “Họ thật đáng thương...”

Cung Nghị: “...”

Mẹ Cung đứng bên vừa nghe thấy câu này thì như thể tìm được tri âm, tức thì ngồi phịch xuống bên cạnh Sở Hiểu Phong, tiện tay rút luôn cho mỗi người một tờ khăn giấy, còn chưa mở miệng, nước mắt đã như mưa.

Sở Hiểu Phong choáng váng, cầm khăn giấy không biết làm sao.

“Này, cháu thích anh nam chính hay nam phụ?” Mẹ Cung huých huých Sở Hiểu Phong vẫn đang ngây đờ ra, vừa khóc vừa hỏi: “Cháu nghĩ cô nữ chính hợp với anh nào hơn?”

“Dạ...” Sở Hiểu Phong nuốt nước bọt: “Nam chính ạ...”

“Bác cũng thấy vậy, nhưng tình yêu của họ đau khổ quá, chia ly nhiều năm như vậy mà cuối cùng lại là anh em, sẽ không ai chấp nhận họ đâu.”

“Nhưng họ không phải anh em ruột ạ...”

“Bác biết, quan trọng là... mọi người cứ vương mắc vấn đề này! Cha mẹ không đồng ý, bạn bè chẳng ủng hộ, đáng ghét nhất là anh nam chính còn có cô vợ chưa cưới! Bác ghét nhất con nhỏ đó, suốt ngày lấy cái chết ra dọa người ta!”

Sở Hiểu Phong gật gù đồng ý: “Con cũng ghét cô đó! Có điều, cuối cùng cô ta cũng phải từ bỏ thôi!”

“Hả? Cháu xem phim này rồi sao?”

“Dạ, xem hết rồi.”

“Kết cục thế nào? Hai người họ có ở bên nhau không?”

“Tất cả chết hết ạ. Nữ chính bệnh chết, nam chính tự sát chết.”

“Không thể nào?!” Mẹ Cung không thể chấp nhận nỗi kết cục này, đau khổ khóc toáng lên.

Bị cảm xúc của bà ảnh hưởng, Sở Hiểu Phong cũng lặng lẽ khóc theo.

Cung Nghị ngó TV, muốn xem đây là phim gì mà lại đau thương thế thảm đến thế, có thể khiến hai người kia nước mắt nước mũi tèm lem. Thế nhưng tới khi biết được rồi, không khỏi lau mồ hôi lạnh.

Vô tình yêu anh^[1]...

[1. Tựa gốc của phim tạm dịch là: “Không ngờ em lại yêu anh”, và có tên “Vô tình yêu anh” ở Việt Nam, là một bộ phim thần tượng Trung Quốc được phỏng tác dựa theo bộ phim truyền hình “Trái tim mùa thu” vô cùng ăn khách của Hàn Quốc.]

Quả nhiên là một bộ phim tình cảm lâm li bi đát! Đây không phải là bộ phim được dựng lại từ “Trái tim mùa thu” đó sao? Hèn gì mà Hiểu Phong bảo là đã xem rồi. ==

Bàn tán về nội dung phim một thôi một hồi, mẹ Cung nhiệt tình giữ Sở Hiểu Phong lại dùng cơm, rồi tức khắc đi chợ mua đồ ăn.

Trong nhà chỉ còn lại hai người, bầu không khí đột nhiên trở nên ngưng ngập xấu hổ, vì cả hai vẫn chưa quên mục đích ban đầu khi tới đây.

Cung Nghị dẫn Sở Hiểu Phong vào phòng ngủ của mình, hai người sổng vai ngồi trên giường, hai tay nghiêm chỉnh đặt trên đùi, không nói một lời, không nhìn đối phương, hoàn toàn chẳng biết phải làm gì.

Sở Hiểu Phong vô cùng khẩn trương, lo lắng nghĩ trước tiên nên cởi quần áo hay hôn nhau đây.

Cung Nghị cũng bần chôn không kém, ngại ngần nghĩ ban đầu nên tham quan phòng ốc? Hay nói chuyện hàn huyên?

Thình lạng hồi lâu, hai người đồng thời lên tiếng:

“Anh cảnh sát, chúng ta có nên đi tắm trước không?”

“Hiệu Phong, đây là nơi anh đã lớn lên.”

...

Sở Hiệu Phong che mặt! Sao mình lại nói lời dâm dăng như thế chứ!
Xấu hổ chết được! TT__TT

Cung Nghị then thùng: Mình quả nhiên không thoải mái bằng em ấy, thế này phải chăng là bảo thủ quá rồi!?

Cả hai tiếp tục trầm mặc, lát sau lại song song mở miệng.

“Anh cảnh sát, phòng của anh đẹp quá, em đi thăm thú một vòng nhé?”

“Hiệu Phong, anh cởi áo của em được không?”

Sở Hiệu Phong: ... “O__O”

Cung Nghị: ... T _ T ||||

Nói thế nào cũng trật, hai người âm thầm hạ quyết định, tốt nhất là không mở miệng nữa.

Không nói, vậy thì dùng hành động chứng minh thôi!

Cung Nghị từ từ nhích mông lại gần Sở Hiệu Phong, thấy cậu không tránh né, bèn đưa tay nâng mặt cậu quay về phía mình.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, như thể có dòng điện đang bắn xẹt xẹt giữa đôi bên, khiến trái tim bất giác loạn nhịp.

Gò má Sở Hiệu Phong ửng hồng như trái cà chua chín mọng, vô cùng đáng yêu. Cung Nghị bị hấp dẫn, kìm lòng không đặt mà cúi đầu, muốn hôn lên cánh môi đầy đặn non mềm kia.

Hai đôi môi chạm nhau, đôi bên cùng khép mắt.

Liếm, không!

Cắn, không!

Hôn mút, không!

Hôn lưỡi, không!

Hôn sâu, hôn mãnh liệt, hôn nhiệt tình, hôn ngọt ngào, hôn đắm đuối: càng không có!

Chỉ đơn giản là hai đôi môi dán chặt vào nhau, không cắn cũng chẳng mút. Đã thấy búp bê hôn nhau chưa? Hai tên ngọc này đích thị là hai con búp bê hôn nhau mà! Nếu bây giờ có người xông vào nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ nghĩ đây là hai tượng sáp.

Sở Hiểu Phong nghĩ thầm, mình có nên hé miệng ra? Hay vươn đầu lưỡi tới? Làm thế có phải chủ động quá rồi không? Liệu anh cảnh sát có nghĩ mình là kẻ hấp tấp lỗ mãng?

Cung Nghi thầm nghĩ, mình có nên mút môi cậu ấy? Hay tiến vào khoang miệng? Làm thế có phải quá nóng vội rồi không? Liệu có làm cậu ấy sợ không?

Lo nghĩ cả buổi trời cũng chẳng có kết quả, cổ hai người bắt đầu tê rần, muốn tách ra nghỉ giải lao một chút nhưng lại luyến tiếc, thế là cứ tiếp tục sấn vai tượng sáp hôn nhau.

Mãi tới khi có tiếng đập cửa rầm rầm, hai người mới hoảng hồn tách nhau ra, cấp tốc đi mở cửa.

Mẹ Cung đứng ngoài cửa phòng, nở nụ cười đầy ẩn ý, nhìn chăm chăm hai thằng con ngọc đến mức Sở Hiểu Phong đỏ bừng cả mặt.

“Ai cha, ngại quá, bác có quây rầy hai đứa không?”

Sở Hiểu Phong gạt lực xua tay: “Không có, không có, bác gái, bác mua thức ăn về rồi ạ?”

“Ừ.” Mẹ Cung cười mờ ám: “Nếu biết hai đứa đang bận rộn thì tới tối bác mới về.”

Sở Hiểu Phong xấu hổ vô cùng, vội vàng giải thích: “Bọn con không làm gì hết! Bác gái, để con giúp bác làm cơm.”

“Không phải chứ?” Mẹ Cung hoài nghi: “Đúng ra hai đứa phải gạo nấu thành cơm rồi chứ?”

Sở Hiểu Phong chẳng biết đáp sao, đành cầm lấy túi thức ăn trong tay mẹ Cung vội bước vào bếp.

Mẹ Cung cười hì hì theo sau: “Mắc cỡ kìa mắc cỡ kìa! Ha ha ha, bị bác nói trúng chứ gì!”

Cung Nghị khóc không ra nước mắt! Mẹ, tụi con chưa kịp làm gì thì mẹ đã về rồi! Sớm biết thế thì khỏi nghĩ lắm làm gì, cứ một đường mà tiến thôi!

Thanh niên vốn dĩ sức khỏe dạt dào, Vệ Đình và Cố An uống thuốc xong ngủ một giấc tới trưa, thân thể đã khỏe mạnh như thường. Cả đám quay quần đùa giỡn trong phòng ba Cung cả buổi rồi về nhà.

Trên đường bọn họ mua rất nhiều thức ăn, chuẩn bị làm một bữa linh đình no nê.

Vừa bước chân tới tiệm hoa, đã thấy một người phụ nữ đứng đó.

Người này tuổi chừng ngoài bốn mươi, da bánh mật, chân đi giày cao gót, vận bộ váy hoa văn báo đốm liền thân, làm nổi bật những đường cong trên người, gợi cảm vô cùng. Nhìn dáng vẻ của bà, cả bọn liền hít hà, gật gù tán thưởng quả đúng là mỹ nhân! Mắt to, mũi cao, môi mọng, đúng là nữ thần gợi cảm trong lòng đàn ông mà.

Mỹ nhân cười nói: “Các cháu là bạn của Hiểu Phong phải không? Dì là mẹ của nó.”

Cả đám lú lười: Dì là mẹ của Cầu Cầu ư? Sao lại trẻ như vậy? Hơn nữa, hai mẹ con sao lại khác nhau một trời một vực vậy?

Mỹ nhân hất lộn tóc dài lượn sóng, dáng dấp phong tình vô cùng: “Có phải hai mẹ con dì rất giống nhau không?”

Mọi người yên lặng gật đầu. Nói lời trái lương tâm, làm điều trái lòng, cảm giác này thật khó chịu nha!

Mỹ nhân tròn xoe mắt nhìn đám thanh niên trước mặt, cười nói: “Các cháu khoan hãy giới thiệu, để dì đoán thử xem ai là ai nha.”

Đoạn chỉ tay vào Vệ Đình: “Cháu là Tiểu Vệ Đình!”

Thấy cậu gật đầu, bà đắc ý vô cùng: “Hiểu Phong nói, người lùn nhất chính là Vệ Đình.”

Sau đó lại chỉ tới Thẩm Huyền: “Đây là A Bố phải không? Hiểu Phong nói, người nào đẹp trai nhất chính là A Bố!”

Thẩm Huyền đen mặt, khen hấn đẹp trai đương nhiên hấn rất vui, thế nhưng A Bố là con gái, mà hấn thì có chỗ nào giống con gái chứ?!

Đang định nói rõ thân phận thì lại nghe mỹ nhân nói tiếp: “A Bố là con gái mà nhỉ? Sao lại cao thế này? Lại còn đầy nam tính như vậy, lẽ nào là đột biến gen? Hay là nam giả nữ?”

Thẩm Huyền, A Bố: Dì à, xem bộ mặt dì có vấn đề rồi đấy! -_- |||

Tự biên tự diễn một hồi, mỹ nhân lại tiếp nói sai lầm, nhìn A Bố mà rằng: “Đây là Cố An? Hiểu Phong nói, đứa nào nhìn đáng khinh nhất chính là Cố An.”

A Bố muốn hộc máu: Bộ dáng cháu có chỗ nào đáng khinh hả thím? -_-#

Cuối cùng bà quay nhìn Cố An, nghi hoặc hỏi: “Sao lại dư một người ở đây? Lẽ nào cháu là Cung Nghị? Hèn gì Hiểu Phong nhà dì đề được cháu. Lần đầu tiên dì thấy có người cảnh sát ốm yếu như cháu nha.”

Cố An hoàn toàn hoảng loạn: Dì ơi, để cháu đưa dì đi khám mắt đi!

↘ (∇ ↘) ↗

Chương 30

Rạn nứt

Sau khi tiếp xúc cả bọn mới nhận ra, đầu óc mẹ Sở Hiểu Phong có chút... vấn đề!

Bà chỉ biết chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân, nắm tay Cố An thao thao bất tuyệt.

“Tiểu Cung, Hiểu Phong nhà dì là đứa trẻ thật thà, khi đã yêu thì sẽ một lòng một dạ. Cháu không được làm chuyện có lỗi với nó!”

Cố An có chút nôn nóng, mở miệng muốn giải thích: “Dì ơi, dì hãy nghe con nói...”

Lời còn chưa dứt, mẹ Sở đã vỗ vai cậu, cắt ngang: “Cháu không cần nói gì cả, dì hiểu mà!”

Cố An nhe răng: “Dì hiểu cái gì nha?”

“Cháu muốn bảo dì cứ yên tâm chứ gì? Cháu muốn nói sẽ yêu Hiểu Phong cả đời phải không?” Mẹ Sở cười vui vẻ mà rằng: “Những lời này không cần phải nói với dì, cứ để dành nói với Hiểu Phong ấy.”

“Không phải vậy...” Cố An bắt đầu choáng váng, tuy có chút bó tay, nhưng vẫn cố gắng giải thích: “Dì à, thực ra con là...”

“Cháu làm sao? Cháu xấu hổ chứ gì?” Mẹ Sở ra vẻ từng trải: “Gặp người lớn nên ngại ngùng là phải thôi, dì hiểu mà. Nhưng cháu cứ yên tâm, dì là người cởi mở, tuy hồi đó Hiểu Phong bảo nó thích đàn ông, dì suýt đập nó ra đường, nhưng rốt cuộc dì vẫn chấp nhận sự thật đó thôi. Nghe những lời này, cháu cũng đừng thấy căng thẳng áp lực nha, dì sớm đã nghĩ thông rồi, tuyệt đối sẽ không ngăn cản hai đứa đâu.”

Dì à, sao dì cứ không chịu để cho người ta nói hết câu vậy!!!

Cố An bây giờ thực sự nổi điên rồi, giậm chân gào lên: “Dì à, dì căn bản không hiểu chuyện gì cả!”

Mẹ Sở nghe vậy thấy rất khó hiểu. Im lặng vài giây, bà lại cười nói với mọi người: “Đứa nhỏ này, sao nó lại thẹn thùng tới vậy chứ?”

(+~~+) Cố An phát điên rồi, lập tức bắn ánh mắt cầu cứu đám còn lại.

Đáng tiếc là Thẩm Huyền và A Bố không hề có ý giúp đỡ, chỉ khoanh tay hờ hững xem kịch vui, đã vậy còn hí hửng phụ họa theo: “Dì à, cậu ta là người như vậy đó, nhất gan lại dễ mắc cỡ nữa.”

Nghe xong Cố An suýt học máu mà chết! Bạn bè quả nhiên chỉ giải bán đứng nhau!

Cũng may còn có Vệ Đình là tốt bụng, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Sở Hiểu Phong.

Khi Sở Hiểu Phong và Cung Nghị chạy về tiệm hoa thì mẹ Sở vẫn còn đang lải nhải bên tai Cố An.

Cố An đã úng cả não rồi, uể oải liếc Sở Hiểu Phong một cái xem như chào hỏi.

Sở Hiểu Phong kéo Cung Nghị tới trước mặt mẹ Sở, đỏ mặt nói: “Mẹ, mẹ tới nhanh vậy? Để con giới thiệu, đây là Cung Nghị, bạn trai con.”

Nghe thế, mẹ Sở ngây người, trầm mặc hồi lâu mới quay đầu cười hì hì với Cố An.

Cố An trợn trắng mắt: Suýt nữa cháu bị dì hành hạ tới chết mà dì còn cười được à!!

Hiểu làm được giải quyết, mẹ Sở liền chuyển sự chú ý lên người Cung Nghị, nhìn người đàn ông anh tuấn phong độ này, bà thấy hài lòng vô cùng, như thế này mới ra dáng cảnh sát nhân dân chứ!

Mẹ Sở tuy suy nghĩ có hơi bất thường, nhưng nhìn dáng dấp và khí chất của hai người, bà cũng tự biết thằng con trai mình không thể đáp đảo

đồng chí cảnh sát thân thể cường tráng này được.

Bà như thể nhân viên điều tra nhân khẩu hỏi han ngọn ngành về gia cảnh Cung Nghị, tiếp đó lại hàn huyên chuyện cũ với Sở Hiểu Phong, sau cùng mới chịu nói thẳng ý định của chuyến ghé thăm này.

Thật ra lần này trở về, ngoài chuyện gặp mặt người yêu của con trai ra, bà còn muốn dẫn Sở Hiểu Phong đi.

Chuyện là người chồng sau của bà, tức cha dượng của Sở Hiểu Phong chuẩn bị tổ chức một triển lãm tranh vào tháng tới, nên bà muốn con trai đến hỗ trợ một chuyến.

Nghe tin này, Sở Hiểu Phong có chút do dự, cậu và Cung Nghị chỉ mới bắt đầu, hai người vẫn còn đang trong giai đoạn tình nồng ý mật, còn chưa nếm đủ ngọt ngào thì sao đành xa nhau, nên cậu mới lưu luyến nuối tiếc. Thế nhưng cậu lại không muốn khiến mẹ buồn lòng, rốt cuộc vẫn theo chân bà lên máy bay sang Mỹ. Chỉ là không ai ngờ, chuyến đi này kéo dài tới tận... nửa năm.

Trong nửa năm này đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Vệ Đình và Thẩm Huyền vẫn mặn nồng hạnh phúc bên nhau, ban ngày cùng đi học, ban đêm cùng ra chợ đêm bán hoa. Dưới sự đốc thúc của Vệ Đình, Thẩm Huyền đã thay đổi rất nhiều, không còn tiêu tiền như nước như trước kia, cũng không còn gắt gao mâu thuẫn với cha mẹ mà đã có thể nói chuyện bình thường với họ, điều này đến chính hấn cũng bất ngờ. Hóa ra tình yêu có thể khiến con người ta thay đổi đến thế, vì Vệ Đình, hấn cam tâm tình nguyện thay đổi bản thân. Nói quá lên một chút thì, chỉ cần Vệ Đình muốn, hấn sẽ cho đi hết thảy, bất chấp tất cả mà yêu thương cung chiều đối phương vô điều kiện.

Còn về chuyện hai người đã phát sinh quan hệ chưa ư? Đáp án vô cùng hiển nhiên, chắc chắn là có rồi. Hai người đều đang sức trẻ tinh lực tràn đầy, hàng ngày ngủ chung giường, chuyện cần đến cũng phải đến.

Sau tình huống đả kích nhứt chí nam nhi kia, lần này khi bé Vệ Đình lên giường, Thẩm Huyền đã làm tốt công tác chuẩn bị, hai người phối hợp rất ăn ý nhịp nhàng, nhưng trong quá trình lại xảy ra chuyện nhỏ.

Thẩm Huyền không biết là do hưng phấn tốt độ hay đầu óc đột nhiên có vấn đề, buộc Vệ Đình phải rên thành tiếng cho mình nghe. Một người câm phải rên thế nào mới được chứ? Vệ Đình cảm thấy mình như đang bị đùa bỡn, liền vùng chân dùng sức đạp, suýt thì đá Thẩm Huyền lăn khỏi giường.

Trải qua chuyện đó, Thẩm Huyền như giật mình tỉnh ra, liền dẫn Vệ Đình đi trị liệu. Hẳn muốn nghe giọng nói của cậu, họ đã đến rất nhiều bệnh viện, bác sĩ đều bảo thanh quản của cậu tổn thương quá nặng, hy vọng có thể nói lại rất mong manh. Song họ cũng nói, thanh quản bị tổn thương dây thần kinh bên ngoài, nên đi phẫu thuật điều trị tổn thương. Có thể hồi phục hay không còn phụ thuộc vào ý trời, nhưng chí ít có tiền lệ thành công rồi, nếu trị liệu lâu dài kết hợp với nỗ lực của bản thân, biết đâu chừng sẽ có ngày nói lại được.

Những lời đó khiến Thẩm Huyền có thêm hy vọng, hấn ra sức khuyên Vệ Đình phẫu thuật, nhưng Vệ Đình có chút lo lắng. Gần ba năm không nói, cậu đã sớm quen với cuộc sống dùng tay giao tiếp với mọi người. Hơn nữa phẫu thuật cũng chưa chắc đã tốt, một là cậu không muốn phung phí tiền của, hai là không muốn mình mang hy vọng vào phòng mổ rồi lại thất vọng về nhà. Cậu cứ mãi do dự, chẳng biết có nên phẫu thuật hay không.

Cây nắm A Bố cuối cùng cũng chịu ló mặt ra nhìn thế giới. Cha cô tìm cho cô một công việc, là nhân viên trong một công ty lớn. Ngày đầu tiên cô nàng tới làm việc quả nhiên đã điên đảo các chị em đồng nghiệp. Tới khi biết giới tính của cô thì ai nấy đều rớt hàm ngã ngựa. Đặc biệt là các đồng nghiệp nam, hễ thấy cô nàng là uất hận không thôi, ai đời con gái mà đẹp trai hơn cả đàn ông, cái áp lực này thật khiến người ta không sống nổi nữa mà.

Cung Nghị và Sở Hiểu Phong tuy không gặp được nhau, nhưng vẫn thường xuyên gọi điện tâm sự. Cung Nghị hỏi Sở Hiểu Phong, tại sao triển lãm tranh kết thúc lâu rồi mà cậu vẫn không trở lại. Sở Hiểu Phong áp úng không chịu nói rõ nguyên do, chỉ úp mở rằng muốn tặng anh một bất ngờ thú vị. Cũng may Cung Nghị là người khoan dung độ lượng, tới tận bây giờ cũng không muốn quẩn giáo đối phương. Sở Hiểu Phong bảo anh chờ, thì anh sẽ thành thật mà chờ. Ban ngày đi làm, tối về gọi điện thoại cho người yêu cho thỏa nỗi tương tư cách trở. Ngày qua ngày chậm chậm trôi đi.

Nói tóm lại, mọi người đều rất hạnh phúc, chỉ duy có một người nửa năm nay sống rất đau khổ.

Kẻ không may đó chính là Cố An. Bởi vì tình cảm giữa cậu và Trần Mặc tiến triển rất không thuận lợi, mà cậu lại hành xử vô cùng nông nổi, rốt cuộc tự đẩy mình vào ngõ cụt, thê thảm vô cùng.

Nguyên nhân sự việc bắt đầu từ ba tháng trước. Sáng hôm ấy, cậu vui vẻ tới công ty, bước vào nơi làm việc, trước tiên cậu trêu ghẹo cô nàng tiếp tân rồi bá vai bá cổ một đồng nghiệp khác trong thang máy lên lầu. Tâm trạng vốn dĩ đang phơi phới, thế nhưng vừa đẩy cửa phòng làm việc của Trần Mặc ra, thì tâm tình liền rơi xuống đáy vực, rồi từ đó về sau cũng không kéo lên nổi nữa.

Một người đàn ông đang ngồi trước bàn làm việc của Trần Mặc cùng thảo luận chuyện gì đó, trên mặt luôn hiện nét cười thản nhiên.

Người đó Cố An biết, là bạn trai trước của Trần Mặc.

Đã gọi là “bạn trai trước”, tức là chuyện đã qua. Thế nên ban đầu Cố An lựa chọn tin tưởng Trần Mặc, cậu thoải mái ngồi xuống sofa, hoàn toàn không có ý quấy rầy cuộc nói chuyện của hai người họ, hết như khúc gỗ ngồi im lặng một chỗ, không hề có ý định rời đi.

Trần Mặc liếc nhìn cậu, khẽ nhú mày, mở miệng định nói rồi lại thôi, để mặc cho cậu ngồi đó.

Thế nhưng tên bạn trai cũ chẳng vừa lòng, hấn quay đầu nhìn cậu, khóe miệng nhoẻn lên nhưng trong mắt chẳng hề mang ý cười.

Hắn nói: “Mời cậu ra ngoài một lát được không? Chúng tôi có chuyện cần bàn.”

Cố An cũng mỉm cười đáp lại, cười đến cực kỳ đáng đập: “Hai người cứ tự nhiên, đừng để ý đến tôi, cứ xem tôi như không khí là được.”

Tên bạn trai cũ nói: “Chúng tôi đang bàn chuyện riêng, nên cậu làm ơn tránh mặt giùm.”

Chuyện riêng? Chuyện riêng gì? Hai người có chuyện riêng gì để bàn? Cố An rít gào trong lòng, bộ dạng vênh váo tự đắc của kẻ kia khiến cậu khó chịu vô cùng. Đồng thời, cậu cũng cảm thấy rất thất vọng về Trần Mặc, tên kia rõ ràng đang ức hiếp cậu, thế nhưng đối phương lại chẳng hé một lời ngăn cản. Cậu thấy mình không khác gì một đứa con gái ủy mị, sáng sớm không chịu đi làm việc, lại vì một gã đàn ông mà diễn vở tranh giành người yêu. Cảm giác này thật chẳng ra làm sao!

Nhưng cậu không muốn chịu thua, bây giờ cậu đang là bạn trai của Trần Mặc, bọn họ nên ba mặt một lời nói cho rõ, muốn chơi trò tình tay ba sao? Cậu hoàn toàn không có cái hứng thú đó.

Cậu gác chân lên sofa, mũi chân hướng về phía tình địch mà đung đưa, từng hành động đều mang ý khiêu khích.

“Ngại quá, hôm nay tôi không có ý định ra khỏi đây. Giám đốc Trần còn chưa mở miệng đuổi tôi thì anh có quyền gì lên tiếng?”

Kẻ kia khinh thường hừ một tiếng, quay đầu nói với Trần Mặc: “Đây là bạn trai mới mà anh chọn? Nhìn chẳng có chút phẩm giá nào.”

Trần Mặc sầm mặt, gầm nhẹ “Cậu bớt một câu đi!” Rồi đứng dậy đi tới trước mặt Cố An: “Em ra ngoài trước đi, lát nữa anh đến gặp em sau.”

Trong đầu như có cái gì nổ tung ra! Cố An hoàn toàn chết lặng.

Cậu không ngờ Trần Mặc lại bảo mình đi ra. Chuyện gì đang xảy ra đây?!

Cậu nghĩ, có lẽ ngay từ ban đầu mình đã sai rồi, tự làm tương vị trí của mình trong lòng Trần Mặc quá cao, nếu sớm biết kết quả sẽ thế này, khi ấy đừng nên bước chân vào đây!

Niềm tin không còn, sĩ diện cũng chẳng cần nữa. Mặc dù trong lòng rất đau, Cố An vẫn tỏ ra bình tĩnh, liếc nhìn đôi cậu nam nam kia rồi cười lạnh bỏ đi.

Bấy giờ đã vào tháng Mười nhưng thành phố miền Nam này vẫn oi ả như thế. Lúc Cố An ra khỏi công ty, toàn thân cứ như bị một luồng nhiệt bủa vây. Đi dưới cái nóng gay gắt, mồ hôi tuôn như mưa. Cậu nhìn về phía trước, ánh nắng chói chang rọi vào mắt đau buốt. Viêm mắt vừa cay vừa nóng, đầu cũng choáng váng. Cậu chửi thề một tiếng: “Chết tiệt! Chẳng lẽ ông đây cảm nắng rồi sao?!”

Đúng lúc này điện thoại đổ chuông, cậu nhìn màn hình thông báo rồi nhấn nút nghe.

Đầu dây bên kia còn chưa kịp lên tiếng, cậu đã hét lên: “Trần Mặc, chúng ta chơi đủ rồi!”

Hét xong, tắt máy, ngắt nguồn, tháo pin.

Cố An thừa nhận mình đã hơi xúc động, làm một loạt hành động này xong, cậu đã thấy hối hận rồi. Người thường khi hối hận sẽ cố tìm biện pháp bù đắp sửa sai, còn Cố An thì ngược lại, nếu đã sai một lần, vậy cứ tiếp tục mà sai đi.

Cậu như phát điên, vẫy một chiếc taxi chạy về nhà.

Vừa tới cửa, mẹ cậu còn đang lo lắng sao thằng con trai mấy tháng chẳng thấy mặt đâu giờ lại đột ngột xuất hiện, lời vẫn chưa kịp hỏi thì đã thấy cậu quỳ sụp xuống đất, đầu vể bất chấp, nói một hơi không nghỉ.

“Mẹ, con đồng tính, sau này đừng bao giờ mai mối con gái nhà ai cho con nữa. Còn nữa, mẹ cho con mượn một trăm hai mươi vạn đi, con có chuyện cần dùng gấp!”

Chương 31

Phong Ba Công Khai Sự Thật

Mẹ Cố nghe xong ngậy ngẩn sửng sốt vài giây, sau đó liền tiện tay vớ lấy cây chổi đặt gần cửa đập Cố An túi bụi, vừa đánh vừa mắng: "Mày nói cái gì? Đồng tính à? Tao đánh chết mày thằng đồng tính! Mấy tháng nay mất tằm mất dặng, tới khi vác mặt về nhà lại muốn chọc tao nổi điên? Đã vậy mày còn mặt mũi nào xin tao một trăm hai mươi vạn hả? Mày cần nhiều tiền thế làm gì? Có phải mày làm chuyện gì phạm pháp nên cần tiền để lo liệu hả? Nói mày biết, một xu tao cũng không cho! Mày chờ mà đi tù đi!"

"Mẹ, mẹ đang nghĩ gì vậy chứ! Con thật thà thế này sao có gan đi làm chuyện phạm pháp! Con làm hỏng xe của người ta, phải đền một trăm hai mươi vạn!" Cố An thấy mình thật anh hùng, chuyện khó nói nhất lại có thể dễ dàng thừa nhận như vậy. Nói được ra rồi, cậu bỗng thấy nhẹ lòng hơn rất nhiều, từ nay về sau không cần phải giấu giếm che đậy mà sống nữa, muốn ở bên ai thì ở, thậm chí kết hôn với phụ nữ cũng không xảy ra. Nghĩ thế, cậu chợt thấy muốn cười. Nhưng cậu không dám, mẹ vẫn đang nổi nóng, bây giờ mà cười thì khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

Cán chổi nện vào mặt cắt đứt dòng suy tưởng, cậu xoa xoa vết sưng trên mặt, đau đớn gào lên: "Mẹ, mẹ đừng đánh vào mặt con! Hỏng cái mặt mất!"

"Mày còn dám đòi hỏi với tao à?" Mẹ cố tức đến xì khói, điên cuồng vung chổi nhắm thẳng vào đầu vào mặt Cố An mà đánh: "Hôm nay tao không những đánh nát mặt mày, còn phải đánh cho mày tàn phế, để mày không bước nổi ra khỏi cánh cửa này nữa!"

Ban đầu Cố An không hề né tránh, hết như khúc gỗ quý chết lạng dưới đất để mẹ Cố phát tiết cơn giận trong lòng. Thế nhưng mẹ Cố càng đánh càng hăng, đòn nào cũng nhắm toàn chỗ yếu hại. Mũi bị đánh đến đập,

máu chảy không dứt, đầu cũng sưng vài chỗ, đáng sợ nhất là nhiều lần suýt đánh trúng vào mắt, nếu cậu không nhanh nhẹn né kịp, không chừng thành người mù cũng nên.

Cậu nghĩ hôm nay nếu mẹ không đánh chết mình thì không bỏ qua. Núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt. Cậu biết càng phản kháng thì sóng gió càng lớn, thế nhưng cậu không muốn chết thế này, bèn lập tức vùng dậy bắt đầu chạy trốn chết, y như đóng phim hài mà nhảy loạn cào cào trong phòng để tránh đòn của mẹ.

Mẹ Cố cầm chổi rượt đuổi vài vòng, mệt tới đứt hơi, miệng vẫn không ngừng rủa xả: "Thằng ranh, mày đứng lại cho tao! Coi chừng tao chặt gãy chân mày!"

Chạy cũng bị đánh, không chạy càng bị đánh. Cố An liền nói: "Mẹ, trừ phi mẹ thề là không đánh con nữa, con mới dừng lại."

"Tao thề cái búa!" Mẹ Cố ra sức ném cây chổi vào người Cố An.

Cậu hét thảm một tiếng, co chân chạy trốn.

Đúng lúc này cửa nhà mở ra, một người đàn ông trung niên từ ngoài bước vào. Người này vóc dáng cao to, nét mặt uy nghiêm, toàn thân đầy khí chất vương giả.

Đôi mắt sắc bén của ông lướt một vòng quanh nhà, cuối cùng dừng lại chỗ Cố An, bắt giắc nhíu chặt mày như thể đang vô cùng khó hiểu khi thấy cậu ở đây.

"Sao lại về nhà?" Ngử khí nhạt nhẽo chẳng chút tình cảm.

Cố An bĩu môi không đáp, trong bụng lại rít gào: Tôi không phải con ông sao! Mỗi lần thấy tôi ông cứ như gặp kẻ thù không bằng! Tôi cũng chẳng phải cấp dưới của ông, ông làm vẻ mặt nhăn nhó đó cho ai xem. Thật sự nhiều lúc tôi nghĩ mình có phải con đẻ của ông không nữa?

Ba Cố thấy cậu không đáp bèn chuyển tầm mắt sang chỗ mẹ Cố, dùng ánh mắt đề hỏi.

Mẹ Cố im lặng một lát, mới run run nói: "Thằng này... nó... nó... lại bảo nó chỉ thích đàn ông!"

Cố An thấy cha mình nháy mắt sầm mặt lại, thầm biết không ổn, vừa nghĩ nên kiếm đường bỏ chạy. Nhưng chân còn chưa bước tới cửa đã thấy ông đứng chắn trước mặt, thẳng tay tát cho cậu một cái văng đầu hoa mắt, sao bay đầy trời.

"Mày còn tính đi đâu nữa?! Ngoan ngoãn ở nhà cho tao!" Mắng xong, ông lại bổ sung. "Vài ngày nữa tao đưa mày đi xem mắt, cuối năm kết hôn."

Cố An giật mình ngây ra, không ngờ cha mình lại độc đoán quyết định cuộc đời mình như thế. Giới tính là chuyện trời sinh, căn bản không thể thay đổi được, muốn cậu kết hôn với phụ nữ, cậu thà chết còn hơn.

Cậu cười khò một tiếng, nói với giọng điệu bất cần: "Không cần phí công vô ích, nhìn phụ nữ con cương không nổi!"

Ba Cố giận đến run người, chẳng nói chẳng rằng vật cậu ra đất đập đá không ngừng. Nếu không phải mẹ Cố can ngăn, cái mạng nhỏ của cậu e rằng phải bỏ tại đây.

Mẹ Cố tuy tức giận nhưng vẫn hết mực thương xót con, thấy đầu con trai bị đánh chảy máu, mình mẩy xanh tím trầy trật, lòng bà đau như cắt. Bà đỡ Cố An ngồi lên sofa rồi xử lý vết thương, vừa bôi thuốc cho con vừa khóc lóc khuyên lơn: "Con à, con có thể sửa đổi hay không? Chỉ cần con chịu sửa đổi, mẹ sẽ không ép con đi xem mắt, cũng không bắt con phải kết hôn."

Cảm nhận được sự thương tâm của mẹ, Cố An cũng đau lòng không thôi. Bây giờ cậu vô cùng hối hận khi đã nhất thời xúc động mà làm chuyện ngu ngốc này. Bị đánh bị mắng cũng đành, nhưng cậu không muốn mẹ phải khóc thương đau xót vì mình. Trong lòng cậu, mẹ luôn luôn là người mạnh mẽ, dù khi ông ngoại qua đời, bà cũng không rơi một giọt nước mắt, đâu đến đâu bà cũng âm thầm chịu đựng, thế mà bây giờ lại khóc thương tâm đến vậy.

Cô An đột nhiên nghĩ mình thật bất hiểu, đã hơn hai mươi tuổi đầu vẫn còn lông bông, suốt ngày tiêu tiền của cha mẹ, đã chẳng hiểu kính lại còn khiến họ phải đau lòng.

Giới tính đâu thể cứ nói sữa là sữa, cậu muốn mở miệng vâng một tiếng cho mẹ yên tâm, nhưng lời chưa ra tới miệng lại phải nghẹn ngào nuốt ngược trở lại.

Cậu thở dài một tiếng: Mình quả nhiên hết thuốc chữa rồi, tới cả một lời nói dối thiện ý cũng nói không nổi.

Sau đó, Cô An bị giam cầm. Ba Cố tịch thu di động rồi nhốt cậu trong phòng trên tầng cao nhất, ông lạnh lùng nói, khi nào chịu sửa đổi giới tính thì mới thả ra, không thì sẽ nhốt như thế cả đời.

Cô An vốn dĩ ngang ngạnh ương bướng, hoàn toàn không có ý khuất phục. Hàng ngày nhân lúc mẹ Cố mang cơm tới, cậu lại uốn ba tấc lưỡi thuyết phục bà hãy chấp nhận sự thật này. Dần dà, tư tưởng của mẹ Cố quả nhiên có dấu hiệu thông suốt hơn, cậu liền tát nước theo mưa xin lại di động.

Khi mở nguồn điện thoại, cậu cảm thấy mình vẫn còn may mắn chán. Có lẽ sợ gặp phải đả kích nặng nề hơn nữa nên cha mẹ đã không kiểm tra điện thoại của cậu.

Điện thoại có rất nhiều tin nhắn.

Có của Vệ Đình, A Bô, Trần Mặc, đến cả Sở Hiều Phong đang ở nước Mỹ xa xôi cũng gửi tin về.

Cậu đọc từng tin nhắn, khóe miệng cũng khẽ cong lên. Mọi người đều hỏi cậu sao bỗng dừng lại mất tích, nói nếu nhận được tin nhắn thì hãy mau mau liên lạc với họ, từng dòng từng dòng đều hiển hiện sự quan tâm lo lắng.

Trong lòng tràn đầy ảm áp, cậu cười mắng một tiếng: “Khi! Anh đây bị nhốt, sao liên lạc được với mấy người.”

Cậu gọi cho Vệ Đình đầu tiên, chuông reo hai tiếng đã có người nhắc máy, bên tai vang lên tiếng gõ vào tai nghe.

Cậu nhếch môi cười: "Đình Đình, Thẩm Huyền đang ở cạnh cậu phải không? Bảo hắn nói chuyện đi, mở loa lên, tôi có chuyện muốn nói với hai người."

Giọng Thẩm Huyền lập tức truyền đến, lộ rõ sự vui mừng: "Cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi hả, bọn tôi còn tưởng ông chết bờ chết bụi ở đâu rồi."

Ngay sau đó Thẩm Huyền sợ hãi rú lên: "Đình Đình, đừng nhéo anh, anh chỉ đùa thôi mà!"

Cố An thực sự rất vui, nếu bình thường nghe những lời này thì thế nào cũng phải trả treo lại, thế nhưng bây giờ chỉ thấy cảm động. Tình bạn quý nhất là khi hoạn nạn, được bạn bè quan tâm thế này, bao nhiêu sóng gió đều không còn gì đáng ngại nữa. Làm người, phải lạc quan một chút mới tốt. Cậu không tin cha mình có thể nhốt mình cả đời, chờ khi thoát được rồi, cậu sẽ lại sống thanh thoi tự tại như trước.

Cậu tặc tặc lưỡi: "Hai người đừng liếc mắt đưa tình nữa, buồn nôn muốn chết!"

Thẩm Huyền hỏi: "Suốt thời gian qua ông đi đâu vậy hả?"

"Tôi công khai giới tính với người nhà, kết quả không tốt lắm, hiện đang bị họ nhốt nè." Cố An nói thật dễ dàng, như thể đang bàn chuyện thời tiết vậy.

Thẩm Huyền sững sốt hồi lâu mới nói: "Có cần bọn này đem bom tới giải cứu không?"

Cố An cũng cười phụ họa: "Cha tôi cả đời sống trong quân đội, phỏng chừng các cậu chưa bước được vào nhà đã bị ông ấy dùng xe tăng đại pháo bắn cho banh thây rồi."

Hai tên oan gia vì mấy lời nhạt nhẽo này mà cười hí ha hí hửng. Cười xong, Thẩm Huyền nghiêm túc hỏi: "Ông không sao chứ? Nói thật đi, có cần chúng tôi làm công tác tư tưởng cho cha mẹ ông không?"

"Không cần, với tính khí của cha tôi, không chừng sẽ trút giận lên đầu các cậu ấy chứ." Cô An rất hiểu cha mình, con người bảo thủ đó chắc chắn sẽ nghĩ rằng xu hướng giới tính vốn chẳng phải trời sinh mà là bị ảnh hưởng nên mới biến đổi, thế nào ông cũng liệt bạn bè mình vào danh sách đen thôi. Cậu gọi điện thoại cũng chỉ muốn báo tin bình an để mọi người không cần lo lắng, chứ cậu tuyệt đối không muốn phải liên lụy đến bất kỳ ai.

Cậu nói tiếp: "Mọi người cứ yên tâm đi, sớm muộn họ cũng thả tôi ra thôi, tới lúc đó nhớ chuẩn bị một bàn đại tiệc mừng tôi trở về nha!"

"Được, bọn tôi chờ ông, nhớ giữ liên lạc. Đinh Đinh bảo ông đừng đổi đầu với cha mẹ nữa, cứ thuận theo ý họ để bản thân khỏi chịu tội vạ."

"Ừ, tôi biết rồi."

"Được rồi, à quên có chuyện chưa nói ông nghe."

"Chuyện gì?"

"Cái tên hồ ly kia tới đây tìm ông rất nhiều lần, hình như hắn rất lo cho ông, bình thường không phải hắn luôn rất bình tĩnh sao? Nhưng mỗi lần tới đây, hắn càng lúc càng tiêu tụy."

Cô An ừm một tiếng, thật lòng không biết phải nói gì. Lúc đầu cậu vô cùng oán hận Trần Mặc, nếu không phải tại hắn chơi tình tay ba thì cậu cũng không nổi điên rồi nhất thời xúc động chạy về nhà thừa nhận giới tính thật. Nhưng sau đó cậu đã thông suốt, giấy không gói được lửa, chuyện này sớm muộn cũng lộ ra thôi, tới khi ấy cha mẹ mình vẫn không chấp nhận được, vẫn đánh mình thừa sống thiếu chết thôi. Chuyện gì tới sẽ tới, đối mặt sớm một chút cũng không hẳn là không tốt. Tục ngữ nói rất hay, chết sớm đầu thai sớm. Giải quyết chuyện này sớm một chút, mai sau không cần lo lắng nữa.

Bây giờ cậu đối với Trần Mặc, yêu không còn mà hận cũng chẳng có. Bỗng dưng cảm thấy như mình đã giác ngộ được hết thảy. Suốt năm năm nay, hà cớ gì cứ mãi treo cổ vào một thân cây chứ. Cậu đường đường là thanh niên hào hoa phong nhã, muốn tài có tài, muốn sắc có sắc, lo gì không tìm được người tốt hơn Trần Mặc mười vạn tám nghìn lần chứ?

Cậu hàn huyên với Thẩm Huyền vài câu thì tắt máy. Đang định gọi cho A Bó thì chuông bỗng vang lên, trên màn hình hiển thị số gọi đến. Là Giám đốc Trần.

Di động đồ chuông liên hồi, Cố An do dự hồi lâu, cuối cùng cũng nhấn nút nghe.

Giọng nói quen thuộc truyền tới, mang đầy vẻ lo lắng hoảng hốt, hoàn toàn không có ý che giấu.

"Em trốn đâu thế hả? Sao lại tắt điện thoại? Mới nãy nói chuyện với ai mà lâu vậy? Anh tìm em khắp nơi, ngày nào cũng gọi điện cho em mà vẫn không liên lạc được. Em nghe anh giải thích, chuyện không như em nghĩ đâu, hôm đó bọn anh chỉ bàn công việc, anh với cậu ta hoàn toàn chỉ là quan hệ hợp tác làm ăn thôi... A lô? Cố An? Em có nghe không vậy?"

Cố An có chút khinh bỉ chính mình, vừa nghe Trần Mặc nói thế, liền dao động rồi.

Dường như lần nào cũng thế, chỉ cần Trần Mặc quan tâm cậu một chút, nói đôi ba câu êm tai là có thể dễ dàng gạt đổ tuyến phòng ngự trong lòng cậu.

Bên tai lại vang lên tiếng Trần Mặc gọi, cậu lắp bắp đáp: "Tôi... tôi đang nghe."

"Bây giờ em đang ở đâu?"

"Ở nhà."

"Nhà em?"

"Ừ."

"Không gạt anh chứ?"

"Tôi gạt anh làm gì."

"Anh tới nhà em nhiều lần, bác gái đều nói em không ở nhà."

"Ồ, họ gạt anh đó, tôi bị cha tôi nhốt lại rồi."

"Sao bác trai lại nhốt em?"

"Tôi công khai giới tính."

Đầu dây bên kia thình lạng, hồi lâu sau Trần Mặc mới mở miệng, giọng hơi khàn đi, ngắn gọn mà khẩn thiết: "Chờ anh, anh đến ngay."

Chương 32

Em Muốn Chia Tay!

Tắt điện thoại, Trần Mặc vội vàng lái xe tới nhà Cố An.

Lúc này hắn thực sự sốt ruột lắm rồi, Cố An biến mất nửa tháng không sao liên lạc được, hắn cho rằng cậu ta tránh mình, cảm giác hoảng hốt và sợ hãi vô danh ngày càng lớn dần trong lòng, khiến mỗi ngày đều trôi qua trong lo âu và mệt mỏi. Hắn rất sợ Cố An sẽ trốn đến một nơi hắn vĩnh viễn không tìm được, trốn một lần liền trốn cả đời.

Thì ra, hắn đã quá mức tự tin rồi, cứ nghĩ rằng dù có xảy ra bất cứ chuyện gì thì Cố An cũng không rời xa hắn.

Hôm ấy hắn bảo cậu ra khỏi văn phòng quả thật là vì chuyện công việc, nhưng hành vi của Cố An trong mắt hắn lại mang ý tứ cố tình gây sự. Trước nay hắn vẫn xem Cố An như một đứa trẻ mãi không chịu trưởng thành, hắn có thể chăm sóc cưng chiều cậu, thế nhưng lại vô tình quên mất, trong tình yêu, hai người vốn dĩ là bình đẳng, chỉ ít phải dành cho đối phương sự tôn trọng. Tiếc rằng đến khi hắn hiểu ra chuyện này thì Cố An đã biến mất.

Ban đầu hắn đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu bạn trai cũ, nếu chẳng phải vì gã ăn nói lung tung, Cố An sẽ không hiểu lầm, càng không bỏ đi.

Bạn trai cũ nghe lời hắn oán giận xong thì chẳng chịu thua, tàn nhẫn vạch trần mầu chót cho hắn thấy.

Gã lắc đầu cười, ánh mắt tràn ngập sự coi thường, khinh bỉ, thậm chí còn có chút hả hê.

Trần Mặc bị gã khinh thường chán ghét đến vậy, thật muốn lao đến xé nát gương mặt khó coi kia.

Gã nói: "Trần Mặc, anh chỉ là một kẻ ích kỷ mà thôi! Khi còn ở bên tôi anh cũng ích kỷ như vậy, không ngờ ngần ấy năm trôi qua, anh vẫn không hề thay đổi. Nếu người đó yêu anh thật lòng thì sẽ không vì vài lời bóng gió của tôi mà rời xa anh, tất cả là tại anh không mang lại cho cậu ta cảm giác an toàn. Tôi bảo chúng ta đang bàn chuyện riêng, anh cũng không hề phản bác, vậy thì anh dựa vào đâu để bắt cậu ta tin anh? Sự tự tin của anh từ đâu mà ra chứ? Anh tưởng rằng có thể dùng lời ngon tiếng ngọt bù đắp được hết à? Nói cho anh biết, thứ đền bù của anh chẳng đáng một xu!"

Gã còn nói: "Tình yêu vốn là chuyện của hai người chứ không phải cứ đơn phương tự quyết là được, quan trọng hai bên yêu nhau là phải bình đẳng. Anh lúc nào cũng cao ngạo đứng phía trên mà ngó xuống. Người yêu phải anh quả thực quá sức đáng thương!"

Từng lời, từng lời châm chọc đả kích không khác gì những mũi kim bén nhọn, đâm thật sâu vào trái tim Trần Mặc, khiến máu nhỏ không ngừng. Lần đầu tiên hắn buộc phải nhìn thẳng vào khiếm khuyết của bản thân.

Gã nói không sai, Trần Mặc luôn coi mình là trung tâm. Cho dù có làm sai đi nữa, hắn cũng sẽ tìm một đồng lý do bao biện, hoàn toàn không đặt người khác ngang hàng với mình, chưa bao giờ tự suy xét nguyên nhân thực sự. Ban đầu hắn không dám đón nhận Cố An là vì sợ Cố An không chịu nổi áp lực từ phía gia đình, nhưng lại chưa từng nghĩ tới chuyện cùng cậu gánh vác những rắc rối ấy. Tới khi ở bên cậu, hắn tự nhận bản thân luôn biết cách săn sóc yêu chiều, chỉ cần đối phương muốn hắn sẽ cho, thế nhưng Cố An lại chưa bao giờ mở miệng xin hắn cái gì. Bây giờ hắn mới hiểu ra, Cố An chỉ hy vọng hắn có thể bao dung che chở, cùng chung hoạn nạn. Chỉ giản đơn thế thôi mà hắn cũng không làm được.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới nhà Cố An, muốn nói cho cậu biết hắn sẽ sửa chữa sai lầm, chỉ mong rằng vẫn chưa quá muộn màng.

Ấn chuông cửa, người xuất hiện vẫn là mẹ Cố An.

Thấy hắn, bà ngăn người hỏi: "Sao cháu lại tới nữa? Bác đã bảo Cố An không có nhà mà."

Trần Mặc thẳng thắn nói: "Bác đừng gạt cháu, cháu biết là cậu ấy ở nhà, cậu ấy vừa gọi điện cho cháu."

Mẹ Cố thở dài: "Bác cũng không muốn gạt cháu, nhưng cháu biết tính khí bác trai rồi đấy, ông ấy không cho bác nói, bác làm sao dám. Thôi, cháu vào nhà đi, nhân tiện giúp bác khuyên Cố An, thằng bé từ nhỏ tới lớn chỉ nghe lời cháu thôi."

"Vâng, cháu sẽ cố." Trần Mặc bước vào nhà, theo mẹ Cố lên lầu, vừa đi vừa thuyết phục bà.

"Thưa bác, có vài câu cháu không thể không nói."

Mẹ Cố đưa mắt ý bảo hẳn cứ nói.

"Hai bác nhốt Cố An thế này cũng chẳng có tác dụng gì. Hai bác không chịu lắng nghe, thấu hiểu, không tận tình dạy bảo cậu ấy mà cứ đơn phương áp đặt, giam cầm như vậy chỉ càng khiến cậu ấy nảy sinh tâm lý phản kháng. Bị nhốt đã lâu, nhưng cậu ấy đã khuất phục chưa?"

Nói xong, Trần Mặc khẽ liếc nhìn mẹ Cố, không đợi bà nói liền đáp thay: "Cháu nghĩ là không."

Nét mặt mẹ Cố lập tức hiện vẻ đau thương, ánh mắt cũng dần ảm đạm.

Trần Mặc nói tiếp: "Thật ra xu hướng giới tính vốn là trời sinh, tuy cách nói này vẫn chưa được chứng thực, nhưng hai bác không nên áp đặt suy nghĩ của mình lên cậu ấy. Cháu biết hai bác hy vọng cậu ấy có thể sống cuộc sống như người bình thường, luôn cho rằng đồng tính là do nhân tố môi trường hay do người đồng tính tác động, nên muốn dùng biện pháp cứng rắn để buộc cậu ấy phải thay đổi. Nhưng làm vậy, dù đối với hai bác hay với Cố An, cũng đều không có lợi."

Mẹ Cố vẫn không nói một lời, nhưng nét mặt bà lại thể hiện toàn bộ suy nghĩ trong lòng. Bà đang vô cùng bối rối không biết làm sao, đôi mày nhíu chặt như thể đã lung lay vì lời của Trần Mặc.

Thấy vậy, hắn liền bồi thêm một liều thuốc mạnh: "Bác à, đừng ép buộc cậu ấy nữa. Cậu ấy rất dễ kích động, lại hay làm những chuyện đại dột. Có những hậu quả, hai bác sẽ không muốn phải chứng kiến đâu, lại càng không chịu đựng nổi."

Hậu quả cụ thể ra sao Trần Mặc không nói rõ, nhưng mẹ Cố vừa nghe đã sợ đến mức mặt mũi trắng bệch.

Thấy mục đích đã sắp đạt được, Trần Mặc bắt đầu nói rõ ý đồ đến đây: "Bác cứ giao cậu ấy cho cháu, về phía bác trai bác không cần lo lắng, trên đường tới đây cháu có gọi điện cho cha cháu, đúng lúc ông đang ở cùng bác trai, cháu đề cập chuyện này với cha, ông bảo sẽ cố gắng thuyết phục bác trai đồng ý."

Mẹ Cố ừ một tiếng, không chút nghi ngờ lời hắn. Cha hắn và ba Cố là quan hệ cấp trên cấp dưới, lời của cha hắn như thể quân lệnh, ai dám không theo? Nhất định bị xử đúng luật!

Cố An không biết Trần Mặc đã dùng quỷ kế gì để thuyết phục cha mẹ, khiến cậu sớm được tự do. Mẹ chỉ bảo cậu hãy ngoan ngoãn nghe lời Trần Mặc rồi quay về phòng nghỉ ngơi, chẳng nói thêm lời nào.

Cậu vô cùng khó hiểu, nghĩ mãi vẫn không đoán ra nguyên nhân. Tới khi lên xe rồi, cậu mới nói ra nghi vấn trong lòng.

"Giám đốc Trần, không phải anh đã ngả bài với mẹ tôi đó chứ?"

Trần Mặc nhìn cậu, rồi lại nhìn phía trước, chậm rãi đáp: "Em nghĩ anh cũng ngốc như em sao? Chưa chuẩn bị gì đã thừa nhận với người nhà? Cha em không đánh chết em, em nên thấp nhang cảm tạ tổ tiên mới phải."

Cố An bĩu môi, khi nghe hắn nói sẽ tới nhà tìm mình, cậu còn đổ mồ hôi lạnh thay đổi phương. Cứ sợ Trần Mặc nhất thời xúc động nói hết chuyện của hai người ra. Cậu còn tưởng tượng tới cảnh Trần Mặc bị cha mình đánh cho tơi bời hoa lá phải chạy trốn chết, trong lòng bỗng hả hê vô

cùng. Không ngờ hấn quá mức xảo quyết khôn khéo, chẳng cần thú nhận cũng không phải khóc lóc cầu xin mà vẫn có thể dễ dàng cứu cậu.

Cố An đột nhiên cảm thấy lòng dạ hấn quá sâu, quá cơ mưu, giao hoạt, quả thực rất đáng sợ! Chút khôn lanh vụn vặt của mình căn bản không thể địch nổi, thảo nào cứ bị hấn xoay vòng vòng, lần nào cũng phải chịu thua! Nếu đã đấu không lại thì tốt nhất đừng liều mạng, kéo sau này bị người ta bán rồi còn vui vẻ đếm tiền giúp.

Cố An dánh vể cọt nhả nói: "Giám đốc Trần, lần này tôi thật lòng cảm ơn anh. Cứ dừng xe ở đây đi, tôi còn chút việc, lần sau gặp mặt sẽ báo đáp anh."

Trần Mặc không dừng lại mà còn nhấn ga tăng tốc: "Em có việc gì?"

"Anh hỏi nhiều thế làm gì, kêu anh dừng xe thì cứ dừng đi."

"Không được, mẹ em giao em cho anh, anh phải trông chừng em."

"Thôi đi, nếu mẹ tôi mà biết quan hệ thật sự giữa chúng ta thì đời nào bà giao tôi cho anh? Có vài chuyện tôi không muốn nói, nếu họ mà biết, sự việc sẽ càng nghiêm trọng hơn. Tôi không muốn liên lụy anh, anh cũng đừng dính líu tới tôi. Từ hôm nay trở đi, chúng ta đường ai nấy đi đi."

Cố An phải hạ quyết tâm lắm mới thốt ra được lời này, tuy thật sự rất luyến tiếc, thế nhưng cậu chẳng cách nào tìm được cảm giác an toàn nơi Trần Mặc. Thứ cậu cần hấn cho không được, chỉ bằng buông tay rồi quên đi. Không phải mọi người vẫn thường nói, chọn người mình yêu không bằng chọn người yêu mình đấy sao, như thế sẽ không phải đau khổ quá nhiều. Có lẽ cậu phải tốn thêm năm năm nữa mới có thể quên được Trần Mặc, nhưng cũng chẳng sao, dù gì cậu cũng đã lãng phí năm năm rồi, có lãng phí thêm năm năm nữa cũng vậy thôi. Cậu thật sự không còn sức lực đâu mà đuổi hình bắt bóng nữa.

Xe đột ngột dừng ở ven đường, Trần Mặc quay đầu nhìn Cố An, nghiêng răng nói: "Em muốn chia tay?"

Cố An bị sát khí trên người Trần Mặc chấn động, sửng sốt hồi lâu mới cười nói: "Một trăm hai mươi vạn kia xem như là phí chia tay đi. Anh giàu như vậy, chắc cũng không so đo với kẻ nghèo như tôi đâu nhỉ?"

Trần Mặc nhúu chặt mày, ánh mắt càng lúc càng lạnh lùng.

Cố An biết bây giờ hắn đang rất tức giận, không khỏi thầm nói trong lòng: Cho dù anh có tức giận, thì vấn đề này vẫn phải giải quyết. Đâu thể hể anh tức giận là tôi phải giúp anh vượt ngục, sau đó xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, đôi ta nắm tay sóng bước về nhà? Anh đau khổ, tôi còn đau khổ hơn anh gấp trăm lần! Nhưng tôi không thể cứ chiều theo anh mãi, anh đâu phải thú cưng tôi nuôi, sao tôi phải đối tốt với anh, sao tôi phải chiều lòng anh!

Cố An nghĩ vậy rồi đột nhiên thấy hứng khởi, bất giác cười ra tiếng, hoàn toàn quên mất chỗ này còn có một kẻ đang phát điên, tiếng cười ấy hết như thùng dầu đổ vào ngọn lửa đang cháy hừng hực kia.

Trần Mặc mắt đỏ ngầu, đầu như bốc khói! Hắn bị Cố An làm cho phát điên rồi!!!

Mạnh mẽ vươn tay nắm lấy gáy Cố An không cho cậu phản kháng, sau đó cúi đầu cắn lên đôi môi kia.

Không cần hoài nghi, quả thật là dùng răng mà cắn!

Môi bị cắn rách, mùi máu tanh nhanh chóng tràn ngập khoang miệng cả hai người.

Chương 33

Nhóc Béo Trở Về

Khốn! Anh là chó à! Sao dám cắn tôi! Cố An chửi thề một câu trong bụng, há miệng cắn ngược lại, môi Trần Mặc cũng bị cắn rách ra.

Trần Mặc lập tức buông cậu ra, rống lên: "Em điên à?"

Cố An cười nhạt: "Chỉ bắt chước anh thôi!"

Trần Mặc nghẹn lời, lửa giận trong lòng cũng dần tiêu tan, chỉ còn lại ảo não không thôi.

Cố An nhìn hẩn hồi lâu, cười đến chua xót.

"Trần Mặc, chúng ta chia tay thôi." Trong ngữ điệu bình thản tựa hồ vương tiếng thờ dài mà chính cậu cũng không nhận ra.

Khoảnh khắc đó, Trần Mặc chỉ thấy máu toàn thân như đông lại, hơi lạnh từ bàn chân lan đi khắp thân thể, hẩn vô thức kéo lại cổ áo khoác, nhưng vẫn thấy rất lạnh.

Đây là lần đầu tiên Cố An nói với hẩn bằng thái độ nghiêm túc như vậy. Giọng điệu và ánh mắt kiên định kia khiến hẩn chợt hiểu ra, đây không phải đùa giỡn mà là sự thật, Trần Mặc thực sự hối hận, mục đích ban đầu là tới giải hòa chứ không phải khai chiến. Hẩn chỉ mong xóa bỏ hiểu lầm, Cố An thích gì hẩn cũng chiều theo, dù có đánh hẩn mắng hẩn cũng được, thế nhưng tại sao mọi chuyện lại thành như vậy? Sau khi ngồi vào trong xe, hẩn nhìn thấy vết sẹo trên trán Cố An thì rất tức giận, giận cậu ngốc nghếch, không chịu thượng lượng với hẩn đã vội vàng công khai thú nhận với gia đình, nên hẩn không kìm được mà mở miệng châm chọc. Sau lại nghe Cố An đòi chia tay thì hoàn toàn không khống chế được cảm xúc, chẳng hề suy nghĩ liền xông đến ôm lấy đối phương mà cắn. Bây giờ, chuyện ngu ngốc cũng đã làm, người cũng đã đắc tội rồi, hối hận cũng vô dụng.

Thế nhưng, muốn chia tay, hẳn tuyệt đối không đồng ý! Bảo hẳn có tình gây sự cũng được, ngang ngược vô lý cũng chẳng sao. Nếu Cố An muốn bỏ hẳn, hẳn sẽ trực tiếp bắt cậu về rồi nhốt lại cả đời vậy. Vì thế, khi thấy Cố An chuẩn bị mở cửa xuống xe, hẳn lập tức nhấn nút khóa cửa.

Cố An kinh ngạc quay đầu hỏi: "Anh khóa cửa làm gì?!"

Trần Mặc không đáp, nhấn ga khởi động xe.

Cố An xoay người định leo ra ghế sau ngồi.

Thế nhưng tiếng khóa chốt tức thì vang lên.

Cố An nổi điên, ngồi lại ghế, giận dữ nhìn hẳn: "Trần Mặc, anh muốn gì đây!? Tôi bảo chia tay đi anh nghe không hiểu à? Mau dừng lại, tôi muốn xuống xe!"

Trần Mặc một tay lái xe, tay kia nắm lấy cổ tay Cố An, thản nhiên nói: "Anh không đồng ý."

Cố An phát cáu: "Anh không đồng ý chuyện gì? Không đồng ý dừng xe, hay không đồng ý chia tay?"

"Cả hai đều không đồng ý." Trần Mặc nghiêm túc bổ sung thêm: "Anh không đồng ý chia tay."

Cố An dờ khóc dờ cười: "Trần Mặc, sao anh lại vô lại như vậy?!"

Bảo hẳn vô lại, vậy hẳn sẽ vô lại cho mà xem. Trần Mặc im lặng, nhưng lại dùng sức siết chặt tay Cố An không buông.

Cố An định châm chọc hẳn vài câu, nhưng ngẫm lại, thì một người đầy tố chất như mình tính toán với hẳn làm gì?

Xe chạy về hướng nhà Trần Mặc, Cố An không muốn tới nhà hẳn, vậy có khác nào mới thoát khỏi tù ngục, còn chưa kịp hít thở bầu không khí tự do trong lành thì đã bị báo cho biết, rằng đây chỉ là chuyển nhà giam thôi.

Cố An đã chịu đựng đủ cảm giác bị giam cầm rồi, nhưng cậu biết bây giờ không thể đả kích Trần Mặc, luận tướng tá, cậu không đánh lại đối phương, đã vậy tên này lại là loại người chuyện gì cũng dám làm. Biết đâu hần đột nhiên phát điên quay xe trả cậu về chỗ cũ thì hỏng.

Nếu đã không thể dùng sức thì dùng trí, nếu không xong thì đành ăn vạ khóc lóc quậy phá thôi.

Cố An lập tức đổi sắc mặt, mỉm cười tươi rói, sáp tới: "Anh Mặc, chúng ta sẽ không chia tay, nhưng trước hết anh dừng xe lại có được không?"

Trần Mặc liếc cậu qua kính chiếu hậu, nghi ngờ hỏi: "Dừng xe làm gì?"

"Xuống xe." Vừa dứt lời, cổ tay lập tức đau nhức như bị một chiếc kìm siết lấy. Cố An kêu oai oái: "Đừng siết chặt như thế em sẽ không chạy đâu, em chỉ muốn đi mua chút đồ thôi."

Trần Mặc hiển nhiên không tin: "Mua cái gì? Anh đi với em."

Cố An cười gượng: "À... không cần, không mua nữa."

Dùng trí không được, Cố An liền trượt người khỏi ghế, mông lơ lửng giữa không trung, chỉ còn đầu và nửa lưng còn dính vào chỗ ngồi. Cậu vừa giậm chân vừa om sòm khóc lóc kêu la đến thảm thiết.

"Em muốn về chợ chim! Đã lâu em không về đó! Em muốn gặp Đinh Đinh! Lâu rồi em không gặp cậu ấy! Em không biết đâu! Em muốn đi về, muốn đi về! Muốn gặp cậu ấy, gặp cậu ấy!"

Trần Mặc sợ nhất chiêu ăn vạ này của Cố An, hể thấy cậu khóc lóc là lại đau đầu.

"Em đã nói không chia tay rồi, sao anh lại không tin?! Hai người yêu nhau mà lại chẳng có chút tin tưởng nào thì ở bên nhau còn ý nghĩa gì nữa? Em muốn đi về! Anh mau đưa em về chợ chim đi!"

Cố An càng gào càng hăng, Trần Mặc nghe chỉ thấy đầu quay mòng mòng, như thể có vô vàn con chim sẻ đang riu ra riu hót bên tai, hoàn toàn không có dấu hiệu dừng.

Khẽ buông cổ tay Cố An ra, kéo cậu ngồi lại trên ghế, Trần Mặc nghiêng răng nói: "Đừng làm loạn, em yên lặng chút đi, anh sẽ đưa em về đó."

Xe liền quay đầu, nhanh chóng chạy về phía chợ chim.

Lúc Cố An bước xuống xe thì lòng đặc ý dạt dào, miệng còn vui vẻ huýt sáo. Cậu tựa vào xe, chống cằm trên cửa xe cười hì hì với Trần Mặc: "Giám đốc Trần, tôi nghĩ kỹ rồi, chúng ta nên cho nhau thời gian bình tĩnh suy nghĩ đi."

Trần Mặc trừng mắt nhìn cậu, vẻ mặt vô cùng khó coi.

"Cứ quyết định vậy đi, tôi đi trước nhé." Cố An vút lại một câu, làm mặt quỷ rồi tức tốc bỏ chạy.

Trần Mặc nhìn theo bóng dáng cậu, tức giận đến nổi đầy gân xanh. Đoạn liền mở cửa xe, định đuổi theo.

Nhưng cửa mở rồi lại khép, Trần Mặc nặng nề thở dài, tốt nhất đừng ép buộc quá mức, muốn bình tĩnh thì cho cậu ấy thời gian bình tĩnh để suy nghĩ, dù sao cậu ấy cũng không thoát khỏi bàn tay mình!

Chỉ là Trần Mặc hoàn toàn không ngờ, lần này Cố An quả thật đã nghĩ thông suốt, cậu quyết tâm dùng thời gian để làm nguội lạnh tình cảm của hai người. Bắt đầu từ ngày ấy, Cố An không một lần chủ động liên hệ với hần. Trần Mặc có tìm tới cửa cũng phải thất vọng ra về. Cố An đột nhiên thay đổi thành một người khác, trở nên rất lạnh lùng xa cách, dừng dung tới nỗi khiến hần thấy xa lạ vô cùng.

Chớp mắt đã ba tháng trôi qua, một năm nữa lại sắp đến.

Cố An không có ý định về nhà ăn Tết. Sau khi công khai giới tính thì ba Cố đã phong tỏa nguồn kinh tế của cậu. Cậu chẳng có lấy một xu trên

người, ngày ngày bị cái đói uy hiếp, khổ sở vô cùng, ngay cả tiền nhà cũng thiếu nợ mấy tháng. Cũng may là Vệ Đình tốt bụng, biết cậu không có tiền nên cũng không đòi, mỗi bữa cơm đều gọi cậu cùng ăn. Ăn đồ của người, ở nhà người, cậu cũng thấy xấu hổ, cảm thấy bản thân nên đi làm việc gì đó. Thế là cậu lao đi tìm việc, làm nhân viên bán hàng trong một công ty nhỏ, đồng thời kiêm thêm việc đánh chữ, vệ sinh, tạp vụ, chạy việc vặt, vân vân và vân vân. Lý do là vì công ty này chỉ có hai người là ông chủ và cậu thôi.

Ông chủ kia là một tên lòng dạ ác độc, keo kiệt bủn xỉn. Gã chẳng khác nào địa chủ dùng mọi loại khổ hình mà áp bức bóc lột đồng chí vô sản Xố An. Vài lần Cố An tính bỏ việc, thế nhưng gã lại hòa nhã mang đồ tới hối lộ cậu. Những món đồ gã mang tới cũng hết sức đa dạng, khi thì cà vạt, dây nịt, lúc lại bút tất, quần lót. Cậu thừa nhận mình là kẻ hám lợi, mấy món đó đều là đồ hiệu chất lượng cao, tầng lớp bản cùng như cậu chẳng có khả năng mà rớ tới. Chính vì nể mặt những món quà đó, cậu đành tiếp tục dâng hiến sức lao động của mình với giá rẻ như bèo.

Hôm nay Cố An được nghỉ. Đối với người mỗi tháng chỉ có một ngày nghỉ như cậu đương nhiên phải tận dụng thời gian này mà tụ tập bạn bè đi chơi rồi.

Cậu, Vệ Đình, Thẩm Huyền và A Bố, vừa vặn đủ bàn mạt chược. Sau khi dọn bàn xong, cả bọn liền ngồi trong tiệm hoa đánh mạt chược vô cùng vui vẻ.

Bốn người vừa chơi bài vừa nói chuyện phiếm.

A Bố hỏi: "Bốn mắt, ông chủ mỗi tháng trả ông bao nhiêu? Làm gì mà bán mạng ghê vậy? Một tháng chỉ được nghỉ có một ngày, đổi lại là tôi thì đã sớm vỡ mộng bỏ chạy rồi!"

Cố An đau khổ hé răng: "Một ngàn rưỡi..." TT—TT

Cả bọn câm nín, tiền nhà là tám trăm, đi về bằng xe buýt hết... sáu mươi đồng, ngày ba bữa cơm ít nhất cũng ngốn hết sáu trăm, tháng lương ấy cùng lắm đủ lấp được đầy cái bụng mà thôi.

Thẩm Huyền phì cười: "Nghỉ việc đi, mỗi tối cứ theo tụi tôi ra chợ đêm, tôi và Vệ Đình bán hoa, ông thì ôm cái bát kiếm chỗ nào đó ngồi xin ăn, đảm bảo cuối tháng cũng được nhiều hơn đồng lương ở đó."

Cố An nghiêm túc nói: "Hay là vậy đi, ban ngày tôi đi làm, ban đêm ra phụ mấy ông bán hoa. Hai người không phải trả lương cho tôi, chỉ cần đừng lấy tiền nhà là được."

Thẩm Huyền trề môi, vẻ mặt khinh thường: "Khôn nhỉ! Mỗi tháng tụi tôi bán hoa chưa được tới một ngàn đồng nữa là."

Cố An trợn mắt lườm hằn: "Ông giàu thế còn đi bán hoa làm gì?! Mình ông cũng đủ sức nuôi bọn tôi ăn trắng mặc trơn đó!".

Thẩm Huyền vẫn giọng điệu đáng đập: "Ông thì biết quái gì, bọn tôi là đang tận hưởng niềm vui lao động! Hơn nữa ông chẳng phải con tôi, dựa vào đâu bắt tôi nuôi ông? Trừ phi ông kêu tôi tiếng cha nghe chơi!"

Cố An thấy mình bị sỉ nhục bèn đập bàn đứng dậy, vốc hai quân mạt chược chọi vào mặt Thẩm Huyền.

Thẩm Huyền cũng không yếu thế, lập tức trả đòn.

Đại chiến mạt chược bắt đầu, những quân cờ bay đầy trời, nện vào mặt, hai tên ngóc thì nhau gào rú thảm thiết.

Sao lại thành ra đánh nhau?! A Bố và Vệ Đình trợn trắng mắt, rồi bình tĩnh rút lui khỏi hiện trường chiến đấu.

Hai tên này gặp mặt mà không đánh nhau mới là chuyện bất thường!

Đúng lúc này, cánh cửa tiệm chọt mở ra, một người tay kéo hành lý bước vào.

Tất cả đồng loạt bắn ánh nhìn dò xét về phía đối phương. Người này không cao lắm, hơi gầy, nửa gương mặt bị khăn choàng che kín chỉ lộ ra đôi mắt nên chẳng trông rõ đáng vẻ.

Lẽ nào là khách mua hoa?! Nhưng đâu cần thần bí như thế?!

Cả bọn chưa kịp hỏi, người kia đã tháo khăn choàng xuống để lộ gương mặt thanh tú. Đôi mắt tròn, hàng mi cong, mũi cao môi đỏ, cực kỳ dễ thương.

Quả là một cô nàng xinh đẹp! Tất cả đều cảm thán trong lòng.

A Bố nhếch miệng cười hệt như lưu manh, cô nàng huých Vệ Đình một cái, nhỏ giọng nói: "Ê, tôi thích nhất mẫu con gái này! Chắc là người ta tới thuê phòng đó. Cậu phải chừa căn phòng trống trên lầu ba cho người ta nha, đừng có làm hư chuyện tốt của tôi!"

Vệ Đình bĩu môi, mắng thảm: Đồ háo sắc già trẻ không tha!

Nhìn cả đám đang trở mặt dòm mình, "cô gái" ngượng ngùng cười: "Sao cứ nhìn tôi chằm chằm thế? Mọi người có khỏe không? Cuối cùng tôi cũng về rồi nè."

Nghe xong câu này, cả bọn tức thì hóa đá, giọng nói kia rõ ràng là của Sở Hiểu Phong mà!

Đoạn lại cẩn thận quan sát đối phương, mắt to, môi mọng, mặt búp bê, không phải là phiên bản thu nhỏ của Sở Hiểu Phong đây sao?

A Bố hét thảm một tiếng: "Tên quý béo ông giảm cân cái khỉ gì! Khó khăn lắm bà đây mới rung động được một lần!"

Chương 34

Cửu Biệt Trùng Phùng

Cố An là người đầu tiên xông lên, kéo Sở Hiểu Phong vào lòng ôm thật chặt.

Sở Hiểu Phong hơi sửng sốt, nhưng nhanh chóng vòng tay ôm lại, hai người ôm nhau thắm thiết.

Màn kịch cửu biệt trùng phùng này hai người diễn vô cùng thuần thực cảm động.

Sở Hiểu Phong hai mắt đầm lệ, nghẹn ngào nói không nên lời: "Cố, Cố An... tôi rất nhớ cậu... tôi rất nhớ mọi người..."

Cố An như không nghe thấy lời bộc bạch chân tình đó, một phen sò loạn trên lưng Sở Hiểu Phong, cười đến ngu dại si mê: "Ồi! Được ôm người đẹp trong lòng quả nhiên rất sung sướng! Mềm mềm, thơm thơm, cảm giác thật phấn khích nha!"

Tầm lòng chân thành bị nước cuốn phăng, Sở Hiểu Phong nhất thời ngây ra, nửa năm không gặp hân hoan vẫn thiếu đúng đắn như vậy! (+ +)~

Vệ Đình giải cứu Sở Hiểu Phong khỏi nanh vuốt của Cố An, cười hi hi dùng thủ ngữ nói: [Cầu Cầu, anh thật là đẹp!]

Sở Hiểu Phong cúi đầu cười, mặt ửng hồng: "Thật ra cũng thường thôi..."

Bộ dạng mắc cỡ này của cậu ta quả nhiên có lực sát thương vô cùng dữ dội, cả đám trong nháy mắt oanh oanh liệt liệt hy sinh, nhất tề gào thét trong lòng: Ông thiệt tình xem mình là cô gái bé nhỏ hả?! Xấu hổ cái khi gì! Đổ mặt cái búa gì! Thật hại người mà!

Sở Hiểu Phong mở hành lý lấy những hộp quà bên trong ra, đưa tận tay từng người: "Đây là quà tôi tặng mọi người, nhìn xem có thích không."

Cả bọn mở giấy gói ra, tức thì đồng loạt cảm nín, quà tặng y hệt nhau: Là một đôi búp bê thủy tinh đang hôn nhau.

Sở Hữu Phong cười cười: "Bạn bè thì phải đối xử công bằng mà, nên tôi mua quà giống nhau hết. Nhìn rất dễ thương đúng không?"

Cố An cầm con búp bê tỉ mỉ nghiên cứu, thuận miệng hỏi: "Đây là thủy tinh thiệt hả? Chắc bán cũng được chút tiền ha?"

Sở Hữu Phong: "..."

A Bố vui vẻ vỗ vai Sở Hữu Phong: "Đừng để ý tới hần, dạo này hần muốn tiền tới điên rồi." Dứt lời liền đảo mắt nhìn vali hành lý, chỉ vào hộp quà nhìn có vẻ sang trọng, hỏi: "Cái này là dành tặng cho anh cảnh sát phải không? Ấy da! Chẳng phải ông bảo đối xử công bằng sao? Có gì của anh ta lại to hơn chứ? Ông đúng là bất công, trọng sắc khinh bạn!"

Bỗng chốc bị nói trúng tim đen, Sở Hữu Phong vốn không giỏi ăn nói nay lại càng thêm khốn đốn. Cậu ôm gói quà vào lòng, vừa lắp ba lắp bắp nói vừa co giò bỏ chạy: "Tôi... tôi ra ngoài một chút..."

Nhìn theo bóng dáng nho nhỏ xinh xinh ấy, Cố An cảm khái không thôi: "Nói thật, ở cùng cậu ta mà sao tôi cứ có cảm giác như ở chung với con gái quá? Ai, xem ra sau này muốn cưới trần ở nhà cũng không được rồi."

Nghe xong câu này, A Bố tức đến xì khói: Bà mới là con gái đích thực đây, bình thường mi chỉ mặc mỗi cái quần sịp chạy tới chạy lui trước mặt ta sao không xấu hổ, sao không mặc cỡ!

Sở Hữu Phong ôm gói quà to chạy thẳng tới đội cảnh sát, vừa bước vào đại sảnh đã bị những ánh mắt nóng rực bắn tới.

Một người vận đồng phục cảnh sát giao thông lập tức bước tới, hòa nhã hỏi: "Bạn nhỏ, bạn tới đây có chuyện gì không?"

"Tôi, tôi tìm Cung Nghị." Sở Hữu Phong nói xong liền cúi đầu, có chút ngượng ngùng.

“À, bạn chờ chút, tôi đi gọi anh ấy cho bạn.” Vị cảnh sát đó đi tới cửa, ngược lên lầu hai hô lớn: "Lão Cung, có người tìm đồng chí này!"

Phía trên có người đáp một tiếng, sau đó tiếng chân xuống lầu "cộp cộp" vang lên.

Cung Nghị đi một mạch từ trên lầu xuống, đưa mắt nhìn một vòng đại sảnh, sau đó dừng lại trên người Sở Hiểu Phong.

Khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, hai trái tim đều chấn động.

Một người dịu dàng mỉm cười, một kẻ chết trân ngây dại.

Sở Hiểu Phong mở miệng định nói rồi lại thôi, phân vân không biết phải mở lời sao cho phải.

Cung Nghị há miệng cả buổi cũng không khép lại được, cứ ngẩn ngơ ngây ngốc.

Thật ra anh chỉ thoáng nhìn đã biết người trước mặt mình là Sở Hiểu Phong, dung mạo của đối phương đã sớm khắc sâu vào tâm khảm, cho dù người ấy béo hay gầy, dù có thay đổi đến mức nào đi nữa, anh cũng vẫn nhận ra.

Bởi vì Sở Hiểu Phong có một đôi mắt tinh anh trong sáng, tựa như sao giữa trời đêm, lấp lánh rạng rỡ. Chỉ cần nhìn vào đôi mắt ấy, anh có thể khẳng định người đang hiện diện trước mắt chính là người yêu thương mà anh ngày nhớ đêm mong.

Anh đột nhiên hiểu lý do vì sao Sở Hiểu Phong mãi chưa chịu quay về, hóa ra là muốn tặng anh một món quà bất ngờ nên đã lén ở nước ngoài giảm cân.

Bất ngờ này anh thực sự rất thích, nhưng lại có chút đau lòng. Trước đây Sở Hiểu Phong nặng khoảng tám mươi cân, còn bây giờ chắc chỉ tầm năm mươi thôi. Nửa năm sụt tới ba mươi cân, xem ra suốt thời gian qua cậu chẳng ngày nào được ăn no cả.

Các đồng nghiệp thấy hai người cứ đứng ngây ra mày đưa mắt lại, không khỏi buông lời trêu chọc.

Đồng nghiệp A nói với đồng nghiệp B: "Hãy nhìn vào mắt họ mà xem, ôi bao la biển tình, triền miên sóng nhỏ! Nhìn họ mà cô đơn như tôi đây ngưỡng mộ ao ước không thôi nha!"

Đồng nghiệp B nói: "Lão Cung số con rệp vậy mà cũng được người yêu sắc nước hương trời quá ta!"

Đồng nghiệp C xen vào: "Gì? Chẳng phải Lão Cung đã có người yêu rồi sao? Chính là nhóc béo lùn trước tới đây đó!"

Đồng nghiệp A tắc lưỡi: "Cha Cung này nhìn vậy mà bắt cá hai tay sao?! Thật không ngờ nha, bình thường thấy anh ta thật thà khờ khạo lắm mà?"

Đồng nghiệp B hết sức bất bình: "Thối đời đen bạc! Thật tiếc thay cho mỹ nhân kia!"

Đồng nghiệp C thốn thức: "Đúng là bông hoa lài cấm bãi phân trâu mà!"

Sở Hiểu Phong, Cung Nghị: "..."

Tôi xin mấy người, đã nói xấu người ta sau lưng thì có thể làm ơn nhỏ tiếng chút không! -.-^{|||}

Cung Nghị bước đến, nắm tay Sở Hiểu Phong kéo cậu ra ngoài.

Vừa ra tới cửa thì chợt dừng chân: "Hiểu Phong, em đứng đây chờ anh, đừng đi đâu hết, anh trở lại liền."

Sở Hiểu Phong gật đầu. Cung Nghị vội vàng chạy lên lầu, vài phút sau tức tốc quay lại, tay cầm theo mũ và khăn choàng.

Cung Nghị vừa thở dốc vừa choàng khăn cho cậu: "Khăn này anh dùng lâu rồi nên đã bạc màu. Nhưng trời đang rất lạnh, em ráng choàng nhé kẻo bị cảm."

Được quan tâm săn sóc như vậy, Sở Hữu Phong thấy ấm áp vô cùng. Cậu nhìn Cung Nghi, trong mắt chứa chan tình cảm dịu dàng: "Khăn choàng không hề khó coi. Anh cảnh sát, cảm ơn anh."

Cung Nghi cười cười, choàng khăn xong lại đội mũ vào cho cậu, đủ để lộ đôi mắt, rồi hỏi: "Có thấy khó thở không?"

Sở Hữu Phong lắc đầu.

"Vậy là tốt rồi." Cung Nghi vẻ mặt như thể vừa thực hiện được gian kế, liền ôm Sở Hữu Phong ra khỏi trạm cảnh sát.

"Anh cảnh sát, tụi mình đi đâu thế?"

"Nhà anh."

"Anh không làm việc à?"

"Buổi chiều cũng không có việc gì quan trọng."

"Dạ. À, đây là quà em tặng anh."

"Bên trong là gì?"

"Một bộ quần áo, do em thiết kế."

"Hữu Phong, cảm ơn em."

"Không cần cảm ơn đâu."

"Lát nữa anh mặc thử cho em xem nhé?"

"Dạ."

"Cởi hết đồ trước mặt em rồi mặc lại cho em xem có được không?"

Sở Hữu Phong: 0_0

"Lát nữa, tặng em cho anh có được không?"

Sở Hữu Phong đỏ bừng mặt, trong lòng gào thét: Anh cảnh sát, chỉ mới nửa năm không gặp sao anh đã biến thành lưu manh rồi! >_<

Thật ra Cung Nghị cũng không phải muốn đùa giỡn lưu manh. Từ bé anh đã được ba Cung dạy dỗ, làm việc phải nghiêm túc kiên định, làm người phải đường hoàng đứng đắn, việc sai không nhìn, việc bậy không nghe, việc xấu không làm.

Anh luôn luôn khắc ghi lời dạy dỗ của cha vào lòng. Từ ánh mắt, đôi tai, cái miệng đến thân thể, lúc nào cũng nghiêm cẩn kiên định. Thế nên để một người thành thật như anh nói được câu "lưu manh" này, quả thật đã tốn rất nhiều công sức.

Ban nãy ở sở cảnh sát, mấy gã đồng sự độc thân ấy chẳng hề nề nang anh mà đánh giá Sở Hiểu Phong bằng ánh mắt nóng rực lộ liễu. Nếu anh không có ở đó không chừng lũ sói đói kia sẽ xông lên cắn nuốt cậu vào bụng mất.

Cảm giác bất an đột nhiên dâng lên ồ ạt như thủy triều, những ý nghĩ đáng sợ thoáng cái tràn đầy trong tâm trí. Vợ đẹp, chồng khỏe. Tuy nhìn người đẹp thì thích thật đấy, thế nhưng lúc nào cũng phải lo lắng đề phòng bọn đàn ông ý đồ bất chính, vậy sống sao cho nổi. Ngẫm nghĩ, anh quyết định, phải khôi phục lại một Sở Hiểu Phong béo tròn như trước đây. Anh tính sau này ngày nào cũng mua thật nhiều đồ ăn ngon để vỗ béo cậu.

Nửa năm qua, lần nào gọi điện cho Sở Hiểu Phong, anh cũng gọi cậu là "vợ yêu", nhưng hai người chẳng khác gì học sinh tiểu học thương mến nhau vậy, trong sáng tới mức tội nghiệp, hôn cũng mới hôn được một lần. E là nếu anh không nhanh chóng làm gì đó, không chừng "vợ yêu" của anh sẽ bị người ta cướp đi mất. Dù sao trong mắt anh, Sở Hiểu Phong lúc nào cũng ngây thơ thành thật, ngoan ngoãn nghe lời. Người như cậu nếu cứ đồ ngon đồ ngọt thì thể nào cũng mắc lừa. Anh không muốn phải trơ mắt nhìn cậu bị người ta lừa đi. Cho nên, chỉ khi lưu lại ấn ký của mình trên người đối phương, anh mới có thể yên tâm được!

Hai người về tới nhà, vừa hay ông nội Cung đang ở đây chơi vài ngày.

Ông năm nay đã hơn bảy mươi tuổi, thân thể vẫn cường tráng khỏe mạnh, mắt chỉ hơi mờ một chút, tai hơi lảng một chút, đầu óc cũng hơi đặng trí, thường ngày hay nói và làm vài việc lặt vặt thôi.

Ba mẹ Cung rất muốn đón ông lên thành phố sống cùng con cháu, thế nhưng ông lại thích bầu không khí trong lành nơi thôn quê, thích nuôi gà chăn vịt, trồng rau chăm hoa, sống đời thanh thoi tự tại. Hiện giờ ông lên thành phố để khám bệnh bốc thuốc, nhân đó cũng muốn cho con cháu yên tâm là mình không đau không bệnh, cuộc sống cũng an nhàn thoải mái.

Từ lúc Sở Hiểu Phong bước vào cửa, mẹ Cung liền trở nên phấn khích vô cùng, bà vừa liếc mắt đã nhận ra cậu nhóc xinh đẹp này chính là nhóc béo. Trong lòng bà thật vui vẻ, chỉ muốn dắt Sở Hiểu Phong đi thăm xóm giềng, để mọi người thấy con dâu bà xinh đẹp làm sao, đáng yêu cỡ nào! Bà nháy mắt với Cung Nghị, che miệng cười trộm: Con trai ngốc ơi, lần này con đã lượm được bảo vật rồi!

Cung Nghị dẫn Sở Hiểu Phong tới trước mặt ông nội Cung, giới thiệu: "Ông à, đây là vợ cháu, cậu ấy tên Sở Hiểu Phong."

Ông nội Cung nheo mắt nhìn Sở Hiểu Phong rồi cười ha hả: "Được lắm được lắm! Cô bé này thật xinh!"

Cung Nghị vội sửa lại: "Ông ơi, cậu ấy là con trai."

"Cái gì? Hai đứa muốn sinh con trai?!" Ông nội Cung hết sức hài lòng: "Tiểu Nghị à, trai gái không quan trọng, chỉ cần chúng mạnh khỏe là được! Nhưng mà ông rất thích cháu trai đó, ha ha ha!"

Cung Nghị câm nín, nắm vai Sở Hiểu Phong xoay cậu một vòng: "Ông nội, ông nhìn kỹ đi, cậu ấy là con trai, không phải con gái!"

Ông nội lại tỉ mỉ nhìn cháu dâu một lúc, thở dài: "Con bé mỏng nhỏ quá, khó sinh con lắm, ngực cũng phẳng, sau này chắc không có sữa."

Nghe vậy, mẹ Cung và Cung Nghị suýt hộc máu: Ông lại nói tận đâu thế này?! Dù cậu ấy thực sự là con gái, ông cũng không thể đả kích người ta

như vậy chứ!

Ông nội Cung lại nhìn Sở Hiểu Phong: "Cháu à, vì thế hệ mai sau, cháu hãy đi thăm mỹ nang ngực đi, hay là ông bốc vài thang thuốc Đông y cho cháu bồi bổ nhé?"

Sở Hiểu Phong méo mặt: Cho dù cháu đi thăm mỹ hay uống trăm thang thuốc cũng không sinh con được đâu ông ơi! TT-TT

Chương 35

Chú Ý An Toàn

Sở Hiểu Phong cảm thấy rất kì quái, lúc ăn cơm tối, Cung Nghị cứ không ngừng gấp thức ăn cho cậu, còn bản thân lại chẳng ăn gì.

Để giảm cân, suốt nửa năm nay cậu gần như không ăn uống gì nhiều, dạ dày sớm co lại rồi. Bây giờ chỉ mới ăn nửa chén cơm đã thấy bao tử trướng lên, nhưng lại không muốn phụ lòng Cung Nghị, nên miễn cưỡng ăn cho bằng hết.

Cơm nước xong, mẹ Cung kéo ba Cung cùng dẫn ông nội ra phố đi dạo. Trước khi đi bà còn nháy mắt với Cung Nghị, cười hì hì như kẻ trộm: "Hai đứa con đã lâu không gặp nên cứ thoải mái mà tâm sự, mọi người chắc tầm mười hai giờ mới về nhà."

Mẹ Cung suy tính chuyện gì, cha con họ Cung đương nhiên hiểu rõ.

Ba Cung tư tưởng vốn cổ hủ bảo thủ lần đầu tiên không phản đối, chỉ nói một câu: "Chú ý an toàn."

Chú ý an toàn? Sao phải chú ý an toàn?

Sở Hiểu Phong không sao hiểu được hàm nghĩa của câu này. Đang tính mở miệng hỏi thì một đôi tay chợt vươn tới bế bổng cậu lên.

"A..." Cậu giật mình hét một tiếng, ngẩng đầu nhìn liền thấy đôi mắt ai kia tràn ngập ý cười.

"Anh ôm em đi tắm nhé?"

Vừa dứt lời liền chạy thẳng tới phòng tắm.

Tốc độ vô cùng mau lẹ... khiến Sở Hiểu Phong hoài nghi phải chăng Cung Nghị biết dùng khinh công?

Cung Nghị đặt cậu vào bồn tắm, lại hỏi: "Anh giúp em tắm được không?"

Chẳng đợi lời đáp đã cúi người lột hết đồ của cậu, mở nước nóng, nước trong bồn từ từ dâng lên.

Thấy nước đầy, Cung Nghị nhanh chóng cởi quần áo mình ra, bước vào bồn rồi mới hỏi: "Chúng ta cùng tắm được không?"

Sở Hiểu Phong bị một loạt hành động tiền trạm hậu tẩu này làm cho choáng váng. Sau đó, cậu nhanh chóng ngộ ra quy luật, bất kể làm gì, Cung Nghị luôn làm trước hỏi sau.

Ví như, anh sờ soạng toàn thân cậu rồi mới hỏi: "Anh chạm vào em có được không?"

Lại ví như, anh phủ môi mình lên môi cậu, ôm hôn cuồng nhiệt xong mới hỏi: "Anh hôn em được không?"

Sở Hiểu Phong đầu xoay mòng mòng, làm cũng đã làm rồi hỏi chi nữa?! Anh là ngốc nghếch hay đang trêu đùa em vậy? (+__+)~

Sau đó, Cung Nghị bế Sở Hiểu Phong đặt lên giường, vừa áp lên cậu vừa hỏi: "Tặng em cho anh có được không?"

Sở Hiểu Phong xấu hổ đỏ bừng mặt, đang chuẩn bị gạt đầu, ai ngờ hai chân đã sớm bị anh tách ra.

Anh cảnh sát! Nếu anh đã lên tiếng hỏi ý em, tốt xấu gì cũng phải cho em nói đã chứ!

Sở Hiểu Phong bỗng dưng có xúc động muốn đập đầu vào tường, chỉ hận không thể đập đến máu me bết bết để chứng minh hiện tại cậu đang loanh quanh bên bờ vực sụp đổ tinh thần.

Nhưng chung quy cậu cũng chỉ là một cậu nhóc ngây ngô thật thà. Trong thời khắc quan trọng, hai người trần trụi ôm chặt lấy nhau, đôi phương cầm lấy 'cậu bé' của mình chậm rãi di chuyển tới trước 'cửa vào'

của cậu. Mắt thấy hoa cúc bé nhỏ khó lòng bảo toàn trình tiết, cậu vẫn còn có thời gian biện giải cho đối phương. Cậu nghĩ sở dĩ Cung Nghị tiền trạm hậu tẩu như thế chẳng qua chỉ vì sợ sẽ bị cậu cự tuyệt. Cậu muốn anh không phải băn khoăn đắn đo, bất kể anh yêu cầu gì, cậu cũng không bao giờ từ chối. Nhưng ngay lúc vừa tính mở miệng muốn nói tiếng lòng, thì một tiếng kêu đau đớn đã thay thế.

Nơi chưa từng được khai phá bỗng dưng bị dị vật xâm lấn, cơn đau kịch liệt cứ như sóng dữ ập vào hạ thể. Bên tai vang lên một giọng nói đầy hoang mang lo lắng.

“Hiệu Phong, anh tiến vào... Có phải là đau lắm không...”

Lúc này, Sở Hiệu Phong chẳng còn hơi sức đâu mà suy nghĩ nữa, chỉ biết liều mạng đẩy anh ra, miệng kêu la: "Đi ra ngoài, đi ra ngoài, đau quá!"

Cung Nghị nhanh chóng rời khỏi, lật người cậu lại, cúi đầu kiểm tra thương tích phía sau của cậu.

Sở Hiệu Phong lấy tay che miệng lại: "Đừng nhìn, đừng nhìn, em không sao."

Cung Nghị ừ một tiếng, rồi ôm đầu ngồi bên mép giường.

Sở Hiệu Phong cũng ngồi dậy, mở to mắt nhìn anh.

Nhất thời, không khí ngưng đọng xấu hổ bao trùm lấy hai người.

Cung Nghị hết sức khổ tâm, anh thật lòng không muốn thương tổn Sở Hiệu Phong. Tuy anh chưa từng làm chuyện này, nhưng chưa ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy, không phải là đưa cái ấy vào trong cái kia của đối phương ư, sao lại đau đớn vậy nhỉ?

Thật ra cũng chẳng thể trách kỹ thuật của anh kém, chẳng qua vì anh không chịu tham khảo phim ảnh, lại chẳng tìm ai mà hỏi, con người anh chỉ có thể dùng một câu cha anh từng nói để diễn tả: Thằng nhóc này ngây thơ như tờ giấy trắng. Anh không hề biết nơi kia cần được khuếch trương và bôi

trơn trước rồi mới đi vào được. Chính vì vậy, cái câu "chú ý an toàn" của ba Cung quả thật đã có dự kiến mà.

Nếu nói Cung Nghị như tờ giấy trắng, thì Sở Hiểu Phong còn là tổ tiên của giấy. Cậu tuy từng trải qua một lần yêu đương, thế nhưng mỗi lần tên bạn trai cũ đề nghị quan hệ, người còn chưa chạm tới, cậu đã dùng tay che ngực, tru lên như heo bị chọc tiết. Đây cũng chính là lý do vì sao tên kia bỏ cậu.

Cậu hoàn toàn không có chút kinh nghiệm gì cả. Bây giờ cũng chẳng biết làm sao, nhưng lại không muốn Cung Nghị buồn lòng, im lặng hồi lâu lại nói.

"Anh cảnh sát, chúng ta có làm nữa không?"

Cung Nghị lắc đầu thờ dãi: "Anh không muốn làm em đau."

Sở Hiểu Phong cân nhắc một chút: "Hay là, chúng ta lên mạng tra thử."

"Tra cái gì?"

Sở Hiểu Phong đỏ mặt: "Thì những điều cần chú ý, phải làm thế nào mới không bị đau..."

Sau khi tra cứu xong, hai người mới biết hoa cúc bé nhỏ vô cùng mong manh yếu đuối, trực tràng dễ dàng tổn thương, trước khi làm phải bôi trơn khuếch trương. Nhà không có gel bôi trơn, hai tên ngốc bảo thủ chẳng dám đi mua, cuối cùng quyết định đặt hàng trên mạng, lần sau lại làm.

Tiếp đó, hai người ôm nhau nằm trên giường tâm sự, rồi mang theo nụ cười hạnh phúc đi vào giấc mộng.

Hai bình dung dịch trắng đục cùng dụng cụ bảo vệ buồn thiu nằm trên bàn, chẳng ai buồn liếc mắt.

~*~

Cố An gần đây túng thiếu trầm trọng. Cậu thích một cái máy ảnh mới ra vô cùng, tính đặt mua, thế nhưng tự biết tiền mình kiếm được còn chẳng đủ no bụng, làm sao dư dả mà mua chứ. Rõ ràng trong túi chẳng có mấy đồng, thế nhưng cậu hết như quỷ ám, dù mỗi ngày ăn mì gói trừ cơm cũng nhất quyết dành dụm tiền mua bằng được cái máy ảnh.

Tối hôm nay, cậu ôm một bao áo quần cùng ra chợ đêm với bọn Vệ Đình. Vệ Đình bán hoa, cậu bán tài sản. Để mua được máy ảnh, cậu bất chấp mọi giá, những thứ đáng giá đều bị cậu vác ra đây cả.

Quầy hàng còn chưa dọn xong, Thẩm Huyền liền nhặt một cái đồng hồ đeo tay lên hỏi: "Cái này là loại tốt nha, ông nỡ đem ra bán hả?"

"Không bán, tôi lấy nhầm, ông trả đây." Nghe hấn nhắc nhở Cố An mới biết mình đã mang nhầm rồi. Cái đồng hồ đó Trần Mặc tặng cậu vào sinh nhật mười tám tuổi, cậu luôn tiếc không nỡ đeo, xem nó như báu vật mà quý trọng giữ gìn tới nay. Cậu thực sự hoài nghi có phải mình bần cùng đến phát điên rồi không, lại có thể hồ đồ đem thứ quý giá nhất đi bán lấy tiền.

Thẩm Huyền đặt đồng hồ lên tay tung hứng chơi đùa: "Bán cho tôi đi, tôi trả năm trăm."

"Đi chỗ khác chơi! Mau đưa tôi!" Cố An sợ Thẩm Huyền sơ ý vượt tay làm rớt, lo lắng đến thót tim, vội nhào qua tóm lấy hấn, luôn mồm nhắc nhở: "Đừng có tung, nó mà hư ông đền không nổi đâu."

Thẩm Huyền tặc lưỡi: "Không phải chỉ là một cái đồng hồ thôi sao? Nó mà hư tôi đền ông cái khác tốt hơn."

"Ông biết khi gì!" Cố An giật lại đồng hồ, cẩn thận nhét vào trong túi: "Nó là báu vật của tôi đó!"

"Báu vật?" Thẩm Huyền rung mình một cái, dò hỏi: "Là anh Mặc của ông tặng chứ gì?"

Cố An không đáp, ngồi xuống tiếp tục dọn hàng.

Thẩm Huyền sáp lại gần, ra chiều bà tám mà rằng: "Ê, hình như dạo này anh Mặc của ông không tới tìm ông nữa "

Nhắc tới chuyện này, Cô An lại phiền muộn, cậu vốn dĩ quyết tâm muốn cắt đứt quan hệ với Trần Mặc, thế nhưng tình cảm suốt năm năm đâu thể nói quên là quên ngay được. Thời gian đầu nói tiếng chia tay, vì mong cậu tha thứ, ngày nào Trần Mặc cũng đến tìm, ngày nào cũng gọi điện thoại liên tục nói xin lỗi, chỉ thiếu điều quỳ xuống dập đầu cầu xin mà thôi, nhưng cậu vẫn cứ bình thản như không, chỉ trưng ra cho hắn vẻ mặt hờ hững lạnh lùng.

Dù vậy, Trần Mặc cũng không hề nổi giận, chỉ là mỗi khi quay về, nét mặt đều hiện lên vẻ thất vọng và cô đơn. Nhìn đối phương thương tâm khổ sở, cậu cũng chẳng sung sướng gì. Nhưng không biết vì sao, cậu không muốn tha thứ cho Trần Mặc dễ dàng như vậy. Có lẽ cậu làm hơi quá, sự kiên trì của Trần Mặc cũng dần cạn kiệt, nên nửa tháng nay hắn không còn tới tìm hay gọi điện nhắn tin cho cậu nữa.

Mục đích đã đạt được, song cậu chẳng thể nào vui nổi, cảm giác mất mát trong lòng càng mãnh liệt hơn. Cậu biết với tính cách như Trần Mặc, muốn hắn chủ động xuống nước cầu hòa đã là khó rồi, thế nhưng cậu lại cự tuyệt hết lần này tới lần khác, cho dù là ai cũng chẳng thể kiên trì được, phải không?

Xem ra hai người lần này là kết thúc thật rồi...

Cô An thở dài nói: "Anh ta tìm tôi làm gì? Tôi cũng chẳng muốn thấy mặt anh ta! Tôi và anh ta đã sớm không còn quan hệ gì nữa rồi!" Hoàn toàn là giọng điệu trách hờn của oán phụ.

Thấy bộ dạng ủ dột u sầu đó, Thẩm Huyền cũng nhân đức không châm chọc nữa, vỗ vai cậu một cái rồi kéo Vệ Đình đi dạo chợ đêm: "Ông trông quầy giúp bọn tôi, sẽ miễn cho ông một tháng tiền nhà."

Nhắc tới tiền Cô An lập tức phản chân, dài giọng gọi theo bóng lưng cả hai: "Được rồi, hai người cứ vui vẻ đi chơi đi..."

"Em đang rất cần tiền sao?"

Một giọng nói trầm thấp vang lên phía trên đầu, ngữ điệu bình thản, không nghe ra tâm tình gì.

Cố An kinh ngạc ngẩng lên, nhìn thấy người nọ, trong mắt bất giác hiện lên vẻ vui mừng.

Nhưng cậu lập tức cúi đầu, nhỏ giọng lầm bầm: "Tôi không thiếu tiền, chỉ đang trải nghiệm cuộc sống."

Người kia ngồi xổm xuống trước mặt nhìn cậu hồi lâu, khóe miệng khẽ cong: "Anh nghe người ta nói dạo này em như phát điên, suốt ngày ăn mì trừ cơm."

Ai lại nhiều chuyện vậy chứ?! (>.<)# Cố An lập tức xù lông: "Anh nghe ai nói? Sao anh biết tôi mở quầy ở đây?!"

"Bạn cùng nhà với em, là cô nàng tên A Bó."

Cố An điên tiết thầm rửa A Bó hàng trăm lần rồi mới hỏi: "Anh tới đây làm gì?"

Một bàn tay chợt vươn ra, nhân lúc Cố An không chú ý mà nâng cằm cậu lên.

Hai người nhìn nhau, Cố An quay đầu, muốn hất bàn tay đó ra: "Trần Mặc, anh làm ơn tôn trọng tôi một chút, đừng có chạm vào tôi!"

Trần Mặc không những không buông tay, còn dùng tay kia vuốt ve gương mặt cậu.

Cố An chuẩn bị nổi cáu, nhưng khi nhìn đôi mắt tràn đầy yêu thương ấy, tim không khỏi trật nhịp.

Sau đó, Trần Mặc chỉ nói một câu, chỉ một câu mà có thể khiến lửa giận bùng bùng của Cố An thoáng chốc tan thành mây khói.

Hắn nói, rất dịu dàng: "Em gầy quá..." Ngữ khí mềm mại như nước, nháy mắt bao bọc lấy cậu.

Chương 36

Ghen Bậy Ghen Bạ 1

Cố An dùng sức nhéo mũi mình một cái thật mạnh, đau đến nhe răng trợn mắt.

Trần Mặc chỉ nhìn thôi mà cũng thấy đau thay, vội hỏi: "Sao lại tự nhéo mình? Tự hành hạ sao?"

Cố An bĩu môi, oán thăm trong bụng: Đừng có làm ra vẻ lo lắng, tôi không bị anh mê hoặc đâu!

Thấy cậu không đáp, Trần Mặc lại cười bảo: "Anh đưa em đi ăn tôm rồng^[1] nhé? Không phải em thích món này nhất sao?" Thái độ rất mực chân thành, giọng điệu mang chút lấy lòng.

[1. Tôm rồng hay còn gọi là tôm hùm đất, tôm hùm nước ngọt, tên tiếng anh là Red Swamp Crawfish. Là một loài thủy sản giáp xác có hình dạng giống như tôm nhưng lại mang hai chiếc càng hệt càng cua, có giá trị dinh dưỡng cao, giá thành đắt đỏ.]

Đối với kẻ cả thàng nay làm bạn với mì gói như Cố An mà nói, mấy câu này nghe còn quyến rũ hơn cả lời ngon tiếng ngọt, món ngon trước mắt sao có thể kháng cự. Cậu xoay người đưa lưng về phía Trần Mặc, sung sướng phát khóc: Hu hu hu... Lâu lắm rồi anh đây không được ăn tôm rồng! /(ToT)/~~

Trần Mặc quan sát mọi phản ứng của cậu, không khỏi buồn cười, không hỏi ý cậu đã mau lẹ dọn đồ: "Nhanh nhanh thu dọn, tới muộn chẳng ai bán đâu."

Cố An lộ vẻ khó xử: "Nhưng tôi phải trông quầy hoa cho Vệ Đình..."

Trần Mặc lấy tiền ra nhét vào tay cậu: "Anh mua hết chỗ hoa này."

Cố An mặt dày nói: "VẬY anh cũng nhân tiện mua hết đồng đồ của tôi luôn đi."

Trần Mặc chỉ cười không đáp, gấp rút dọn quầy hàng, giao hoa cho Cố An ôm, còn mình thì xách một bao đồ to dùng đi phía trước. Khoe miệng giãn ra một đường cong, cười đến hải lòng. Đừng nói là đồ đặc, cả con người em cũng là của anh, sao phải dùng tiền để mua chứ?

Cố An ôm hoa đuôi theo, gọi lớn: "Ê ê, anh cầm hoa giùm chút, tôi phải mang bao tay."

Giỏ hoa được chuyển qua tay Trần Mặc, hần nhác thấy tay Cố An đều trầy xước nứt nẻ, lòng chột nhói đau. Hần đang tính ghé tiệm thuốc mua thuốc trị thương rồi mới đi ăn tôm, chột thấy Cố An móc một đôi găng tay màu đen từ túi quần ra thì không khỏi kinh ngạc, bởi vì cậu ta ghét nhất những màu sắc u ám như thế này.

Có lẽ do hần cả nghĩ, nhìn đôi găng tay bình thường lại thấy vô cùng bất thường. Hần ra vẻ lơ đãng hỏi: "Găng tay này là em mua hả?"

"Không phải, ông chủ tặng tôi đấy." Nhắc tới kẻ đó, tâm tình Cố An lại trở nên phức tạp. Tên đó hoàn toàn không khác gì giai cấp tư bản ngày xưa, xem cậu như trâu ngựa mà sai sử, như thể không vắt kiệt sức lực của cậu thì không thôi, đã vậy còn trả lương bèo nhèo. Nhưng khi cậu tính bỏ việc thì hần ta lại hào phóng tặng cậu đủ thứ quà cáp, thường thường mời cậu đi ăn, tan ca còn tử tế đưa cậu về nhà. Chính vì vậy mà Cố An thấy đau đầu vô cùng, lúc bị chèn ép thì thấy tên chủ rõ ràng không phải người, chỉ hận không thể lập tức phui mờ bỏ đi, thế nhưng lúc được cho chút ngon ngọt lại nghĩ đối phương cũng có tình có nghĩa. Vậy là ngày nào Cố An cũng loay quanh luẩn quẩn giữa hai dòng suy nghĩ nên làm hay nên nghỉ, mãi cũng chẳng quyết được. Ngày qua ngày đều đi làm, rồi theo lệ thường chịu ức hiếp, theo lệ thường ham hố chút lợi nhỏ, cuộc sống trôi qua cũng thật phong phú. Một thời gian sau, cậu cũng bất giác quên đi những phiền não, cả áp lực từ phía cha mẹ lẫn nỗi đau xót cùng cực mà Trần Mặc gây ra.

Cố An chìa đôi găng tay ra cho Trần Mặc xem, đắc ý nói: "Nhìn kỹ đi, là lông dê trăm phần trăm đó."

Trần Mặc chỉ biết tên chủ kia hoàn toàn chẳng phải có ý tốt! Nhìn nụ cười xán lạn của Cố An, hấn chợt thấy chói mắt, vị chua nồng nặc bốc lên. Một đôi găng tay lông dê đã dễ dàng mua chuộc được em sao? Em thích lông dê chứ gì? Dễ thôi! Anh mua một xe dê cho em! Em muốn bao nhiêu lông thì ngồi mà lấy kéo cắt, muốn làm áo hay khăn choàng cũng được!

Trần Mặc hiển nhiên không nói những điều mình nghĩ ra, chỉ hừ lạnh một tiếng: "Màu này không hợp với em."

Cố An cười: "Quả thật tôi không thích màu này, nhưng đeo rất ấm áp."

"Anh thích màu này, cho anh đi." Trần Mặc chìa tay ra: "Lát nữa anh mua cho em một đôi khác."

Cố An là người rộng lượng, không hề suy nghĩ liền cởi găng tay đưa cho Trần Mặc, thuận miệng nói: "Không cần phải mua đâu, ông chủ tôi nói đây là quà công ty tặng cho khách hàng, trong kho còn nhiều lắm, ngày mai tôi xin cái khác là được."

Trần Mặc cười khan một tiếng, hận không thể đỡ đầu Cố An xuống xem thử bên trong có phải chỉ toàn đậu hũ hay không. Chuyện như thế mà cậu cũng tin, xem ra sau này phải luôn luôn theo sát canh chừng cậu ta, kéo đến khi bị người khác lừa còn vỗ tay hoan hô.

Trong lúc Trần Mặc còn suy tính thiệt hơn, Cố An vẫn không ngừng lải nhải: "Nói nghe nè, quần lót, áo trong, bít tất, toàn thân tôi đều là hàng khuyến mãi của công ty đó, đều là đồ hiệu thôi! Anh có muốn không? Ngày mai tôi lấy cho anh một bộ!"

"Không cần!" Giọng nói đầy tức giận.

Quát xong, Trần Mặc tự thấy mình đã phản ứng thái quá. Hấn lập tức nặn ra một nụ cười giả dối để che giấu nội tâm đang bất mãn: "Những thứ

ấy anh đều có, không cần lấy cho anh. Và lại, dù đó có là quà khuyến mãi, em cũng không nên tùy tiện nhận đồ người khác cho chứ."

Cố An bĩu môi: "Không lấy thì thôi! Làm ơn mắc oán!"

Trần Mặc không lên tiếng, trước khi lên xe thừa lúc Cố An không chú ý mà ném đôi găng tay vào thùng rác, lòng hạ quyết tâm, nhất định phải tiêu hủy toàn bộ đám "hàng khuyến mãi" mê hoặc lòng người kia.

Lúc ăn tôm, Trần Mặc căn bản chẳng ăn gì, chỉ chăm chú ngồi bóc vỏ tôm bỏ vào bát Cố An, liên tục không ngừng.

Cố An chỉ có mỗi nhiệm vụ ngồi ăn thôi, tuy rất hả hê, nhưng trong lòng lại có chút phiền muộn.

Trần Mặc không chỉ ưa sạch sẽ mà còn ngại phiền phức, mọi khi nhờ hấn làm giúp việc gì còn khó hơn cả lên trời. Có một lần Cố An muốn ăn táo, nhờ hấn gọt vỏ giúp, hấn liền từ chối, bảo muốn ăn thì tự mình làm. Từ đó, cậu đã cảm thấy hấn không hề biết quan tâm săn sóc lại chẳng chút dụi dằng, hoàn toàn không phải hình mẫu người yêu lý tưởng. Ấy vậy mà hôm nay hấn như thể trúng tà, chuyện lột vỏ tôm phiền phức như thế mà cũng làm.

Vỏ tôm chất thành núi trên bàn, tay Trần Mặc cũng dính đầy nước sốt, nhấc thấy đĩa tôm gần hết, Cố An lại thấy ngại ngùng, gấp một con tôm đưa tới bên miệng Trần Mặc: "Bận rộn cả ngày chắc là chưa ăn gì, anh không thấy đói sao?"

"Không đói." Trần Mặc được sủng ái mà kinh ngạc, nhanh chóng há miệng ngậm lấy, cười ha hả: "Ngon quá."

Giám đốc Trần, anh là nhân vật tinh anh xuất chúng đó! Là người có thân phận địa vị đó! Có thể đừng cười ngu vậy không?!

Cố An lười châm chọc, hấn là sáng nay ra khỏi nhà anh ta đập đầu trúng cửa nên mới biểu hiện bất thường như thế.

Cơm nước xong, Trần Mặc tay cầm lăng hoa, tay ôm bao quần áo, đưa Cố An về tiệm hoa.

Đêm nay, ngoại trừ chuyện đôi găng tay khiến hấn không vui ra, thì tất cả đều rất tốt. Hấn cảm thấy Cố An không bài xích mình như trước, hai người thoải mái trò chuyện, tựa như thời gian trước đây ở bên nhau.

Sau khi chia tay, trong lòng Trần Mặc trống rỗng vô cùng, giống như người ta thường nói, mất đi rồi mới biết quý trọng. Hấn rất hối hận vì đã không đối xử tốt với Cố An. Có lẽ chính bởi vậy mà khi chia tay, Cố An mới dứt khoát đoạn tuyệt đến thế, như thể đã hoàn toàn buông tay, chẳng còn chút nhớ nhung tiếc nuối. Hấn cũng chẳng thể oán trách được ai, có trách là trách chính mình đã từng bước đẩy Cố An ra xa, tới khi tỉnh ngộ thì đã quá muộn...

Hơn nửa tháng nay hấn không tới tìm Cố An kỳ thực là có nguyên nhân. Hấn đã thừa nhận giới tính thật với gia đình, không phải do nhất thời xúc động, mà là sau khi đã suy nghĩ kỹ càng mới đưa ra quyết định. Hấn vô cùng kiên định nói với cha mẹ rằng, hấn sẽ ở bên Cố An cả đời. Hấn còn thừa hết mọi chuyện giữa hai người cho gia đình biết, rằng hấn có lỗi với cậu, bây giờ đang vô cùng ăn năn, muốn bù đắp cho đôi phương. Hấn không mong cha mẹ có thể chấp nhận hay nói lời chúc phúc, chỉ hy vọng sau này khi hấn và Cố An cùng nhau đối mặt với gia đình họ Cố, thì họ đừng làm khó dễ mà thôi.

Bất ngờ nghe được tin tức này, cha mẹ hấn sợ hãi vô cùng, tuy rằng than thở khóc lóc cả ngày, nhưng vẫn không làm khó dễ hấn. Để khiến họ dịu lòng, mỗi ngày tan sở hấn lập tức về nhà, nấu ăn, làm việc nhà, những mong bù đắp những thiếu sót của mình, mong được mẹ cha tha thứ.

Mãi tới tận hôm nay, cha mẹ hấn mới dần chấp nhận được sự thật này, còn hứa sẽ không can thiệp vào, chỉ khuyên hấn hãy thật tâm đối đãi Cố An. Bởi vì Cố An là đứa trẻ mà họ tận mắt nhìn nó trưởng thành, hoạt bát đáng yêu, bụng dạ tốt lại hài hước khiến người vui vẻ. Cả hai người đều rất thích

thằng bé này, nếu đổi thành người khác, chưa chắc họ sẽ đồng ý nhanh như vậy.

Phía gia đình đã dần xếp ổn thỏa, đã có họ ủng hộ thì chuyện thuyết phục cha mẹ Cố An không khó, bây giờ chỉ cần cùng cậu tình xưa nói lại mà thôi. Trần Mặc luôn lưu tâm quan sát thái độ của Cố An, hẳn cảm thấy cậu vẫn còn thích mình, hẳn vắt óc tìm đủ cách bù đắp như vậy, đối phương không thể không cảm động cho được, những ngày bình yên hạnh phúc sẽ không còn xa nữa.

Nhác thấy Cố An sắp bước vào nhà, hẳn quyết định phải nhân lúc này mà đẩy thuyền theo nước, vội nắm lấy tay cậu, nói: "Chờ đã, anh có chuyện muốn nói với em."

Cố An nghi hoặc nhìn hẳn: "Chuyện gì?"

Trần Mặc khẽ cúi đầu, chậm rãi kề tới bên môi cậu như thể muốn hôn.

Cố An nghiêng người tránh đi, theo quán tính lùi lại mấy bước rồi nói: "Giám đốc Trần, tôi thấy chúng ta làm bạn sẽ hợp hơn, vui vẻ thoải mái, cứ như thế này là tốt rồi."

Dứt lời liền quay lưng bước vào nhà, khoe miệng cong lên, cười đến vui sướng.

Trần Mặc đương nhiên không thấy được nụ cười đó, ngây ngốc đứng tại chỗ, nửa ngày vẫn chưa phục hồi lại. Niềm tin khó khăn lắm mới vực dậy được, giờ hoàn toàn sụp đổ.

Cố An vừa vào nhà liền thấy Thẩm Huyền đang phùng mang trợn mắt bỏ tới.

"Bảo ông trông quày giùm, ông đồng ý rồi chạy mất dạng."

Cố An nhét tiền vào tay hẳn, cười tíu mắt: "Tôi mua hết số hoa đó rồi."

Thẩm Huyền vẻ mặt khinh thường: "Ông có tiền sao? Không phải là lượm được đó chứ? Tiền ăn không có, lại có tiền mua hoa?"

"Hứ, là tiền người khác đưa tôi được chưa?!" Cố An nhét lẵng hoa vào tay Vệ Đình, đắc ý hát hàm: "Đình Đình, cậu chăm sóc đám hoa này giùm tôi. Nhớ đừng để nó héo, phải ráng giữ cho nó mãi mãi xinh tươi nha!"

Vệ Đình chợt có xúc động muốn lật bàn: Đây không phải là ép người quá đáng ư? (#-_-) Ngu ngốc! Đây là hoa thật chứ không phải hoa giả nha!

Chương 37

Ghen Bậy Ghen Bạ 2

Gần đây Vệ Đình tức giận vô cùng.

Cậu đã sớm biết Thẩm Huyền hay ghen tuông, thích cố tình sinh sự lại hay nổi nóng, nên bình thường phàm là chuyện gì cũng nhường nhịn hẵn, cố không chọc hấn nổi điên kéo hấn lại bộc phát những tật xấu mà chính cậu cũng chịu không nổi.

Nhưng việc gì cũng có giới hạn, thường ngày muốn hờn dỗi quậy phá gì cũng được, miễn không quá quắt thì đều có thể cho qua. Nói cách khác, chỉ cần vượt qua giới hạn cho phép thì sẽ lập tức phát sinh phiền toái.

Mọi chuyện bắt đầu từ tối nọ cậu và Thẩm Huyền tới chợ đêm bán hoa.

Thẩm Huyền dùng một tháng tiền nhà dụ Cố An giúp hai người trông hàng, rồi vui vẻ dẫn Vệ Đình đi dạo phố chợ đêm.

Hai người đi chơi một lúc thì phát hiện đầu phố mới mở một quán đồ nướng, từ xa đã ngửi thấy mùi thịt nướng thơm không nhịn được vội vàng tới mua, Thẩm Huyền đứng xếp hàng, Vệ Đình chờ bên cạnh.

Lúc này chợ có một bác trung niên đi tới chỗ Vệ Đình cười hỏi cậu: "Cậu bạn nhỏ, muốn ra đường Hòa Bình thì phải đi hướng nào nhỉ?"

Vệ Đình nhiệt tình chỉ dẫn, đường Hòa Bình cách đây không xa, có điều phải rẽ qua rất nhiều hẻm sâu ngõ nhỏ mới tới nơi. Cậu dùng tay hướng dẫn một lúc, chỉ thấy đối phương nhíu mày khó hiểu nhìn mình, bèn mấp máy môi diễn tả rằng cậu không nói được, đoạn nắm ống tay áo người đó, muốn dẫn đến tận nơi.

Đi về chỉ mất tầm mười phút, Vệ Đình sợ Thẩm Huyền mua thịt nướng xong không tìm thấy cậu sẽ lo lắng, nên chạy hết tốc lực trở về,

nhưng rút cuộc vẫn chậm một bước. Đến nơi mặt Thảm Huyền đã đen hơn cả đáy nồi.

"Em chạy đi đâu vậy hả?" Thảm Huyền quát lớn một tiếng, xem chừng rất tức giận. Nếu không phải trong tay hắn đang cầm xâu thịt, Vệ Đình thực hoài nghi có khi hắn sẽ một chương đánh bay mình cũng nên.

Thảm Huyền lại rống lên: "Hỏi em đó! Hỏi nãy đi đâu? Có biết em làm anh lo lắng lắm không!"

Vệ Đình biết mình không đúng, trước khi đi chẳng báo với hắn một tiếng, thần kinh yếu đuối miễn cảm của hắn khó lòng chịu nổi kích động. Cậu vội dùng tay thuật lại chuyện vừa nãy.

Tưởng rằng chỉ cần kể rõ nguyên nhân thì hắn sẽ không cần nhẫn nữa, nào ngờ lúc nghe xong hắn lại càng nổi điên. Chẳng thềm quan tâm bọn họ vẫn còn đang ở chốn đông người, không ngại ánh mắt tò mò hiếu kỳ của người khác, cứ ào ào quát tháo cậu.

"Sao em cứ thích lo chuyện bao đồng thế hả? Em có đầu óc không? Người ta nhờ thì em liền giúp à, nếu hắn là người xấu thì sao? Nếu em bị lừa đem bán thì thế nào? Em có suy nghĩ tới những hậu quả này không? Sau này đừng có làm chuyện dư thừa như thế nữa, biết chưa? Hả? Em có hiểu không?"

Vệ Đình không gạt cũng chẳng lắc, chỉ thấy bản thân oan uổng vô cùng. Thảm Huyền quan tâm lo lắng cho cậu... những chuyện này cậu biết, thế nhưng sự bảo hộ quá mức ấy khiến cậu thấy áp lực vô cùng. Vệ Đình lúc nào cũng phải cân nhắc và nhắc nhở bản thân, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, làm rồi liệu có khiến đối phương tức giận không, liệu có gây ra hậu quả khó lường không. Nếu như lúc nào cũng phải đắn đo suy nghĩ như thế này, e có ngày cậu sẽ phát điên mất.

Bỗng dưng cậu chẳng còn tâm trạng đi dạo phố nữa, tức giận quay người bỏ mặt Thảm Huyền ở đó, cúi đầu đi thẳng về phía trước.

Thẩm Huyền đuổi theo kêu gào: "Mới nói em vài câu em đã giận, sao em nhỏ mọn thế hả?"

Vệ Đình không muốn nghe hấn lái nhai nữa, bèn lấy tay bịt tai lại, cắm đầu bỏ chạy.

Thẩm Huyền sững sốt một chút, rồi lập tức đuổi theo.

Kẻ chạy người đuổi, thú vị vô cùng! Một tên chạy được vài bước lại quay đầu làm mặt quỷ trên chóc, tên kia tay cầm xiên thịt nướng vừa rượt vừa la, thu hút rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ của những người xung quanh, ai nhìn thấy cảnh này cũng tưởng hai đứa này điên rồi.

Chớ thấy Vệ Đình nhỏ con mà làm, cậu chạy rất nhanh, chẳng bao lâu đã bỏ xa Thẩm Huyền.

Thẩm Huyền tức đến mức tóc dựng ngược lên, không đuổi theo nữa mà chợt nảy ra một ý, đi đường tắt trở lại tiệm hoa, vừa lúc đụng mặt Vệ Đình. Hấn không thèm nhiều lời lập tức túm cậu lôi lên phòng khóa chặt cửa, lột quần rồi đè cậu làm một trận. Làm xong vẫn chưa chịu bỏ qua, lôi bút giấy ra viết một bảng nội quy, bắt cậu phải điểm chỉ ký tên.

Hành vi hiếp người quá đáng này khiến Vệ Đình cực kỳ bất mãn, nhưng cậu vẫn cố nén giận làm theo lời hấn, chỉ có điều thay vì điểm chỉ lên giấy, cậu in dấu tay vào mặt Thẩm Huyền.

Vệ Đình thề với lòng, lần sau nếu hấn còn ngang ngược vô lý nữa, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho hấn!

Thực tế chứng minh, Vệ Đình thực sự đã nhân nhượng Thẩm Huyền quá nhiều. Trải qua chuyện đó, Thẩm Huyền càng phát điên, mỗi ngày đều bám dính lấy cậu không rời một bước, tới cả đi toilet cũng theo vào.

Một đêm khác họ đang dọn hàng lại gặp người tới hỏi thăm đường. Một thanh niên đẹp trai đứng trước quầy, đưa mắt nhìn Thẩm Huyền trước rồi mới chuyển sang nhìn Vệ Đình, nói một tràng tiếng phổ thông pha giọng

địa phương: "Xin hỏi đường Hoa Nhài có gần đây không? Phải đi hướng nào?"

Vệ Đình vốn định chỉ đường cho đôi phương, nhưng nhác thấy Thẩm Huyền đang sa sầm mặt lại, đành phải chỉ tay về bên phải.

Thanh niên kia không để ý tới vẻ mặt Thẩm Huyền, tiếp tục hỏi: "Là đi bên phải sao? Có cần phải rẽ không, phải qua hết thấy mấy con phố? Hay là cậu dẫn tôi đi được không, thật lòng cảm ơn cậu nhiều."

Vệ Đình do dự chốc lát, rồi cuộc quyết định đưa anh ta đi. Vừa mới đứng lên thì cánh tay đã bị túm lấy, sau đó là giọng nói đầy giận dữ vang lên bên tai: "Em tính đi đâu hả? Có thật là muốn dẫn hấn đi không? Em có thể đừng lo chuyện bao đồng không? Tự hấn cũng có thể vừa đi vừa hỏi thăm mà!"

Vệ Đình thấy Thẩm Huyền thật bất lịch sự, bèn giằng tay hấn ra, mỉm cười xin lỗi người kia, rồi lấy giấy bút vẽ đường đưa cho đôi phương. Anh ta rồi rít cảm ơn rồi bước đi.

Thẩm Huyền thấy Vệ Đình nghe lời như vậy thì đắc ý lắm, nhưng mở miệng lại cứ nói lời trái tai: "Sau này em đừng tỏ ra nhiệt tình với người lạ như thế, có quen biết gì đâu mà cười nói với họ? Em đúng là đại trai..."

Thẩm Huyền lải nhải không ngừng, Vệ Đình chỉ lạnh lùng liếc hấn, mặt đầy vẻ khinh thường.

Thẩm Huyền bị đả kích, rướn cổ lên quát: "Thái độ em là sao hả?! Có phải em thấy hấn đẹp trai thì muốn lấy lòng hấn không? Anh nói em biết, sau này mà còn thân thiết với người lạ như vậy, đừng trách anh không khách khí! Coi chừng anh đánh em thật đấy!"

Anh dám đánh tôi?! Vệ Đình chẳng thèm tốn hơi nữa, bật người nhảy lên, vung tay đánh vào đầu Thẩm Huyền một cái, khiến hấn la lên oai oái.

Vệ Đình không chút mềm lòng, thấy vẫn còn chưa hả giận, liền bồi thêm một cước rồi mới thở phì phì bỏ đi.

Chờ khi Thảm Huyền dọn hàng xong chạy về tiệm hoa thì cửa đã đóng kín, hắn vừa gào thét vừa đập cửa nhưng mãi mà chẳng ai ra mở.

Tiếng đập cửa và tiếng gào rống càng lúc càng lớn, Vệ Đình làm như không nghe thấy, khoanh chân ngồi trên sofa trong phòng khách thanh thoi xem TV.

Mấy khách trọ đứng sau lưng cậu toát mồ hôi lạnh, tất cả đều ngao ngán.

A Bồ nói: "Hai người họ lại cãi vã gì nữa chứ? Đúng là ăn no rửng mỡ!"

Cô An bảo: "Vợ chồng son cãi nhau ấy mà, chẳng có gì to tát cả, sau đêm nay hai đứa lại dính như keo sơn thôi."

Sở Hiểu Phong thở dài: "Có hiểu lầm thì phải mau mau giải quyết, để tôi ra mở cửa..."

Vệ Đình quay ngoắt đầu lại, quơ tay nói: [Ai dám mở cửa cho anh ta thì đêm nay ra đường mà ngủ!] (>.<)#

Cả bọn lập tức tan tác chim muông, ai về phòng người nấy.

Rốt cuộc Thảm Huyền đứng hơn một tiếng đồng hồ vẫn không vào nhà được, đành phải cụp đuôi thất thểu ra về.

Sáng sớm hôm sau hắn lại tới tiệm hoa, vừa đến cửa liền phát hiện bên trên treo một tấm bảng. Trên bảng có dán ảnh hắn, bên dưới còn một dòng chữ lớn: Kẻ này cấm vào!

Thảm Huyền tức giận đến xì khói, điên cuồng đập cửa, lần này chỉ sau vài phút cửa đã hé ra, hắn còn chưa kịp oán giận, một chậu nước lạnh đã ào ào xối thẳng lên người.

Bấy giờ đang lúc trời lạnh nhất, một trận gió bắc vù vù thổi qua khiến hắn run lên cầm cập, cảm thấy cả lông mi cũng sắp đóng băng rồi.

Sau đó hắn bị cảm nặng, sốt cao mấy ngày liền, ăn không ngon ngủ không yên, lại còn thường xuyên mê sảng.

Vệ Đình hoảng sợ vô cùng, thường ngày hắn rất khỏe mạnh, cả năm chẳng đau chẳng bệnh, vậy mà lần này dễ bị cảm như thế, mà mãi bệnh cũng không chuyển biến tốt.

Bởi vì áy náy nên Vệ Đình hết như a hoàn chạy tới chạy lui hầu hạ chăm sóc hắn. Chẳng biết có phải do hắn sốt đến hồ đồ hay không, cứ luôn mồm nói với Vệ Đình những lời thê thiết động lòng.

Hắn nói, vì hoàn cảnh gia đình nên từ bé đã không có cảm giác an toàn, bởi vì luôn sợ mất đi cho nên đã trầm luân quá sâu trong tình cảm này, thậm chí trở nên cố chấp. Trong mắt hắn không thể dung nạp dù chỉ là một hạt cát, chỉ cần thấy Vệ Đình cười với ai khác thì trong tim đau xót khó chịu hết như bị mèo cào. Hắn chẳng thể không chế được bản thân, lần nào nổi giận xong cũng cảm thấy rất hối hận. Rõ ràng đã tự nhắc nhở bản thân không được kiếm chuyện gây sự vô cớ, thế nhưng vừa trông thấy Vệ Đình cười thân thiết với người đàn ông khác thì hắn lại chứng nào tật nấy, lại la lối quát nạt, vô lý làm càn, chỉ hận không thể tuyên cáo với cả thế giới rằng Vệ Đình là bảo vật của hắn, bất kỳ ai cũng đừng mơ chạm vào! Hắn còn nói bệnh mình lần này vô cùng nghiêm trọng, cảm giác tử thần đang vẫy gọi mình. Hắn hy vọng sau này Vệ Đình có thể tìm được một người đàn ông thành thật đáng tin cậy, rồi hạnh phúc sống hết cuộc đời này, đừng bao giờ gặp phải kẻ nóng nảy ngang ngược như mình. Rằng hắn ở thế giới bên kia sẽ mãi mãi bảo vệ cậu, mãi mãi yêu cậu... lải nhải lải nhải tràng giang đại hải.

Ban đầu Vệ Đình còn rất cảm động, nhưng càng nghe càng đen mặt, chỉ muốn nhét khăn vào mồm cho hắn im miệng.

Cậu đột nhiên nghĩ tên này đúng là có bệnh thần kinh, nếu để hắn nổi điên thì hậu quả khó mà lường được, xem ra sau này đành phải chiều theo ý hắn mới mong yên ổn qua ngày.

Ngày hôm sau, tên thần kinh hôm qua còn bảo mình bệnh nặng sắp chết lại gặp kỳ tích mà bình phục, có thể ăn uống chạy nhảy ca hát đi lại, hoàn toàn không hề giống một người bệnh nặng mới khỏi. Sau khi hết sốt đầu óc hẳn cũng dần tỉnh táo, hồi tưởng lại những lời nói lúc mê sảng, lại bắt đầu kiểm soát sinh sự.

Hắn nghiêm túc cảnh cáo Vệ Đình, không được thích người đàn ông khác, không được bỏ hắn, không được thay lòng đổi dạ, suốt đời suốt kiếp chỉ được yêu một mình hắn, chỉ có thể ở bên hắn mà thôi.

Vệ Đình nghe hắn căn nhắc mà đầu muốn nổ tung, chỉ muốn đâm đầu vào tường chết cho xong.

Bây giờ cậu đã hoàn toàn nghiệm ra một đạo lý, bệnh tâm thần là bệnh đa mang suốt đời, nên thôi cứ mặc hắn quậy phá đi, chỉ cần hắn đừng nổi điên, đừng sinh bệnh, an phận làm một người bình thường thì cậu đã cảm ơn trời đất thánh thần lắm rồi. Sau này hắn có nói gì thì cũng không cãi lời hắn nữa, kéo người chịu tội sau cùng lại chính là mình.

Đã hơn một tiếng đồng hồ trôi qua mà tên thần kinh kia vẫn như cái băng rờ, Vệ Đình xoa xoa thái dương, thở dài náo nề.

Trên mạng Tỉn ca ca nổi danh anh hùng vô tình lại rất kiệm lời. Ban đầu Vệ Đình phải lòng hắn cũng chính vì tính cách này. Thế nhưng hiện thực phũ phàng lại khiến cậu thất vọng tràn trề, tên kia cả ngày đông dài cứ như một bà thím, chỉ mới hai mươi hai tuổi mà đã lắm mồm như thế, già rồi chẳng phải còn đáng sợ hơn cả Đường Tăng trong Tây Du Ký sao?

Nghĩ đến đây, Vệ Đình không kìm được rơi vài giọt nước mắt chua xót: Mình thật nhớ Tỉn ca ca trước đây quá đi!!! ㄟ_ㄟ

Chương 38

Happy Ending

Trần Mặc chỉ sa sút tinh thần được vài ngày thì đã phấn chấn trở lại. Lần hồi phục này hẳn còn mặt dày hơn cả lúc ban đầu. Suy nghĩ mấy ngày trời, hẳn cảm thấy Cố An vẫn còn rất thích mình, căn bản không thể rời xa mình được.

Muốn hỏi vì sao hẳn lại tự tin như thế ư? Đều là có lý do cả. Đêm ấy hẳn tới tiệm hoa tìm Cố An, cố ý dùng phiếu mua hàng giảm giá siêu thị để mua chuộc A BỐ, nhờ cô nàng ngày đêm chú ý nhất cử nhất động của Cố An, rồi thường xuyên báo cáo tình hình cho mình.

A BỐ theo tiêu chí, cao thượng "nhận tiền của người giúp người giải nạn" mà hoàn thành vô cùng xuất sắc nhiệm vụ được giao. Từng lời nói và hành động của Cố An hẳn đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Từ miệng A BỐ, hẳn còn biết được Cố An xem hoa hẳn tặng như thể báu vật mà nâng niu chăm sóc, hơn nữa còn nhiều lần nhắc tới hẳn trước mặt mọi người, tuy khẩu khí chán ghét nhưng cái vẻ thỏa mãn hạnh phúc đến nổi da gà thì viết đầy trên mặt.

Trần Mặc sớm biết Cố An là kẻ nghĩ một đằng nói một nẻo, bây giờ hẳn đã có nhiều tin tình báo quan trọng như thế, thời cơ cũng đã chín muồi, phải ra tay rước người về thôi.

Trần Mặc tới chỗ làm của Cố An, một là muốn hẹn cậu đi ăn tối, nhân đó trình diễn một màn bày tỏ lãng mạn chân tình; hai là muốn xem thử tên chủ có ý đồ không lành mạnh kia, tiện đường ra uy cảnh cáo hẳn ta một phen: Nhà người tốt nhất là đừng mơ tưởng hảo huyền, sau này đừng có mà giờ trò với Cố An nữa!

Vừa bước vào công ty, Trần Mặc thấy Cố An đang quét dọn vệ sinh.

Cậu ngồi xổm dưới đất, tay cầm khăn lau sàn nhà, người đỏ đầy mồ hôi. Do quá chú tâm lau dọn nên không phát hiện hấn đến.

Nhìn tình cảnh này, Trần Mặc vừa tức giận vừa đau lòng. Cố An gia đình khá giả, từ nhỏ tới lớn không phải động tay làm việc nhà, bây giờ lại chẳng khác gì khổ sai, lẽ nào công ty này không có nhân viên vệ sinh?!

Trần Mặc bước tới gần Cố An, đánh mặt hỏi: "Sao em lại phải lau sàn nhà?"

Tiếng hỏi bất ngờ vang lên khiến Cố An giật mình, vội ngược đầu, nhìn thấy Trần Mặc liền nở nụ cười: "Ai cha, Giám đốc Trần, ngọn gió nào đã thổi ngài tới đây vậy?"

"Anh ra ngoài bàn công việc, vừa lúc đi ngang qua công ty em nên ghé vào thăm."

"Hóa ra là vậy." Cố An bĩu môi, còn tưởng hấn cố tình tới đây tìm mình chứ.

Trần Mặc lại hỏi: "Lao công của công ty đâu? Chuyện này sao không để họ làm?"

"Thì tôi chính là lao công nè." Cố An vừa lau chùi vừa đáp: "Công ty chúng tôi chỉ có hai người, chuyện tốn sức như vậy sao có thể để ông chủ làm."

"Vậy sao hấn không đi thuê một lao công về!"

"Không cần, lúc mới vào công ty ông chủ đã nói chuyện này thuộc bổn phận của tôi. Tôi lấy tiền của người ta thì phải làm việc cho người ta chứ."

Vẻ mặt nghiêm túc của Cố An khiến Trần Mặc sửng lại. Hấn chưa bao giờ nghĩ cậu lại có thể chuyên tâm làm việc như thế. Trong lòng hấn, cậu vẫn luôn là kẻ không chí cầu tiến, được chảnh hay chớ. Đối với sự thay đổi này, đáng lẽ hấn nên cảm thấy vui mừng mới đúng, nhưng không hiểu sao lại có chút mất mát không thôi. Hấn thà để Cố An ở nhà vui chơi cả đời,

cũng không muốn nhìn cậu vất vả kiếm sống. Nhưng con người, chung quy cũng phải đến lúc trưởng thành, sau khi Cố An rời xa hẳn, mỗi ngày của cậu lại trở nên thật phong phú. Cuộc sống không phải thiếu ai đó thì sẽ không thể sống nổi. Trên thế giới này, trái đất vốn chẳng vì một người mà vận hành. Có hay không có Trần Mặc, Cố An vẫn sẽ sống tốt thôi.

Trần Mặc cũng chỉ thương cảm một lúc, rồi sức nhớ tới mục đích chính đến đây, bèn nói: "Khi nào em tan ca? Anh mời em đi ăn tối."

"Nhanh thôi, dọn vệ sinh xong mà không còn việc gì nữa thì có thể đi rồi." Cố An lau dọn xong thì xách thùng nước vào nhà vệ sinh giặt khăn.

Trần Mặc theo sau, vừa nhìn cậu làm vừa nói chuyện phiếm.

"Dạo này em thế nào?"

"Rất tốt."

"Có còn phải ăn mì nữa không?"

"Thỉnh thoảng ăn một hai lần."

"VẬY... có nhớ anh không?"

"Hả?"

"Sau này bớt, bớt ăn mì gói lại đi."

"Ừ."

Trần Mặc gục đầu xuống không ngừng ảo não, một lời giản đơn như vậy mà sao lại khó nói ra đến thế?!

Cố An giặt khăn xong, khẽ liếc nhìn hẳn, ngoài mặt thì vô cùng bình tĩnh, nhưng lòng đã sớm vui như trẻ hời.

Cậu vào phòng làm việc thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về. Lúc này, ông chủ lại ôm một tập văn kiện tới, mặt vô cảm nói: "Chỉnh lý hết số hồ sơ này rồi về."

Cố An đáp một tiếng, như thể chẳng thắc mắc gì; còn Trần Mặc lại cực kỳ tức giận, bây giờ đã là lúc tan ca rồi, sao còn không cho người ta về? Lẽ nào Cố An đã quen với việc phải tăng ca, quen với việc bị tên chủ này bắt nạt?

Hắn ho nhẹ hai tiếng, lên tiếng bên vực kẻ yếu: "Công việc có thể để ngày mai làm, người mệt muốn chết rồi, nếu có chuyện gì thì anh chẳng gánh nổi trách nhiệm đâu!"

Người kia thản nhiên liếc Trần Mặc một cái, chẳng thêm tâm tới hắn, lại quay sang nhìn Cố An: "À, phải rồi. Sổ hồ sơ này cần dùng gấp, hôm nay phải làm cho xong."

Trần Mặc dám khẳng định tên kia cố tình làm như vậy! Lửa giận ngùn ngụt bốc lên, hắn túm lấy tay Cố An, kéo đi: "Không làm nữa, theo anh về!"

"Ui ui, Giám đốc Trần, anh đừng vậy chứ!" Cố An rút tay lại, quay đầu nhìn ông chủ cười cười, bắt tay thành hình chữ thập, áy náy nói: "Ông chủ yên tâm, hôm nay tôi nhất định sẽ chỉnh sửa xong hết hồ sơ mới về."

"Ừ." Ông chủ rút từ túi quần ra một cái cà vạt đặt lên bàn Cố An: "Đây là quà khuyến mãi, cậu cầm lấy đi. Tôi đi làm đây, xong việc thì qua báo cáo với tôi."

Cố An luôn miệng cảm ơn, cúi đầu khom lưng cung tiễn ông chủ ra khỏi phòng làm việc. Đoạn quay người thấy Trần Mặc đang cầm cái cà vạt kia mà ngắm soi, mặt đầy vẻ châm chọc.

"Cái cà vạt này là hàng cao cấp cơ đấy, đồ khuyến mãi của công ty em cũng không tệ nhỉ."

Cố An đắc ý cười: "Đương nhiên, tất cả đều là đồ hiệu đó."

Mặt Trần Mặc liền sa sầm lại, nhìn có vẻ cực kỳ tức giận: "Hàng khuyến mãi? Chuyện nhảm nhí này mà em cũng tin? Có phải hắn ta muốn theo đuổi em không?"

"Tôi đâu phải thằng ngu, đương nhiên là không tin rồi." Cố An như đột nhiên nghĩ tới điều gì, cười hì hì nói: "Thật ra..."

"Nếu không tin sao còn nhận những thứ này?" Trần Mặc ngắt lời, tiến lại gần dồn ép cậu vào góc tường. Đoạn vươn tay mạnh bạo túm lấy cổ áo Cố An, nhấc cậu lên: "Em muốn ở bên hử? Em định đón nhận hử?"

Cố An vốn định phủ nhận, nhưng mở miệng lại buông lời trêu chọc: "Giám đốc Trần, đừng nói là anh đang ghen đó chứ?"

"Phải! Anh ghen đó!"

Bỗng dưng nghe được lời thật lòng của hử, Cố An sững sờ ngây ngẩn cả người, hồi lâu sau, ý cười liền dâng đầy trong mắt.

~*~

Một năm sau.

Sau khi Thẩm Huyền năm lần bảy lượt khuyên bảo, Vệ Đình rốt cuộc cũng chịu đi phẫu thuật thanh quản.

Cuộc phẫu thuật vô cùng thành công, Vệ Đình đã có thể mở miệng nói chuyện, có điều mỗi lần nói đều hết sức vất vả, giọng cũng khàn khàn không rõ. Bác sĩ bảo cậu nên thường xuyên luyện tập, dần dần nói năng sẽ lưu loát hơn thôi.

Đột nhiên có thể nói trở lại, Vệ Đình vẫn chưa quen nên bình thường vẫn dùng thủ ngữ, ít khi chịu mở miệng nói gì.

Thẩm Huyền hỏi lý do, cậu bảo nói chuyện vừa mệt lại vừa phiền, vốn cũng quen dùng thủ ngữ giao tiếp rồi. Thẩm Huyền nghe vậy cũng không ép buộc, cậu muốn dùng phương thức nào thì chiều theo thế ấy.

Có lần hai người đi siêu thị mua đồ, vừa xếp hàng vừa dùng tay trò chuyện. Có hai bác gái đứng gần thấy thế thì thào với nhau.

"Nhìn hai cậu nhóc này đẹp trai vậy mà lại bị câm, đúng là đáng tiếc!"

"Phải đó, con người chẳng ai hoàn hảo cả, thượng đế vốn luôn công bằng."

Nghe xong, Vệ Đình và Thẩm Huyền tức thì quay phắt lại, trợn trắng mắt nhìn hai bà: "Thím hai, bọn cháu có thể nói đó!"

Hai bà cũng trợn mắt nhìn họ: "Nói được sao lại giả câm! Đúng là ăn no rừng mỡ mà!"

Từ đó về sau, Vệ Đình bắt đầu cần mẫn tập nói, tránh bị người ta hiểu lầm là mình câm.

Sở Hiểu Phong đã dọn ra khỏi nhà trọ trạch nam, cùng Cung Nghị mua một căn phòng một trăm mét vuông tại chợ chim. Cuộc sống đôi vợ chồng son này rất hạnh phúc, hàng ngày Cung Nghị đi làm, Sở Hiểu Phong ở nhà vẽ tranh, hiếm khi bước ra cửa. Bởi vì Cung Nghị không dám cho cậu ra ngoài, từ sau khi giảm béo, vận đào hoa của cậu cứ kéo tới ào ào.

Lần nọ hai người ra ngoài ăn, có một gã đàn ông cứ nhìn cậu chăm chăm.

Sau đó, Cung Nghị đi vệ sinh, lúc trở ra thì thấy gã kia hết như gấu thấy mật mà chảy nước miếng bu bám bên cạnh Sở Hiểu Phong.

Sở Hiểu Phong tính tình nhát gan hay xấu hổ, không biết cách từ chối người khác, chỉ còn nước ngồi chết lặng một chỗ sợ hãi nhìn quanh, dánh vẽ luống cuống đến tội nghiệp.

Thấy gã đàn ông kia sắp bỏ nhào vào Sở Hiểu Phong, Cung Nghị lập tức bước qua ôm cậu ra khỏi tiệm, trong lòng thầm hạ quyết định, sau này không cho cậu ra ngoài nữa, tránh bị người ta nhìn ngó.

Thế nhưng cũng đâu thể nhốt cậu cả đời được? Anh bèn đổi ý, chính là nuôi cậu trở nên béo tròn như xưa. Sau đó, Cung Nghị không cho cậu làm bất cứ việc gì, ngày nào cũng mua rất nhiều thức ăn ngon mà bồi bổ vỗ béo, nhà cũng dự trữ rất nhiều đồ ăn vặt.

Sở Hữu Phong hàng ngày ăn no lại ngủ, ngủ no lại ăn, thể trọng cứ lên vù vù. Cậu thấy hình như mình đang ngày càng béo lên, áo quần mặc không vừa nữa. Thế nhưng mỗi khi nhắc chuyện giảm béo, Cung Nghị lập tức đánh trống lảng, lại còn lừa cậu rằng, cậu chẳng béo chút nào, vẫn xinh đẹp như vậy.

Sở Hữu Phong ngày thơ trong sáng cứ thế tin theo răm rắp, mỗi ngày chỉ việc ăn no ngủ kỹ, cuộc sống gia đình hạnh phúc vô cùng.

Cố An cũng dọn khỏi nhà trọ trạch nam, tới sống cùng Trần Mặc.

Cậu vẫn làm ở công ty đó, Trần Mặc ngày ngày đưa rước, buổi trưa còn mang cơm tới cho cậu, chăm chỉ chẳng khác gì con trâu già.

Từ lúc Trần Mặc thẳng thắn thừa nhận mình ghen, ngăn cách giữa hai người đã biến mất, thuận ý hợp lòng ở bên nhau.

Thật ra những "hàng khuyến mãi" kia là quà của bạn trai ông chủ tặng cho anh ta, thế nhưng khi ấy hai người đang chiến tranh lạnh, ông chủ lại thuộc kiểu người vừa cao ngạo vừa khó chịu, để khiến bạn trai ghen nên đã cố ý tặng toàn bộ những thứ đó cho Cố An. Về phần anh bạn trai kia có ghen hay không thì ai mà biết chứ. Cố An chỉ biết mỗi lần đụng mặt nhau, người đàn ông đó luôn nhìn cậu với ánh mắt tràn ngập địch ý, như muốn ăn tươi nuốt sống cậu vậy.

Hiểu lầm đã sáng tỏ, Trần Mặc cuối cùng cũng yên lòng. Bây giờ có thể nói hẳn cung chiều Cố An lên tới trời, chuyện gì cũng nghe theo cậu. Ví như Cố An muốn ăn táo, hẳn liền tức tốc ra ngoài mua về một rổ, sau đó Cố An lại đổi ý đòi ăn thứ khác, hẳn cũng lập tức cầm chìa khóa xe đi mua. Cứ như thế, Cố An muốn ăn gì, hẳn mua cái nấy. Cả đêm chạy tới chạy lui đến mười vòng cũng không hề có lấy nửa tiếng trách than oán giận.

Có điều, dù sao hẳn cũng là dân làm ăn, mặt này thua lỗ thì mặt kia phải tìm cách lấy đủ cả vốn lẫn lời.

Đó chính là: Làm tình.

Chớ thấy hấn bề ngoài nho nhã lịch thiệp mà nhảm, cởi áo lên giường rồi chẳng khác gì cầm thú, thường xuyên lăn qua lộn lại Cố An đau đến không xuống giường nổi. Đêm nào cũng quẩn quýt mẩn nùng, thay đổi đủ mọi tư thế, đôi lúc còn dùng đến vài món đồ chơi.

Cứ đến giờ đi ngủ, Cố An lại sợ hãi, nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày bỏ mạng trên giường mất thôi.

~*~

Vào đêm giao thừa, tất cả tề tựu đông đủ.

Vừa gặp mặt, A Bố liền nói với Sở Hiểu Phong: "Ông lại béo rồi... ít nhất cũng phải gần tám mươi cân!"

Sở Hiểu Phong rơi lệ đầy mặt: Hóa ra anh cảnh sát đã gạt mình! ㄥ_ㄥ

A Bố hỏi Vệ Đình: "Ê, chú mày đã nói chuyện được rồi mà sao cứ nói lấp mãi thế?"

Vệ Đình giận đỏ mặt, nghẹn một hồi mới cà lăm nói: "Bà, bà, bà, bà, bà mới nói lấp... Các người, toàn bộ, toàn bộ, toàn bộ cái chợ này đều... nói lấp!"

A Bố lại dòm Cố An: "Nhóc con, nhìn ông có vẻ an nhàn sung sướng nhỉ, cơ mà sao sắc mặt tệ thế? Có phải vận động pit tông nhiều quá rồi không? Coi chừng tinh tấn nhân vong đó!"

Cố An nổi quạu: "Sắc mặt ông đây có chỗ nào tệ chứ? Ông đây tinh thần sung mãn, mặt mũi hồng hào, phơi phơi như hoa tươi! Ông đây..."

"Được rồi, được rồi!" A Bố ngắt lời: "Mặt ông còn khủng bố hơn tượng sáp, hồng chỗ nào mà hồng? Lại còn hoa? Đừng nói quá chứ!"

Cuối cùng A Bố liền kết luận: "Ba tên gay ngu ngốc suốt ngày bị đè! Tại sao một năm rồi mà vẫn chẳng có chút tiến bộ nào vậy hả?"

Cả ba chỉ hận không thể một chương đánh cho cô nàng tả tơi hoa lá.

Một năm trôi qua, khách trọ khác dọn tới, một câu chuyện mới lại bắt đầu...

HẾT

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com) để tải thêm nhiều eBook hơn nữa.

Growing Readers